

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OAKMOUNT
ELITE

THE RECKONING

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

J. L. BECK

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE RECKONING

Telif hakkı © 2025 J.L Beck

Kapak Tasarımı: Cover Couture

Düzenleme: Wild Hearts

Creative Düzeltme:

Editing4Indies Tüm hakları

saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Okurlarım için.

Bu seri sizler olmadan hiçbir şey ifade etmez.

*Aries'in sözleriyle: Hiçbir şey mükemmel değildir ve hepimizin hala
çözmemiz gereken çok şey var, ama bunu başardığımızda... olağanüstü
olacağız.*

YAZARIN NOTU

The Reckoning kitabını seçtiğiniz için çok teşekkür ederim. Lütfen bunun bağımsız bir roman *olmadığını* unutmayın. Bu kitabı okumadan önce [The Psychopaths](#)'ı okumalısınız. Oakmount Elite serisine yeniyseniz, en iyi okuma keyfi için The Wallflower ile başlamanızı tavsiye ederim. Bu seri benim için çok önemli ve umarım sonunu beğenirsiniz!

Aşağıda kitapta yer alan tetikleyici unsurların listesi bulunmaktadır. Zihinsel sağlığınız son derece önemli olduğundan, okumadan önce bunları gözden geçirin.

Takip, dub-con, kaçırma, psikolojik işkence, ölüm, manipülasyon, gizli topluluk, taciz, röntgencilik, çocuklukta istismar, esaret, akıl sağlığı sorunları, zorbalık, sert seks, kardeşin ölümü, üvey kardeşler, saldırı, şantaj, kronik hastalık, zorla kurumlara yatırılma, kurumlara yatırılma, zorla ilaç tedavisi, ilaçlar, uyuşturucu, reçeteli ilaçların amacına uygun olmayan kullanımı, cinsel aşağılama, aşağılama, gaslighting, panik ataklar, fiziksel istismar, grafik şiddet, ölüm, ilkel oyun, kan oyunu, çift penetrasyon, sayfada ölüm, ebeveynin ölümü.

OAKMOUNT ELITE SERİSİ

Duvar Ciceği
Yabani Cicek
Av .
Yırtıcı Uyumsuz
Psikopatlar

İÇİNDEKİLER

1. [Koç](#)
2. [Kundak](#)
3. [Lilian](#)
4. [Koç](#)
5. [Kundak](#)
6. [Koç](#)
7. [Lilian](#)
8. [Lilian](#)
9. [Koç](#)
10. [Lilian](#)
11. [Koç](#)
12. [Lilian](#)
13. [Arson](#)
14. [Lilian](#)
15. [Koc](#)
16. [Lilian](#)
17. [Kundak](#)
18. [Lilian](#)
19. [Koç](#)
20. [Lilian](#)
21. [Kundak](#)
22. [Koç](#)
23. [Lilian](#)
24. [Koç](#)
25. [Lilian](#)
26. [Kundaklama](#)
27. [Lilian](#)
28. [Koç](#)

[Duvar Çiçeği JL](#)
[Beck'in diğer eserleri](#)
[Yazar hakkında](#)

BİR KOÇ

İlk fark ettiğim şey, Drew'un aptal sırtışıydı, sanki rehine durumu yerine bir şakaya denk gelmiş gibi. Kapı çerçevesine kibirli bir şekilde yaslanarak, anahtar kartını poker fişi gibi parmakları arasında çeviriyordu. Benim kafam bin bir soru ile dolup taşarken, o keyifle zaman geçiriyordu.

Bizi nasıl buldu?

Başından beri nerede olduğumu biliyordu ama kimseye söylemedi mi? Lilian hakkında bir şey biliyor mu?

"Bu biraz garip değil mi?" diyor Drew, bakışları ikimiz arasında gidip gelirken alçak sesle ıslık çalıyor. "Bir fiyatına iki Koç."

"Lilian nerede?" Arson, onun saçmalıklarını görmezden gelerek sorar.

Drew'un yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme yerini endişeye bırakır. "Lilian mı? Nerede olduğunu bilmiyorum. Seni aramaya geldim." Beni işaret eder. "Lee hariç, haftalardır hiçbirimiz senden haber almadık, o da ara sıra. Her telefonun sesli mesaja düşüyor. Sonunda bıktım ve arabayı bu bok çukuruna kadar takip ettim."

"Arabamı mı takip ettin?" Ona şüpheyile bakarım. "Arabamı nasıl takip ettin?"

"Herkesin arabasına takip cihazı taktım. Yaşadığımız onca şeyden sonra, bunun temel bir güvenlik önlemi olduğunu düşündüm." Gözleri, bulunduğumuz tesisi taradıktan sonra tekrar bana döndü. "Ve yanılmamışım."

Haksız olmadığını kabul etmek zorundayım, ama bunu nezaketle kabul etmiyorum.

"Sonunda benim ortalarda olmadığımı ve kendim gibi davranmadığımı fark edip araştırma yapmaya karar vermen harika, ama artık biraz geç. Endişelenmemiz gereken daha büyük sorunlar var. Yani Lilian'ı hiç görmedin mi?" Bağlarımı çekiyorum, metal zaten ağrıyan etime batıyor.

"Hayır," Drew yavaşça konuşur, gözlerini kısarak sahneyi iyice inceler. "Ne oluyor lan? Neden ikiniz varsınız? Kardeşinin öldüğünü söylememiş miydin? On beş yaşlarındayken, değil mi?"

"O benim ikiz kardeşim," diyorum, bu alçakça ihanete karşı yeni bir mide bulantısı dalgası hissetmeme rağmen sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. Drew yumuşak bir "Tabii ki" diyor, ben ise onu görmezden geliyorum. "Adı Arson. Ailesi onu yıllarca kilit altında tuttu. O da öldü sanıyordum, ta ki intikam almak için beni kaçırana kadar. Çocukken tanışmıştınız. Hatırlamıyor musun?"

Drew'un gözleri büyür ve anısını hatırlamaya çalışır gibi gözlerini kırpar. "Dalga geçiyorsun herhalde." İnanamıyormuş gibi başını sallar. Arson'a döner, gülümsemesi çekicidir. "Şey, sanırım, seni tekrar görmek güzel. Ama aslında ölmemiş olman garip."

O bana gülümsemeye devam ederken, ben sadece gözlerimi deviriyorum. "Hayatın gündüz kuşağı dizileri gibi."

"Elbette öyle, ama asıl meseleyi kaçırıyorsun. Şu anda bunların hiçbirisi önemli değil. Lilian on iki saattir yok ve ikimizi buraya kilitleyip geri dönmedi."

"O zamandan beri onunla hiç iletişim kuramadık," diyor Arson sabırsızca, sonunda sohbete katılmaya karar vererek.

"Durum gittikçe daha da iyiye gidiyor," diyor Drew. "Lilian. O 1,50 boyundaki, sarışın, yürüyen kalp hastası *ikinizi* kilitledi mi? Neden böyle bir şey yapsın ki? Daha da iyisi, bunu *nasıl* yaptı?"

Arson'la bakışarak, ne kadarını açıklamamız gerektiğini sessizce sorarım. Üçümüz arasında olanların utancı hâlâ havada asılı duruyor ve tüm kirli çamaşırlarımızı ortaya dökmemiz gerekip gerekmediğini bilmiyorum.

"Durum biraz karmaşık," diye sonunda söylüyorum. "Duygular çok yoğun, bazı şeyler söylendi, o da sinirlendi ve sonra gitti."

"Ohh, o zaman *ikiniz* de köpek kulübesindesiniz." Kıkırdar ve bakışları tekrar odayı tarar. "Ya da daha iyisi, köpek *kafesindesiniz*."

"Ciddi misin?" *Bu durumu gerçekten şaka mı yapıyor?*

"Tamam, özür dilerim. Yani onu, *ikinizi* de kilitleyip birlikte çürümeye terk edecek kadar üzdün mü?"

Drew şimdi gerçekten endişeli görünüyor, ama bunun ne kadarı gerçek, ne kadarı rol olduğunu anlayamıyorum. Onunla ilgili hiçbir zaman emin olamazsın. Bu yüzden, şu anda bile, Lilian için gerçekten endişeleniyor mu, yoksa sadece bizim görmek istediğimizi düşündüğü rolü mü oynuyor, hiç bilmiyorum. Bu, ihanetin etkisi de olabilir. Ona ve diğer arkadaşlarıma çok kızgınım, ve bir şeylerin ters gittiğini anlamaları bu kadar uzun sürmüş olması da beni çok kızdırıyor. Aylardır kapana kısılmış durumdayım ve onlar ancak şimdi soru sormaya başladılar.

"Üzgündü, ama bizi bu kadar uzun süre burada bırakmazdı," diye ısrar ediyor Arson. "Ona bir şey oldu. Şimdi bize yardım edecek misin, yoksa haklıymış gibi davranarak daha fazla zaman mı kaybedeceksin?"

Drew ikimizi de inceliyor, bakışları gereğinden yarım saniye daha uzun süre üzerimde kalıyor. Gözlerinde cevaplamak istemediğim bir soru var. "Sizi dışarı çıkardığımı varsayalım," diyor dikkatlice. "Birbirinizi öldürmeyeceğinizi nereden bileceğim? Açıkçası, ikinizin ciddi bir sorunu çözmesi gerekiyor."

Gözlerimi kırkıyorum. Bu nasıl bir soru olabilir ki?

"Önce Lilian'ı bulmalıyız," diyor Arson ve sesindeki kesinlik beni şaşırtıyor. "Diğer her şey bekleyebilir."

Kabul ederek başımı sallarım. "Hesaplaşmayı sonra yapabiliriz."

Drew tereddüt eder, anahtar kartı hala elindedir. "Yani ikiniz de onu bu kadar çok önemsiyor musunuz?"

"Evet," diye aynı anda cevap veriyoruz, nefretimize rağmen ikizlerin senkronizasyonunun rahatsız edici bir anı daha.

Drew'un yüzündeki ifade şok ve saygının karışımı bir ifadeye dönüşür. Beni yeterince uzun süredir tanıyor, daha önemli bir şey için kişisel intikamımı bir kenara bıraktığımı anlayacak kadar. Belki de beni tanıdığı için ikizimi de tanıdığını düşünüyor. Arson'un kim olduğunu veya ne yapacağını hiç bilmiyor. Ona karşı benim kadar temkinli olmalı, ama bunların hiçbiri önemli değil, çünkü şu anda tek umursadığım şey Lilian'a ulaşmak. Bu saçmalıklar için zamanımız yok.

"Tamam," diye mırıldanıyor Drew, sonunda öne çıkıp kapıyı açıp içeri giriyor. "Ama ikinizden biri benimle dalga geçerse, pişman olursunuz." Önce benim kelepçelerime doğru ilerliyor, sonra elini Arson'a uzatıyor. "Anahtar."

"Kartı nerede buldun?" diye sorar Arson, anahtarı Drew'un avucuna atarken.

Drew ilk kelepçeyi çabucak açar. "Dışarıda, doğu girişinin yanında," der ve ikinci kelepçeye geçer. "Yanlışlıkla düşürdüğünü düşündüm. Arabasını gördüm ve bir cevap bulabilir miyim diye bakmaya karar verdim."

Kelepçe çıkarılır ve ben, yaralı bileklerimi ovma isteğine direnirim. Bunun yerine, Drew'un ellerini dikkatle izlerim — üniversitede bana içki ikram eden, ayakta duramayacak kadar sarhoş olduğumda bana yardım eden, yıllarca beni yönlendirip koruyacağına güvendiğim eller. Ben esaret altında çürürken, benim yerime geçen kişinin elini sıkmakta hiçbir sakınca görmeyen eller.

Özgür kaldığım anda, tüm içgüdülerim ikisine de saldırmamı söylüyor —Drew'a, en iyi arkadaşlarından birinin kaybolduğunu fark etmediği için, Arson'a ise diğer her şey için. Neyse ki, Lilian güvende olduğunda intikam zamanı geleceğini bildiğim için, şu anda önemli olan şeye odaklanarak bunu bastırarak kadar kendimi kontrol edebiliyorum.

"Nereye gittiğini bulmalıyız," diyorum, sonunda bileklerimi ovuşturarak, gözlerimi Drew'a dikip sessizce suçluyorum. Farkında değil gibi görünüyor, ya da belki de umursamıyor.

Saatlerce hareketsiz kaldıktan sonra kaslarım ağrıyarak yavaşça ayağa kalkıyorum. Dik durduğumda hücrenin boyutları daha da klostrofobik geliyor — bedeni hapsetmek kadar ruhu da kırmak için tasarlanmış beton bir kutu. Görünüşe göre, kardeşim her şeyi yaptığı gibi bunu da mükemmel bir şekilde hesaplamış.

"Ne zamandır kilitli duruyorsun?" diye soruyor Drew, gerçekten endişeli bir ses tonuyla. "Berbat görünüyorsun."

"Aylardır," diye kısa bir cevap veriyorum. "Kafesteyken günler birbirine karışıyor." Gözleri hafifçe genişliyor ve suçluluk duygusunun peşinden gelen bir hesaplama görüyorum, sonra da bu duygu kayboluyor.

Güzel, bırak da içinde kaynarsın.

Arson, tanıdık bir bölgedeymiş gibi kendinden emin adımlarla bizi güvenlik odasına götürür. Ben de onu takip eder, her kapıyı kataloglar, hapisanem hakkında oluşturmaya başladığım zihinsel haritayı tamamlarım. Ya da en azından kaçmaya yaklaştığım gece edindiğim bilgileri. Daha dikkatli, daha gözlemci olsaydım, haftalar önce sahip olmam gereken bilgiler. Kendi kardeşimi hafife almamış olsaydım.

Ama yine de, bunu nasıl bilebilirdim ki?

Kardeşimle ilgili her şey zihnimin derinliklerine itilmişti. Babamın söylediği her yalan, Arson'u unutmam için bana attığı her dayak... Hepsi bir anda zihnime hücum ediyor.

Buna izin veremem. Bu düşünceleri o kadar derine itiyorum ki, onların varlığını sadece uyuşuk bir farkındalıkla hissediyorum ve yanımdaki adamlara odaklanıyorum.

"Burası delice," diyor Drew, dönüştürülmüş depoya bakarak. "Bu ikiz intikam planını ne zamandır yapıyordun?"

"Yıllardır," diyor Arson kısa bir cevapla, küçük konuşmalara hiç ilgi duymadığını belli ederek. "Güvenlik odası bu tarafta. Kamera görüntülerini kontrol edip hangi yöne gittiğini daha iyi anlayabiliriz."

Yürüyüş, ikizimi arkadan incelemek için bana zaman veriyor — dik omuzları, ölçülü adımları, çevresini sürekli farkında olması. Her yönden tehdit bekleyen, düşmanca ortamlarda yolunu bulmayı öğrenmiş biri gibi hareket ediyor.

Orada ona tam olarak ne yaptılar?

Güvenlik odası, endüstriyel deponun tam tersi bir yerdi: şık monitörler, son teknoloji ekipmanlar ve devlet kurumlarını kısıktandıracak bir düzenek vardı. Oda, takıntı, yıllarca süren planlama ve tek bir amaca odaklanma hissi veriyordu. Bu da, ne kadar alt edildiklerinin bir başka çarpıcı hatırlatıcısıydı.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Drew. "Sen dalga geçmiyordun."

Arson onu görmezden gelir ve klavyede hızla yazmaya devam eder. Ekranlarda birden fazla kamera görüntüsü belirir, zaman damgaları bunların dünden olduğunu gösterir.

"İşte," der ve Lilian'ın yan kapıdan çıktığını gösteren bir ekranı işaret eder. Zaman damgası 17:42'yi gösteriyor. "Bu taraftan çıktı."

Sessizce, başı eğik, açıkça üzgün bir şekilde yükleme alanını geçmesini izliyoruz. Mülkün kenarında durup bir kez daha depoya bakıyor ve sonra kadrajın dışına çıkıyor. Onu görmek göğsümde acı verici bir sıkışma hissi yaratıyor.

Görüntü kalitesi düşük olsa da, tüm bunlar başladığından beri onda meydana gelen değişiklikleri görebiliyorum — kendini farklı bir şekilde taşıması ve bariz sıkıntısına rağmen omuzlarının kararlı duruşu. O selde aramızda ne olduysa, beni değiştirdiği gibi onu da değiştirmiş. Onu şimdi her zamankinden daha çok arzuluyorum.

"Sokak görüntüsüne geç," diyorum, yaklaşıarak.

Arson yine başka bir kamera görüntüsünü açıyor. Bu görüntü, deponun dışındaki erişim yolunu gösteriyor. Lilian görünüyor, şimdi hızlıca yürüyor, sanki üşümüş gibi kollarını kendine sarıyor. Ya da korkmuş gibi.

"Bekle," diyor Drew aniden. "Geri sar. Orada... şu araba."

Arson görüntüyü biraz geri alırken, karanlık camlı siyah bir sedan çerçevenin kenarında belirir ve erişim yolunda yavaşça ilerler. Lilian yürürken, araba hızlanır ve onun yanına yaklaşır.

"Siktir," diye fısıldarım, yolcu kapısı açılır ve takım elbiseli iki adam çıkar.

Biri Lilian'a yaklaşır, Lilian hemen geri çekilir. Ses yoktur, ama vücut dili korku dolu.

"Siktir," diyor Arson, sesi gergin.

Ona keskin bir bakış attım. "Onları tanıyor musun?" Beni görmezden gelir, bakışları ekrana sabitlenmiştir.

İkinci adam Lilian'ın arkasına geçerek kaçış yolunu keser. İlk adam bir şey söyler ve arabayı işaret eder. Lilian şiddetle başını sallar. Sonra ikinci adam onun kolunu tutar.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldanırım, Lilian kısa bir süre direnir, sonra zorla araca bindirilir. Araba, sanki olağanüstü bir şey olmamış gibi, sorunsuz bir şekilde uzaklaşır.

Ellerimi yumruk yapıyorum, tırnaklarım avuç içlerime kanayacak kadar sertçe batıyor. Lilian'ın zorla arabaya bindirilip, benim ise çaresizce hücrede oturmamın görüntüsü damarlarımda asit gibi yakıyor.

Eğer ona zarar verirlerse...

"O kimdi lan?" Drew, sesinde öfke ve şokla sorar. "Destekçilerim," der Arson, sesinde kontrollü bir öfkeyle, parmakları tuşların üzerinde uçarken bir şekilde uğraşır. "Bu operasyonu finanse eden adamlar. . Son zamanlarda... programımın dışına çıktım. Benden pek memnun değiller."

"Destekçilerin Lilian'ı kaçırdı mı?" Drew, Arson'ı gömleğinden yakalayıp onu kaldırıp duvara doğru iter. "Neyin destekçileri? Ne oluyor lan? Onu neye bulaştırdın? O bu olayda masum."

Onları ayırmak için harekete geçtim ve Drew'u ondan çekip, kardeşimin yok edilmesine katılmak yerine, kendimi şaşırttım. Kıskançlık hissi omurgamdan aşağıya doğru yayıldı. Lilian onun için neden bu kadar önemliydi? "Lilian'ı neden bu kadar önemsiyorsun? O senin için kimse değil."

Derin bir nefes aldım, sonra fısıldadım, "Haklısın. O benim için kimse değil, ama senin için bir şey. Hepimiz ilk karşılaşmanızdan beri ona takıntılı olduğumu biliyorduk. O soğuk ilgisizlik... *çok fazla* ilgisizlik."

Drew'u görmezden gelip dikkatimi Arson'a yöneltiyorum. "Onu nereye götürmüş olabileceklerini biliyor musun?" Göğsümü sıkıştıran dehşete rağmen sakın kalmaya zorlamak zor. Onun neler yaşadığını, bizim yüzümüzden çektiği acıyı sadece tahmin edebiliyorum.

Arson başını sallar. "Birkaç fikrim var. Şehirde birçok mülkleri var. *Hassas görüşmeler* için kullandıkları yerler. Muhtemelen onu o yerlerden birine götürmüşlerdir."

"Bu adamlar ne kadar tehlikeli?" Drew, durumun ciddiyetini nihayet kavrayınca gömleğini düzeltir.

Arson'un yüzü kararır. "Çok tehlikeliler. Özellikle de birinin yatırımlarını tehlikeye attığını düşündüklerinde."

"Peki o mı?" diye sorarım, cevabı zaten bilmeme rağmen hayır demesini umarak.

hayır demesini umarak.

"Evet," diye itiraf ediyor Arson, monitörlere geri dönerek. "Onun yüzünden

tüm plan değişti. Başlangıçta intikam almaktı amaç, ama şimdi bundan daha fazlasını istiyorum. Onlar da bunu görüyor. Bunun onun yüzünden olduğunu biliyorlar ve görevimizi yerine getirmemiz için her şeyi yapacaklar."

Bu itiraf, beklenmedik ve açıklayıcı bir şekilde aramızda havada asılı kalıyor. Bunu daha sonra incelemek üzere bir kenara bırakıp, acil soruna odaklanıyorum.

Drew onu inceler, sonra uzaklaşır. Ben ise Drew'u izlemeye devam ederim ve yıllarca süren dostluğumuz ve futbol sahasında birlikte oynadığımız zamanlardan kaynaklanan, yüzünde beliren her duyguyu fark ederim. Kendini suçlu hissediyor ve ben bunu kullanabilirim. "Peki onu nasıl bulacağız?" diye sorarım. "Onlar senin adamların, sen onları ikimizden de daha iyi tanıyorsun.

Onu geri getirmek için ne yapmamız gerekiyor?" Arson çekmecedeki bir telefon çıkarır, her zamanki telefonu değil, daha eski ve daha basit bir telefon.

"Bir numara var. Direkt hat. Ama onu kullanmak müzakerede savunmasız durumda olacağımız anlamına gelir."

"Umurumda değil," diye hemen cevap veriyorum. "Onları ara."

"O kadar basit değil," diye uyarıyor Arson. "Bu adamlar normal insanlar gibi davranmıyorlar. Kendi kuralları ve kodları var. Eğer saldırırsak..."

"Onu öldürebilirler," diye bitirir Drew.

"Tanrım," diye mırıldanırım.

Korku fiziksel bir darbe gibi vurur bana, hemen ardından da bir yere yönelmesi gereken beyaz sıcaklıkta bir öfke gelir. Arson'a dönerim, gömleğinden yakalar ve dişlerini tıkrıdatacak kadar sert bir şekilde duvara çarparım.

"Bu senin lanet olası hatan," diye bağıryorum, yüzüne birkaç santim uzaklıkta. "Senin intikamın, destekçilerin, lanet olası oyunların. Şimdi bunun bedelini o ödüyor."

Karşı koymuyor, bu da beni daha da öfkeliyor. Sadece benimkine tıpatıp benzeyen gözleriyle bana bakıyor, öfkemin altında gömmeye çalıştığım aynı dehşeti yansıtıyor.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diyor sessizce ve sesindeki kırık ton, öfkemi biraz dindiriyor. "Şu anda ona ne yaptıklarını hayal etmediğimi mi sanıyorsun?"

Onu bırakıp geri çekiliyorum, ellerim bir şeye vurma, bir şeyi kırma, Lilian'ın acı çektiği düşüncesi beni mahvederken başka birini de aynı şekilde incitme ihtiyacıyla titriyor.

Acımasız gerçeklik üzerimize çöküyor, odayı sessizliğe boğuyor. Gözlerimi kısa bir süre kapatıyorum, zihnimde canlanan görüntüleri uzaklaştırmaya çalışıyorum. Lilian korkmuş, incinmiş ve bir koz olarak kullanılmıştı. Gözlerimi tekrar açtığımda, iki adamın da beni izlediğini, bir şey beklediğini görüyorum... başka bir patlama ya da benim sonunda çöküşümü. Benden ne istediklerini bilmiyorum.

Garip... Haftalarca güçsüz kaldım, esir alan değil esir oldum, ama şimdi benden yönlendirme bekliyorlar. Sanki bir planım olmasını, kontrolü ele almamı, tüm bunlar olmadan önceki adam olmamı bekliyorlar.

Bu ironiyi fark etmiyorum değil. Esir alınmadan önce, babamın istediği gibi bir adam olmaya başlamıştım: hesaplı, acımasız, her şeyden önce Hayes mirasına odaklanmış. Aslında onu yok etmeye odaklanmıştım, ama babam bunun farkına varana kadar çok geç olmuştu.

Şimdi, her şeyimden mahrum kaldığım için, nihayet intikamdan ziyade gerçek bir inançla hareket ediyorum.

"Peki, o zaman bir plana ihtiyacımız var," diyorum, beni boğmak üzere olan korkuyu bir kenara iterek. "Ve bu plana hemen ihtiyacımız var."

Arson bana, sonra Drew'a bakar, yüzünde hesaplayıcı bir ifade vardır. "Benim yalnız gelmemi bekleyecekler. Sorunu çözüp bizi programa geri döndürmem için."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sorar Drew.

"Bu demek oluyor ki," diyor Arson yavaşça, "*beni* bekleyecekler."

Gözlerimiz yine buluşur, aynı yüzler aynı kararlılığı yansıtır. Çocukluğumuzdan beri ilk kez, yöntem olarak olmasa da amaç olarak tamamen aynı fikirdeyiz.

"Silahlara ihtiyacımız var," diyorum. "Bilgiye. Onu tuttukları yerin kat planlarına. Sen onların dikkatini dağıtırken onu oradan çıkarabilir miyiz?"

"Hayır, hepimizi öldürürler ve başka bir şey yaparlar. Onlara istediklerini vermeliyiz... Richard'ı ve Hayes'lerin tüm nüfuzunu ve işlerini yok etmeliyiz."

"Ne yapmamız gerektiği umurumda değil. Onu güvenli bir şekilde kurtaracak her şey."

Bunun için babamı ve onunla olan ilişkimi feda etmem gerekse bile umurumda değil. Zaten o ilişki hiç gerçek olmadı. Lilian'ın gerçek olduğu gibi değil. Onu defalarca uzaklaştırmış olsam da, bana olan hislerinin, bana olan *sevgisinin* orada olduğunu, değişmediğini, sabit olduğunu biliyorum.

Aynı şeyi babam için söyleyemem.

Arson başını sallar ve başka bir dolaba doğru yönelir. "Ben halledebilirim. Onları arayıp... ne istediklerini öğrenebilirim. Onlara istediklerini verip karşılığında onu kurtarabilirim. Belki biraz zaman kazanabiliriz. Onlar onu serbest bırakırsa, hemen Richard'ın ofisine gidip kafasına bir kurşun sıkacağım."

"Bana uyar. Aramızdaki ilişkiyi değiştirmeyecek, ama Lilian'ı serbest bırakacaklarsa, bunu başarmak için seninle işbirliği yaparım," diye soğuk bir şekilde kabul ediyorum.

Drew ikimiz arasında bakışlarını gezdirip, inanamıyormuş gibi başını salladı. "Siz ikiniz cidden kafayı yemişsiniz ve çözmeniz gereken ciddi sorunlarınız var, benim ilgilenmek istemediğim sorunlar, ama Lilian'ı geri almak için elimden geleni yapacağım. Onu onun boktan durumundan daha erken kurtaramadığım için."

"Harika, o zaman başlayalım," diyor Arson, bir dizüstü bilgisayar ve bir tablet çıkarıyor. "Çünkü kaybettiğimiz her dakika, onun onlarla geçirdiği bir dakika daha demek. Ve bu adamlar sabırlı oldukları ile bilinmiyorlar."

Onun yanındaki sandalyeye çöküyorum, yorgunluğu, açlığı ve aylardır beni tanımlayan yakıcı nefreti bir kenara itiyorum. Vücudum esaretin izlerini taşıyor — kilo kaybı, kas atrofisi, hapis hayatının getirdiği kalıcı halsizlik — ama zihnim yıllardır hiç olmadığı kadar keskin. *Odaklanmış. Berrak.*

Lilian'ın yüzü zihnimde belirir — güvenlik kamerasındaki korkmuş hali değil, selden önceki son anlarda, tüm maskeler düştüğünde bana nasıl baktığı. Sonunda ikimize de istediğim şey hakkında yalan söylemeyi bıraktığımda. Hissettiklerim hakkında.

Ona ödeyemeyeceğim kadar çok şey borçluyum ve Tanrı biliyor ki o daha iyisini hak ediyor, ama onu bırakmak, hala atan kalbimi göğsümden söküp çıkarmak gibi olur ve bunu yapamam. *Yapamam.* Onu geri almalı ve ne pahasına olursa olsun korumalıyım. Diğer her şey - ihanet, intikam, sözde dostum ve kardeşimle nihai yüzleşme - hepsi bekleyebilir.

İKİ KATİL

Suçluluk, hissetmeye alışık olduğum bir duygu değil. Yıllar boyunca, başka hiçbir şeyin nüfuz edemeyeceği kadar dikkatlice inşa edilmiş bir nefret ve öfke duvarı ördüm. Hayes ailesinin bana yaptıklarının bedelini ödemesinden başka hiçbir şeyin önemi kalmayana kadar.

Ama işte burada, ham ve ekşi, elimdeki kontrollü telefonu izlerken göğsümü yakıyor.

Acı verene kadar başparmağımı telefonun kenarına bastırıyorum, duygusal acıyı bastırmak için fiziksel acıya odaklanıyorum. Acı bana tanıdık. Acıyla başa çıkabilirim. Bu diğer duygu, bu suçluluk duygusu, bana yabancı bir alan.

Güvenlik kamerasındaki Lilian'ın yüzü aklımdan çıkmıyor. O takım elbiseliler ona yaklaştığında gözlerindeki korku. O şık siyah sedana zorla bindirilmeden önce, kısa süreli, çaresizce —sonra o şık siyah sedana zorla bindirilmeden önce. Hepsi benim yüzümden. Bana yardım etmeye karar verdiği için. Benim izin verdiğim için.

Çünkü ellerimi ondan uzak tutamadım.

Elimi yüzümde gezdiriyorum, son yirmi dört saat içinde uzayan sakalları hissediyorum. Deponun floresan ışıkları başımın üstünde vızıldıyor, ne kadar zamandır burada olduğumuzu sürekli hatırlatıyor. Ne zamandır yok?

Güvenlik odası üç kişi ile daha küçük hissettiriyor. Aries kafeslenmiş bir hayvan gibi volta atıyor — beş adım ileri, dön, beş adım geri. Esaret onu değiştirdi, her zaman giydiği cilalı görünüşünü ortadan kaldırdı ve onu daha ham hale getirdi. İkimizin de kabul etmek istemediğimiz kadar bana benziyor.

Drew duvara yaslanarak, yıllarca iki tarafta da oynamış birinin dikkatli değerlendirmesi ile ikimizi de izliyor.

Bu başka bir günün hesabı. Ve bu Aries'in çözmesi gereken bir sorun, benim değil. Drew Marshall benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

"Onları arayacak mısın yoksa telefona bakıp duracak mısın?" diye sorar Aries, sesinde zar zor kontrol ettiği öfkeyle.

Hemen cevap vermiyorum çünkü ona bakamıyorum. Yüzümün aynadaki görüntüsü, ama yüzeyin altında hiçbir yara izi yok.

altında hiçbir yara izi yok.

Altın çocuk. Seçilmiş kişi.

Aylarca beton bir kutuda kilitli tuttuğum, hayatını parça parça yok ettiğim kişi. Yine de burada, tek ortak noktamız olan Lilian sayesinde bir araya geldik.

"Bana bir dakika verin," diye mırıldanıyorum, ikisinden de uzaklaşarak, düşünmek için zamana ihtiyacım var.

Drew, gizlemeye çalışmadan düşmanca bir bakışla beni izliyor. "Kaybedecek dakikamız yok."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye bağırırım, yumruğumu suratına indirme isteğiyle mücadele ederek. "Bu tür adamları plan yapmadan arayamazsın."

Parmaklarım telefonu sıkıca kavrar, plastik baskı altında gıcırda. Bu adamlar, sözde destekçilerim, harekete geçmeden önce her değişkeni hesaplayan türden adamlardır. Muhtemelen ben başlamadan önce benim başarısızlığım için bir acil durum planı hazırlamışlardır. İnsan hayatını ticari işlemlerde ikincil hasar olarak gören türden adamlardır.

Ve ben onları bu işe davet ettim. Bir nevi. Onlar beni buldu, ama intikam planımı onlara getiren bendim, sanki yatırımcıya ihtiyaç duyan bir şirket birleşmesiymiş gibi.

Kardeşim ve onun pislik arkadaşından uzaklaşmak için koridora çıkıyorum. Depo artık farklı geliyor — daha çok inşa ettiğim kale gibi değil, mezar gibi. Beton duvarlar üzerime baskı yapıyor, başka bir zamanda başka bir hapishaneyi hatırlatıyor. Yıllar boyunca izolasyon içinde, karanlıkta. Öfke içinde.

Tesis. Richard Hayes'in kusurlu oğlunu terk ettiği ve benim hiç var olmadığını varsaydığı yer.

İroni benim için kaybolmadı. Bir hapishaneden kaçtım, ama başka bir hapishane inşa ettim ve en çok nefret ettiğim şeyin aynısı oldum.

Duvara yaslanıyorum, betonun soğukluğu gömleğime sızıyor. Aklım Lilian'a gidiyor — benim hakkımdaki gerçeği ilk keşfettiğinde gözlerindeki bakışa. Beklediğim gibi korku yoktu. Tiksinti yoktu. Ama anlayış vardı. Tanıma.

Beni gördü. Yalanların, nefretin ve özenle inşa edilmiş kişiliğin ardındaki gerçek beni. Ve kaçmak yerine, yardım etmeyi teklif etti.

Şimdi, iyiliğinin bedelini ödüyor — masumiyetinin bedelini.

Parmaklarım tuş takımının üzerinde duruyor. Bu numara hafızama kazınmış durumda — gerçek isimlerini bile bilmediğim adamlarla beni birbirine bağlayan on rakam. Bana intikam yolunda ilerlememi sağlayan fonları, kaynakları ve izi sürülemez malzemeleri sağlayan adamlar.

Şimdi Lilian'ı kaçıran adamlar. Bir başka suçluluk dalgası içimi kaplıyor.

Numaraları metodik bir şekilde tuşluyorum, her rakam beni konuşmaya yaklaştırıyor. Telefon bir kez, iki kez çalıyor. Üçüncü çalınıştta bağlantı kuruluyor.

"Bay Hayes." Ses profesyonel, mesafeli. Sanki bir kaçırılma olayını değil de bir iş birleşmesini tartışıyor gibi. "Aramanızı bekliyorduk."

Sesi hemen tanıdım — iki adamdan yaşlı olanı, toplantılarımızda her zaman liderliği üstlenen. Gözleri, hoş gülümsemesiyle hiç uyuşmayan adam.

"O nerede?" diye soruyorum, nezaket kurallarını atlayarak. "Güvende." Bir duraklama. "Şimdilik."

Anlamı aramızda havada asılı kalır. Telefonu daha sıkı tutarım, gerginlikten parmak eklemlerim beyazlaşır.

"Bu anlaşmamızın bir parçası değildi," diyorum, sesime sakinlik katmaya çalışarak

"Sizin belirlenen zaman çizelgesinden sapmanız da öyle." Ses sakin ve etkilenmemiş. "Hayes ailesi için planların konusunda oldukça netti. Ani... tereddütlerin bizi biraz endişelendirdi."

Koridorun uzunluğunu, boş depo odalarını ve Aries'i tuttuğum hücreyi geçerek yürüyorum. Her adımım yankılanıyor, başarısızlığımı metronomik bir şekilde hatırlatıyor. "Tereddüt etmedim," yalan söylüyorum. "Daha fazla kanıt topluyordum."

Yıkımın tam olmasını sağlamak için. Lilian yanımda olduğu için, bu daha da kapsamlı olacak; bana bu konuda çok değerli yardımları oldu."

Bu saçmalık ve ikimiz de bunu biliyoruz. Gerçek şu ki, Lilian denkleme girdiğinde bir şeyler değişti. Bana baktığında bir canavar değil, kurtarılmaya değer biri gördü. Yıllardır izlediğim yıkım yoluna alternatif bir yol sundu.

"Sen buna böyle mi diyorsun?" Sesinde eğlence var. "Gözlemlerimiz aksini gösteriyor. Görünüşe göre Bayan Hayes bir tür... dikkat dağıtıcı hale gelmiş."

Gözetimden bahsedilmesi tüylerimi diken diken etti. Tabii ki izliyorlardı. Gözetliyorlardı. Bu adamlar yatırımlarını takip etmeden milyonlarca dolar harcamazlar.

"O yararlı," diye karşılık verdim. "İhtiyacım olan bilgilere erişimi var. Annesinin hedefleri hakkında. Richard'ın faaliyetleri hakkında. Hayes imparatorluğunu oluşturan yolsuzluk ve aldatma ağı hakkında. Onları benim kaba kuvvet yaklaşımından daha etkili bir şekilde yıkabilecek bilgiler. Ayrıca, hala şüphe çekmeden tüm Hayes varlıklarının içine girebiliyor."

"Peki ya kardeşin? O da 'yararlı' mı? Çünkü bizim anladığımız kadarıyla o kalıcı olarak ortadan kaldırılacaktı."

Aries'in adı geçince çenem sıkışır. Orijinal plan basitti: Hayes imparatorluğuna erişmek için yeterince uzun süre onun kimliğini üstlenmek, Richard'ı içeriden yok etmek, sonra ortadan kaybolmak ve kardeşimle sonuçlarıyla yüzleşmek. Altın çocuk için ölümden beter bir kader: utanç, yıkım, hapis. Ama ancak ona fiziksel ve zihinsel olarak intikamımı aldıktan sonra.

"Komplikasyonlar ortaya çıktı," diyorum kısaca.

"Gerçekten." Bu kelime, onaylamadığını belli ediyor. "Çalıştığımız her şeyi tehlikeye atan komplikasyonlar."

Koridora doğru bakıyorum. Açık kapıdan, Aries ve Drew'un güvenlik kameralarının başında toplanmış, görüntüleri inceleyip ipuçları aradıklarını görebiliyorum. Eski günlerdeki gibi birlikte çalışıyorlar, şüphesiz. Tanıdık bir acı boğazıma yükseliyor.

Sekiz yıl boyunca, her şeye sahip olan kardeşimin gölgesinde yaşadım, ben ise hiçbir şeye sahip değildim. O, gümüş kaşıkla büyürken, ben kurum yemekleriyle boğuluyordum. Ben hikayeye geri dönene kadar varlığımı unutmuştu.

"Kardeşimi ben hallederim," diyorum, tırnaklarımı avucuma batırarak. "Sadece kız karşılığında ne istediğini söyle."

"Her zaman istediğimiz şeyi, Bay Hayes. Sonuç."

"Bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Ayrıntılara ihtiyacım var."

Hattın diğer ucundan yumuşak bir kahkaha geliyor. "Peki. Richard Hayes'in yok edilmesini istiyoruz. Sadece itibarını veya şirketini değil. Onu. Şahsen. Kamuoyu önünde."

Bu talep beni şaşırtmadı. Başından beri amaç buydu: Richard'ın tamamen ve tamamen mahvolması. Ama ses tonunda,

"Kişisel olarak" ve "kamusal olarak" vurgusu, tüylerimi diken diken ediyor. "Onu öldürmemi istiyorsun," diyorum düz bir sesle.

Bu düşünce binlerce kez aklımdan geçmişti. Tesiste geçirdiğim en karanlık anlarda, Richard Hayes'in boğazını ellerimle sıkıp gözlerinden hayatın akıp gitmesini izlemeyi hayal ediyordum. Büyürken hissettiğim çaresizlik ve dehşetin bir parçasını bile ona yaşatmayı hayal ediyordum.

Ama hayal ile gerçeklik tamamen farklı şeylerdir.

"Adalet istiyoruz," diyor ses yumuşak bir şekilde. "Yöntem senin seçimin. Ama bu yapılmalı ve kırk sekiz saat içinde yapılmalı."

"Kırk sekiz saat mi?" İnanamadan tekrar ediyorum. "Bu, bunu yapmak için yeterli bir süre değil..."

"Korkarım, Bayan Hayes'in zamanı bu kadar."

Kanım donar. "Eğer ona zarar verirsiniz..."

"Bu tamamen size bağlı." Ses sertleşir. "Richard Hayes birçok hayatı mahvetti, Bay Hayes, sizin hayatınızı da dahil. Biz sadece borcun ödenmesini istiyoruz. Tamamen."

Koridorda volta atıyorum, zihnimde senaryolar ve olasılıklar geçiyor. Richard Hayes'i öldürmek için kırk sekiz saatim var. Bu adam nadiren güvenliksiz dolaşır ve tanıklar olmadan kamuya açık yerlerde görülmez. Ofisi Fort Knox'tan daha fazla güvenlik önlemine sahiptir. Evi bir kale gibidir.

Ama o hala benim babam. Hoşuma gitse de gitmese de, damarlarımdan onun kanı akıyor. İkizlerine bakıp birini tutmaya, diğerini atmaya karar veren adam.

Onu o kadar uzun süredir nefret ediyorum ki, nefret benim kimliğim haline geldi. Amacım. Ama onu gerçekten öldürmeyi düşünmek - tetiği çekmek, bıçağı saplamak, onun ölümünü izlemek - midemi bulandırıyor.

Yine de Lilian için...

"Onunla konuşmama izin verin," diyorum. "Hayatta olduğunu kanıtlayın." Bir duraklama. "Peki."

Hattın diğer ucunda ayak sesleri duyulur, çok düşük sesli mırıldanmalar. Sonra...

"Arson?" Lilian'ın sesi, korkuyla gergin ama güçlü. Hâlâ mücadele ediyor. "Yapma..."

Daha fazla ayak sesleri ve eliyle ağzını kapattığına dair boğuk bir ses duyulur. O anda, sesindeki titremeyi, kontrol etmeye çalıştığı paniğin

kontrol etmeye çalıştığı paniğin kenarını fark ettim. Bu, göğsümde acı verici bir sıkışma hissi yarattı.

"Memnun musun?" diye sordu adam, telefona geri dönerek. "Hayır," diye homurdandım. "Onu tekrar telefona ver."

"Korkarım şu anda bu mümkün değil. Bayan Hayes daha... güvenli bir yere naklediliyor."

Güvenli bir yere. Bu klinik euphemism tüylerimi diken diken etti. Daha önce de "güvenli yerlerde" bulundum. Çıglıkların duyulmadığı yerlerde. İnsanların iz bırakmadan ortadan kaybolabildiği yerlerde.

"Onunla tekrar konuşmak istiyorum. Düzgün bir şekilde."

Sanki mantıksız davranıyormuşum gibi iç çeker. "Talepte bulunacak durumda değilsiniz Bay Hayes."

"Siz de değilsiniz," diye karşılık verdim, çaresizlik beni pervasızlaştırıyordu. "Bunu bitirmeme ihtiyacınız var. Richard'ı alt etmem için. Bu yüzden bana yatırım yaptınız."

Ardından gelen sessizlik, herhangi bir kelimedenden daha tehditkâr. Elimi aşırı oynadım ve zayıflığımı gösterdim. Bu adamlar buna iyi tepki vermezler.

"Belki," diye kabul eder ses sonunda. "Ama burada kimin sözünün geçtiğini unutmuş gibisin."

Arka planda daha fazla ses duyulur: bir kapının açılması, ayak sesleri. Sonra, aniden, keskin bir çıgık bıçak gibi içimi keser.

"ARSON!"

Lilian'ın sesi, acı ya da korku ya da her ikisinden dolayı boğuk çıkıyor, sonra aniden susturuluyor.

İçimde bir şey kopar. Özenle inşa ettiğim duvarlar, hesaplı planlamalar, gurur duyduğum soğuk mantık... Hepsi bir anda yıkılır ve yerini ilkel ve acımasız bir şeye bırakır.

"LILIAN!" diye bağıriyorum, içimi beyaz sıcak bir öfke kaplıyor. "Ona ne yaptın sen?"

Yumruğumu beton duvara vuruyorum, derim parmak eklemlerimden yırtılıyor.

Öfkemden dolayı acıyı neredeyse hissetmiyorum.

"Bir gösteri," diyor ses sakın bir şekilde, "eğer son tarihimize uymazsan, neler olacağını gösteren bir gösteri."

Görüntüler zihnimde parlar — Lilian yaralı, kanıyor, korkmuş. Sessiz gücü ve lanet olası ahlaki pusulasıyla Lilian. Benim sadece yıkım gördüğümde, benim içimde kurtarılmaya değer bir şey gören Lilian.

"Seni geberteceğim," diye bağırırım, vahşi ve çılgın bir şekilde. "Hepinizi. Eğer ona zarar verirsiniz..."

"Odaklanın Bay Hayes." Ses, tehditlerimi keser. "Richard Hayes. Onun kafası. Kırk sekiz saat. Ya da kız ölür. Bu kadar basit."

Cevap veremeden hat kesildi, beni kaçışımın ilk günlerinden beri hissetmediğim bir öfkeyle titreyerek telefonu sıkıca tutarken bıraktı. Beni bu noktaya getiren ilkel, her şeyi tüketen öfke.

Yarılmış parmak eklemlerimden beton zemine kan damlıyor, her damla neyin tehlikede olduğunu hatırlatıyor. Benden neyi aldıklarını.

Dönüp baktığımda Aries kapıda duruyor, yüzü solgun. Her şeyi duymuştu.

"Ona ne yaptılar?" diye soruyor, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek.

Kızgınlığımın kırmızı sisinden kelimeler çıkaramadan başımı sallıyorum. Telefon, plastik kısmı avucumu ısırırken elimde gıcırıyor. Drew, Aries'in arkasında, yüzünde sert bir ifadeyle beliriyor.

"Richard'ı istiyorlar," diyorum sonunda, her kelimeyi dişlerimi sıkarak zorla çıkarıyorum. "Ölü. Kırk sekiz saat içinde."

Aries'in yüzü sertleşir, gözlerinde soğuk ve tehlikeli bir ifade belirir. Kendi nefretim aynası, bana yansır.

"O zaman istediklerini alacaklar," diyor basitçe.

Yirmi yıldan fazla bir süredir ilk kez, mükemmel ve korkunç bir şekilde aynı fikirdeyiz.

Kanlı elime bakıyorum, sonra yıllardır yok etmek için planlar yaptığım ikiz kardeşim Aries'e. Artık ortak bir amaçla bağlı müttefikleriz: Lilian'ı kurtarmak, babamızı öldürmek.

Depo artık farklı hissettiriyor. Bir mezar ya da hapishane değil, bir savaş odası gibi. Ve bu intikam seferine başladığımdan beri ilk kez, bu işte yalnız değilim.

Bu bir zafer gibi hissettirmeli. Ama bunun yerine, tadı kül gibi.

Aries'in gözlerine bakıyorum, mesajlarımı açıyorum ve şartlarımı gönderiyorum. Kabul edebilirler ya da herkes ölene kadar bulundukları yeri basarım.

Bir hafta.

Lilian'ı geri alacağım çünkü ona ihtiyacımız var ve sen bana hepsini yok etmek için bir hafta veriyorsun.

Mesajları okudukça ve cevap verdikçe noktalar beliriyor.

Tamam. İkinci bir şans olmayacak.

Richard'ı öldürmek için bir haftam var. Ve şimdi Lilian'ı almaya gideceğiz. Ona zarar verdilerse bana yardım et. Hiçbir şey beni hepsini öldürmekten alıkoyamaz, destekçileri olsun ya da olmasın. Ne pahasına olursa olsun. O benim ve onu hayatım pahasına koruyacağım.

Önceki metnin ardından bir adres geliyor ve ben Aries ve Drew'un peşinden kapıdan dışarı koşuyorum.

ÜÇ LILIAN

Aniden keskin bir acı ön kolumu delip geçer ve yanma hissi uyandırır.

"Bağır," diye fısıldadı genç adam, nefesi kulağında sıcak bir şekilde. "Onun adını bağır yoksa canını yakarım."

Bakışlarım, adamın elindeki bıçağın parıltısına ve bıçağın sapına takılıyor. Bıçağı cildime bastırmak için mükemmel bir basınç uyguluyor, ama sadece kesmek için yeterli derinlikte, ciddi hasar vermek için yeterli değil. Cildimde ince bir kan çizgisi belirir, solgun tenime karşı parlak kırmızı renkte. En son istediğim şey, Aries ve Arson'a karşı korkumu kullanarak onlara tatmin olmak, ama onu sınayacak kadar aptal değilim.

Eğer istediğini yapmazsam, işkenceyi artıracaktır ve içimden bir ses, onun işkence yapmada iyi olduğunu söylüyor, özellikle de hayatın yokmuş gibi görünen o soğuk gözleriyle. Bu bakışı daha önce de görmüştüm — yönetim kurulu odalarında, hayırseverlik galalarında ve annemin kimsenin görmediğini sandığı zamanlarda gözlerinde. Onlar için biz her anlamda harcanabilir ve değiştirilebiliriz.

"ARSON!" diye bağıyorum, sesimde gerçek korku ve acıyı serbest bırakarak.

Bunu yapmak zor değil, özellikle de korktuğum için. Sadece bu adamlardan değil, temsil ettiklerinden de korkuyorum — gizli ipler, Hayes ailesinin dramasının arkasındaki kukla ustaları. Arson'un intikamını finanse edenler.

Ben başka bir şey söyleyemeden telefon elimden alınır ve bir el ağzımı kapatır. Tuz ve metal tadı alıyorum — ter ve beni dilimden yakaladıkları sırada akan kanımın kalıntıları.

Oda dönüyor, kalbim ise göğsümde acı verecek kadar hızlı atıyor.

Nefes al, Lilian. Sakin ol. Onlara zayıflığını gösterme.

Her zamanki gibi annemin sesi kafamın içinde yankılanıyor. Hayatımın sürekli anlatıcısı, bana nasıl davranmam, nasıl hissetmem ve nasıl nefes almam gerektiğini söylüyor. Şimdi bile,

ondan kilometrelerce uzakta olsam bile, yıllarca süren şartlandırmanın merceğinden beni izliyor.

Sırtını dik tut. Çeneni kaldır. Hayes kadınları korku göstermez.

Telefonu elinde tutan adam — yaşlı, zarif ve pahalı bir saat takan — konuşmasını bitirip telefonu kapatıyor. Partnerine yaptığı hafif baş sallama midemi sıkıştırıyor.

"İşbirliğiniz için teşekkürler, Bayan Hayes," diyor, sanki rehine pazarlığı yerine bir iş toplantısını bitirmişiz gibi.

Ağzımı kapatan el kaybolur ve bıçak kolumdan uzaklaşır.

"Siktir git," diyorum, sesim hissettiğimden daha sağlam.

O, kırılmak yerine eğlenerek gülümser. "Hayes varisinden böyle küfürlü bir dil

Hayes varisinden böyle kötü bir dil. Annen ne derdi?"

"Muhtemelen daha yaratıcı bir hakaret kullanmam gerektiğini söylerdi."

Gülüyor ve sesi samimi, bu da öfkeden daha kötü bir şey. Sanki sadece onun anladığı kuralları olan bir oyun oynuyoruz.

Tutulduğum odayı dikkatle inceliyorum. Kurumsal bir daireye benziyor: nötr renkler, sıradan mobilyalar, kişisel dokunuşlar yok. Altın yaldızlı bir kafes, ama yine de bir kafes. Pencereler karartılmış, ama yüksek bir yerde olduğumuzdan eminim. Şehir uzaklardan geliyor.

Saatlerdir buradayım, ama daha uzunmuş gibi geliyor. Bileklerimi kesen plastik bağlar yüzünden kollarım ağrıyor ve beni yakaladıkları yerden başım zonkluyor. Bunlar çok kötü, ama beni en çok rahatsız eden yüzeysel şeyler: ayak bileklerimde sürtünen taytlarım, gözlerime düşmeye devam eden saçlarım.

Hayatım tehlikedeyken odaklanmak için en aptalca şeyler bunlar, ama en azından zihnimde kontrol edebileceğim şeyler.

Bıçaklı adam — pahalı takım elbisesine rağmen daha genç ve sert görünümlü — beni açık bir merakla izliyor.

"Ne?" diye ona ters ters bakıyorum.

"Beklediğim gibi değilsin," diye karşılık veriyor, başını hafifçe eğerek.

"Kalbi kırılğan olduğu söylenen biri için, oldukça cesursun."

Durumumla ilgili onu düzeltme isteğine direniyorum. Beni olduğumdan daha zayıf sanmalarına izin veriyorum. Annem de bana bunu öğretmişti: asla tüm kartlarını açma, özellikle düşmanlarına.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diyorum onun yerine.

Yaşlı adam telefonunu cebine koyar, manşet düğmelerini ustaca düzeltir. Onda tanıdık bir şey var — çenesinin şekli ve duruşunda. Kafamın arkasında bir anı var, ama ortaya çıkmak istemiyor. Onu daha önce görmüştüm, hayatımın kenarlarında bir yerde.

Richard'ın iş ortaklarından biri mi? Annemin sayısız arkadaşlarından biri mi?

"Son teslim tarihine kadar biraz zamanımız var," diyor, karşımdaki koltuğa yerleşerek. "Belki bu zamanı verimli bir şekilde kullanabiliriz."

"Verimli derken, beni sorgulamayı mı kastediyorsun? Hayır, teşekkürler."

"Sohbet, Bayan Hayes. Sivil söyleşi arasında taraflar taraflar arasında medeni

"Normal konuşabilir misin? Medeni bir konuşma yapmak istiyorsan, beni kaçırmak bunun için iyi bir yol değildi."

"Bu, üzücü bir zorunluluktur." Genç adama işaret eder ve o da bir ilk yardım çantası çıkararak kolumdaki yarayı temizlemeye başlar.

Onun dokunuşundan çekiniyorum, ama kaçacak yer yok. "Bana dokunma."

"Enfeksiyon talihsiz bir durum olur," yaşlı adam hava durumunu yorumlar gibi kayıtsızca konuşuyor. "Sen ne düşünürsen düşün, sana gereksiz zarar vermek gibi bir niyetimiz yok. Tek isteğim Richard ve Patricia'yı alt etmek. Güvenlik kamerası görüntülerinde gördüklerime bakılırsa, sen de aynı şekilde hissediyor olabilirsin. Bu konuda birlikte çalışabiliriz."

"Beni kandırabilirdin," diye mırıldanıyorum, antiseptik kesiklere batınca yüzümü buruşturarak.

Genç adam verimli ve klinik hareketlerle çalışıyor. Gereksiz gereksiz dokunma yok, tehditkar hareketler yok. Sadece değerli bir mülkü koruyan birinin kişisel olmayan bakımı var.

"Hayes ailesinin sırları hakkında epey bir şey keşfetmişsin," diye yorumlar yaşlı adam beni dikkatle izlerken. "Etkileyici bir araştırma."

Hiçbir şey söylemiyorum. Beni Arson aracılığıyla izlediklerini biliyorum, ama başka şekillerde de izliyorlar mı? Kampüste beni takip ediyorlar mı, dizüstü bilgisayarımı hackliyorlar mı? İstediklerini elde etmek için ne kadar ileri gidebileceklerini düşünmek... tüylerimi diken diken ediyor.

"Offshore hesaplar. Yönetim kurulu manipülasyonları. Tıbbi tesis usulsüzlükleri." Manikürlü parmaklarıyla bunları tek tek sayıyor. "Hepsi

çok karmaşık bir ağın parçaları. Ama elbette bunların çoğunu bir süredir biliyorum."

Annem her zaman bilginin güç olduğunu söylerdi, ama sadece ona erişimi olanları kontrol edersen. Bu bilgiyi edinmek için zaman ve stres harcadım. Başkasının elimi bu kadar kolay okumasını rahatsız edici buluyorum.

"Her şeyi biliyormuşsun gibi konuşuyorsun. Benden ne istiyorsun?" diye soruyorum, sesimin tonunu sabit tutmaya çalışarak.

"Bilgi. Açıklama. Senin bakış açın." "Ne hakkında?"

"Hayes imparatorluğu. Zayıf noktaları. Baskı noktaları." Hafifçe öne eğildi. "Varisleri."

İşte orada. *İkizler*. Onların peşinde oldukları şey bu.

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye yalan söylüyorum.

"Bayan Hayes." Gülümsemesi gözlerine yansımıyor. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Hayes'lerin her ikisiyle de oldukça samimi bir ilişkiniz var, değil mi?"

Zihnimde canlanan görüntüleri görmezden gelmeye çalışsam da yanaklarım kızarıyor. Anlamı ağır ve aşağılayıcı bir şekilde havada asılı kalıyor. Artık hiçbir şey özel değil mi? Bir parçam, Arson ve Aries ile paylaştığım samimiyeti izlemediklerini ummuştum. Ama bu imkansızdı. Her şeyi bilmeleri gerekiyor, tabii ki her şeyi izliyorlar.

"Onlarla ne yaptığım ya da yapmadığım sizi ilgilendirmez."

"Aksine. Bu bizim işimiz." Bacak bacak üstüne atarak, tamamen rahat bir şekilde oturuyor. "Görüyorsun, bu girişime önemli miktarda kaynak yatırdık. Ve şimdi sen, şey, işleri karmaşıktır. Bir faktör oldun."

Genç adam kolumu sarmayı bitirip geri çekilir ve kanlı gazlı bezi titizlikle atar. Hareketleri, hassas ve tecrübeli, bana bir doktoru hatırlatır. Ya da belki bir kasabı.

"Ben bu işe karışmak istemedim," diyorum. En azından bu pisliklerle.

"Ama buradasın. Kendi isteğinle, eklemeliyim." Yaşlı adamın bakışları delici, çok şey görüyor. "Gerçeği öğrendiğinde çekip gidebilirdin. Bunun yerine, Arson'un aileni yok etmesine yardım etmeyi seçtin."

"Onlar..." Kendimi durduruyorum, ama çok geç.

"Ne değiller, Bayan Hayes? Aileniz değil mi?" İfadesi değişir, ilgisi keskinleşir. "İlginç bir bakış ačısı, sence de öyle değil mi? Biraz daha ayrıntı verir misin?"

Dudaklarımı sıkıştırıyorum, zihnimde kendime kızıyorum. Asla gönüllü olarak bilgi verme. Annemin kurallarından bir diğeri.

"Merak etmeyin. Hayes ailesinin birçok sırrı olduğunu biliyoruz," diye devam etti, ben cevap vermediğimde. "Bazıları diğerlerinden daha derinlere gömülü. Anneniz kayıt tutma konusunda özellikle... yaratıcıymış."

Kalbim bir an durdu.

Annemin dosyalarına mı atıfta bulunuyorlar?

Tavan arasında saklı bulduğum dosyaları mı? Beni bu karmaşık duruma sokan dosyaları mı?

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Cevabım çok hızlı olur ve zihnimde kendime kızarım.

"Bence biliyorsun." Dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. "Sanırım bir süredir, ünlü Hayes ailesinde her şeyin görüldüğü gibi olmadığını biliyorsun. Bazı... gerçeklerin gizlendiğini."

Ses tonunda bir şey var, sorgulayıcı ve bekleyen bir şey. Sanki benim henüz göremediğim noktaları birleştirmemi bekliyor gibi.

"Bana neden ihtiyacın var?" diye soruyorum, taktiğimi değiştirerek. "Arson'u destekliyorsan, Hayes imparatorluğunun yok olmasını istiyorsan, neden beni bu işe karıştırıyorsun? Ben gerçek bir Hayes değilim, sadece evlilik yoluyla."

"Sigorta," diyor genç adam, dakikalar sonra ilk kez konuşuyor. "Kaldıraç."

"Kime karşı? Arson'a mı? Aries'e mi?"

"Plandan sapabilecek herkese karşı," yaşlı adam yumuşak bir sesle söyler. "Kendimiz dahil."

Bu mantıklı değil.

Neden kendilerine karşı bir baskı aracına ihtiyaç duysunlar ki?

Tabii...

"Siz sadece Arson'un destekçileri değilsiniz," diye yavaşça fark ediyorum. "Kendi gündeminiz var."

Yaşlı adamın yüzünde bir anlık onay ifadesi belirir. "Çok iyi, Bayan Hayes."

"Nedir o? Ne istiyorsunuz?"

"Adalet," diyor diyor basitçe "Tazminat. Düzeltme bazı bazı... tarihsel adaletsizliklerin düzeltilmesi."

Cevabı kasıtlı olarak belirsiz, ama sesinde tüylerimi diken diken eden bir keskinlik var. Bu onlar için sadece bir iş değil. Daha çirkin, daha derin bir şey. Kişisel bir şey.

"Yani Richard Hayes'i öldürmeyi ve şirketi yok etmeyi mi planlıyorsunuz? Bununla biteceğini mi sanıyorsunuz?"

"Bu bir başlangıç." Yaşlı adam başını hafifçe eğerek beni inceliyor. "Ailenizin yok olma ihtimalinden özellikle rahatsız görünmemenizi biraz garip buluyorum."

Richard Hayes'i düşünüyorum; soğuk gözleri, hesaplı gülümsemesi ve bana her zaman uygun bir getiri sağlamayan hayal kırıklığı yaratan bir yatırım gibi bakışları. Anneme davranışları. Arson'u bir kenara atışı. Yıllardır annemle evli olmasına rağmen, onu hiç bir baba figürü olarak görmedim. Onda sevgi dolu ya da babacan hiçbir şey yok.

"Değilim," diye itiraf ediyorum.

"İlginç." Ortağıyla bir bakış alışverişinde bulunur. "Peki annen? Ona karşı sadakatınız nerede?"

Bir an için donup kalırım. Soru sinirime dokunur. Annemle karmaşık bir ilişkimiz var — sevgi, kinle karışık; koruma, kontrolle iç içe. O benim savunucum ve gardiyanım, destekçim ve en büyük eleştirmenim. Sevgisi boğucu, ama bir bakıma neden böyle olduğunu anlıyorum.

Ancak bu, onun yaptığı her şeye katıldığım anlamına gelmez.

"Annem hayatta kalmak için yapması gerekeni yapıyor," diyorum dikkatlice.

"Hepimiz öyle yapıyoruz." Yaşlı adamın ifadesi yumuşar, ama sadece biraz. "Durumun... kalbin. Hayatının tamamını şekillendirdi, değil mi? İnsanların sana bakış açısı ve senin kendine bakış açın."

Rahatsız bir şekilde yerimden kıpırdanıyorum. Kalp rahatsızlığım çocukluğumdan beri beni tanımlayan bir şey. Hayes'lerin kırılğan kızı, gerçek dünya için fazla narin... Her zaman gözlem altında, her zaman izleniyor, her zaman korunuyor. En yüksek rafa konulan cam bir heykelcik.

Ama gerçek şu ki, ben bunların hiçbirisi değilim. Gerçekten değilim. Arson ve Aries ile geçirdiğim son haftalar bana bunu gösterdi. Ben, kendim dahil, hiçbirimizin bilmediği kadar güçlüyüm.

"Durumum kontrol altında," diyorum kısaca.

"Öyle mi?" Ses tonunda bir şey var. "Yoksa... *abartılmış* mıydı ve tüm

Sonuçta, intikam rutinleri bozar."

Soru aramızda asılı kalıyor, yüzleşmeye hazır olmadığım imalarla dolu. Burada değil ve kesinlikle bu adamlarla değil.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," önceki cevabımı tekrarlıyorum, ama sözlerim kendi kulaklarıma bile boş geliyor.

Yaşlı adam, sanki onun için bir şeyi doğrulamışım gibi, memnun bir gülümsemeyle bana bakar.

Tekrar konuşmak için ağzını açar, ama genç adam aniden doğrulur ve başını kapıya doğru çevirir. "Misafirimiz var."

Yaşlı adam kaşlarını çatır, gözleri saatine kayar. "Ne yazık. Beklediğimizden erken geldi."

Odanın dışından gelen bir ses duyulur, zayıf ama açıkça anlaşılır bir ses. Bir gürültü duyulur, ardından nabzımı hızlandıran ürkütücü bir sessizlik gelir.

Arson ve Aries mi? Beni almaya mı geldiler? Göğsümde umut yeşerir. Genç adam kapıya doğru ilerler, bir eli ceketinin içine girer. Yaşlı adam, kesintiye rağmen tamamen sakin bir şekilde oturmaya devam eder.

Başka bir ses duyduğumda irkilirim — bu sefer daha yakından, ardından boğuk bir homurtu ve yumuşak bir çarpma sesi gelir. Genç adam silahını çeker ve kapının yanına geçer. Gerginleşir ve bağları çekmeye başlarım.

Silah ateşi olacaksa, bu sandalyeye bağlı ben mükemmel bir hedeftim.

"Belki de parlak zırhlı şövalyen geldi," der yaşlı adam diyor, yüzümdeki tepkiyi görmek için bana bakarak. "Ama hangisi acaba, intikamcı ikiz mi, yoksa altın çocuk mu?"

Cevap veremeden, bir silah sesi havayı deler — odamızın içinde değil, ama beni irkiltecek kadar yakındır. Ses yankılanır, ardından bağırışlar gelir, sonra yine sessizlik.

Fiziksel ve zihinsel olarak donup kalırım.

Panik atak değil, şimdi olmaz. Zayıf düşmeyi göze alamam.

Nefes al, Lilian.

Burnundan nefes al, ağzından ver.

Kendimi yaklaşan paniği düşünmemek için zorluyorum. Yaşlı adam hareket etmiyor, silah sesine de irkilmiyor.

Bunun yerine, beni izlemeye devam ediyor, bakışları rahatsız edici bir yoğunlukla hareketlerime sabitlenmiş durumda. Sanki ben onun çözmeye çalıştığı bir bulmaca gibiyim.

"Ahhh, adamlarım onları biraz geciktirmiş galiba. Aslında tam zamanında gelecekler," diyor, ağzının köşelerinde küçük bir gülümseme belirliyor.

"Ne demek *tam zamanında*?" diye soruyorum, şüphelerim artıyor.

"Bayan Hayes," diyor, zaten mükemmel olan kravatını düzelterek, "bu oyunda her hareket hesaplanmıştır. Geri adım gibi görünenler bile. Size tam olarak nerede bulabileceklerini söyledim."

Aniden her şey anlam kazanır. Korku, gökyüzünden düşen buzlu cam parçaları gibi üzerime yağar. "Bu bir tuzak."

"Ben buna toplantı demeyi tercih ederim," diye düzeltir. "Geleneksel kanallardan ayarlamak çok daha zor olurdu. Arson, onun küçük deposuna girip kardeşi ile konuşmak istediğini söyleseydim, direnmeyeceği anlamına gelmezdi."

Genç adam arkama geçer, silahı hala çekili durumdadır. Varlığının ağırlığını, silahın tehdidini hissedebiliyorum.

"Beni yem olarak kullanıyorsun," diye homurdanırım, korkunun yerini öfke alır. "İkisini de buraya getirmek için."

"İkisini mi?" Yaşlı adam kaşlarını kaldırır. "En son baktığımda bir şeyler olduğunu fark etmiştim. Hâlâ biraz anlaşıyor gibiydiler. Aranızda gelişen bu ilişkiyi merak ediyorum."

Ağzımı sıkıca kapatıyorum, ağzımdan kaçan sözler için kendime lanet ediyorum. Zaten sahip olduğu bilgiden fazlasına ihtiyacı yok.

"Peki," diye gülümser, sanki bir gösteriye hazırlanır gibi koltuğuna yerleşir, "bu tahmin ettiğimden daha da ilginç olacak."

Kapının diğer tarafından gelen sesler odayı doldurur. Ayak sesleri. Bir vücudun yere çarpma sesi ve ardından bir silah sesi daha. Plastik kelepçeleri zorlarım ama hareketlerim sadece kelepçelerin bileklerime daha da batmasına neden olur.

Esnek olmayan plastik, mücadele edildikçe daha da sıkılaşacak şekilde tasarlanmıştır.

"Endişelenmeyin Bayan Hayes," yaşlı adam çabalarımı fark ederek diyor. "Size zarar verme niyetimiz yok. Siz çok değerlisiniz."

"Değerli mi? Beni kandırabilirdiniz. Çoğu insan değerli bulduğu şeylere plastik kelepçe takmaz."

"Henüz tam değerini anlamadınız ve plastik kelepçeler daha çok bizim korunmamız için." Bakışları yine yumuşar, neredeyse pişmanlık dolu. "Maalesef, konuşmamız şimdi sona ermek zorunda. Yakında tüm sırlar ortaya çıkacak ve bizim düşmanlardan çok müttefik olduğumuzu göreceksiniz."

Kapı kolu dönüyor ve her şey yavaş çekimde ilerliyor. Genç adam arkamda yer değiştiriyor ve gözümün ucuyla silahının gümüş namlusunu görüyorum. Artık girişe değil, başımın yan tarafına doğrultulmuş durumda. Kalbim göğsümde çarpıyor, sol koluma tanıdık bir ağrı yayılıyor.

Şimdi olmaz. Lütfen, şimdi olmaz.

Kapı yavaşça açılırken gıcırıyor ve ciğerlerimdeki hava sönmüş bir balon gibi dışarı çıkıyor. *Kurtarılıyor muyum yoksa erken bir mezara mı gönderiliyorum?*

Her iki durumda da, bundan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağından kemiklerime kadar eminim.

Bu adamlar ne oyunu oynuyorlarsa, bir sonraki seviyeye geçtik. Hala kuralların ne olduğunu veya kaybettiğinde ne olacağını bilmiyorum.

DÖRT KOÇ

Şirket dairesinin ana odası pahalı bir tarafsızlık kokuyordu — bej duvarlar ve sıradan mobilyalar. Unutulmak üzere tasarlanmış ruhsuz bir mekan. İki güvenlik görevlisi sert ahşap zeminde baygın yatıyordu. Drew, telsizine uzanırken tabancayla vurduğu adamın başının altında kan birikmişti.

O piçin yere düşmesini izlemek çok iyi geldi.

Diğer güvenlik görevlisinin çenesine yumruk attığım için parmak eklemlerim zonklıyor, bu acı bana özgür olduğumu, karşılık verebileceğimi hatırlatıyor. Aylarca süren esaret beni hiç olmadığım kadar zayıflattı, ama öfke kaybettiğim kas kütlelerinin çoğunu telafi ediyor.

"Bu gereksizdi," diyor Drew, yere düşürdüğüm gardiyanın nabzını kontrol ederken.

Ne yazık ki, onlara ateş ettiğim iki kurşuna rağmen hala nefes alıyordu. Tamam, dürüst olmak gerekirse, sadece onları korkutmaya çalışıyordum. Bugün cesetlerle uğraşmak istemiyorum.

"Öyle miydi?" Parmaklarımı esneterek sertliğini gideriyorum. "Lilian'ı esir tutuyorlar. Siktir et onları. Ayrıca, az önce o adamı tabancayla dövdün dostum. Birkaç uyarı ateşi ve boğazına bir yumruk, hayatta oldukları sürece pek bir önemi yok."

"Sanırım, kimse ölmediği sürece."

Bakışlarım ikiz kardeşim Arson'a kaydı. Arson, bilinçsiz bedenlerin üzerinde soğuk bir memnuniyetle duruyordu, sanki gelecekte kullanmak üzere yaralarını katalogluyor gibiydi. Benim de göğsümü benzer bir memnuniyet doldurdu ve tek düşünebildiğim, bazen hala yapabileceğini hatırlamak için birine zarar vermen gerektiği idi. Ana odadan tek bir kapı çıkıyordu ve diğer tarafta bir yerde onu tuttuklarını biliyordum.

Kapı, geldiğimizden beri kırmızı renkte yanıp sönen elektronik kilitli, güçlendirilmiş çelikten yapılmış. *Ekstra güvenlik kadar, bir şey sakladığımı gösteren başka bir şey yoktur.* Diğer tarafta, boğuk da olsa sesler duyabiliyorum.

Adrenalin damarlarımdan akıyor. Onu geri almaya, onu güvende tutmaya çok yaklaştık. Tam o sırada Arson'un telefonu çalıyor.

Destekçileriyle iletişim kurmak için kullandığı tek kullanımlık telefon değil, *benim* telefonum; yıllardır günlük hayatımın bir parçası olan, rehberimi, geçmişimi ve dijital kimliğimi taşıyan şık cihaz. Arson telefonu çıkarır, yüzü dehşetle doludur. Ekranı bakarım ve Richard'ın iletişim bilgilerini görürüm. Siktir, bu iyiye işaret değil.

"Siktir," diye tıslar Arson, cihazı patlayacakmış gibi bakarak. "Ne istiyor olabilir ki?"

Drew, kafası karışık bir şekilde aramıza bakıyor.

"Kim?" "Richard."

Telefon çalmaya devam ediyor, her zil sesi Lilian'ın kilitli kaldığı ve gözden kaybolduğu bir saniye daha demek.

"Cevap ver," diyorum sonunda. "Aylardır benimle oynuyorsun. Neden şimdi durasın ki?"

Arson'un bakışları beni ikiye bölüyor ve ne düşündüğünü biliyorum. Bu bir tesadüf değil. Çağrıyı kabul etmek için ekranı kaydırıyor, sesi tanıdık bir tona dönüşüyor ve kolayca benim taklidimi yapmaya başlıyor.

"Evet, efendim," diyor ve bu resmiyet tüylerimi diken diken ediyor.

Richard'la konuşurken gerçekten bu kadar saygılı mı konuşuyorum?

Richard'ın konuşmasını duyamıyorum, ama Arson'ın ifadesinin nötrden endişeliye, oradan da zar zor kontrol edilen öfkeye dönüştüğünü görüyorum. Richard'ın söylediği her neyse, Arson'ı tetikliyor ve beni alarma geçiriyor.

"Anlıyorum," diye devam eder Arson, sesi kesik kesik. "Evet. Tabii ki, hayır, sorun olmaz. Orada olacağım." Bir saniye sonra görüşme sona erer ve Arson bir an telefon ekranına bakar, sonra bize doğru başını kaldırır.

"Hayes genel merkezinde acil yönetim kurulu toplantısı var," diye açıklıyor, sesi gergin. "Şimdi. Görünüşe göre, bir satın alma konusunda beklenmedik bir gelişme olmuş. Richard herkesin hazır olmasını istiyor."

"Ne kadar da uygun bir zamanlama," diye mırıldanır Drew, sesinde alaycı bir ton vardır.

"Richard tesadüflerle uğraşmaz," diyorum, içimde tanıdık bir şüphe hissi uyandırarak. "Başka ne dedi?"

Arson'un tereddüt etmesi korkularımı doğrular. Daha fazlası var, paylaşmak istemediği bir şey. Tüm bu durumun hesaplamasını değiştiren bir şey.

"Tekrar etmeye değecek bir şey yok," der ve kapıya doğru yönelir. "Lilian'ı kurtarmaya odaklanmalıyız."

"Saçmalık." Kolunu tutuyorum, temasla nasıl gerildiğini fark ediyorum. "Bunu bilmeye hakkım var. Bana neyi söylemiyorsun?"

Gözlerimiz tekrar buluştu, aynı yüzler aynı kararlılığı yansıtıyordu. Bir an için, on yıllardır beslediği nefreti, özenle inşa ettiği öfke ve kin duvarlarını aşırıp gördüğüm şey, kalbimin atışını hızlandırdı.

Pişmanlık.

"Seyahat etmekten bahsetti," diye itiraf etti Arson sonunda. "Bu olmayacak. şu anda gidemem. Her şey bu haldeyken... Gitmeyeceğim."

Richard, satranç tahtasındaki taşları hareket ettirirken, oğlu da dahil olmak üzere varlıklarını mutlak kontrol altında tutmasını gerektiren daha büyük bir oyun için hazırlık yaparken bu tür belirsiz ifadeler kullanır.

"Bir terslik var," diyorum, Arson'un ifadesini inceleyerek. "Davranışlarından şüphe mi duyuyor?"

"Belki." Arson'ın çenesi gerilir. "Benim serbest olduğumu bilmiyor, ama tutarsızlıkları fark ediyor olabilir. Senin farklı yapacağın şeyleri."

"Ne gibi?"

"Lilian'ın nerede olduğunu merak etmek gibi. Toplantıları kaçırmak gibi. Senin rolünü oynarken tahmin etmek zorunda kaldığım yüzlerce küçük şey gibi." Arson elini saçlarında gezdirir. "Acil bir toplantı çağırmak için yeterince şüpheleniyorsa..."

"O zaman belki de seni sınıyor," diye bitiriyorum, tanıdık bir korku içimi kaplıyor. "Benim yapacağım gibi tepki verecek misin diye bakıyor."

Drew gergin bir şekilde kıpırdanır. "Eğer testi geçemezsen ne olur?"

İkimiz de cevap vermedik, ama ikimiz de ne olacağını biliyorduk. Richard aldatılmayı hoş görmez, özellikle de ailesinden gelenleri. Eğer altın oğlunun yerine, hastaneye yatırdığı ikizinin geçtiğini öğrenirse... ortalık cehenneme döner.

"Hepimiz bittik." Arson'un yüzü kaskatı kesilir.

"O zaman gitmelisin, değil mi? Bu riski alamayız."

"Başka seçenek yok." Uzun zamandır ilk kez kardeşimin çelişkili olduğunu görüyorum ve bu duyguyu çok iyi anlıyorum. "Neden on dakika sonra aramadı ki?"

"Bak, sorun yok. Lilian'ı çıkaracağız. Sen onunla ilgilen. Ortaya çıkmazsan çok şüpheli görünecek."

Arson yavaşça bir kez başını sallar ve anlaşıyor. Aynı canavara bakan iki kardeş.

"Bunu mahvetme," diyor ve apartmanın çıkışına doğru yürümeye başlıyor. "Ona bir şey olursa, seni öldürmemi engelleyecek kimse kalmaz."

"Aynı şekilde, kardeşim."

Ona söylemediğim şey, Lilian'a bir şey olursa, bu yüzden ölürse, kendimi asla affetmeyeceğim. Kapıda durur, bir elini kapı çerçevesine dayar ve bana tam olarak anlayamadığım bir ifadeyle bakar — kısmen korku, kısmen de adını koyamadığım başka bir şey.

"Ciddiyim... ona bir şey olursa..."

Onu, istemediğim kadar keskin bir şekilde keserim. "Hiçbir şey olmayacak. Buna izin vermeyeceğim." Sesim alçalır, artık daha kararlıdır. "Onu bulur bulmaz sana haber veririm ve planı belirleriz."

"Tamam." Sessiz, neredeyse isteksiz bir sesle.

Bakışları yüzümde kalır, sanki söylemeye cesaret edemediği bir şeyi anladığımdan emin olmak istercesine yüzümü inceler. Ağzını açar, sonra tekrar kapatır. Aramızda binlerce söylenmemiş kelime asılı kalır, göğsümde hissedebileceğim kadar ağır. Sonra gider, koridorda kaybolur, Drew ve beni bilinçsiz muhafızlarla ve bizi Lilian'dan ayıran çelik kapıyla yalnız bırakır. Ani sessizlikte, tüm endişelerimi ve korkularımı sanki kendi kalp atışları varmış gibi duyabiliyorum.

"Bu berbat bir durum," diye mırıldanır Drew, elektronik kilidi kontrol ederken. "Richard şüphelenirse..."

Bıçak sırtında dengede duruyoruz. Tek bir hata ve kan kaybından ölebiliriz. Richard'ın oğlunun davranışlarında bir terslik olduğunu şüphelendiği inkar edilemez, ama Arson'ın varlığından haberi yok. Arson aldatmacayı sürdürebilir, Aries Hayes rolünü oynamaya devam ederse, hala bir şansımız var.

Ama Richard bu oyunu görürse...

Bu düşüncüyü kafamdan silip atıyorum. Hiçbiri şu anki gerçeği değiştirmez. Lilian o kapının arkasında, ailemizin zehirli mirası yüzünden kapana kısılmış durumda. Richard'ın nihai amacı ne olursa olsun, önemi yok. Onu güvenli bir yere ulaştırmadan hiçbir şey yapamam. Kulağımı çeliğe dayayıp içerideki konuşmayı dinliyorum. Boğuk sesleri zar zor duyabiliyorum.

"Bunu bitirelim," diyorum ve Drew kilidi açmaya çalışırken geri çekiliyorum. "Onu dışarı çıkardıktan sonra," diye devam ediyor Drew, "onu nereye götürmek istersin

? Benim evim güvenli ama Bel'in etrafında tüm bunlar olsun istemiyorum. Seni götürebileceğim başka bir depom var."

Onu artan bir şüpheyle inceliyorum. "Bütün bu olayda senin amacın ne? Neden ikimize de yardım ediyorsun?"

Gözlerinde suçluluk gibi bir şey parlar, ama hemen gözlerini kırparak bunu gizler. "Şu anda bu önemli değil."

"Benim için önemli."

"Bak," diyor Drew, her zamanki sakinliğini bozarak, "beni sonra nefret edebilirsiniz. İkiniz de. Şu anda, oradaki adamlar Lilian'ın artık işlerine yaramadığını karar vermeden önce harekete geçmeliyiz."

Haklıydı, ama onun ihmalkarlığıyla yaptığı ihanet hala midemde zehir gibi duruyordu. Drew Marshall — takım arkadaşım, sırdaşım, gerçekten güvendiğim üç kişiden biri. Bunca zaman boyunca, benim ortadan kayboluşumu izledi ve hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey yapmadı. Bu iş bittiğinde, Lilian güvende olduğunda, onun ihanetine karşı ne hissettiğimi ona tam olarak söyleyeceğim. Şu anda ona ihtiyacım var, bu yüzden dilimi ısırp devam ediyorum. Drew, elektronik kilidi aldığı verimlilikle açıyor, sözde dürüst arkadaşımın bir başka şaşırtıcı yeteneği. Kırmızı ışık yeşile dönüyor ve çelik kapı yumuşak bir tıslama sesiyle açılıyor.

Karşımıza çıkan manzara beni olduğum yerde dondu.

Lilian, odanın ortasındaki bir sandalyeye bağlanmış olarak oturuyor. Uyanık ve yarasız, korkmaktan çok kızgın görünüyor. Pahalı takım elbiseli iki adam yakınında duruyor; yaşlı olanı, alışılmış bir hassasiyetle kol düğmelerini düzeltiyor, genç olanı ise şiddete alışkın birinin rahatlığıyla pozisyonunu alıyor. Silahını çekmiş ve Lilian'ın kafasının yanına dayamış. İçeri girdiğimizde ikisi de başka silahlara uzanmıyor.

Hatta bizi gördüklerine rahatlamaş görünüyorlar.

"Bay Hayes," diyor yaşlı adam, sanki planlanmış bir randevuya gelmişiz gibi hoş bir ses tonuyla. Bakışları belli bir memnuniyetle üzerimde duruyor. "Özellikle sizinle konuşmak istiyordum."

"Göğsüne kurşun sıkmadan önce otuz saniyen var." Silahı ona doğrultmuş halde duruyorum.

"Bu çok talihsiz olur," diyor, tehditten etkilenmeden. "Özellikle de hepimiz aynı amaç için çalışıyoruz."

"O da nedir?"

"Hayes imparatorluğunun tamamen yok edilmesi." Gülümsemesi soğuk ve hesaplayıcı. "Senin işbirliğine bu çok daha hızlı gerçekleşecek."

Drew yanımda kıpırdanarak şaşkınlığını belli ediyor. "Ne halt ediyor bu adam?"

Yaşlı adamın dikkati yüzümden hiç ayrılmıyor. "Kardeşin sızma konusunda oldukça başarılı oldu, ama bir kişinin başarabileceği şeylerin sınırları var. Örneğin, senin özel yetkinin gerektirdiği belirli erişim noktaları. Senin özel uzmanlığın. Ve Richard'ın iki oğlunun da ona sırt çevirmesi çok daha fazla acı verecek."

"Sana hiçbir konuda yardım etmeyeceğim."

"Onu kurtarmak için bile mi?" Lilian'ı işaret eder, o da rahatlama ve uyarı karışımı bir ifadeyle gözlerime bakar. "Kardeşin, Bayan Hayes'in iyiliği konusunda oldukça motive görünüyordu. Sanırım sen de onun... *bağlılığını* paylaşıyorsun?"

Arson'un Lilian'a olan duygularından öylesine bahsetmesi, kıskançlık dalgası uyandırdı, ardından koruyucu bir öfke geldi. Onu koz olarak kullanıyorlardı, ikimizin de onu korumak için ilkelerimizden ödün verecek kadar ona değer verdiğimizizi umuyorlardı.

Yıllarca Lilian'ı korumaya çalıştığım şey, ikimizin de istediği şeyi ona vermeme nedenim, babamın onu bana karşı kullanmasını engellemekti. Ama bir şekilde, o benim farkında bile olmadığım bir oyunda bir satranç taşı haline gelmişti.

"Ne istiyorsunuz?" dişlerimi sıkarak soruyorum.

"Her zaman istediğimiz şeyi. Richard Hayes'in yok edilmesi. İmparatorluğunun yıkılması. Mirasının silinmesi." Yaşlı adamın yüzü sertleşir. "Yıllar boyunca çok fazla insana büyük zarar verdi. Artık bu borcun ödenme zamanı geldi."

"Lilian'ı kaçırmanın beni sana yardım etmeye ikna edeceğini mi sanıyorsun?"

"Kardeşinin Richard Hayes'i ortadan kaldırmak için verdiği bir haftalık süre, senin yardımınla çok daha kolay geçecek." Tiyatral bir hassasiyetle saatine bakar. "Altı gün, on sekiz saat kaldı. Tek başına çalışan bir ajan için yeterli bir süre değil, ama Hayes'in iki oğlu birlikte çalışırsa..."

Bir hafta. Arson'a Richard'ı öldürmesi için bir hafta süre verdiler ve Lilian'ı da bunu yerine getirmesini sağlamak için kullanıyorlar. Bu soğuk hesaplama tüylerimi diken diken ediyor.

"Eğer böyle düşünüyorsan delisin..."

"Kardeşin bu şartları çoktan kabul etti," diye yaşlı adam nazikçe sözünü keser. "Aslında, alternatifini anladıktan sonra oldukça hevesli bir şekilde."

Lilian'a bakıyorum, kendi anlayışımın onun gözlerinde yansıdığını görüyorum. Hepimiz bu duruma getirildik, henüz anlamaya başladığımız güçler tarafından manipüle edildik.

"Onu bırakın," diyorum. "O zaman konuşuruz."

"Aslında," yaşlı adam Lilian'ın bağlarını kesmek için bir bıçak çıkararak, "kardeşin bu şart konusunda oldukça ısrarcıydı. Bayan Hayes seninle geliyor. Hemen."

Zip bağları düşer ve Lilian bileklerini ovuşturur, yüzünde rahatlama belirgin bir şekilde görülür. Bize doğru hareket etmez, gözleri takım elbiseli adamlar arasında belirgin bir ihtiyatla dolaşır.

"Onun serbest bırakılması için pazarlık mı yaptı?" diye sorarım, kendime rağmen şaşırılmışım.

"Kardeşin, doğru motive edildiğinde oldukça ikna edici olabilir." Yaşlı adamın gülümsemesi midemi bulandırır. "Bayan Hayes'in güvenliğinin pazarlık konusu olamayacağını açıkça belirtti. Onun esaretinin devam etmesi, elindeki işe odaklanma yeteneğini engelleyecekti."

Arson'un Lilian'a olan duygularının benim anladığımdan daha derin olduğuna dair bir başka kanıt. Onun güvenliğini intikamının, yıllardır uğruna çalıştığı her şeyin üstünde tutmuştu.

"Hadi," diyorum, Lilian'a elimi uzatarak. "Seni buradan çıkaralım."

Tereddüt etmeden elimi tuttu, parmakları soğuktu ama sağlandı. Bu temas içimde tanıdık bir sarsıntı yarattı: onu hem korumak hem de sahip olmak istemem.

"Altı gün, on sekiz saat," diye hatırlatıyor yaşlı adam kapıya doğru ilerlerken. "Gelişmeleri yakından takip edeceğiz."

"Arson kabul etti diye biz de kabul etmek zorunda değiliz. Ya reddedersek?" diye sorar Drew. "Sizi şu anda öldürebiliriz."

"O zaman Richard Hayes nefes almaya devam eder, ama birçok masum insan nefes alamaz. Hepimiz dahil... Yedek planım olmadan sizi buraya davet eder miyim sanıyorsunuz?" Tehdit, rahat bir verimlilikle iletilir. "Şu anda daha fazla şiddete gerek olduğunu sanmıyorum. Sonuçta hepimiz aynı şeyi istiyoruz: geçmişteki yanlışlar için adalet. Ve kesinlikle bu katın dışını kaplayan bombalarla paramparça olmak istemiyoruz."

Kapıya vardığımızda Lilian'ı yanıma almıştım. Yaşlı adam bizi durdurmak için hiçbir hareket yapmaz, kendine güveni tamdır. "Oh, Bay Hayes?" diye seslenir, biz koridora adım atarken. "Kardeşiniz, sizin ek bir... motivasyona ihtiyacınız olabileceğini söyledi. Merak etmeyin, sizin için önemli olan herkes hakkında kapsamlı dosyalarımız var. Bayan Hayes sadece en uygun baskı noktası."

Sevdiğim insanlara yönelik tehditlerden bu kadar rahatça bahsetmesi kanımı dondurdu. Tepki gösterebilir, misilleme yapabilirdim, ama bunun bir anlamı olmazdı. Lilian benimle ve Drew'la birlikte güvende, biz de hayatlarımızı yönlendirebileceklerini düşünen adamlardan uzaklaşıyoruz.

"Yakında görüşürüz." Yaşlı adam, biz kapıdan çıkarken gülümsüyor.

Binanın çıkışına yaklaşıp hızımızı kesmiyoruz ve ancak o zaman nihayet nefes alabileceğimi hissediyorum.

"Drew'un güvenli bir evi var," diyorum Lilian'a, binadan çıkarken, baygın gardiyanların üzerinden atlayarak. "Güvenli olduğunu söylüyor."

"Şimdilik," diyor Lilian sessizce. "Bu iş bitene kadar hiçbirimiz gerçekten güvende değiliz. Son saniyeye kadar bekleyip izleyecekler."

Haklı. Özgür değiliz, sadece aynı çarpık oyunda farklı kurallara göre oynuyoruz. Tek avantajı, en azından birlikte olmamız, üçümüzün Richard ve gölge destekçilerinin planladığı her şeye karşı birlikte olmamız.

Geleceğin ne getireceğini bilmiyorum, ama ne olursa olsun, ne kadar bedel ödemek zorunda kalırsak kalalım, öncelikle Lilian'ı güvende tutmalı ve bu bir haftalık süreyi hayatta kalabileceğimiz bir şeye dönüştürmenin yolunu bulmalıyız.

BEŞ KATİL

İçeri girdiğimde depo boşlukla yankılanıyor, ağır kapı arkamda dişlerimi gıcırdatacak kadar kesin bir şekilde kapanıyor. Burası bir sığınaktı, intikamımı planladığım yer, ilk kez kendime ait hissettiğim gerçek bir yerdi. Şimdi ise sadece... *boş* hissediyorum. Adımlarım beton duvarlardan yankılanıyor, yalnız ritimleriyle benimle alay ediyor. Karşıma çıkmak için acele eden Lilian yok. Güçlendirilmiş camın arkasından tehditler savuran esir kardeşim yok.

Sadece sessizlik. Sesin yokluğu o kadar yüksek ki tüylerim diken diken oluyor.

Bir hayalet gibi odada dolaşıyorum, Lilian'ın tutulduğu binanın dışını gösteren güvenlik kameralarının önünden geçiyorum. Kardeşim ve onun sikik arkadaşı şu anda bir kurtarma operasyonu düzenliyorlar.

Drew bizi, onu ihanet ederse, onu çıplak ellerimle parçalarım. Yavaşça. Her saniyesini hissettirim. Bu düşünce, derimin altında kopan fırtınayı yatıştırmaya yetmiyor. Bu anlaşılmayı asla kabul etmemeliydim. Onun kaderini asla başkasının ellerine bırakmamalıydım. Ama Richard'ın araması başka bir seçenek bırakmadı, en azından kimliğimi gizli tutup, başladığım işi bitirmek istiyorsam.

Lilian'ı kurtarmak istiyorsam, başka seçeneğim yok.

Kıyafetlerimi acımasız bir verimlilikle çıkarıp, deponun zeminine dikkatsizce bir yığın halinde atıyorum. Duş hızlı ve işlevsel – planlama ve tartışmanın kirini yıkamak ve aylardır oynadığım role yeniden girmek için yeterli.

Aries Hayes. Altın çocuk. Varis. Sevilen oğul. Bu düşünce bile boğazıma kusmuk geliyor.

Takım elbiseler, yatak odam olarak ayarladığım odada mükemmel bir düzen içinde asılı duruyor. Burası kalıcı bir yer olarak düşünülmemişti, ama şimdi, buradan ayrılmak zorunda kalacağımı düşündüğümde, içim parçalanıyor. Dolap tamamen donatılmış durumda. Son zamanlarda buna pek ihtiyacım olmadı, çünkü Hayes imparatorluğunu yıkmak için dışarıda çalışmaktan çok, burada Aries ve Lilian ile meşguldüm. Yirmi

Aynı takım elbise, her biri Aries'in eski ölçülerine göre elle dikilmiş, ki o ölçüler artık benim ölçülerim.

Mükemmel bir kopyaya mükemmel kopyalar.

Rastgele bir tane seçiyorum, parmaklarımın altında pürüzsüz, koyu kömür rengi kumaş. Pahalı. Kaliteli. Hayes isminin temsil ettiği her şey.

Beyaz gömleği iliklediğimde deli gömleği gibi hissediyorum. Özel dikilmiş olmasına rağmen yakası çok dar. Kravat, taze dökülmüş kan gibi kırmızı, boynumda mükemmel bir şekilde düğümleniyor. Ceket omuzlarıma zırh gibi oturuyor.

Aynada bir yabancı yansıyor. Benim yüzümü taşıyan ama benim kimliğimi taşımayan bir adam. Bu, hiç var olmamış, cilalanmış, sterilize edilmiş halim. Bu, asla var olamayacak halim. Yaşadıklarımın sonra. Ya da yaptıklarımın sonra.

Ceketin kollarını yerine çekiyorum ve kumaş dirseklerimin etrafında toplanarak oradaki yara izlerini sıyrıyor. Bu his, durduramadan beni anılara itiyor. Naylon kayışlar beni sert bir yatağa bağlamış, hemşireler de o sırada bana verdikleri deneysel kokteyli izlerken yüzüme aynı sertlikte bakışlarla bakıyorlardı. O versiyon, o an, beni o kadar şiddetli kasılmalara soktu ki, neredeyse kendi dilimi ısırp koparacaktım. Acı, karanlığa yenik düşene kadar beyaz sıcak dalgalar halinde içimi kapladı.

Bazen o karanlık benim tek tesellimdi.

Ceketimi tekrar çeğiştirerek, bunu neden yaptığımı kendime hatırlatıyorum ve bir kez daha yansımamı inceliyorum.

Richard beni terk etmeseydi, ben de böyle mi olurdum? Mükemmel giyinmiş, mükemmel boş bir adamın boş kabuğu mu?

Yansımama dişlerimi göstererek, bir an için illüzyonu parçaladım. İşte gerçek ben, takım elbisenin altında gizlenen vahşi yaratık. Beni hapsettiklerinde ve varlığımı sildiklerinde yarattıkları canavar.

Lilian tehlikedeyken bu rolü tekrar üstlenmek yanlış geliyor. Yaralanmış, korkmuş, nerede olduğumu ve neden onu almaya gelmediğimi merak ediyor olabilir.

Ama ilerlemenin tek yolu bu. Tüm çürümüş imparatorluğu yıkmak için yeterince uzun süre görünüşü korumak için tek yol bu.

Hayes genel merkezine giden yol, şehir ışıkları ve hızla geçen düşüncelerle bulanıklaşıyor. Aries'in arabası olan, şimdi benim olan şık Range Rover, bu özenle hazırlanmış oyunun bir başka aksesuarı olarak altımda mırıldanıyor.

Kule, şehir merkezinin silüetinden, alçakgönüllülük ve kısıtlamaya karşı orta parmak gibi yükseliyor. Altmış sekiz katlı çelik ve camdan oluşan kule, bu şehirde gücün sembolü haline gelen ışıklı "H" harfiyle taçlandırılmış. Drew'un imparatorluğu kadar sağlam değil, ama ona yakın. Drew'un ailesi doğrudan paranın peşine düştü. Benimki ise... doğrudan siyasetin. Gücün. Bazı açılardan, gökyüzüne saplanan bir bıçak gibi görünüyor. Richard'ın son yıllarda sadece bir katını elinde tutabildiğini düşünerek gülümsüyorum. Gücü giderek azaldı.

Arkadan bıçaklayan bir aileye yakışır.

Yer altı otoparkı, arabanın RFID'sini tanıyor ve ben yaklaşırken bariyerler otomatik olarak kalkıyor. Aries'in ayrılmış yeri, özel asansörün yanında bekliyor; varis için uygun olacak kadar yakın, ama Richard'ınki kadar yakın değil. Hiyerarşi ve kimin gerçekten önemli olduğunu hatırlatan bir başka küçük ayrıntı.

Asansör parmak izi istiyor, bu bir sorun olmalı ama değil. Bir "kaza" parmaklarımı yaraladığında, artık doğru şekilde okunmamaları için bir kart aldım. Hayali ağrı yükseliyor, ama onu bastırıyorum.

Asansör yükselirken, midem ters orantılı olarak düşüyor. Yönetici katına kadar kırk sekiz kat. Beni çöp gibi atan adama kırk sekiz kat daha yakın.

Kapılar sessizce açılıyor ve Richard'ın ofis süitinin resepsiyon alanını ortaya çıkarıyor — mermer ve loş ışıklandırma, ziyaretçileri korkutmak için tasarlanmış ama aynı zamanda misafirperver görünüyor. Kurumsal ikili dil, iç tasarıma yansıtılmış.

"Bay Hayes." Resepsiyonist — genç, çekici, özenle seçilmiş — profesyonel bir sıcaklıkla gülümsüyor. "Babanız sizi bekliyor. İçeri girebilirsiniz."

Elbette bekliyor. Richard Hayes her zaman bir şey bekler: itaat, mükemmellik, boyun eğme. Hayatını Aries'i bu üçünü emriyle yerine getirmesi için eğitmekle geçirdi.

Ne yazık ki onun yerine beni yakaladı.

Kravatımı düzeltiyorum, bu hareketi Aries'in yerine geçmeden önce incelediğim görüntülerde sayısız kez yaptığını görmüştüm. Sinirli olduğunu gösteren bir hareket, katalogladığım ve taklit ettiğim birçok hareketten biri. Performansı başarılı kılan küçük detaylar.

Richard'ın ofisinin kapısı önümde beliriyor, bir yerlerdeki nesli tükenmekte olan ormanlardan ithal edilmiş ağır ahşaptan yapılmış. Çünkü hiçbir şey, yeri doldurulamaz şeyleri tüketmek kadar başarıyı ifade edemez.

Kapıyı çalmıyorum. Aries de çalmazdı. Hak sahibi olanlar kendilerini duyurmazlar.

Ofis, keşif gezimden hatırladığım gibi: geniş, kasıtlı olarak heybetli, yerden tavana kadar uzanan pencerelerden aşağıdaki şehri kuşbakışı görebiliyorsunuz. Richard'ın yönetim kurulu üyeleri için eğitilmiş bir maymun gibi performans sergilemek üzere çağrıldığım diğer birkaç seferle aynı. Alan, küçük bir tekne büyüklüğünde bir masanın hakimiyetinde ve masanın arkasında kabuslarımın mimarı oturuyor.

Richard Hayes.

Hemen başını kaldırmıyor, bu kadar etkili olmasaydı gülünç olacak kadar açık bir güç gösterisi. Onları bekletin. Onları izletin. Konuşma başlamadan önce hakimiyet kurun.

Bu adamı yıllarca inceledim, alışkanlıklarını, davranış kalıplarını ve zayıflıklarını öğrendim. Fotoğraf ve video görüntülerinden yüz hatlarını ezberledim. Bu yüzleşmeyi binlerce farklı senaryoda hayal ettim.

Hiçbiri, onun huzurunda durmanın, beni gereksiz olduğuna karar veren adamla aynı havayı solumanın gerçekliğine beni hazırlamadı. Elbette daha önce de hazırlandım, ama burada, onun iktidarının koltuğunda pek sık değil.

"Aries." Sonunda başını kaldırdı, ela gözleri - benim gözlerim, bizim gözlerimiz - beni klinik bir hassasiyetle değerlendiriyordu. "Geç kaldın."

"Trafik," diye cevapladım, yalan kolayca ağızımdan çıktı. Aries mazeret uydururdu.

Aries onay isterdi.

Masasının karşısındaki sandalyeye geçtim, vücudumu ayrıcalıklı kişilerin gevşek tavırlı özgüvenini takınmaya zorladım. Çok katı değil. Çok resmi değil. Dünyada yerini korumak için hiç mücadele etmek zorunda kalmamış birinin rahat kibri.

"Tokyo satın alımı," diye devam etti Richard, cilalı masa yüzeyinde bir klasörü kaydırarak. "Rakamlar tutarsız."

Klasörü açmadan alıyorum. "Westlake'in gerekli özeni gösterdiğini sanıyordum."

"Öyle yapıyordu. Ama başarısız oldular." Richard'ın ağzı onaylamayan bir şekilde incilir. "Bu yüzden bu işi senin üstlenmeni istiyorum. Yarın uçağa atla ve onların yarattığı karmaşayı düzelt."

Yarın. Japonya. Lilian'dan, başlattığım hesaplaşmadan dünyanın öbür ucunda.

Olmaz lan.

"Burada yapmam gereken işler var," diyorum, ses tonumu saygılı tutmaya özen göstererek. "Patricia'nın vakfı için düzenlenen hayır galası..."

"Sen olmadan da devam edebilir," diye araya girdi Richard. "Bu benim önceliğim."

Gelişigüzel reddetme, mutlak itaat beklentisi — tam da her zaman yaptığı gibi. Bunca yıldır Aries'i nasıl kontrol ettiği gibi. Hayır demeyi bilmeyen insanların sırtında bir imparatorluk kurduğu gibi.

Parmaklarım klasörü sıkıca kavrarken, kağıt baskı altında hafifçe buruşuyor. Onları gevşetmeye zorluyorum.

"Tabii ki," diyorum, sözlerim kül gibi tadı var. "Eğer ihtiyacın buysa." Ama şu anda şehirden bir adım bile dışarı adım atmayacağımdan eminim.

Richard başını hafifçe eğerek beni inceliyor. Yüzünde bir şey beliriyor — merak mı? Şüphe mi? Ne olduğunu anlayamadan kayboluyor.

"Oğluma ihtiyacım var," diyor, sesi bir şekilde yumuşuyor ve bu da kafamda alarm zillerini çaldırıyor. "Şirketin gelecekteki liderliğine ihtiyacı var. Özellikle de şu anda, genişleme planları varken."

Ses tonundaki değişiklik hesaplı, çalışılmış. Richard gerçek duygularını göstermez. Her duygu gösterisi taktiksel, belirli bir sonuca ulaşmak için tasarlanmıştır.

"Yönetim kurulu toplantısı mı?" diye soruyorum, onun kurmaya çalıştığı manipülasyondan uzaklaşarak.

"Sabaha ertelendi. Önce seninle özel olarak konuşmak istedim." Richard sandalyesine yaslanıp parmaklarını birleştirir. "Patricia, Lilian hakkında endişe verici bir şey söyledi."

Rahat davranmaya çalışsam da vücudum kaskatı kesildi. "Öyle mi?"

"Birkaç randevusuna gitmemiş ve telefonlara ya da mesajlarına cevap vermiyor. Görünüşe göre, yirmi dört saattir kampüste görülmemiş."

Kaşlarımı çatıyorum, ama bu ifade yüzümde doğal durmuyor. "Bu Lilian'a hiç benzemiyor."

"Hayır, öyle değil." Richard'ın bakışları keskinleşir. "Onu en son ne zaman gördün?"

Bu soru bir tuzak. Bunu hissedebiliyorum, dikkatlice kurgulandığını anlayabiliyorum.

Ne biliyor? Neyi öğrenmeye çalışıyor?

"Birkaç gün önce," diyorum belirsiz bir şekilde. "Üzerinde çalıştığı bir araştırma projesinden bahsetti. Oldukça yoğun görünüyordu."

"Araştırma." Richard bu kelimeyi tekrarlar, sanki tadını çıkarır gibi. "Hangi konuda?"

Başka bir tuzak. Başka bir test.

"Özellikle bir şey söylemedi. Derslerinden biri için bir şey." Omuz silkiyorum, zihnim hızla çalışırken kayıtsızlık takınıyorum. "Bir şeye odaklandığında nasıl olduğunu bilirsin."

"Doğru." Richard'ın gülümsemesi gözlerine yansımıyor. "Odaklanması her zaman... etkileyici olmuştur. Doğru yönlendirildiğinde."

Ses tonundaki bir şey ensemdeki tüyleri diken diken etti. Onun iyiliği ile ilgisi olmayan bir hesaplama.

"Endişelenmemiz gereken bir şey mi var?" diye soruyorum, Aries'in olması gereken sadık üvey kardeş rolünü oynayarak. "Kalp rahatsızlığı varken..."

"Benim endişem de tam olarak bu," diye sözümü keser Richard. "Tıbbi Araştırma Bölümü'nde yeni bir tedavi protokolü geliştiriyoruz. Onun yaşam kalitesini önemli ölçüde artıracak bir şey."

Soğuk bir korku göğsümü kaplar, nefesimi keser. Tıbbi Araştırma Bölümü. Beni tutsak ettikleri Tesisi işleten aynı şirket. Tedavi adı altında insanlar üzerinde deneyler yapan şirket.

Beni kırdıkları, yeniden yarattıkları ve kim olduğumu silmeye çalıştıkları yer. "Ne tür bir tedavi?" diye soruyorum, sesimin titrememesine çalışarak.

"Son derece özel," diyor Richard, kasıtlı olarak belirsiz konuşarak. "Ama ön denemelerde umut verici sonuçlar elde edildi. Katılım seçeneklerini tartışmak için ona ulaşmaya çalışıyoruz."

Katılım seçenekleri. En iyi ihtimalle gülünç. Sanki bir seçeneği varmış gibi. Sanki Richard Hayes aile adı ve mirası için en iyisinin ne olduğuna karar verdiğinde, herhangi birimizin bir seçeneği varmış gibi.

"Eminim iyidir," diyorum, kayıtsız bir endişe görünümü sergilemeye çalışarak. "Muhtemelen derslerine gömülmüştür."

"Belki." Richard pek ikna olmuş gibi gelmiyor. "Öyle olsa bile, onu bulmayı öncelik haline getirirseniz çok sevinirim. Tokyo seyahatinizden önce."

Bu bir rica değil. Richard'ın hiçbir şeyi rica değildir.

"Elbette," diyorum, bunu kendi lehime nasıl kullanabileceğimi hesaplamaya başlamışım bile. "Arkadaşlarına ulaşıp, her zamanki gittiği yerleri kontrol edeceğim."

"Güzel." Richard, görünüşe göre memnun bir şekilde başını salladı. "Şimdi, satın alma konusunda..."

Konuşma iş dünyasına kayar, rakamlar, stratejiler ve kurumsal manevralara odaklanır. Otomatik pilotta yanıt veririm, aylarca süren araştırma ve hazırlıklarından yararlanarak rolümü ikna edici bir şekilde oynarım. Ama aklım başka yerde, Lilian'da ve Hayes imparatorluğunun onun için tasarladığı "tedavi protokolünde".

Onun benim sandığımdan daha büyük bir tehlike altında olduğuna dair giderek artan bir kesinlik.

Richard konuşuyor, ben dinliyorum ve tüm bu süre boyunca onun yanında olmaktan tiksinti duyuyorum. Onun terk ettiği oğlunun izlerini taşıırken, onun tuttuğu oğul gibi davranmaktan. Tıbbi bakım kisvesi altında Lilian için inşa ettiği yeni kafese uymaktan.

Onu tuzağa düşürmek istiyorlar, tıpkı bizi tuzağa düşürdükleri gibi. İkizleri. Kusurlu olanı ve kusursuz olanı. Hayes mirasına hizmet eden her amaç için incelenmek, kontrol edilmek ve kullanılmak üzere numuneler.

Bu sefer olmaz. O olmaz.

Toplantı bir saat daha sürer, beni yaratan canavarın karşısında otururken, olmadığım biri gibi davranmanın sonsuzluğu. Richard sonunda beni gönderdiğinde, görünüşü korumak için harcadığım çaba beni yıpratmış, savunmasız bırakmış ve yüzeyin hemen altında kaynayan öfkeyi zar zor kontrol edebiliyorum.

Uygun veda ve saygıyla ofisten ayrılıyorum. Mükemmel oğul, ailenin emrini yerine getirmeye gidiyor.

Asansör kapıları arkamda kapanıyor ve sonunda, sonunda nefes alabiliyorum. Park yerine inene kadar, kısa bir süreliğine de olsa maskeyi bırakabiliyorum.

Telefonum cebimde titriyor. Drew. Konuşmadan cevap veriyorum. "Onu yakaladık." Drew'un sesi gergin ama zafer dolu. "Onu alırken Biraz hırpalandık, onu bağlarken de, onu bağlarken de, ve..." Hafif bir kahkaha atarak duraksıyor. "Özgür kalmaya çalışırken de."

Rahatlama beni öyle bir güçle sarar ki, dizlerim neredeyse çöküyor. "Onunla konuşayım."

"Şu anda mümkün değil. Arabanın telefonundan arıyorum ve o Aries'le birlikte arkada. Şu anda güvenli eve gidiyoruz. Üzgünüm ama yine boktan bir depo. Sohbet etmek isterdim ama birkaç telefon daha etmem gerekiyor."

Rahatlama yerini anında ve tamamen buz gibi bir his aldı. "Bu ne demek lan?"

"Onu kurtardık demek," diye tersler Drew. "Ama bir doktora muayene ettirmemiz gerekebilir."

"Adres," diyorum, sesim tehlikeli bir tona düşüyor. "Hemen." Tereddüt ediyor, sonra bir adresi sayıyor.

"Oraya vardığımda hayatta değilse," diyorum, her kelime bir bıçak gibi, "sen de hayatta olmayacaksın."

O cevap veremeden telefonu kapatırım, Tower'dan adrese en hızlı yolu hesaplamaya başlarım. Arabaya doğru yürürken Richard'ın sözleri aklımda yankılanır. Yeni bir tedavi protokolü. Umut verici sonuçlar. Katılım seçenekleri.

Hepsi kontrol, manipölasyon, Lilian'ı başka bir Hayes deneyine dönüştürmek için kullanılan kodlar.

Cesedimi çiğnemedi olmaz.

Ya da daha büyük olasılıkla, Richard'ın cesedi üzerinden.

Bu düşünce, direksiyonun başına geçerken yüzüme acı bir gülümseme getiriyor. Belki de asıl planım o kadar da uzak değildi. Muhtemelen Richard Hayes hak ettiğini tam olarak alacak.

Yirmi yıllık borcunu tahsil etmek için mezarından dönen bir oğul.

ALTı ARIES

Bu depo toz kokuyor ve yemin ederim ki bir daha asla bir deponun içini görmek zorunda kalmazsam, bu çok erken olacak. Beton duvara yaslanıp kollarımı kavuşturarak, açık kapıdan Lilian'ın göğsünün düzenli olarak inip kalkışını izliyorum.

Saatlerdir baygın durumda, Drew'un onun için hazırladığı yatakta hareketsiz yatıyor. Sabah olmak üzere, ama o gözlerini açıp bana bakana kadar uyuyamayacağım. Şu anda tek istediğim onun uyanması. Kahretsin, pislik olduğum için yüzüme bir tokat bile atabilirim. Onun iyi olduğunu bilmemi sağlayacak her şeyi yaparım.

Arson'un destekçileri onu kaçırdıktan sonra onu o şirket hapisanesinden çıkarmamızın üzerinden üç saat geçti ve ben onun bileklerindeki morlukları ve şakağındaki kırmızı izi gördüm. Onu öyle görmek, göğsümün içinde bir şeyin çatlayıp kanamaya başlamasına neden oldu.

Drew pencerenin yanında volta atıyor, sanki süvarilerin gelmesini beklermiş gibi her otuz saniyede bir telefonunu kontrol ediyor. Onun gergin enerjisi, zaten yıpranmış sinirlerimi daha da gerginleştiriyor, ama bu tanrının unuttuğu yerde bulunan diğer varlık kadar değil.

Arson.

Odanın köşesinde, öfke ve çaresizlikten oyulmuş bir heykel gibi dikiliyor. Onu buraya getirdiğimizden beri o yerden kıpırdamadı, Lilian'ın hareketsiz bedeninden gözlerini ayırmadı. Ondan yayılan yoğunluk neredeyse gözle görülebilir, zar zor kontrol altına alınmış şiddetin ısı dalgalanması gibi.

Onun içinde kendimi bu kadar çok görmek rahatsız edici, özellikle de duygularına kapıldığında. Aynı sıkılmış çene, aynı beyaz parmaklı yumruklar. Ben içselleştirmeyi, kontrol etmeyi öğrendim, o ise takıntısını zırh gibi giyiyor.

Çünkü bu tam da öyle, değil mi? *Takıntı*. Onu izleme şekli, omuzlarının sahiplenici duruşu... Bu sadece bir müttefik veya arkadaş için duyulan endişe değil. Bu daha derin, daha karanlık bir şey. Yıllardır gömmeye çalıştığım duyguları yansıtan bir şey.

"Doktor yakında burada olur," diyor Drew on dakika içinde üçüncü kez, sesi düşüncelerimi bölüyor.

"Çok uzun sürüyor," diye homurdanır Arson, kapıya doğru bir adım atarak. "Onu uyandırmalıyım. İyi olup olmadığını kontrol etmeliyim. Bu kadar uzun süre uyuması normal mi?"

Duvardan iterek yolunu kesiyorum. "Onun dinlenmeye ihtiyacı var, senin de rahatlamaya. O yüzden otur şuraya."

"Çekil önümden kardeşim." Sözleri zehir gibi.

"Olmaz." Hareket etmiyorum, o yaklaşınca geri çekilmiyorum. "Onun en son ihtiyacı olan şey, psikopat bir koruyucu melek gibi başında beklemendir."

"Psikopat mı?" Sesi, şiddet uygulamaya ramak kaldığında kullandığı tehlikeli tona düşer. "Bu, her şeyin benim suçummuş gibi davranan altın çocuktan çıkması çok komik."

Suçlama, tamamen adil olmasa da fiziksel bir darbe gibi vuruyor.

İkimiz de olanları engelleyemezdik, çünkü destekçileri harekete geçtiğinde ikimiz de onun destekçileri harekete geçtiğinde ikimiz de kilitliydik. Ama suçluluk duygusu böyledir: mantığa uymaz ve daha fazlasını yapmam gerekirdi hissini bir türlü atamıyorum.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye bağıriyorum, kendimi kaybetmek üzere hissediyorum. "Her saniyeyi tekrar tekrar düşünmediğimi mi sanıyorsun, neyi farklı yapabilirdim diye merak etmediğimi mi?"

Drew gergin bir şekilde boğazını temizledi. "Belki de biz..."

"Kapa çeneni," dedik ikimiz de aynı anda, göz teması kurmaya devam ederek.

Bu senkronizasyon, ayna görüntüsü gibi hareket edip tepki vermemiz neredeyse komik bir durum. Komik olmayan ise aramızdaki gerginlik, tam olarak adlandıramadığımız bir şey için aramızda süren sözsüz rekabet.

Onun için.

Bütün bunlar, her şey, Lilian ile ilgili, o mavi gözleriyle ikimize de bakışıyla ilgili, o gözler özenle inşa edilmiş her duvarın içini görebiliyor gibi. Onu ilk gördüğü andan itibaren ona karşı hisleri vardı ve onun bu işe karışması hem intikam arzusunu hem de ona olan şehvetini tatmin ediyordu. Yıllarca ona olan hislerimin uygunsuz ve yanlış olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım. Onu korumak için, ikimizin iyiliği için mesafeli davrandığımı düşündüm. Ama Arson'ın ona dokunmak, ona sahip olmak için çaresizce çabaladığını görünce, kendime yalan söylediğimi anladım.

ona dokunmak, onu sahiplenmek için çaresizce çabaladığını görünce, kendime yalan söylediğimi anladım. Onu istemediğini hiç saklamadı. Sadece onu bir amaç için bir araç olarak gördüğünü sakladı.

Onu çok uzun zamandır istiyorum, ama bunu kendime her itiraf ettiğimde, içimde bir yerlerde bunun yanlış olduğunu hissediyorum. Onu her zaman istedim, aile dinamikleriyle hiçbir ilgisi olmayan, herkesin onu kafese kapatmaya çalışmasına rağmen, onun haline geldiği şiddetli, parlak kadınla ilgili bir şekilde. "Bana Richard'dan bahset," diyorum, sesimin düzgün kalması için kendimi zorlayarak.

"O gerçekten ne istiyordu?"

Arson'un çenesi gerilir. "Önemli bir şey yok. Ya da daha doğrusu, benim yapacağım bir şey yok."

"Birini öldürmek ister gibi görünmenin sebebi bu olamaz." "Bariz olanın dışında mı?" Lilian'ı işaret eder. "O, özellikle Randevularına gitmediğini ve telefonlara cevap vermediğini söyledi. Onu bulmamı istiyor."

Omurgamdan bir ürperti geçer. "Ve?"

"Ve yeni bir tedavi protokolünden bahsetti. Tıbbi Araştırma Bölümü'nün geliştirdiği bir şey." Arson'ın elleri yumruk haline gelir. "Onun kalp rahatsızlığı için."

Onu tuttukları tesisi yöneten aynı bölüm. Tıbbi bakım kisvesi altında insanlar üzerinde deneyler yaptıkları yer. Parçalar korkunç bir netlikle bir araya geliyor, ama bu sefer gerçekten duyuyorum — sadece gerçekleri değil, onların ardındaki ağırlığı da.

Arson'un daha önce bu tesis hakkında atıp tuttuğunu duymuştum, hücre kapısından işkence ve deneyler hakkında suçlamalar haykırıyordu. O zamanlar, bu bana zarar vermek ve suçluluk hissettirmek için tasarlanmış bir delinin saçmalıkları gibi gelmişti. Bu farklı. Bu sakın ve gerçekçi, bu da onu sonsuz derecede daha korkutucu hale getiriyor.

"Onu getirmek istiyorlar," diye fark ettim, boğazımda mide bulantısı yükseldi. "Onun durumunu bahane olarak kullanmak için..."

"Ne için?" Drew, sonunda konuşmamıza dikkatini vererek sözümü kesti. "Neden bahsediyorsun?"

İkizime baktım, yüzünde benim dehşetimi gördüm, ama orada başka bir şey daha vardı: bu gerçeği uzun süredir tek başına taşımanın getirdiği kemiklerine işleyen bir yorgunluk.

"Hayes Enterprises sadece şirket satın alımları yapmıyor. İnsanlar üzerinde *deneyler yapan* bir tıp bölümü var. Tedavi adı altında."

"Beni orada tuttular," diye onaylar Arson somurtkan bir ifadeyle. "Beni deney yaptıkları yerde, beni yıkıp yeniden şekillendirebileceklerini düşündüler. Ama bunun yerine, onları yıkmak için mükemmel bir silaha dönüştürdüler."

Bunu, yıllarca süren sistematik istismarı değil de hava durumunu konuşuyormuş gibi, gayet rahat bir şekilde söylemesi midemi bulandırıyor. Bu hikayeyi kaç kez tekrarlamak zorunda kaldı? Kaç kez reddedildi, inanılmadı ya da hayalperest olarak nitelendirildi?

"Tanrım," diyor Drew, yüzü soluyor. "Ne kadar süre?" "Yıllarca."

Arson'ın sesi sabit kalıyor, ama omuzlarındaki gerginliği omuzlarındaki gerginliği ve çenesinin sıkıştığını görebiliyorum. "On dört yaşından kaçana kadar."

Bana onun öldüğünü söyledikleri zamanı düşünüyorum. On altı yaşındaydım. O iki yıldır işkence görüyordu. Ben kaybettiğimi sandığım kardeşim için yas tutarken, asla sahip olamayacağımız gelecek için yas tutarken, o steril bir cehennemde mahsur kalmış, parçalanıp kırık bir oyuncak gibi tekrar birleştiriliyordu.

"Sana ne yaptılar?" Soru, durduramadan ağzımdan kaçıyor, ham ve çaresiz.

Arson'un gözleri benimkilere kilitlenir ve bir an için, tüm öfke ve hesaplamaların ötesinde, altında yatan kırık çocuğu görürüm. "Hayal edebileceğin her şeyi," der sessizce. "Ve hayal edemeyeceğin pek çok şeyi."

Bu sözler göğsüme baskı yapan kurşun ağırlığı gibiydi. Yıllarca acıyı anladığımı düşündüm: mükemmel bir evlat olmanın baskısı, Richard'ın beklentilerini taşımakla gelen yalnızlık, kardeşim hayatta kalamadığı halde benim hayatta kalmanın verdiği suçluluk. Aradaki fark, benim acımın bununla karşılaştırıldığında hiçbir şey olmamasıydı. Bilim, ilerleme ya da kullandıkları diğer hastalıklı gerekçeler adına ona yaptıklarıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

"Yaralar," diye aniden fark ettim, kollarında ve boynunda gördüğüm izleri hatırlayarak. "İşte buradan geliyorlardı."

"Bazıları." Gülümsemesi boş. "Diğerleri ise karşı koymaya çalıştığım zamanlardan. Ya da deneyler planlandığı gibi gitmediğinde."

Deneyler. Tüylerim diken diken oldu. Ne tür deneyler? Onu bu kadar kökten değiştiren, tamamen tehlikeli ve hesapçı birine dönüştüren, bir genç çocuğa ne yapmışlardı?

"Bana senin öldüğünü inandırdılar," diyorum, sesim artık daha sert. "Cenaze töreni, mezar taşı ve yas danışmanları vardı. Her şey çok gerçekçi, çok inandırıcıydı. Ve bu yetmediğinde..."

"Hiç sorgulamadın mı?" Arson'un sesi keskinleşir, anlık kırılganlığı tanıdık öfke duvarlarının arkasında kaybolur. "Neden cesedi görmene izin vermediklerini hiç merak etmedin mi? Neden her şey bu kadar uygun bir şekilde halledildi?"

"On altı yaşındaydım..." Arson'un adını söylediğimde dayaklardan, itilip kakılmalardan, tokatlardan ve itaat edene kadar süren sessizlikten bahsetmiyorum.

"Ben de öyleydım." Gözleri tehlikeyle parladı. "Sen benim sahte cenazemde yas tutan kardeş rolünü oynarken, ben birinin bana yardım etmesi için çığlık atıyordum."

Neden sanki onun ölmesini istemişim gibi davranıyor? Kendi öfkemin de onunkiyle aynı seviyeye çıktığını hissediyorum. "Senin ölmeni istediğimden değil. Senin gitmene sevindiğimden değil."

"Öyle değil miydi?" Bu soru beni dondurur. "Daha kolay değil miydi? Artık rekabet yok, artık ilgiyi paylaşmak zorunda değilsin. Sadece sen, altın çocuk, her zaman istediğin şeyi elde ediyorsun. Tüm ilgiyi."

"Siktir git." Sözlerim alçak ve acımasız çıkıyor. "Ne dediğini bilmiyorsun."

"Nasıl yani?" Arson yaklaşıp, aramızdaki boşluk eski kin ve taze acıyla çatırdar. "Tek oğul olmaktan hoşlanmadığını söyle. Onların tüm ilgisini, tüm dikkatini üzerinde toplamaktan zevk almadığını söyle."

İstemedem yumruğumu sıkıyorum, onu lanet suratına vurma isteği duyuyorum. Ağzındaki o bilmiş sırıtişı silip, ona ne kadar yanıldığını göstermek istiyorum. Neyse ki, harekete geçmeden, ikimiz de son sınırı aşp kan dökmeden önce, Drew'un sesi gerginliği kesiyor.

"Yeter." Aramıza girer, ellerini kaldırır. "Şu anda bunun önemi yok. Hiçbirinin önemi yok. Lilian orada baygın yatıyor ve siz ikiniz burada kimin daha fazla travma yaşadığı konusunda rekabet ediyorsunuz."

Haklı. Arson ile benim aramda ne olursa olsun, birbirimize ne kadar zarar vermiş ya da ne kadar acı çekmiş olursak olalım, Lilian'ı güvende tutmakla karşılaştırıldığında bunların hiçbirinin önemi yok.

Arson bir adım geri çekilir, çenesi hala öfkeyle sıkıdır, ama gözleri berraklaşır. "Haklısın. Şimdi bunu tartışmanın sırası değil."

"Hayır, değil." Kendi öfkemi bastırıyorum, daha acil bir endişenin altına gömüyorum. "O bize ihtiyaç duyuyor. İkimize de. Onlar ona zarar veremezler."

Bir an için, birbirimize bakıyoruz — eskiden bir bütün olan, şimdi sadece ortak bir amaçla bir arada tutulan iki kırık parça.

Lilian'ın o steril odalardan birinde, makinelere bağlı, kim bilir ne tür işlemlerden geçirildiğini düşünmek, göğsümde şiddetli ve ilkel bir şeyin canlanmasına neden oluyor.

"Cesedimi çiğnemeleri gerek," diye fısıldadım.

"Komik." Arson'un gülümsemesi keskin bir bıçak gibidir. "Ben de aynen öyle demiştim."

Ona zarar vermek istiyorlar ve bunu olmasına izin vermemiz mümkün değil.

"Peki plan ne?" Drew, bu konuşmanın tehlikeli bir alana kaydığını fark etmiş gibi soruyor.

"Ben gizliliği koruyacağım," diyor Arson. "Aries rolünü oynamaya devam et, Richard'ı her şeyin normal olduğuna ikna et. Destekçilerimin gerçekte ne planladığını anlamak için bize zaman kazandıralım. Patricia ve Richard'ın şu anda Lilian'dan bu kadar çok istedikleri şeyin ne olduğunu."

"Yedek bir plana ihtiyacımız var. Ya o bunu anlarsa?"

"O zaman doğaçlama yaparız." Sesindeki soğuk hesaplama, kardeşimin sadece zarar görmüş olmadığını, aynı zamanda tehlikeli olduğunu da hatırlatıyor bana.

Onu güvenmek zorunda olduğumdan nefret ederek başımı sallıyorum, ama başka seçeneğimiz olmadığını biliyorum.

"Muhtemelen Mill House," diyorum aniden. "Bu güvenli evden çıktıktan sonra onu oraya götürürüz. Lee, orayı Fort Knox gibi koruyor. Kimse o savunmayı aşamaz. Muhtemelen aylar önce herkesin taşındığını görmüşlerdir. Lee, şimdilik tüm sosyal etkinliklerin durdurulmasını kolayca sağlayabilir."

Arson onu dikkatle inceler. "Emin misin?"

"Kesinlikle. Lee güvenlik konusunda paranoyaktır ve gerekli kaynaklara sahiptir. Richard'ın radarından uzak, en güvenli yer orasıdır." Drew ikimizin de bakışlarını sabit bir şekilde karşılıyor. "En azından bir sonraki hamlemizi belirleyene kadar."

En azından şimdilik. Richard'ın dünyasında hiçbir şey sonsuza kadar güvenli kalmaz, bunu hepimiz biliyoruz.

Dışarıdan gelen bir araba motoru sesi gerginliği bozar, lastikler çakıllarda gıcırda. Drew pencereye doğru ilerler, tahta ile kapatılmış camdaki bir boşluktan dışarıya bakar.

"Doktor geldi," diye duyurur.

Arson'un tüm vücudu kaskatı kesilir, elleri yumruk haline gelir.
"Nihayet."

Drew, yaklaşan ayak sesleri ile kapıyı açar. Orta yaşlı, nazik gözlü ve fazla soru sormamayı öğrenmiş birinin dikkatli tavırlarına sahip bir adamdır. Elinde tıbbi çantasıyla içeri girerken kibarca başını sallar.

"Beyler. Anladığım kadarıyla bakıma ihtiyacı olan bir hastanız var?"

YEDİ LILIAN

Bilinç parçalar halinde geri geliyor — karanlıkta yüzen kopuk hisler. Altımdaki çarşaf lar yumuşak ve rahatlatıcı. Kafamda zonklayan sönük bir ağrı olmasaydı, bu anın tadını çıkarabilirdim. Ya da nerede olduğumu bilmesem. Her zaman bana hastane odalarını ve korkuyu hatırlatan antiseptik kokusu burnumu gıdıklıyor. Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama çok ağırlar, sanki göz kapaklarım kurşun ağırlıklarla değiştirilmiş gibi.

Aries'in kucağında uykuya daldığımı hatırlıyorum ve sonra... hiçbir şey.

"Sakin ol," diyor bir ses. *Erkek. Tanımadığım bir ses.* "Güvendesin. Her şey yolunda."

Korku beni ele geçiriyor ve gözlerimi zorla açıyorum, yumuşak ışığa karşı gözlerimi kırıyorum. Oda yavaşça netleşiyor — seyrek, işlevsel, üzerinde yattığım yatak hakim. Tıbbi ekipmanlara rağmen bir hastane odası değil. Duvarlar çıplak beton, tavanda açıkta borular var. *Bir depo olabilir.* Ya da kullanıma dönüştürülmüş bir tür endüstriyel alan. Ama Arson'un deposu değil.

Bir adam üzerime eğilir, profesyonel bir ilgiyle yüzümü inceler.

Tek yapabildiğim, her ayrıntıyı kavramaya çalışırken gözlerimi kırpmaktı. Yaşlı, belki altmışlı yaşların ortalarında, yuvarlak yüzlü ve tel çerçeveli gözlüklü. Beyaz önlüğü tertemiz, tuz-biber sakalının dağınıklığıyla tezat oluşturuyor.

"Güzel, güzel," diye mırıldanıyor ve bir kalem ışığı çıkarıyor. Her iki gözüme de ışığı tutuyor ve itiraz etmeden önce işini bitiriyor. "Göz bebeği tepkisi normal. Lütfen parmağımı takip edin."

Elini itme isteğiyle mücadele ederek, parmağının bir yandan diğer yana hareketini takip ediyorum. Doktor — en azından doktor olduğunu varsayıyorum — gördüklerinden memnun görünüyor.

"Neredeyim?" Sesim, sanki bağırmışım gibi kısık çıkıyor. *Belki de bağırmışımdır.* Hayır, muhtemelen en son ne zaman bir şey yediğimi veya içtiğimi hatırlamadığım içindir.

"Güvenli bir yerde," diye cevap veriyor, pek yardımcı olmayan bir şekilde. "Ağrınız var mı? Mide bulantısı?

Baş dönmesi?"

"Evet, başım biraz ağrıyor," diye itiraf ettim ve şakaklarımdaki hassas noktaya dokunmak için elimi uzattım. "Sanırım beni yakalayan adamlardan birinin çenesine çarptım."

"Önemli bir şey yok. Şakağındaki dahil birkaç çürük var gibi görünüyor, ama diğer her şey normal sınırlar içinde. Buraya getirildiğinden beri bir süredir uyuyorsun ve... şey... arkadaşların endişeleniyorlardı."

"Saatler mi?" *Ne kadar zamandır buradayım?* Ani hareketle odanın etrafımda dönmesini görmezden gelerek oturmaya çalışıyorum. "Kimsiniz? Buraya nasıl geldim?"

Adam omzuma sabitleyici bir el koyarak beni nazikçe yastıklara doğru yönlendiriyor. "Benim adım Dr. Banks. Orada olmadığım için ne olduğunu açıklayamam. Ben sadece tıbbi müdahale gerektiğinde aranan kişiyim. Seni buraya getiren adamlardan birine sorman gerekecek."

Beni buraya getiren adamlardan biri mi? *Arson? Aries?* Nabzım hızlandı ve parmağıma taktığını fark etmediğim monitör çalışmaya başladı.

"Sakin olun," diye uyardı Dr. Banks, kalbimin atışını gösteren küçük dikedörtgeni ayarlarken. "Kalp atış hızınız zaten yüksek. Daha fazla strese girmenize gerek yok."

Kalbim. Her zaman kalbim. Tüm varlığımı belirleyen, her seçimimi, her kısıtlamamı dikte eden kusurlu organ.

"Ben iyiyim," diyorum otomatik olarak, yıllarca süren tıbbi incelemelerin ardından sabitlenmiş bir yanıt. "Kalp rahatsızlığım kontrol altında."

Dr. Banks kalın kaşlarını kaldırır. "*Kontrol* altında denilebilir. Ancak bu ölçümlerden yola çıkarak, *abartılı* demek daha doğru olabilir. En azından Bay Hayes'ten aldığım kısa açıklamadan yola çıkarak."

Abartılı mı? Onun gözlemi fiziksel bir tokat gibi geliyor. Takım elbiseli yaşlı adam da aynı şeyi söylemişti. Yıllardır gizlice şüphelendiğim ama asla doğrulamaya cesaret edemediğim şey.

Ona daha fazla soru sormadan önce, odanın karşı tarafındaki kapı birden açılır. Duvara çarparak beni irkiltecek kadar güçlü bir ses çıkarır.

Dr. Banks da irkilir, elindeki klipboardu düşürmek üzere olur.

Arson'u kapıda dururken gördüğümde, odadaki tüm hava buharlaşmış gibi hissettim. Maraton koşmuş gibi göğsü inip kalkıyordu.

Pahalı bir takım elbise giydiğini fark ettiğim an. Kumaşı buruşuk, kravatı yok ve üst düğmeleri açık.

Kardeşinin rolünü oynuyormuş gibi görünüyor, ama neden? Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve o ela gözlerin yoğunluğu nefesimi kesiyor.

"Bizi yalnız bırakın," diyor doktora, bakışları benimkinden hiç ayrılmadan. "Hemen."

Dr. Banks boğazını temizledi. "Dinlenmeye ve izlenmeye ihtiyacı var."

"Neye ihtiyacı olduğunu biliyorum." Arson'un sesi, tartışmaya yer bırakmayan tehlikeli bir tona düşer. "Çıkın."

Doktor, savaşı kaybettiğini fark etmiş gibi iç geçirir ve Arson'u daha da sinirlendiren telaşsız hareketlerle eşyalarını toplamaya başlar. "Peki. Durumu kötüleşirse lütfen arayın."

"Onu nasıl izleyeceğimi biliyorum," diye tersler Arson.

Bana son bir kez endişeli bir bakış atan Dr. Banks, Arson'un yanından geçerek kapıdan çıkar ve arkasında nazikçe kapıyı kapatır. O gider gitmez aramızda bir değişiklik olur. Sanki söylenmesi gereken tüm sözleri taşıyan hava ağırlaşır. Bir an için ikimiz de konuşmayız. Arson odanın içinde donmuş kalır, bakışları vücudumun her santimetresini tarar. Her çizik ve çürüğü, dün giydiğimi bile hatırlamadığım eski tişörtümü zihninde katalogladığını görebiliyorum.

Mükemmel şekillendirilmiş yüz hatları, çeşitli duygularla gerginleşir: rahatlama, öfke, suçluluk, korku... Her biri hakimiyet için savaşıyor.

"Sana zarar verdiler," diyor sonunda, sözleri sert, içinden derin ve yaralı bir yerden çıkmış gibi.

"Ben iyiyim." Onun endişesini yatıştırmaya çalışıyorum. "Neredeyiz? Neyi kaçırdım?"

Üç hızlı adımla yanıma gelir. Yatağın yanındaki yere diz çöker. Bu hareket o kadar beklenmedik, tanıdığım kontrollü, hesapçı adamın karakterine o kadar uymayan bir hareket ki, beni hem endişelendiriyor hem de içimi ısıtıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, sesi sözcüklerin üzerinde kırılıyor. "Çok özür dilerim, Lilian. Bütün bunlar benim hatam."

Onu bu kadar yıkılmış, bu kadar incinmiş görmek beni öldürüyor. Başını eğiyor, alnı neredeyse yatağın kenarına değecek kadar eğiliyor, omuzları içe doğru kıvrılıyor. Sanki suçluluğunun ağırlığı altında eziliyor gibi görünüyor. Onu hiç

Onu hiç bu kadar savunmasız, maskesiz, özenle inşa ettiği duvarları gözlerimin önünde yıkılırken görmemiştim.

Bu hem korkutucu hem de güzel. Böylesine tehlikeli bir adamın benim yüzümden diz çökmesini görmek.

"Arson," diye fısıldayarak adını söylerken, elimi uzatıp saçlarına dokunuyorum. Saçları beklediğimden daha yumuşak ve bunun bir rüya olmadığından emin olmak için parmaklarımı birkaç kez saçlarında gezdiriyorum. "Bana bak."

Yavaşça başını kaldırıyor ve gözlerindeki çıplak duygu beni neredeyse mahvediyor. O anda, ilk kez gerçek Arson'u gördüğümü anlıyorum. Tüm katmanları geri çekilmiş. Artık intikam peşinde olan bir beyin değil. Soğuk bir stratejist değil. Hayır, karşımda, kontrolü dışındaki koşullar tarafından kırılmış ve yeniden yaratılmış, kimliğinin bir parçası haline gelmiş derin yaralar taşıyan bir adam var.

Tıpkı benim gibi.

"Kızgın mıyım, evet, ama çoğunlukla beni kaçırın pisliklere. Aries nerede?"

Kardeşinin adını duyunca irkildi ve başını salladı. "Diğer odada, Drew'la başka bir şey hakkında konuşuyor. Eminim her an buraya dalacaktır."

Şimdi geri çekiliyorum ve ona bakıyorum. "Bütün bunlardan dersini almadın mı? Görünüşe göre, sizi iki aptal kilitlemek, durumu düzeltmek için hiçbir işe yaramadı."

Derin bir nefes aldı. "Tek bir konuşma ile her şeyin düzelebileceğini mi sanıyorsun? Kardeşim özür diledi diye yıllarca süren istismar ve işkence silinebilir mi?"

Sıra bana geldi, iç çekip başımı salladım. "Hayır, belki de bunu söylemek ve düşünmek benim naifliğimdi. İkinizin çözmesi gereken çok şey olduğunu biliyorum, ama ben ortada kalmış kemik olamam. Deneyeceğinizi bilmem gerekiyor. Deneyeceğinizi söyleyin."

Gözleri çenesi ile birlikte sertleşince, başımı sallıyorum. "Beni hayal kırıklığına uğrattığını düşündüğünü biliyorum, ama öyle değil. Önemli olan tek şey, gelmiş olman, beni orada bırakmamış olman." Bu sefer yanağını avuçlarım. "Sen olmadan yaşayamam, o olmadan da yaşayamam. Yani ikinizin arasındaki nefret ne olursa olsun, beni incitmek istemiyorsanız, birbirinize mahkumdur."

"Seni asla incitmem." Başını sallar. "Keşke daha erken orada olsaydım, keşke sana hiç dokunmasalardı. Seni daha iyi korumalıydım."

seni daha iyi korumalıyım." Çenesi avucumun altında sıkışır. "Çılgılığını duyduğumda..."

"Şşş, sorun yok. Şu anda buradayım," diye sözünü kesiyorum, sesindeki kendini suçlama duygusuna dayanamıyorum. "İkimiz de buradayız. Ama kavga etmeye devam edip işleri daha da kötüleştirmeyeceğimizi bilmem gerekiyor. Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, Arson. Beni istiyorsan, ben seninim. Tamamen seninim. Ama aynı şey Aries için de geçerli. İkinize de eşit olarak aitim, ya da ikinize de ait değilim."

Bir an için bunu yüksek sesle söylediğime bile inanmadım. Sonra uzun ve derin bir nefes aldı, düşünüyormuş gibi dudaklarını yaladı, sonra bana tekrar baktı.

İfadesinde bir değişiklik oldu — bir açlık, o kadar ilkel bir ihtiyaç ki beni titretir. Eli yükseldi, benim elimi kapattı, dokunuşu yumuşak ve sıcaktı. Başını çevirip dudaklarını avucuma bastırdı, bu hareket o kadar hassastı ki göğsümde bir ağrı oluştu.

"Siktir... anlamıyorsun Lilian. Seni kaybettiğimi sandığımda," derim. "Drew bayıldığını, tıbbi müdahaleye ihtiyacın olduğunu söylediğinde..."

"Drew mu?" Gözlerimi kırpıştırarak, ismi hatırlamaya çalışıyorum. "Aries'in arkadaşı mı? O neden oradaydı? Beni kurtarmaya yardım mı etti?"

"İkisi de yardım etti," diye itiraf eder Arson isteksizce. "Ben Richard'a sadık evlat rolünü oynarken."

Üvey babamın adı midemi bulandırdı. Bu onun kıyafetini açıklıyor. "Kayıp olduğumu biliyor muydu?"

"Bildi mi bilmiyorum, ama *bir şey* biliyor," diye onayladı Arson, yüzü yaklaşan fırtına bulutu gibi karardı. "Sana denemek istedikleri yeni *bir tedavi* protokolünden bahsetti. Hayes Enterprises Tıbbi Araştırma Bölümü'nde geliştirilmiş bir şey."

Arson'ın tutulduğu tesisi yöneten bölümle aynı bölüm. Panik damarlarıma doluyor. Tuzağa düşmeyeceğim, başka bir kurban olmayacağım.

"Beni tuzağa düşürmek istiyorlar," diye fısıldarım. "Seni tuzağa düşürdükleri gibi."

"Denemelerini çok isterim." Arson gülümsüyor, bakışı o kadar korkutucu ki *beni* bile korkutuyor. Dizlerinden kalkıp yatağın kenarına oturuyor. "Sana zarar vermeye ya da seni benden tekrar almaya kalkıştırlarsa, ölmeyi dilemiş olacaklar."

Sesindeki vahşilik, mutlak kesinlik... İçimdeki arzunun közlerini harekete geçiriyor, onun ateşine karşılık veren bir alev. Düşünmeden ona uzanıyorum, parmaklarım gömleğinin kumaşına kıvrılıyor, onu kendime çekiyorum.

"Lilian," diye uyarıyor, eğilirken bile. Aramızdaki çekimi inkar etmek imkansız. O bile arzusunun alevlerinin tenimizi yaladığını hissedebiliyor. "Yaralı ve streslisin. Ben yapamam..."

"Gerçekten yaralanmadım ve hayatım boyunca stres altında olacağım. Bu, seni istediğim gerçeğini değiştirmez," diye nefes nefese onu keserek söylüyorum. "Ya da şu anda sana ne kadar ihtiyacım olduğunu azaltmaz."

"Lanet olsun, Lilian." Direnişinin parçalandığını izlerken, sessiz ama yıkıcı bir şekilde, aşırı basınç altında çöken bir baraj gibi, adımı lanetlerken gülümsemeden edemiyorum.

Burun deliklerinin genişlemesi ve çenesinin sıkı bir şekilde kenetlenmesi beni büyüledi. Kaçınılmaz olanla nasıl mücadele etmeye çalıştığı, sonra da sanki ruhunun derinliklerinden çıkıyormuş gibi düşük, kırık bir iniltiyle teslim olması.

SEKİZ LILIAN

Göz açıp kapayıncaya kadar üzerime çöküyor. Ağzı benimkine çarpıyor — ani, acı verici, sanki susuzluktan ölüyormuş ve ben onun sahip olabileceği tek damla suymuşum gibi. Bu öpücüğün gücü benden bir inilti koparır, ama o bu sesi yutar, sanki beni asla bırakmayacakmış gibi beni yutar. Elleri yüzümü kavrar, titrer, neredeyse çılgınca, parmakları sanki kaçacağımdan korkmuş gibi çeneme gömülür. Dudakları sert, acımasız, sonra çaresiz, bir saniye daha yumuşak, bir saniye sonra daha sert bir şekilde bana çarpar, sanki beni tapmak mı yoksa tamamen tüketmek mi istediğine karar veremiyormuş gibi.

Onun tadı - tuz, sıcaklık, vahşilik - içimi kaplıyor ve ben ona yapışıyorum, onu daha da yaklaşıtıyorum, ta ki onun tüm ağırlığı altında ezilene kadar. Göğsü benimkine çarpıyor, kalp atışları her yerde hissettiğim öfkeli bir davul gibi, kaburgalarım, boğazımda, kendi çılgın kalp atışlarımda yankılanıyor.

Saçlarını yumruklayarak, inlemesi dudaklarıma titreşene kadar onu aşağı çekiyorum. O da beni açarak cevap veriyor, dili benimkiyle dolanıyor, sahipleniyor, fethediyor, benim hiçbir yerimi dokunulmamış bırakmamak için çaresizce uğraşıyor. Ona inleyerek, dokunuşuna karşı kıvrılıyorum ve o titriyor, sanki sadece bu ses onu parçalamaya yetiyormuş gibi.

Elleri her yerde—belimi kavlıyor, kalçalarımı sıkıyor, sanki ateşli bir bağlılıkla beni haritalandırıyor gibi kaburgalarımı yukarı doğru kaydırıyor. Her dokunuş yanıyor, her dokunuş ateşliyor, ta ki onun altında kıvrana kadar, vücudum sözsüzce daha fazlasını, her zaman daha fazlasını istiyor.

Öpücük vahşileşir, dişler çarpışır, ağızlar birbirine çarpar, sanki birbirimizin içindeki havayı kapmak için savaşıyormuşuz gibi. Dudaklarım acıyor, ciğerlerim yanıyor, ama duramıyorum. Durmak da istemiyorum. Nefesi benimkine çarpıyor, her nefes alışında beni daha da derine çekiyor, ta ki ondan başka hiçbir şey kalmayana kadar... Ağırlığı, tadı, elleri beni onun kurtuluşuymuşum gibi sahipleniyor. Sonunda ağzını ağzımdan ayırdığında, nefes nefese, göğsü inip kalkıyor, alnı benim alnıma sertçe bastırıyor.

"Yapmamalıyız," diye boğuk bir sesle söylüyor, ama eli çoktan gömleğimin altına girmiş, avucunun sıcaklığı tenimde hissediliyor, yukarı doğru kayıyor.

Onun dudağını ısıyorum, onu kendime doğru çekiyorum, nefeslerim arasında ağzına fısıldıyorum. "O zaman durma. Şimdi değil. Sana ihtiyacım var. Korkudan başka bir şey hissetmem lazım. *Seni* hissetmem lazım."

Bu onu çılgına çevirir. Ela gözleri kararır, göz bebekleri altını yutar, ta ki sadece siyah ateş kalana kadar. "Sana hissettirebilirim." Sesi kaba ipek gibidir, bir tehdit ve bir yemin. "Hepsini alacağım. Kafanda geriye sadece ben kalana kadar... ellerim, ağzım, sikim."

"Evet." Bu kelime titreyerek, çaresizce ağzından dökülür.

Avuç içleri yukarı doğru kayar, nasırlı derisi ödünç aldığım tişörtün altına girerken her santimi damgalar. Kalbim göğüs kafesine çarparak, içgüdüsel olarak kalçalarımı kaldırıp daha fazlasını sunarım.

Arson'un kahkahası ağzımda düşük, karanlık ve müstehcen bir şekilde yankılanır. "Çok heveslisin," diye mırıldanır, sesi memnuniyetle doludur. Parmakları amımı okşar - hafif, alaycı, acımasız. Bu alaycı hareket içimde keskin bir sarsıntı yaratır, tutamadan önce ihtiyaç dolu bir inilti dökülür. Zaten sırlıslıklamım, uyluklarım titriyor, her sinirim çok gergin.

"Lütfen," diye nefes nefese, çaresiz ve titrek bir sesle söylüyorum.

Ağzı ağzımın üzerine çöküyor, öpücük dişler ve dille dolu, açlığı beni dibe çekiyor. Parmakları ince dantelin altına kayıyor, beni ayırıyor ve kıvrımlarımdan ilk çekişi göğsünün derinliklerinden boğuk ve dizginlenmemiş bir inilti çıkarıyor.

"Damlıyorsun," diye homurdanıyor, dudakları benimkine değiyor. "Benim çaresiz küçük fahişem."

Isırıyor, acı verecek kadar keskin, sonra acıyı yalıyor, beni titretiriyor. Sıcaklık karnımın derinliklerinde kıvrılıyor, dayanılmaz, ve düşünmeden, tırnaklarım omuzlarına batıyor. Çıkardığı ses - yarı hırıltı, yarı inilti —bacaklarımın arasına sıcaklık yayıyor. Kalçaları benimkilere doğru itiyor, kot pantolonunun içinden sert bir şekilde sürtünüyor. Titriyorum, nefesim kesiliyor.

Tanrım. Bunu sevmemeliyim...

Ama hoşlanıyorum. İçimdeki acı keskinleşir, beni içten dışa sıkıştırır. O bunu hissender. Her zaman hissender. Geri çekilir, gözlerime bakar. Dişleri dudağımı ısırmadan önce, ağzında kötücül bir gülümseme belirir.

"Bana öyle bakma," diyor, sesi ağzımda pürüzlü. "Hoşuma gidiyor. Her çizik. Her acı. Hepsini bana ver."

—altı m d a çaresiz, dişlerini sıkmış, gözleri sanki ben hem silahım hem de kurtuluşummuşum gibi bana kilitlenmiş

silah ve kurtuluşmuşum gibi bana bakıyor. Daha sert vuruyorum, tırnaklarım göğsünü tırmalıyor, kabartılı izler bırakıyor. O sarsılıyor, boğazından vahşi bir inilti kopuyor. "Siktir, evet," diye homurdanıyor. "Tırmalayın beni. Isırın beni. Sizi içime kazımak istiyorum

"

Ritim hızlanır, kaygan ve acımasız, vücudumun çarpması odada yankılanıyor. Bakışları beni sabitliyor, vahşi, saygılı, gözlerini kırpmadan. "Durma," diye nefes nefese, göğsü inip kalkıyor. "Beni böyle sürmeni izlemek

—Bu, şimdiye kadar gördüğüm en pis, en mükemmel şey.

Daha sert sürtünüyorum, dişlerim boynuna batıyor, tırnaklarım yanlarını çiziyor. Kalçaları yukarı kalkıyor, penisi derine giriyor ve ben çığlık atıyorum, içimdeki kıvrım sıcak ve keskin bir şekilde yanıyor.

"Yaklaştım," diyorum boğuk bir sesle, kalçalarım titriyor.

Eli saçlarımı kavrar, ağzımı ağzına doğru çeker. Nefesi benimkine çarpar, sert ve düzensiz, sözleri sıkılmış dişlerinin arasından çıkar. "Kimsenin seni benden almasına izin vermeyeceğim. Onlar da, kader de, kardeşim bile." Gözleri parlar, sesi kırılır. "Sen benimsin. Sadece benim."

Bu yemin içimde patlar, orgasmı içimden koparır. Vücudum onun etrafında titrer, çığlığım onun ağzında boğulur. Sertçe yukarı doğru itilir, darbeler düzensiz ve kontrolsüzdür.

"Siktir, evet," diye inledi, sesi bozulmuştu. "Beni kurutuyorsun. Durma, bebeğim. Asla durma."

Penisi içimde nabız gibi atıyor, sıcaklığını döküyor, kolları beni göğsüne bastırıyor. Dişleri omzuma batıyor, sanki bildiği tek kelimeymiş gibi adımı inliyor. Titreyerek, terden kaygan bir halde, tırnaklarım hala onun derisine gömülü olarak üzerine yığılıyorum.

Kavrayışını gevşetmiyor, içimden çıkmıyor. Göğsü benimkinin altında inip kalkıyor, kulağıma sert nefesini üfleyerek, kırık ama emin bir sesle fısıldıyor, "Her iz. Her morluk. Benim boktan her parçam... senin. Başka kimsenin değil. Sadece senin."

Sözlerinin samimi olduğunu biliyorum çünkü hissedebiliyorum. Hala içimde olan penisinin her atışında, omzumdaki ısırığının acısında, beni kaçırmamak için dünyayı yakacakmış gibi bana sarıldığında.

Yavaş yavaş gerçeklik geri geliyor—şimdi yerde kalp monitörünün bip sesi, morluklarımın sönük zonklaması, durumumuzun belirsizliği. Arson benden uzaklaşmıyor. Bunun yerine, beni göğsüne sıkıca sarıyor, kolları demir bir bant gibi belimi sarıyor. Ben

Vardiyam bitince, endorfinlerin etkisi geçmeye başlayınca, ağrılar ve sızılar kendini göstermeye başlar ve yıpranmış bedenim sarsılır.

"Lanet olsun. Özür dilerim," diye mırıldanıyor, dudakları yanağıma değiyor. "Bu kadar sert davranmamalıydım."

"Şikâyet etmiyorum," diye fısıldıyorum, başımı eğip onun dudaklarını şehvetli bir öpücükle yakalıyorum. "Buna ihtiyacım vardı. Sana ihtiyacım vardı."

Elini sırtımda yukarı aşağı okşarken göğsünden bir uğultu geliyor. "Ben de sana ihtiyacım vardı. Sandığından daha fazla."

Bir süre sessizce yatıyoruz, nefeslerimiz yavaşça düzeliyor, kalp atışlarımız senkronize oluyor. Hayatımızın kaosunun ortasında nadir bir huzur ve bağlanma anı. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum; cevaplanmamış çok fazla soru, ufukta beliren çok fazla tehdit var. Şimdilik, tamamen ve tamamen ona ait olma hissini tadını çıkarmaya izin veriyorum. Bu rahatlama uzun sürmüyor çünkü kendimi ona kaptırırken, zihnimin sınırlarına bir gölge giriyor.

Aries. Onun düşüncesi, yüzeyin altında bir çürük gibi kalıyor, silemediğim keskin bir suçluluk duygusuyla. Derinlerde, bunu ne kadar istesem de, Arson'u ne kadar istesem de, bir parçam hala sahip olamadığım, belki de asla olamayacak olan diğer yarısı için acı çekiyor.

Uzun bir süre sonra, onun kucağından kalkmaya çalışarak yerimi değiştiriyorum.

Arson bir anda beni daha sıkı sarar ve kendimi yine göğsüne yapışmış bulurum. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye homurdanır, ela gözleri parlar. "Seninle işim henüz bitmedi."

Sıcaklık ve tedirginlik arasında kalmış, kaşlarımı çattım. "Arson... Aries'in bizi bu halde bulmasını istemiyorum."

Dudakları çeneme doğru kıvrılır, şefkat ve sahiplenme karışımı bir ifadeyle. "Bırak bulsun." Sözleri göğsünün derinliklerinden gürler. "Bizi bu halde bulsa da umurumda değil. Seninle bu anı yaşamak istiyorum."

Sesindeki kesinlik içimi yakıyor, çünkü o bunu gerçekten istiyor. Çünkü benim de bir parçam bunu istiyor. Göğsüm, inkar edemeyeceğim bir gerçekle ağrıyor: ikisini de farklı şekillerde istiyorum, aynı yarayı paylaşan iki yarısı gibi. Bu itiraf, kulakları sağır eden soruyu cevaplamayı kolaylaştırmıyor: eğer bana kalırsa, ikisinden biri birbirlerine olan nefretlerinden dolayı beni tercih eder mi?

Buna cevap verme şansım olmuyor. Bir saniye sonra, kapı uyarı olmadan açılıyor. Her şey o kadar hızlı oluyor ki, Arson'dan uzaklaşmaya bile fırsatım olmuyor, zaten onun bana izin vereceğini sanmıyorum.

Bakışlarım kapıda donmuş halde duran Aries'e takılıyor. Yüzündeki ifade endişe ve şok arasında gidip geliyor, sonra o ela gözleri ikizinden bana doğru kayıyor ve daha önce hiç görmediğim bir renge, espresso çekirdeklerinin rengine dönüşüyor.

Tüm bu olay nefesimi keser ve boynumdan yüzüme kadar yayılan bir sıcaklık hissederim. Kendimi korumak için hareket etmeye çalışırım ama Arson beni sıkıca tutar ve yerinde kalmamı sağlar.

Kapana kısılmış ve açığa çıkmış durumdayım.

Aries'in bakışları tekrar bana dönüyor. Gözleri vücudumu tarıyor ve bu bakışların ağırlığı midemi düğümliyor, neredeyse kusacakmışım gibi hissediyorum. Onun bakışları altında çekinmemeliyim. Yanlış bir şey yapmışım gibi hissetmemeliyim, ama yine de göğsüm sıkışıyor, çünkü o bakışı tanıyorum. Öfkenin altında gömülü olan açlık. Kendime asla dokunmamaya izin vermediğim aynı açlık.

Uyarıcının keskin bakışlarına karşı kendimi korumak istercesine, istemeden Arson'a daha sıkı sarılıyorum. İçimde utançla karışık bir istek kıvrılır ve beni en kötü şekilde ikiye böler.

Aries'in ağzı acımasız bir sırtışa bükülüyor, sözlerinin kenarları acı ile oyuluyor. "Kendine engel olamadın, ha?" Sesinin alçak tonu keskin bir bıçak gibi. "Her zaman senin olmayanı almak için lanet olası bir çaresizlik içinde."

Hava anında zehirle dolup, yoğunlaşır. Arson'un beni tutuşu daha sıkı, daha sahiplenici hale gelir ve onun penisinin hala bir damga gibi içimde gömülü olduğunu, Aries'in bunu inkar etmesine meydan okuduğunu çok iyi fark ederim.

"Siktir git," diye hırlar Arson, homurtusu içimi titretir.

Aries kıpırdamıyor, kardeşinin tepkisine gözünü bile kırpmıyor, öfkeli bakışları vücutlarımızın birleştiği noktaya kilitlenmiş durumda. "Daha iyi hissettiğini görebiliyorum."

Amacı beni incitmekse, tam da bunu yapıyor. Sözleri canımı yakıyor, ama yine de kendimi savunma, ona bir seçim yapmadığımı gösterme ihtiyacı hissediyorum.

"Kes şunu." Sözler içimden kopar, sert ve acil. "Düşündüğün gibi değil. Ben ikinizin de kazanacağı bir ödül değilim. İstedğim kişiyle yatabilirim. Bu, onu sana tercih ettiğim ya da seni ona tercih ettiğim anlamına gelmez."

Aries başını bana doğru çevirir, gözleri beni olduğum yerde sabitler. Gözlerinde öfke var, evet, ama altında daha önce hiç görmediğim bir hamlık var, sanki içinde bir şey parçalanıyormuş gibi. Çenesi, sözler zehir gibiymişcesine çalışıyor,

ama yine de onları zorla dışarı çıkarıyor. "O zaman ne, Lilian?" Sesi keskin ve acı bir şekilde çatlıyor, ama öfkeden daha fazlasını taşıyor. "Onu seçmiyorsan, o zaman ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun?"

Bu soru beni derinden etkiliyor. Çünkü bu sadece bir suçlama değil, aynı zamanda bir ihtiyaç. Yıllarca duygularını bastırmış bir adamın sesi, şimdi benden bunun görüldüğü gibi olmadığına inanması için bir neden, herhangi bir neden vermemi istiyor.

Arson'un homurtusu içimi titretir. "Sana bir açıklama yapmak zorunda değil," diye bağırır, sesi sahiplenmeyle kararmıştır. "Bodrumda çekip gittiğinde, beni parçaları toplamak ve onun kırık kalbini onarmakla baş başa bıraktığında, ona bu soruları sorma hakkını kaybettin."

Aries, sözler onun kabul etmek istediğinden daha derinden yaralıyor gibi irkilir. Çenesi kilitlenir, omuzları yay gibi gerilir ve sonra sert ve alçak bir sesle karşılık verir. "Onu iyileştirdiğini mi sanıyorsun? Ne yaptığını bile bilmiyorsun. Onu korumak için uzak durdum, çünkü onu bu savaşın içine sürükleyerek yaşayamazdım. Bunun pek bir faydası olmadı, değil mi?" Gözleri bana dikilir, sonra sesi çatallanarak kardeşine döner. "Şimdi sadece bizi hizada tutmak için kullanılıyor, aynı zamanda nefretimizin ortasında kalmış durumda. Sen buna onu kurtarmak mı diyorsun?"

Bu iş kontrolden çıkıyor. Bir şeyler yapmalıyım.

"Lütfen," diye tekrar denedim, ama bakışlarının sıcaklığı altında sesim titredi. "Böyle davranmayı bırakın." İkisi de beni duymamış gibi görünüyordu, ya da duymuşlarsa da bunu kabul etmiyorlardı. Sanki burada değildim.

Arson dişlerini gösterir, kalçalarını bana doğru iter ve dudaklarımdan bir inilti koparır.

"Onu korumak mı?" diye tükürür. "Sanırım terk etmek demek istedin. Sana fedakarlık gibi görünebilir, ama ben buna korkaklık diyorum. Onu istedin, hala istiyorsun, ama onu sahiplenecek kadar erkek olamadın, onu yalnız bıraktın. Onu boş bıraktın. Parçalarını toplayan benim. Şimdi onun içinde olan benim. Ve kardeşim, onu kurtarmak böyle bir şey."

Arson'un sözleri havayı kırbaçlıyor, her heceden zehir ve sahiplenme damlıyor. Bu ses içimde sıkı bir şekilde kıvrılıyor, nefes alamayana kadar kaburgalarımı sarıyor. Nabzım şakaklarıma vuruyor. Sesleri, nefretleri, yumruklar gibi üzerime çöküyor, vuruyor ve vuruyor, ta ki tek duyabildiğim kendi kalp atışlarımdan gümürtüsü ve nefesimin düzensiz hırıltısı olana kadar.

Gözlerimin arkasında bir sıcaklık hissediyorum. Tırnaklarım çarşafın altında avuç içlerime hilal şeklinde izler bırakıyor. Çığlık atmak, sözlerini havadan söküp almak,

ikisini de durdurmak istiyorum, yoksa ikisinin arasında parçalanacağım.

"Yeter!" Bu kelime içimden fırlıyor, havayı kesebilecek kadar keskin.

Hızlı bir hareketle, iki elimi de Arson'un göğsüne vuruyorum. Ayaklarım yere değdiğinde bacaklarım titriyor, ama ben kendimi kurtarıp uzaklaşırken onun hırıltısı peşimden geliyor. Battaniye yatağın kenarında karışık bir şekilde duruyor. Onu kapıp omuzlarıma sıkıca sarıyorum, bir kalkan gibi tutuyorum.

Sıcaklık cildimi yakıyor, her sinirim öfkelerinin ağırlığı altında titriyor. "Buna katılamam ve katılmayacağım." Sözler içimden koparılıyor, ham ve titrek. "İkinizin birbirinize karşı savaşına beni de sürüklemenize izin vermeyeceğim."

Arson'un çenesi gerilir, cevap vermeye hazırdır, ama ben elimi keskin bir hareketle onu durdururum.

"Hayır, çeneni kapat. Ben konuşuyorum. İkiniz de yeterince konuştunuz, ama ikinizin de sormadığınız bir şey var, biliyor musunuz?" İkisine de cevap verme şansı vermeden konuşmaya devam ettim. "Ne istediğimi veya nasıl hissettiğimi? Ve sanırım bu mantıklı, çünkü tüm bu durumun benimle pek ilgisi yok gibi görünüyor, daha çok ikinizin beni birbirinize karşı kullanmakla ilgisi var gibi." Göğsüm inip kalkıyor, battaniye cildime sürtünüyor, ben de onu daha sıkı tutuyorum. "Ve eğer ikiniz için de tek anlamım buysa, yani birbirinizi incitmek için bir araç, o zaman belki de ikiniz de beni hak etmiyorsunuz."

Bir an için oda sessiz kalır. Arson yanımda tüyleri diken diken, öfkesi her yerinden sızıyor, ama ilk konuşan Aries olur. Ağzını açar, sonra tekrar kapatır, çenesi sanki söylemeye cesaret edemediği kelimeleri ezip geçiyormuş gibi sıkıdır.

Sonunda bakışları benimkilere ulaştığında, beni çıplak bırakacak kadar sert. "Senin istediğin önemli," diyor boğuk bir sesle, sözcükler sanki çok uzun süre kafeste tutulmuş gibi dökülüyor. "Her zaman önemliydi. Sen her zaman önemliydin." Elini yüzüne götürüyor, parçalanmış ve kendini toparlamaya çalışıyor. "Siktir, özür dilerim. Öyle demek istemedim... Seni kontrol etmek ve bir plan yapmak için geldim. İstiyorum... Şu anda ne istediğimi bilmiyorum..." Nefesi kesilir, sesi bunun ağırlığı altında çatlar. "Yapamam. Bu odayı parçalamadan önce biraz alana ihtiyacım var."

Kapıya doğru geri çekilir, gözleri dayanabileceğimden daha uzun bir süre üzerimde kalır, sonra dönüp çıkar ve duvarları sarsacak kadar sertçe kapıyı çarpar.

Aniden, oda ikiye bölünmüş gibi hissediyorum, kalbim de bu fay hattında sıkışmış durumda. Geri dönüş yok ve artık kendime yalan söylemek de yok. İkisini de istiyorum

ikisini de istiyorum, birlikte, ya birlikte ya da hiçbirini, çünkü seçim yapamıyorum.

Seçmeyeceğim.

Arson, alçak ve kesik kesik acı bir kahkaha attı. "Bırak kapıları çarpıp karanlıkta somurtmasın. Ben hala buradayım, seni güvende tutan benim." Yatağın kenarından yuvarlandı ve az önce bulunduğu yeri işaret etti. "Şimdi gel, uzan ve dinlen."

Ona inanamadan bakıyorum. "Az önce olanlardan sonra yatıp dinlenmek isteyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Muhtemelen istemiyorsun," diye itiraf eder, elini saçlarının arasından geçirir, "ama dinlenmen gerekiyor."

Başımı sallayarak, üzerimdeki battaniyeyi sıkıca sarıyorum. "Hayır. İhtiyacım olan şey, ikiniz arasındaki bu husumetin sona ermesi."

Gözleri keskin ve uyarıcı bir şekilde bana bakar, ela gözleri kararır. "Bu o kadar kolay değil, sen de biliyorsun. Tek bir konuşma bizi düzeltmez. Yıllarca terapi bile düzeltmez."

"O zaman bu iş nasıl yürüyecek?" Sesim çatlar, soru aramızda parçalanır.

O sadece omuz silkiyor, kasları gergin bir şekilde kot pantolonunu alıp giyiyor. "Bilmiyorum. Ama şunu biliyorum: seni istiyorum. Ve seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Seni burada tutmak için..."

Boğazım kurur, zorlukla yutarım. "Bu, nefretinden vazgeçmek anlamına gelse bile mi? Ona karşı intikamından vazgeçmek anlamına gelse bile mi?"

Aniden, aramızda milyonlarca kilometre varmış gibi hissediyorum. Arson donar, sırtı yarı dönük, kot pantolonunun fermuarını çekiyor. Ağzını sıkıca kapatır, çenesi sanki benimle kavga etme dürtüsünü bastırıyormuş gibi titriyor. Sessizlik uzar, saniyeler geçip gider, o cevap verecek mi, yoksa cevap var mı, emin olamaz hale gelirim.

Sonra omuzları gerilir, tüm vücudu tel gibi gerilir. "Bu, öylece bırakabileceğim bir şey değil," diye homurdanır, sesi sert ve tehlikelidir. "Sence bu kadar basit mi? Parmaklarımı şıklatınca kan, yıllar, çürüme bir anda yok mu olacak? Hayır." Yarı yarıya bana döner, göğsü inip kalkar, gözleri aramızdaki mesafeyi yakıp kül eden bir ateşle parlar. "O nefret kemiklerime işlenmiş, Lilian. Her şeyim elimden alındığında beni ayakta tutan tek şey oydu. Onu benden alırsan" — eli yan tarafında yumruk haline gelmiş, kendini zor tutarak titriyor — "geriye hiçbir şey kalmaz."

Battaniyeyi sıkıca kavrarım, tırnaklarım kumaşa batar. Gözlerine bakarım, sesim titrese de bakışlarım sabittir. "Anlıyorum, ama bununla başa çıkmayı öğrenemezsen... onu kontrol etmeyi öğrenemezsen, beni de kaybedersin. Çünkü senin nefretinle rekabet etmeyeceğim. Senin gibi beni de yutmasına izin vermeyeceğim."

DOKUZ KOÇ

Kontrolümü kaybedip beton duvara yumruğumu vurmadan önce koridorda sadece birkaç adım ilerleyebildim. Derim parmak eklemlerimde yarılrken, acıyı neredeyse hiç hissetmedim.

Bu anda damarlarımdan akan beyaz sıcak öfkeye kıyasla uzak, ikincil bir his. Onun çıplak vücudunun *onun* göğsüne bastırıldığını görmek. *Siktir*. Bu anı beni delirtiyor, kan dökmek istememe neden oluyor.

Onu seçmediğini söylüyor, ama öyle hissediyorum. Öyle *görünüyor*.

"Hey," diyor Drew arkamdan. "Elini kırma, olur mu? Zaten yeterince sorunumuz var, bir de yaralanmalar eklenmesin."

Ona dönerek, son aylarda biriken tüm ihanetlerin uygun bir hedefini buluyorum. "Kapa çeneni. Şaka yapma. Şimdi değil. Her şeyden sonra değil."

Drew'un ifadesi değişir, yüzündeki sıcaklık kaybolur ve birdenbire arkadaşımın yüzünü takmış bir yabancıyı görürüm. Duruşu düzelir, omuzları dikleşir ve soğuk bir hesapla gözlerime bakar.

"Bunu konuşmak için bekleyeceğimizi sanıyordum, ama sen kavga etmek istiyormuşsun gibi görünüyor, o yüzden belki de şimdi konuşmalıyız," diyor, sesi düz.

Bu ani değişim beni dengesizleştirir. Drew'u yıllar boyunca sarhoş, kızgın, hatta birkaç kavgada gördüm, ama hiçbirisi böyle değildi — soğukkanlı, mesafeli, sanki en iyi arkadaşıyla yüzleşmek yerine bir iş riskini değerlendiriyormuş gibi.

Hayır, bu doğru değil. Onun bu yönünü daha önce, babasıyla yüzleştğinde görmüştüm. O, sadece düşmanı yüzleştğinde bu yönünü gösterir, peki ne zaman onun düşmanı oldum? Bu, içimde dolaşan öfke ateşine sadece daha fazla yakıt ekliyor. Arson ve Lilian'a olan öfkemi Drew ile olan sorunlarıma yansıtmak çocukça, ama bu duyguları bir yere yönlendirmem gerekiyor, yoksa patlayabilirim.

"Nasıl bilmezsin?" Kararlı bir şekilde ona doğru ilerliyorum. "Farkı nasıl görmezden gelip bir şey yapmazsın, bir şey söylemezsin, hiçbir şey yapmazsın?" Beynimin küçük bir kısmı, Bel'in onda olduğunu, hepimizin mezun olduğunu ve artık her gün görüşmediğimizi söyleyerek itiraz etmek istiyor, ama bu sadece zihnimdeki bir bahane.

Mazeret istemiyorum. Yumruğumu gömecek bir yer istiyorum. Drew ırkılmıyor, geri çekilmiyor. Aniden okunamaz hale gelen gözleriyle beni izliyor.

"Ne dememi istiyorsun, Aries?" Omuzlarını silkiyor, bu hareket kasıtlı olarak rahat. "Üzgünüm demek mi? Hata yaptım demek mi? Bu seni daha iyi hissettirir mi?"

"Hayır. Olmaz. Gerçeği istiyorum," diye homurdanıyorum, gömleğinin önünü tutarak. "En iyi arkadaşımın, benim ortadan kaybolmamı nasıl izleyip, hayatımı tamamen farklı bir kişinin ele geçirmesini nasıl fark etmediğini bilmek istiyorum. Neden hiçbir şey yapmadığını bilmek istiyorum. Neden hiçbiriniz hiçbir şey fark etmemiş gibi görüldüğünüzü bilmek istiyorum."

Gözlerinde tehlikeli bir parıltı var — bu, rahat bir üniversiteli genç görünüşünün altında, bizim fark ettiğimizden daha karanlık, daha sert, daha karmaşık ve yanlış anlaşılmış biri olduğunu hatırlatıyor. Her an serbest kalmak üzere olan karanlık, tehditkar bir canavar.

"Kayboluşun şok ediciymiş gibi davranıyorsun, ama kardeşin senin rolünü üstlenmeden çok önce gitmiştin."

Ne dedi bu adam?

Onu bırakıp, yanmış gibi geri çekildim. "Bu ne demek lan?"

"Bu demek oluyor ki" — Drew gömleğini metodik bir titizlikle düzeltir — "Sen bizim senin kaybolduğunu fark etmediğimizi iddia etsen de, Arson seni kaçırdığında kaybolmamıştın. Sen çok daha öncesinde gitmiştin. Sürekli saklanıyor, takılmayı reddediyor, mesajlara cevap vermiyordun. O zamanki halinle, kardeşinin kimliğini üstlendiği zamanki halin arasında hiçbir fark yoktu. Sanki Hayes Enterprises'a katılmak zorunda kalana kadar günleri sayıyormuşsun gibi."

Nefesini verip yüzünü elleriyle ovuşturduktan sonra devam etti. "Bak, bunu kötü bir arkadaş olduğum için bir bahane olarak kullanmıyorum. Sadece, o zamanlar istediğin gibi sana müdahale etmemeye ve sana istediğin alanı tanımaya çalıştığımızı söylemek istiyorum. Son birkaç yılda hepimiz çok şey yaşadık.

bana mantıklı geliyordu.

Bu ihanet, itiraf etmek istemediğim kadar derin bir yara açtı. Drew ile arkadaşlığımız çocukluk yıllarına dayanır — oda arkadaşı, takım arkadaşı, kanat adamı. Yıllarca süren ortak geçmiş, içimizden şakalar, birbirimizin arkasını kollama ve sabahın üçünde sarhoşken yapılan itiraflar...

Bir yanım ona, tüm arkadaşlarıma kızmak istiyor, ama diğer yanım onun haklı olduğunu biliyor. Ben uzaklaşıyordum. Çoğunlukla, onlar önce uzaklaştığı için, ama kız arkadaşlarıyla ve mutlu hayatlarıyla gün batımına doğru giderken, onların mutlu kutlamalarını mahvetmek istemiyordum.

"Anlıyorum ve haklısın, uzaklaşıyordum, ama aynı zamanda herkesin mutlu hayatını mahvetmek de istemedim."

"Biz bir kardeşlik grubuyuz, Aries. Hiçbir şey bizi yıkamaz. Şimdi bana gerçek sorunun ne olduğunu söyle, çünkü bana kızgın olmaktan daha fazlası olduğunu biliyorum."

Neredeyse gülüyordum. "Çok şey var, o kadar çok ki kafam almıyor."

"Açıkla."

"Şey, lanet olası ikiz kardeşim benden her şeyi alıyor, Lilian dahil."

Drew'un ifadesi değişmez, ama gözlerinde ince bir değişiklik olur —belki de sempati, emin değilim. Ama bunu tam olarak görebilme şansım olmadan, soğuk profesyonelliğin altında kaybolup gidiyor. "Teknik olarak, hiç senin olmayan bir şeyi alamazsın. Onu istiyorsan, onu talep etmeliydin."

Bu orospu çocuğunun suratına yumruk atmak üzereyim.

"Dalga mı geçiyorsun? Beni ve ailemi tanıyan onca insan arasında, senin ağzından çıkmasını bekleyeceğim son cevap bu."

O iç geçiriyor ve benim öfkem ve hayal kırıklığım daha da artıyor. Şu anda mantıklı bir ses duymaya ihtiyacım var, ona siktir et ve gidip onu dövmeliyim diye hatırlatan bir ses değil. "Eğer onu seçerse, ne yapabilirsin ki? Onun mutlu olmasına izin vermekten başka ne seçeneğin var ki?"

"O onu seçmedi. İkimizden de birini seçmedi. Aslında, ben bile ne hissettiğimi, bizim ne olduğumuzu bilmiyorum."

"O zaman, ne olduğunuzu veya ne olmadığınızı hala bilmediğiniz halde, onu sahiplendiği için ona kıyamazsınız." Söyledikleri mantıklı, ama umurumda değil. Lilian'ı o kadar uzun zamandır istiyorum ki, artık

zaten benimmiş gibi hissediyorum ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum çünkü bu sadece duygusal bir bağ değil. Bu fiziksel bir ihtiyaç, bir sahip olma hali.

"Ya roller tersine dönseydi? Ya bu Bel olsaydı? O zaman ne yapardın?"

Gözlerindeki karanlık sertleşiyor. "Bel ve benim ne olabileceğimiz ya da olamayacağımız konusunda kafam karışık olsa bile, onun bana ait olduğunu garanti altına aldım. Onu parmaklarımın arasından kayıp başkalarının eline geçmesine asla izin veremezdim."

Bana pislik diyebilirdi.

"Bu benim için bir seçenek değildi." Kızgın bir şekilde başımı sallıyorum. "Onu korumaya çalışıyordum, Hayes'in satranç tahtasında bir piyon olarak kullanılmasını engellemeye çalışıyordum."

"Peki, şimdi onu kendine ait yapmanı engelleyen nedir?"

Beni engelleyen ne mi?

Kundakılık. Kendim. Bin bir bahane. Bizimle ilişkili olduğu için karşı karşıya kaldığı artan tehlike. Onu kendime ait kılmamam için, onu sahiplenmemden çok daha fazla neden var. Deponun ortak alanına bakınıyorum. Onun için istediğim hayat bu mu? Depodan depoya dolaşmak mı? Her an tehlikeyle karşı karşıya kalmak mı? Hayır, istemiyorum.

Yeni depo boş. Birkaç uyumsuz sandalye, güvenlik ekipmanlarıyla dolu bir masa ve Drew'un bir yerden bulduğu bir kahve makinesi var. Her şey gerçek dışı geliyor, sanki başka birinin kabusuna girmişim gibi.

"Onun benimle olmasını istemekten çok, onun onunla olmasını istemek için çok daha fazla neden var."

"Bunu sadece o duygulardan korktuğun için söylüyorsun, ama sen de bir çözüm bulacağını biliyorum. nemli olan tek şey, onu düşmanın elinden kurtarmış olmamız ve onun güvende olması."

"Evet." Kanayan elimi esnetiyorum, acıya odaklanıyorum. "Kardeşim onu becermek için tam zamanında kurtardık."

Kendi sözlerimin kabalığı beni şaşırttı. Genelde bu kadar kaba değilimdir. Sanırım esaret insanı böyle yapıyor. Cilalı ve sosyal koşullanmanın katmanlarını soyup atıyor. O beton hücreden çıkan adam daha sert ve keskin kenarlı.

İtiraf etmek istediğimden daha çok kundakçılık gibi.

O odaya girdiğimde bana nasıl baktığını hatırlıyorum. Anı çok net: Lilian, morluklar içinde ve sandalyeye bağlı, gözleri

ben kapıda görüldüğümde gözleri büyümüştü. Yüzündeki umut ışığı ve adımı söyleme şekli. Onu tutan adamların beni gördüklerinde şaşkınlık gibi görünmeleri.

"Rahatlamış görünüyordu," diyorum, daha çok kendime. "Onu tuttukları odaya girdiğimde. Sanki özellikle beni bekliyormuş gibi görünüyordu. Sanki her şey önceden ayarlanmış gibi." Parçalar yerine otururken devam ediyorum. "Orada beni istiyorlardı, Arson'ı değil. Benim olduğumu, onun değil, fark ettiklerinde... memnun görünüyorlardı."

Drew kaşlarını çatarak yaklaşır. "Evet, o pisliğin öyle bir şey söylediğini hatırlıyorum. Bu ne anlama geliyor? İkinizin, ya da üçünüzün burada yaptıklarının ötesinde bir planları olduğu açık."

"Ne anlama geldiğini bilmiyorum. Onlarla hiçbir ilgim yok." Drew'un yüzünde endişe belirir. "Arson'a bundan bahsettin mi?"

"Fırsatım olmadı, onu benim... kadını becerirken yakaladım." Sözlerim boğazımda takılır.

Kadınla ne yaptım? Aşık oldum? İlgi duydum? İstedim?

Bunu kendime bile itiraf edemiyorum, yüksek sesle söylemekten bahsetmiyorum bile. Lilian'a karşı hissettiklerim çok karmaşık, aile beklentileri ve kişisel arzularla o kadar iç içe geçmiş ki, kolayca tanımlanamıyor. Şimdi Arson da devreye girince, durum daha da karmaşık hale geldi.

Arson'un ne kadar kolayca ortaya çıkıp onu sahiplendiğini bir kez daha hatırladım.

"Onu beş dakika yalnız bıraktım," diyorum, konuyu değiştirerek. "Doktor muayene ederken beş dakika, o da onunla sevişiyordu. Sanki ben hiç var olmamışım gibi. Sanki aramızdaki ilişki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi." Zihnimin derinliklerinde bir ses, aramızdaki ilişkinin hiçbir şey ifade etmediğini söylüyor, çünkü ben öyle olmasını istedim. Onun incinmesinden ve bana karşı kullanılmasından korktuğum için, ama onun için sadece bir anlık düşünceden daha fazlası olduğumu sanıyordum.

"Kes şunu. Bunu bilemezsin," diyor Drew, her zamanki tavrına biraz dönerek. "Aralarında ne olduğunu bilemezsin."

"O çıplaktı ve onun üstündeydi. O, onu becermişti, yani ne olduğunu biliyorum."

"Gördüğün şey, travma yaşamış iki insanın birbirlerinde teselli bulmasıydı. Bunun anlamı..."

"Anlamı var." Onun mantıklı açıklamalarıyla ilgilenmiyorum. "Bir anlamı var ve benim için önemli."

Drew iç çeker ve aniden geri çekilir. "Tamam, o zaman ne yapmak
Ne istiyorsun?

yapa

cağı Bu iyi bir soru.

m? *Ne yapmak istiyorum?*

İkizimle bu anlamsız rekabeti sürdürmek ve Lilian'ı sonsuza kadar
kaybetme riskini almak mı?

? Ya da Richard Hayes'in kuklası, halefi olarak yetiştirilen oğlu olmaya geri
dönmek mi? Eski hayatım yok oldu, eskiden olduğum adam öldü. Değişmeyen
tek şey Lilian'ın benim için anlamı, ama bu çok karmaşık, çok karmaşık.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama böyle devam edemeyiz."

Lilian'ın sözlerini ve gözlerindeki ıstırabı düşünüyorum. Arson ve benim
kavga etmemizin onu öldürdüğünü ve derinden yaraladığını biliyorum, ama bu
acıyı bırakmak ona boyun eğmek gibi geliyor ve bunu yapabilir miyim
bilmiyorum.

Drew başını sallar, yüzünde saygı dolu bir ifade vardır. "Kötü şeyler
bitecek, her zaman olduğu gibi, ve sonra her şey daha iyi olacak. Asla
mükemmel olmayacak, ama daha iyi olacak."

Umarım haklıdır, çünkü işler düzelmezse, Lilian ve benim bir
geleceğimiz olup olmayacağını bilmiyorum. Tabii Arson bunu
gerçekleşmeden önce beni öldürmezse. Onu onunla paylaşma düşüncesi beni
öldürüyor, ama ona asla sahip olamayacak, ona dokunamayacak ya da
öpemeyeceğim düşüncesi içimi kemiriyor.

Drew geri çekilir ve ben kapıya doğru yürürüm. "Yürüyüşe çıkıp kendimi
temizlemem lazım. Kafamı boşaltmam lazım. Lanet olsun, Lilian'ı geri
getirmek için yardım ettiğimden beri aylardır binadan çıkıp açık havaya
çıkmadım. Belki yürüyüş ve biraz temiz hava yardımcı olur."

"Belki." Drew omzuma hafifçe vurur. "Kendine iyi bak. Her şey biraz
sakinleştiğine göre, gidip Bel'i kontrol edeceğim. Numaram sizde var. Bir
sonraki adım için hazır olduğunuzda arayın."

Floresan ışık başımın üstünde vızıldıyor, yüzüme keskin gölgeler düşürüyor,
ben de bana bakan yansımayı inceliyorum. Bana bakan adamı tanıyamıyorum.
Çenemdeki küçük çizikler kanıyor, ama tıraştan memnunum. En azından
uzamış sakallar artık yok.

Artık daha keskin, daha sert görünüyorum. Arson'un bıraktığı hayalet gibi değil, daha çok kendim gibi - ya da belki de tam olarak tanımadığım biri gibi. Saçlarım hala istediğimden daha uzun, kenarları dağınık ve bir an için hepsini kesip, ona uzaktan bile benzeyen her parçamı ortadan kaldırmayı düşünüyorum.

Bu cazip bir fikir, ama oluşur oluşmaz yok oluyor. Saçımı seviyorum ve onun benden başka bir şey almasına izin vermeyeceğim. Bunun yerine, elimden geldiğince temiz bir şekilde kesiyorum.

Geri adım attığımda, aynadaki adam daha zayıf ve daha çökmüş görünüyor. Gözlerinin etrafında gölgeler var, çenesi hatırladığımdan daha keskin, sabun ve suyla yıkamayla geçmeyecek bir sertlik var.

Ben benim, ama farklıyım ve bu fiziksel hissi açıklamak imkansız. Kendini görmek ama sana bakan kişinin aslında aynı kişi olmadığını bilmek. Temiz bir kot pantolon ve sade bir tişört giymek beni sakinleştiriyor.

Haftalardır sadece kum ve betonla temas eden cildime kumaş yabancı geliyor, ama bu hoş bir değişiklik. Botlar beni yere indiriyor, ağırlıkları tanıdık, sağlamlıkları hoş. Uzun zamandır ilk kez, neredeyse yeniden kendim gibi hissediyorum — daha hafif, ama yarasız değil.

Sabah ışığına doğru çıkıyorum. Deponun kapısı arkamda çarpıyor ve dışarıdaki hava bir yumruk gibi vuruyor — soğuk, keskin, haftalarca duvarlar ve gölgeler arasında hapsoldükten sonra çok büyük. Ciğerlerimi dolduran her nefes, zihnimde kalan bulanık öfkeyi biraz olsun temizlemeye yardımcı oluyor, ama göğsümdeki fırtınayı dindirmiyor. Ellerimi ceplerime sokmuş, her adımda parmak eklemlerim zonklarken, endüstriyel bölgede amaçsızca yürürken botlarım çakıllara sürtünüyor. Uzaklarda şehir hayatın uğultusuyla dolup taşıyor, ama burada her yer yarı terk edilmiş binalar ve sessizlikle dolu. Her adım, o odada bıraktığım her şeyle ağırlaşıyor — Lilian'ın durmamızı yalvaran gözleri, Arson'ın kendini beğenmiş sahiplenmesi, kontrolümü kaybetmeden önce sonunda ağzımdan çıkan gerçek.

Özgür hissetmem gerekirdi, ama her nefesim acı bir tada sahip. Drew'un bana getirdiği yeni cep telefonu cebimde birden fazla kez titriyor, ama ben onu görmezden geliyorum. Konuşmak istemiyorum. Mantık ya da akıl istemiyorum. Cevaplar istiyorum. Onu istiyorum.

Ne kadar uzun yürürsem, soru o kadar içimi kemiriyor. Lilian gitmesine izin vermemi isterse, onu seçerse, bunu yapabilir miyim? Bu düşünce içimi parçalıyor.

Hayır, lanet olsun. Önce ölürüm.

Ama bu bize sınırlı seçenekler bırakıyor. Depoya geri döndüğümde, dıştan daha sakinim, ama içim parçalanmış ve yırtılmış gibi, öfkem kemiklerime kadar inmiş. Sert bir nefes alıp, omurgamı düzeltip depoya geri giriyorum.

Endişelenecek çok şey var, her tarafta düşmanlar var, ama şu anda benim için en önemli şey Lilian ve benim iyi olduğumuzdan emin olmak. Onu kaybedemem. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra olmaz. Ne yapılması gerektiğini biliyorum, konuşmamız ve seçimler yapmamız gerektiğini biliyorum, ama hazır mıyım bilmiyorum.

Bir yanım, ona dokunduğu için kardeşimi parçalamak istiyor. Bir yanım, Lilian'a ne olabileceğimizi hatırlaması için yalvarmak istiyor. Bütün bunların suçlusu olduğumu da biliyorum.

Sadece sahip olduğumuz şeyin hayali var... sonra gerçeklik, yani onu defalarca uzaklaştırmam. Sonra da onun vazgeçip beni bırakmasıyla gelen son darbe.

Bunu düşünmek acı veriyor.

Ve bir parçam — esaretimden sonra sonsuza dek değişen parçam — cevaplara ihtiyaç duyuyor, Lilian ve benim için bir gelecek olup olmadığını ve varsa nasıl bir gelecek olacağını bilmek istiyor. Koridordan geçip yatak odasına doğru yürürken, kısa bir süre önce onları nasıl bulduğumu hatırlayınca kan basıncım yükseliyor. Görüntüden kaçmak için gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Sakin ol. Kendime fısıldayarak sakinleştirici bir nefes alıp, kapı kolunu tutup yavaşça çevirerek kapıyı sonuna kadar açtım.

Kapının diğer tarafında, Lilian'ı Arson'un düğmeli gömleği içinde buluyorum, gömleğin etekleri sanki ona aitmiş gibi uyluklarını sıyrıyor, saçları Arson'un elleriyle dağınık hale getirilmiş. Kabul etmek zor, ama bu manzara beni derinden sarsıyor. Onu görmek göğsümü acıtıyor. Arson gömleksiz bir şekilde onun yanında oturuyor, gövdesinde şiddet izleri gibi kazınmış yara izleri, Lilian'ın tırnaklarının izleri ve çizikleri var.

Aynı DNA'dan oyulmuş iki hayat, ama birbirimizi tanıyamayacak hale gelmişiz. İçeri girer girmez ikisi de dikkatlerini bana çeviriyor. Lilian'ın gözlerinde saklamaya bile çalışmadığı bir suçluluk parıltısı var.

Arson'un gözleri, beni sınamaya cesaret eden bir adam gibi, yarıklar halinde daralır.

Lilian bana kısa bir gülümseme atar. "Farklı görünüyorsun, ama iyi anlamda."

Onun dokunuşu, kokusu, *onun* kokusuyla karışmış olsa bile, benim sonum oluyor.

Ona gülümsemeden edemem. "Teşekkürler, elimden geleni yaptım. Birkaç kez kendimi kestim ama buna değdi. Zaten biraz daha rahat nefes alabildiğimi hissediyorum."

"Bu iyi. Daha önce olanlar hakkında konuşmak için seni aramaya gittim, ama gitmiş olmalısın."

"Evet, özür dilerim." Hiçbir nedenim olmamasına rağmen özür diliyorum. "Biraz hava almam gerekiyordu, bu yüzden yürüyüşe çıktım. Düşüncelerimi biraz toparlamama yardımcı oldu. Olanları konuşmak ve gelecek için bir plan yapmaya çalışmak önemli."

"Olan oldu. Lilian güvende," diye araya girer Arson.

Bir sandalyeyi yaklaşıtıyorum, oturmadan önce kasıtlı olarak zeminde sürterek. "Şimdilik öyle, ama gelecekte ne olacağını kim bilir. Onu kaçıranlar, sadece senin destekçilerin değildi, bu çok açık. Benim orada olmamı bekliyorlardı. Aslında, içimden bir ses, benim olmam gerektiğini söylüyor."

Yüzünde bir anlık şaşkınlık belirir, ama hemen gizler. "Neden seni istesinler ki?"

"Ben de bunu bilmek istiyorum." Sandalyeye doğru eğildim. Yürüyüş, temiz hava, hiçbirinin faydası olmamış gibi görünüyordu, çünkü Lilian'ın boynundaki izleri tekrar fark ettim.

Onun boynunda benim dudaklarım, içinde benim penisim olmalıydı.

İçimde, onu sahiplenmeye hakkım olmadığını biliyorum, ama beynim mantıklı düşünceleri umursamıyor. *Lilian benim.* Her zaman öyleydi, ben bunu kabul etmeye hazır olmasam da. Sanki Arson tavrımdaki değişikliği hissedebiliyormuş gibi, duruşu sertleşir. Yavaş ve düzenli bir nefes alırım, fırtınayı bastırmaya çalışırım. Sakin. Kontrol altında. Hayatım boyunca kendimi dizginleyen bir maske takarak, duygularımı kontrol edebiliyormuş gibi davrandım. Yine de ona her baktığımda, onu sahiplenen kardeşim görünüyor ve bu beni öldürüyor. Beni içten içe yiyip bitiriyor.

"Aries." Lilian'ın sesi yumuşak ve dikkatli. O da görüyor — yumruklarımın sıkışmasını, gizleyemediğim titrememi. "Sakin ol. Hadi bunu konuşalım, tamam mı?"

Tekrar deniyorum — nefes al, nefes ver, sakin ol — ama kelimeler yine de ağızımdan çıkıyor.

"Söylesene kardeşim..." Ses tonum neredeyse düzgün, ama cam gibi keskin. "Beni kızdırmak için mi onunla yattın? Yoksa benim sahip olmadığım bir şeye sahip olmanın düşüncesine

bizi ayıran şeyin ne olduğunu bilmek
istemiyor musun?" Aramızdaki
hava gerginleşir.

Arson anında tepki verir, yüzünde öfke parlar. Sesi, beni parçalamaya yetecek kadar keskin bir hırıltıdır. "O kimseye ait değil. Sen bunu göreceksin kadar körsün. Hislerini söyleyecek kadar korkaksın. Kıskançsın, benim bunu itiraf edebilmemi kıskanıyorsun, paylaştığımız şeyi kıskanıyorsun." Sözler göğsümde patlar, hiçbir yumrukun yapamayacağı kadar derinden keser, çünkü o haklıdır. Benim seslendirecek gücüm olmayan tek gerçeği çalmıştır.

Gözümün ucuyla Lilian'ın yatağın kenarına kaymasını izliyorum. "Durun, ikiniz de." Mavi gözlerindeki ateş, omurgasındaki çelik gibi sertlik... Bu, her zaman hayran olduğum Lilian. Sözde kırılganlığına rağmen çok güçlü.

Sürekli küçümsenmesine rağmen kararlı.

Siktir, bu benim özlediğim, arzuladığım kadın. Yataktan kalkıp aramıza giriyor ve sanki onu korumaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. *Neden onu? Neden onu sikiyorsun?* "Bunu Arson'a zaten açıkladım ve sana da söylemek niyetindeydim. Bunu yapmaya devam edemem. Yapmayacağım da. İkinizin birbirinize olan nefretinin ortasında kalmayı reddediyorum. İkinizden birini seçmek benim için bir seçenek değil. Bu beni öldürür." "Seni incitmek istediğim son şey, Lilian." Bu doğru, ama tam da bunu yaptığımı biliyorum.

Onu uzaklaştırdığım, yalan söylediğim tüm o zamanlar... kendimi ve onu görmezden geldim. Bu, ona bir başka tokat gibiydi.

Lilian, sırtı ona dönük olduğu için Arson'ı göremiyor, ama Arson başını yana eğip dudaklarını kıvrıyor, yüzünde alaycı bir gülümseme ile sırtı arasında bir ifade beliriyor. "Sana asla seçim yaptırmam, Lilian. Bunu biliyorsun, ama sana kim değer veriyor, kim vermiyor, bence çok açık. Seni sahiplenme şansı vardı, ama o bu şansı çöpe attı."

"Dalga mı geçiyorsun? Lilian'la olan ilişkim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Yaptığım her lanet seçim ona dayanıyordu. Onu korumak, babamızın tahtasında başka bir satranç taşı olarak kullanılmamasını sağlamak için. Ben hiçbir şeyi çöpe atmadım."

Arson'un kahkahası alçak, mizahsız, tam olarak nereye vuracağını bilen birinin bıçağı çevirmesinin sesi gibi. Beni kışkırttığını, kavgaya çekmeye çalıştığını biliyorum ama öfkeye kapılmaktan kendimi alamıyorum. Bu çok uzun zamandır beklenen bir şeydi.

"Onu korumak mı?" diye tekrarlar, başını sallayarak. "Senin yaptığın tek şey bahanelerin arkasına saklanmaktır. Sen buna fedakarlık diyorsun, ben ise korkaklık. Onu asla

onu sahiplenmedin çünkü derinlerde bunun için yeterince erkek olmadığını biliyordun."

Ayağa kalkarken sandalyem yere sürtünerek gıcırıyor, kaslarım gergin, öfke içimi yakıyor. Sadece ayağa kalkmıyorum, sandalyeyi geriye doğru çekip bir kenara fırlatıyorum, tahtanın yere çarpmasıyla çıkan ses kulaklarımda çınlıyor.

Düşünmüyorum. Nefes almıyorum.

Her şeyi çalan kardeşe doğru atılıp çılgınca sallanıyorum —hayatımı, özgürlüğümü ve şimdi de umursadığım, hatta belki de sevdiğim tek kadını. Arson kolayca kaçır, bir ömür boyu süren kavgalar ona, aynı genlere sahip olmamıza rağmen bende olmayan refleksler kazandırmıştır. Düşünemiyorum, mantıklı davranamıyorum. Sadece öfke ve acı doluyum. Onu incitmek istiyorum. Bana yaşattıklarının bir parçasını bile hissettirmek istiyorum.

"Aries, dur!" Lilian korku dolu sesiyle bağırıyor.

Onu vurmamak için tam zamanında geri çekiliyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor ve yeni bir korku dalgası içimi kaplıyor.

Neye dönüşüyorsunuz? Beni neye dönüştürdü?

"Bıktım," diyor Lilian, sesi duygudan çatallanıyor. "Kavgalardan. Nefreten. Her şeyden. Sorunu çözmek için seni o hücreye kilitledim, ama görünüşe göre tek yaptığım sorunu daha da kötüleştirmekti. İkiniz için önemli olan tek şey intikam almak ve birbirinizi ne kadar nefret ettirebileceğinizi görmekse, o zaman ikinizle de hiçbir ilgim olmak istemiyorum. Bu benim de hayatım ve ikinizin ne düşündüğüne bakılmaksızın, kendi hayatımda olan bitenlerde söz hakkım var."

Neden sanki gidiyormuş gibi, sanki parmaklarımdan arasından tekrar kayıp gidiyormuş gibi hissediyorum? Çünkü öyle. Artık bizim nefretimizin ortasında kalmayacağını söylüyor ve bunu ciddi söylüyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum ve sesindeki titremeden hissedebiliyorum. Bu onu öldürüyor, ama biz bu sorunu çözemezsek ikimizden de uzaklaşmaya hazır ve bu düşünce beni mahvediyor. Beni tam ortadan ikiye bölüyor.

Lilian aramızdan ayrılıyor ve ikimiz de onun yönüne dönüyor, sanki o bizim güneşimizmiş gibi ona doğru çekiliyoruz.

Arson ilk toparlanan olur ve bir adım atar, ama sonra vazgeçer.

"Lilian..."

"Hayır." Gözleri alev alev yanarak onu keser. "Ciddiyim. İkinizin benim yüzümden birbirinizi parçalamanıza izin vermeyeceğim. Ben böyle biri değilim. Böyle biri olmak istemiyorum. Birbirinize olan nefretiniz bana olan duygularınızdan daha büyükse, o zaman birbirinize sahip olabilirsiniz." Aramıza bakar, mavi gözlerinde

kararlılık ya da belki de kabullenme gibi bir şey belirir. "Eğer bunu çözüp yürütemiyorsanız, o zaman bunu kendi başıma yapacağım. Her şeyi."

Ardından gelen sessizlik boğucu derecede yoğundu. Arson ona, içimi burkan bir yoğunlukla bakıyordu — sahiplenici, koruyucu, onda daha önce hiç görmediğim bir bakış. Bu bakış benim yüzüme ait değildi, ama yine de oradaydı, bana en berbat şekilde yansımıştı.

"Lilian," diye tekrarlar, sesi alışılmadık bir şekilde yumuşaktır. "Yalnız kalman güvenli değil. Bu adamlar tehlikeli. Aries'ten ne istiyorlarsa..."

"Umurumda değil." Onu keser. "Belki ben ortadan kalktığımda, ikiniz de bir çözüm bulabilirsiniz—ya da birbirinizi öldürürsünüz."

Bakışları bana kayıyor, yıllardır beni rahatsız eden o mavi gözler kararlılıkla sertleşiyor. "Aries, öfkemi anlıyorum. Gerçekten. Ama bu..." Elini ikimizin arasında ileri geri sallıyor. "Bu nefret, bu rekabet. Son bulmalı."

"Senin için söylemesi kolay," diye mırıldanıyorum, aylardır içimde biriktirdiğim acı dışa vuruyor. "İkiz kardeşin seninle evcilik oynarken sen aylarca kafeste kalmadın ki..."

Yine kendimi durduruyorum, o kelime hala boğazımda takılı kalmış durumda.

Lilian benim için gerçekte neydi?

Tanımlayamadığım bir şey miydi, çünkü tanımlamak onu gerçek yapardı?

"Neyle?" Lilian meydan okurcasına yaklaşır. "Neyle, Aries? Kız arkadaşın... çünkü benim asla öyle olmamamı sağladın."

Bu suçlama canımı yakıyor, ama sadece içinde gerçeklik payı olduğu için. İlişkimiz her zaman karmaşıktı, ama aynı zamanda... başka bir şeydi de. Beklentiler ve yükümlülükler arasında boğulmuş gerçek bir şey.

"Bu adil değil," diyorum, sesim alçak. "Aramızda olan şey..."

"Yalanlar üzerine kurulmuştu," diye benim için cümleyi tamamladı. "Senin kim olduğunla ilgili yalanlar. Benim kim olduğumla ilgili yalanlar. Bizden beklenenlerle ilgili yalanlar. Ve en kötüsü, bizim gerçekten *bir şey* olmamızı engellemek için kendine söylediğin yalanlar."

"Onunla olan ilişkin daha mı iyi?" Sesimdeki acıyı gizleyemiyorum. "Beni kaçıran adam mı? Hayatımı çalan adam mı? Bütün ailemizi yok etmeyi planlayan adam mı?"

"Öyle demedim." Lilian Arson'a bakıyor ve aralarında karmaşık bir bakış alışverişi oluyor. "Rekabet falan yok. İkinizden birini seçmiyorum. Kendimi seçiyorum."

Cevap vermediğimizde, ellerini beline koyup sert bir ifadeyle ayağa kalkar. "Bundan sonra, ikinizden biri benimle bir şey yapmak isterse, paylaşmayı öğreneceksiniz. Farklılıklarınızı bir kenara bırakmayı öğreneceksiniz. Ayrılmanın bana ne kadar acı vereceği umurumda değil. Beni blöf yapma diye zorlamayın, çünkü yaparım. İkinizin bu şekilde davranması bana çok daha fazla acı veriyor."

"Bu, istediğimiz zaman açıp kapatabileceğimiz bir şey değil," diye mırıldanır Arson, açıkça sinirli bir şekilde.

Lilian derin bir nefes alır, belki de kendini toparlamaya çalışır, sonra bir kez daha aramıza bakar.

"Bunu anlıyorum ve tüm o acıyı ve nefreti unutmanızı beklemiyorum. Ama bu duyguları aktarmak için beni bir araç olarak kullanmanıza izin vermeyeceğim. İkinizden biri benimle bir şans istiyorsa, iddia ettiğiniz kadar önemsiyorsanız, o zaman anlaşmayı öğreneceksiniz. Sadece benim için olsa bile. Ana odak noktamız birlikte çalışmak ve sürekli birbirinizle çatırırsanız bir takım olarak çalışamayız. Bu adamlar, kim olurlarsa olsunlar, ne istiyorlarsa istesinler, hiçbirimizin tam olarak anlamadığı bir oyun oynuyorlar. Yaşlı olanın benimle konuşma şeklinden, bizim bilmediğimiz şeyler bildiği açıktı. Bulmacanın büyük parçaları eksik. Bu adamları alt etmekten daha çok önem verdiğiniz tek şey birbirinize zarar vermekse, en güçlü halimizde olamayız.

Arson omuzlarını düzeltir ve bu hareket benimle hiç ilgisi olmadığı için bir dereceye kadar rahatlamamı sağlar.

"Anlıyorum," diyorum ona, bunu anlamasını istiyorum. "Ben de," diye ekliyor Arson.

Bize başını sallar. "Anlasaydınız, aranızdaki nefretin bir kısmını bir kenara bırakıp birlikte çalışabilirdiniz, ama anlamıyorsunuz. Hâlâ birbirinizin boğazına sarılıyorsunuz."

Bu doğru ve öfkeyi nasıl yatıştıracağımı bilmiyorum.

Hangisi daha büyük: Arson'a olan nefretim mi, yoksa Lilian'la birlikte olma isteğim mi?

O olmadan Lilian olmaz ve onu istiyorsam, bunu kabul etmeyi öğrenmem gerekecek.

"Senden vazgeçmeyeceğim ve onun yüzünden güvenliğini tehlikeye atmaya niyetim yok."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," diye homurdandı Arson.

"Tamam, o zaman anlaştık. Kavga etmeyi ve birbirinize zarar vermeyi bırakmak için elinizden geleni yapacaksınız."

Çenemi sıkarken ağrıyor. Anlaşmak istemiyorum, ama anlamazsam Lilian o lanet kapıdan çıkıp gidecek ve onu tekrar gitmesine izin verirsem kendimle yaşayamayacağımı biliyorum.

"Evet, en azından şimdilik. Her şey normale döndüğünde, tekrar birbirimizin boğazına sarılmayacağımızı söyleyemem. Anlaşabildiğimiz tek şey sensin."

Arson gözlerime bakıyor, aynı soğuk kararlılığı yansıtan aynı ela gözlerle. "Kabul."

"Peki, ama benim tavrım aynı. Ya ikiniz de ya da ikiniz de olmaz. Aranızda seçim yapmayı reddediyorum."

Sessizliğe büründük, umarım bu, deneyeceğimize inandığı anlamına gelir, ama çok umutlu değilim. Ben bile bu geçici ateşkesi sürdürebileceğimize inanmıyorum, ama onu hayal kırıklığına uğratmak kesinlikle söz konusu olamaz.

Arson, yerdeki çantadan bir dizüstü bilgisayar çıkararak, öfkeli düşüncelerimden dikkatimi uzaklaştırır. "Bu adamları biraz daha araştırmaya başlayabilirim."

Çenemi kaşıyorum. "Ne demek istiyorsun? Onların senin destekçilerin olduğunu söylemiştin. Seni kimin desteklediğini bilmiyor musun?"

Bana buz gibi bir bakışla karşılık verdi. "Sana bunu açıklamama gerek olduğunu sanmıyorum, ama bazen insanlar düşündüğünden daha kötü ya da daha iyi çıkabilirler. Meğer bu pislikleri sandığım kadar iyi tanıımıyormuşum."

En azından kendi araştırma eksikliğinin sorumluluğunu üstleniyor. Bu ortaklık hiç kurulmamalıydı. Onun sorumluluk almasını izlemek garip. Adamı, kardeşim, hepimizi kurtarabilecek bir plan üzerinde çalışırken görmek garip. Bir yanım prensip olarak direnmek istiyor, sırf o olduğu için onun liderliğine karşı çıkmak istiyor, ama ben *sadece* barışı korumayı kabul ettim. Lilian'ı korumak için birlikte çalışmamız gerekiyor. En azından bu acil tehdit ortadan kalkıncaya kadar. Ondan sonra ne olacağını göreceğiz. Kesin olarak bildiğim tek şey, ikimizin de onu vazgeçmeye niyetli olmadığı.

Masanın diğer tarafına geçiyorum. "Benden ne yapmamı istiyorsan söyle, yapacağım." Lilian'ın bana gülümsemesi, onunla birlikte olmak için kardeşimle katlanmak zorunda kalacağım her dayanılmaz anın karşılığını fazlasıyla veriyor. Lilian'ı istiyorum ve bunu ona kanıtlayacağım.

ON LILIAN

Ertesi gün, Drew bize birkaç dizüstü bilgisayar ve telefon daha getirir. Son yirmi dört saat, inişli çıkışlı bir fırtına gibiydi, ama Arson ve Aries kolay bir ateşkes yapmış gibi görünüyor... ya da belki daha doğru bir ifadeyle, *tedirgin* bir ateşkes. Aslında pek de önemli değil. Onların her zaman iyi geçinmelerini ya da olanları unutmalarını beklemiyorum. Çözülmemiş sorunlar ve travmalar olduğunu biliyorum, ama en azından benim için farklılıklarını bir kenara bırakmak istemeleri beni rahatlatıyor. Günün büyük bir bölümünü raporları okuyarak geçirdikten sonra. Arson'un bana verdiği isimlerden bahsedilen her şeyi. Hayes Enterprises ile ilgili raporları ve herhangi bir eğilim veya gizli anlam arayan Tıbbi Araştırma Bölümü'nün raporlarını okuduktan sonra, çok kısa sürede kendi gözlerimi oymak istiyorum.

Ben küçük mutfak masasında otururken Aries gülümseyerek yanıma yaklaşıyor. Sonunda kendi kıyafetlerimi giydim, o da öyle. Yorum yapmak garip gelebilir, ama biraz normallik çok rahatlatıcı, özellikle de her şey normalden çok uzak olduğunda. Acaba ona da garip geliyor mu? Eski hayatına dönmek, ama tamamen farklı bir insan olmak.

"Selam." Ona gülümseyerek selam veriyorum. O bana selam vermiyor. Bunun yerine eğiliyor ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kollarının arasına alıyor. Aylarca esaret altında kalmış biri için gücü şaşırtıcı; kasları zayıflamış olabilir, ama çekirdek gücü hala orada, kıvrılmış ve serbest bırakılmaya hazır.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, ellerim otomatik olarak boynuna dolanıyor.

"Konuşmamız lazım," diyor, sesi alçak ve kararlı. "*Yalnız.*"

Arson koridorun girişinde duruyor, kollarını kavuşturmuş duvara yaslanmış. Duvardan ayrılıyor, duruşu bir anda rahatlıktan tehditkar bir hale dönüşüyor. "Onu hiçbir yere götürmeyeceksin."

Onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. "Sakin ol. Sorun yok."

"Hayatta olmaz," Arson, ikizine bakarak homurdanır. "Onun seni tek başına hiçbir yere götürmesine izin vermeyeceğim."

Aries'in tüm vücudu gerilir, kolları beni rahatsız edecek kadar sıkı sarar.

"Ona zarar vermeyeceğim," diye tükürür, sözleri öfkeyle titriyor.

Bu günlerde öfkesi yüzeye çok yakın, patlamaya hazır lav gibi derisinin hemen altında kaynıyor. Bu, benim büyüdüğüm kontrollü, ölçülü Aries'e hiç benzemiyordu — sesini hiç yükseltmeyen, soğukkanlılığını hiç kaybetmeyen, hesaplı bir çekicilikten başka hiçbir şey göstermeyen mükemmel Hayes varisi. Benim aşık olduğum adam buydu, ama bu yeni Aries onu daha da çok arzulamama neden oluyor. O ham ve açık, duyguları artık şartlanmanın katmanlarının altında gömülü değil.

Bu korkutucu, ama dürüst olmak gerekirse, biraz da heyecan verici.

"Sorun yok," diyorum Arson'a, durum tekrar patlamadan önce ortamı yatıştırmaya çalışarak. "Bize birkaç dakika verin. Ciddiyim. Onunla mı yoksa seninle mi vakit geçireceğime sen karar veremezsin. İkiniz de kuralları biliyorsunuz."

Arson'ın çenesini sıkması, bu düzenlemeden ne kadar memnun olmadığını gösteriyor, ama isteksizce bir adım geri atıyor. Üçümüz, bıçakla kesilebilecek kadar yoğun bir gerginlik üçgeninde gergin bir şekilde duruyoruz.

"Yatak odası," diyorum Aries'e, koridoru işaret ederek.

Arson'un yüzü daha da kararır, ama Aries onu geçip beni odadan çıkarırken hiçbir şey söylemez. Birkaç adım arkamızda bizi takip ettiğini hissedebiliyorum, varlığı sanki arkamızda bir gölge gibi. Kapının hemen dışında durur ve Aries, tek ayağı üzerinde dengede durarak kapıyı kapatır. Yatak odası önceki günden farklı değildir. Ancak, giysiler ve diğer eşyalar geçici olarak oluşturulmuş bu alanda dağınık bir şekilde durmaktadır. Aries beni şaşırtıcı bir nezaketle yatağın kenarına oturtur, sonra dikleşir ve okunamaz bir ifadeyle üzerime eğilir.

Onu gerçekten incelemek, esaretin yarattığı değişiklikleri kaydetmek için bir an duruyorum. Evet, daha zayıf, yüzünün keskin hatları daha belirgin, ama beni asıl etkileyen gözlerindeki değişiklik. Önceden olmayan bir sertlik var, onu yirmi altı yaşından daha yaşlı gösteren bir ihtiyat. Hayes varisinin cilalı görünüşü soyulmuş, altında daha ham ve gerçek bir şey ortaya çıkmış.

"Aklından bile geçirme," diyorum ona, hırsla yaklaşıırken, ela gözlerinde arzu ateşi parıldarken.

Donup kalıyor, yüzünde şaşkınlık belirliyor, ardından yerini hayal kırıklığı alıyor. "Neden olmasın? Kardeşimle yatakta bir sorunun yokmuş gibi görünüyordu."

Bu suçlama canımı yakıyor, ama seçimlerimden dolayı utanmayı reddediyorum. "Yapma," diye uyarıyorum. "Beni yargılayamazsın, Aries. Yıllarca bir sıcak bir soğuk davranıp, bir an beni uzaklaştırıp, bir an sonra bana yaklaşıp. Sırf birdenbire beni istediğine karar verdin diye şu anda seninle seks yapmayacağım. Bazı yanlışları düzeltmemiz, ilişkimiz üzerinde çalışmamız ve hiç sahip olamadığımız şeyi elde etmemiz gerekiyor."

"Siktir, anlıyorum. Anlıyorum, ama seni de istiyorum. Sana ihtiyacım var." Neredeyse bir hırıltı çıkarır ve benden uzaklaşır, vücudunun her yerinde hayal kırıklığı vardır.

Ayaklarımın üzerinde durarak, boy farkımıza rağmen yüzüne yaklaşmak için yer değiştiriyorum. "Bu kararı sen veremezsin. Sen hazır olduğunu düşündüğün için benim de hazır olduğumu söyleyemezsin. En azından Arson, ne istediğini itiraf edecek kadar erkek. Oyun oynamıyor ya da beni korumakla ilgilenmiyormuş gibi davranmıyor. Benim senin için ne olduğumu söylemeni istiyorum. Senin için ne ifade ettiğimi. Zaten biliyorum, ama birinin sana bir şeyi söylemesi ile içgüdüsel olarak bilmek arasında fark var."

Aries'in çenesi sıkılır, yanağındaki kas seğirir. "Sence ben ne yapıyordum? Oyun mu oynuyordum? Bunların hiçbirisi oyun değildi. Şu anda ne kadar naif konuştuğunu kelimelerle ifade edemem bile. Ben oyun oynuyorum, ama Arson beni incitmek için kendi çarpık intikam oyununda seni kullandı."

"Bu Arson'la ilgili değil. Bu bizimle ilgili. Başka ne diyebilirim ki?" diye meydan okurum. "Bir dakika önce beni yutmak istercesine bakıyorsun, bir dakika sonra ise beni itiyorsun, yapamayacağımızı, yapmamamız gerektiğini, çok karmaşık olduğunu söylüyorsun. Yıllardır, Aries. Yıllarca karışık sinyaller, neredeyse anlar ve hiçbir şeyin olmaması. Reddedilmenin beni ne kadar incittiğini kelimelerle ifade edemem bile."

"Seni reddetmek istemedim. Seni istedim. Ama aynı zamanda doğru olanı yapmak istedim," diye tartışıyor, ama sesinde artık daha az ikna edici bir ton var. "Sen benim üvey kız kardeşimsin. Birlikte büyüdük. Ailelerimiz..."

"Ailelerimiz canavar." Onu kesiyorum. "İkimiz de bunu biliyoruz ve bence o zamanlar da biliyorduk. Artık ailenin arkasına saklanmayı bırakmanın zamanı geldi

ve görgü kurallarının arkasına saklanmayı bırakmanın zamanı geldi. Beni uzaklaştırmanın sebebi bu değildi ve ikimiz de bunu biliyoruz."

Birbirimize sertçe bakıyoruz, ikimiz de zor nefes alıyoruz, ikimiz de geri adım atmaya niyetli değiliz.

"Peki," dedi Aries sonunda, dişlerini sıkarak. "Söylememi mi istiyorsun?"

"Ne söylemek istiyorsan söylemeni istiyorum."

"O zaman gerçek şu ki, seni istiyorum. Her zaman seni istedim. Nefes aldığım hava gibi, gece gökyüzünün yıldızlara ihtiyacı olduğu gibi, lanet bir çiçeğin büyümek için güneşe ihtiyacı olduğu gibi. Seni benim yapmak için can atıyordum ve her seferinde bencilce isteğime ve seni sahiplenme ihtiyacına boyun eğdiğimde kendimden nefret ediyordum, çünkü babam senin benim için ne kadar değerli olduğunu öğrenirse seni bana karşı kullanacağından korkuyordum."

İtiraf, aramızda havada asılı kalıyor, ham, kusurlu ve tamamen yetersiz. Ama bu, bana daha önce verdiği her şeyden daha fazla.

"Hepsi bu mu?" diye soruyorum, sesimdeki hayal kırıklığını gizleyemeden. Ne istediğimi biliyor. Gözlerinde görebiliyorum — mücadelesini, korkuyu, söyleyemediği kelimeleri görebiliyorum.

"Hayır, daha fazlası var, ama şu anda hepsini sana anlatamam," diyor sessizce ve bir an için öfkesi kayboluyor, hiç kimsenin görmesine izin vermediği sıcak bir kırılmalı ortaya çıkıyor. "Benden ne istediğini biliyorum, ama yapamam... Ben..."

"Sorun değil. Şu anda bana her şeyi anlatamasan da olur." Sesimi yumuşatıyorum. "Ama bunu istiyorsan, beni istiyorsan, artık beni uzaklaştırmaya izin vermeyeceğimi kabul etmelisin. Beni korumak için duyduğun bu çarpık arzudan ya da aklına gelebilecek başka aptalca bahanelerden dolayı değil. Dün de söyledim, ama birbirinize olan nefretinizin ortasında kalamayacağımı gerçekten anlamanızı istiyorum. Buna dayanamam. İkinizi de çok seviyorum, ikinizin de beni diğerine karşı kullanmasına izin veremem."

Aries'in bakışları yumuşar ve suçluluk duygusunun parıldadığını görürüm. "Yapmayacağız. Bu konuyu unutmaya çalışacağımıza karar verdik. İkimiz de seni kaybetmek istemiyoruz."

Başımı sallayıp derin bir nefes alıyorum. Dün gece, üçümüzün geleceğinin nasıl olacağını ve kıskançlığa yer olmayacağını düşündüm. Bunun hafifletilmesinin tek yolunun, ikisinin de diğerinin benimle ne yaptığını veya yapmadığını bilmesini sağlamak olduğunu fark ettim. "Bunu anlıyorum ve dün gece bunu düşündüm ve ikiniz arasındaki kıskançlığı gerçekten hafifletmenin tek yolunun, ikinizin de benim diğerle yatıp yatmadığımı bilmesini sağlamak olduğuna karar verdim ve

bunu yapmanın tek yolu, size bunu bildirmek ya da bu sırada yanınızda olmaktır."

Durum bu kadar gergin olmasaydı, Aries'in yüzündeki şok komik olurdu. Sanki ona tokat atmışım gibi görünüyor.

"Ciddi olamazsın," diyor.

"Çok ciddiylim," diye onaylıyorum. "Bunlar benim şartlarım, birbirinizle barışmaya çalışmak da dahil. Kabul edin ya da reddedin."

Aries saçlarını eliyle tarıyor, binlerce kez gördüğüm bir hayal kırıklığı jesti. "Ne yani, seni paylaşmamız mı gerekiyor? Sırayla mı? Diğer yaparken izlememiz mi..." Sözüünü kesiyor, görünüşe göre düşüncesini bile tamamlayamıyor.

Yutkunup açıklığa kavuşturuyorum, "Tek istediğim, sen ya da onun aynı odada olmanız. İkinizi de farklı şekillerde sevdiğimi kabul etmeniz. Birbirinizi incitmek için kullandığınız bir nesne olmaktan çok yoruldum. Ben bundan daha fazlasıyım, Aries."

"Biliyorum, ama bu delilik," diye mırıldanır Aries, ama bunu düşündüğünü görebiliyorum. Bana olan arzusunu, kardeşine olan nefretine, paylaşma fikrine, onun önünde benimle sevişmeye karşı tartıyor.

"Koşullarım bunlar," diyorum kararlı bir şekilde. "Dediğim gibi, ikinizin birbirinizi yok etmeniz sebebi ben olmayacağım."

Gergin bir an yaşandıktan sonra, Aries beni tekrar kollarına aldı ve dişlerimiz birbirine değecek kadar sert bir şekilde öptü. Nefes almak için gözlerimi açtığımda, beni göğsüne sıkıca sarıldı. "Yapacağım. Şartlarını kabul ediyorum. Seni elde etmenin tek yolu buysa, öyle olsun. Seni yıllardır istiyorum, Lilian. *LANET OLASI* yıllardır. Sen, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kanımdan silemediğim bir yanık gibisin. Senden vazgeçmeyeceğim."

Kollarımı boynuna doluyorum, tüm bu açıklamadan biraz memnunum. "Duyduğuma göre, birçok farklı kızla denemişsin."

Yanakları kızardı ve bu gördüğüm en sevimli şeydi. "Bunun kolay olacağını söylemiyorum. Sana denemeni istiyorum."

Aries beni sıkıca tutmak için bir koluyla dengeliyor ve kapıya gidip onu açıyor. "İçeri gir, pislik. Bütün bu süre boyunca orada durup dinlediğini biliyorum."

Aries ve Arson uzun uzun bakıştılar, aralarında benim anlayamadığım sessiz bir iletişim geçti. Tüm nefretlerine rağmen, aralarında

bağ vardır — ne esaret ne de intikamın tamamen koparamadığı ikiz bağı.

"Ne istersen, Lilian," diyor Arson sonunda.

Yüzünü incelerim, beni yatıştırmak için kabul ediyor gibi bir işaret, ben pes ettiğim anda sözünden dönecek gibi bir işaret ararım. Ancak sesindeki isteksizliğe rağmen, gözlerinde bir kabullenme vardır ve bu bana, ne kadar mutsuz olursa olsun, şartları kabul ettiğini gösterir.

"Teşekkür ederim," diyorum yumuşak bir sesle, elimi uzatıp koluna dokunuyorum. Parmaklarımın altındaki kas gergin, bastırılmış duygularla doludur.

"Henüz teşekkür etme," diye mırıldanır, ama dokunuşumdan çekilmez. "Bunun bir mucize mi yoksa felaket mi olacağını bilmiyoruz."

"En azından bir şey olacak," diye kabul ediyorum. "Bence, bu, birinizin diğerini öldürmesiyle sonuçlanmayacak tek yol."

Aries'in bakışları, bizim konuşmamızı hesaplı bir ilgiyle izleyen Arson'a kayıyor. Aralarında söylenmemiş bir şey geçiyor — tam olarak bir anlayış değil, ama belki de isteksiz bir ateşkesin başlangıcı. O an, olasılıklarla gergin bir şekilde uzuyor, sonra Aries bana dönerek onu bozuyor, bu sefer daha acil, daha kararlı bir şekilde.

"Ne yapıyorsun?" Sesim ani değişimden dolayı şaşkın ve titrek çıkıyor, vücudum onun kollarına doğru sarsılıyor.

"Seni banyoya götürüyorum," diyor Aries, sesi alçalıp, kasıtlı olarak sertleşiyor. Bu ses tonu derimin altına işliyor, karnımda sıcak ve tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor. "Seni ele geçirmeden önce onun kokusunu senden yıkamak istiyorum."

Bu sözlerdeki sahiplenme duygusu kalbimi sıkıştırıyor. Aries'in bana bu yönünü göstermesi için ne kadar bekledim? Arzum bacaklarımın arasında nabız gibi atıyor. Derin ve ilkel bir şey onun otoritesine, iradesinin saf gücüne cevap veriyor.

Beni kolaylıkla taşıyor, her adımı kararlı, beni kendine ait olarak damgalayan bir tutuşla. Banyo eşğine vardığımızda, dönüyor ve bakışları

Arson'unkilerle buluşuyor. Aralarındaki hava, söylenmemiş bir meydan okuma ile gerginleşiyor. "Kapıdan izleyebilirsin," diyor Aries, sesi çelik gibi sert.

"İstersen sen de katıl, ama önce ben onu becereceğim."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum ve Arson da bilmiyor gibi görünüyor. Bir an tereddüt ediyor, sonra soğukkanlılığı çatlıyor, ben de altında parıldayan kıskançlığın keskin kenarını

ardından daha karanlık bir arzu. Bu, katmanlı ve karmaşık bir duygu, kalbimin atışını hızlandıran bir şey.

"Önce sen alabilirsin, ama onun ilk olarak kime geldiğini unutma"

Saldırı hesaplı, cerrahi ve hedefi tam isabet ediyor. Koç gerginleşiyor, tüm vücudu öfkeyle titriyor, göğsünün derinliklerinden bir hırıltı yükseliyor. Bu sesin kaburgalarımda, kanımda, birbirimize yapıştığımız her yerde yankılandığını hissediyorum.

Öfke patlamadan önce, elimi yanağına kaydırıyorum ve onu kardeşi değil, bana bakmaya zorluyorum. "Yapma," diye fısıldıyorum, istediğimden daha yumuşak ama aynı derecede acil bir sesle. "Ona istediğini verme. Şimdi değil. Sonunda beni elde ettiğin bir zamanda değil."

Gözlerindeki savaş beni neredeyse yıkıyor — öfke ve rekabet, yıllardır bastırılmış açlıkla çarpışıyor. Nefes kesen bir kalp atışı boyunca, hangi tarafın kazanacağını bilmiyorum. Sonra, keskin bir nefesle, Aries seçimini yapıyor. Banyoya giriyor ve kapıyı o kadar sert kapatıyor ki, çarpma sesi fayanslardan sekip, savaş ilanı gibi yankılanıyor.

Beni tezgahın üzerine yatırır, elleri çoktan gömleğime uzanmıştır, sert ve talepkardır. Bakışları beni tamamen yutar — karanlık, genişlemiş, tehlikeli.

Parmakları kumaşın altından geçer, nasırları cildime takılır, sanki her zaman ona ait olması gereken bir bölgeyi haritalandırır gibi. Arson'un hassas, alaycı kontrolüne hiç benzemiyor. Koç, ete kemiğe bürünmüş ham bir ihtiyaç — pervasız, dizginlenemez, sonunda serbest kalan bir orman yangını.

"Ne kadar zamandır bunu istediğimi biliyor musun?" diye soruyor, dudakları boğazımın çukuruna değiyor. "Seni istediğimi?"

Ona doğru eğildim, nefesim titriyordu. "O zaman neden beni sürekli uzaklaştırdın?"

Hareketsiz kalır, alnı sertçe köprücük kemiğime bastırılır, sanki parçalanmamak için tüm gücünü kullanıyormuş gibi. Sesi alçalır, göğsünden koparılmış gibi hissettiren bir dürüstlikle. "Çünkü çok korkuyordum. Çünkü seni istemek, olması gerekenden daha fazla anlam ifade ediyordu. Karşılayabileceğimden daha fazla."

Bu itiraf beni derinden yaraladı, ham ve savunmasızdı. Bir kez olsun, sesindeki ağırlık şehvetten daha ağırdı. Ve sonra... kapı tekrar açıldı.

Arson tereddüt etmeden içeri girer, tüm zarafeti ve dikkatli ateşi ile. Duvara yaslanır, kollarını kavuşturur, ama gözlerindeki ateş onu ele verir.

"Anlaşma ikimiz içindi," diyor sakın bir sesle. Sözleri ağır bir şekilde havada asılı kalıyor, kaçınılmazlıkla sarılmış bir meydan okuma.

Aries sertleşir, sanki beni sabitleyebilecek, sahiplenebilecek, kardeşine kaçmamı engelleyebilecekmiş gibi belime daha sıkı sarılır. Çenesi gerilir, vücudu reddetmekle teslim olmak arasında kalır. Sonra gözleri - karanlık, çılgın, arayan - benimkilere kilitlenir.

"Bundan emin misin?" diye sorar, o kadar alçak sesle ki, sanki bir emirle sarılmış bir yalvarış gibi, sadece bana yönelik.

Cevabım sözsüzdür. Gömleğimin eteğine uzanır ve tek bir akıcı hareketle onu çıkarırım. Kumaş yumuşak bir fısıltıyla yere düşer, ama ardından gelen sessizlik sağır edicidir.

Aries, sanki onun son iradesini de parçalamışım gibi, keskin ve düzensiz bir nefes alır. Gözleri üzerimde dolaşır, tehlikeli, aç bir şeye dönüşür.

Arkasında, Arson kıpırdanır, soğukkanlılığı bozulur, arzusu maskesinden sızar. Çenesi gerilir, gözlerindeki ateş artık gizlenemez. Hava yoğunlaşır, gergin, değişken, olasılıklarla doludur. Ve bu fırtına başladığından beri ilk kez, dengenin kaydığını hissediyorum. Aries'e doğru değil. Arson'a doğru değil. Bana doğru.

Onların açlığı, rekabetleri, kısıtlamaları... Her bir parçası bana geri dönüyor. Aries'in sert elleri çıplak yanlarımı okşarken, Arson yanık gözlerle izlerken, şaşırtıcı bir netlikle anlıyorum: Bu benim anım. Benim gücüm. Benim seçimim.

Ve hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

ON BİR KOÇ

Buhar banyoyu doldurur, aynayı ve cam duş kapısını buğular. Sıcak su fayanslara çarparak, neredeyse — neredeyse — kendi gürleyen kalp atışlarımın sesini bastıran sürekli bir perküsyon yaratır.

Lilian önümde duruyor, cildi banyonun sert ışığında soluk ve kusursuz. Gömlek aramızda yerde duruyor, yenilgiyi kabul ettiğimiz bir savaşta, yenilgiyi kabul ettiğimizi fark etmeden önce savaştığımızı bilmediğim bir savaşta, buruşuk bir teslim bayrağı gibi.

Arson çoktan banyoya girmiş, hesaplı bir kayıtsızlıkla duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bizi o gözlerle izliyor — benim gözlerimle, bizim gözlerimizle — bizi ayıran karanlığı ortaya çıkaran gözlerle. Onun varlığı rahatsız edici olmalı, hissettiğim her türlü arzuyu öldürmeli, ama bunun yerine, her duyguya tehlikeli bir kenar ekliyor, çok yakından incelemek istemediğim yasak bir heyecan.

Onu bu şekilde istememeliyim. O benim üvey kardeşim, Tanrı aşkına. Birlikte büyüdü, aile yemeklerini ve bayram kutlamalarını paylaştık, yıllarca aynı mekanlarda yaşadık. Ama mesele şu ki, arzu sosyal kurallara uymaz. O sadece ham, inkar edilemez ve artık görmezden gelinmesi imkansız bir şey.

"Bana bakıyorsun," diyor, cesur duruşuna rağmen sesinde bir parça belirsizlik var.

"Takdir ediyorum," diye düzeltiyorum, bakışlarımın onun açıkta kalan vücudunda yavaşça dolaşmasına izin vererek. "Arada fark var."

Arson duvara yaslanıyor, varlığı bizim kabul ettiğimiz tuhaf düzenlemeyi sürekli hatırlatıyor. Onu görmezden geliyorum, bunun yerine Lilian'a, boğazının dibinde gözle görülür şekilde atan nabzına ve benim kot pantolonumun düğmesine uzanırken ellerindeki hafif titremeye odaklanıyorum.

"Bana bırak," dedim, bileklerini nazıkçe tutarak. "Titriyorsun."

"Korkudan değil," diye beni temin etti, yanakları hafifçe kızardı.

Bu itiraf damarlarımdan bir sıcaklık akıtıyor, bastırmaya çalıştığım ama başaramadığım sahiplenici bir tatmin. Onun beni istemesi istiyorum, sadece beni,

onu değil. Hayatımı çalan ve şimdi de onu almak isteyen, benim yüzümü takan canavarı değil.

Ama onun koyduğu şartlar bunlar değil ve ben yeniden pazarlık yapacak durumda değilim. Yıllarca onu uzaklaştırdığım, uygunluk, onu korumak ve şimdi anlamsız görünen bir düzine nedenden dolayı aramızdaki şeyi inkar ettiğim için değil.

Geri adım atıp gömleğimi çıkartıyorum, onun gömleğinin yanına yere düşmesine izin veriyorum. Bakışları hareketimi takip ediyor, esaretin izlerini bıraktığı yerlerde duruyor: ıkıntılı kaburgalar, belirgin olmayan kaslar, aylarca güneş ışığı görmemekten kaynaklanan solgunluk.

"Zayıflamışsın," diyor, gözlerinde istemediğim ve hak etmediğim bir şefkatle.

"Hâlâ yeterince güçlüyüm," diyorum, sesim istemeden keskinleşiyor.

Onun acıma duygusunu istemiyorum. Kardeşimin bana yaptıkları yüzünden zarar görmüş, zayıflamış biri olarak görülmek istemiyorum. Beni eskisi gibi görmesini istiyorum: kendine güvenen, yetenekli ve kontrolü elinde tutan biri olarak. Artık o adam olmasam bile. O adam, babasının isteklerine göre özenle yaratılmış bir Hayes varisiydi. Bu yeni halim - daha ham, daha öfkeli, daha dürüst - hala şekilleniyor, esaret ve ihanetin ateşinde oluşuyor.

O yaklaşıyor, eli enemin çizgisini takip etmek için uzanıyor, dokunuşu o kadar nazik ki göğsümde bir şeylerin acıtmasına neden oluyor. "Biliyorum."

Bu basit onay, bakışlarındaki kabul, saatlerce süren tecrit ve psikolojik savaşın yapamadığını yapıyor ve beni zyor. Duvarlara geri dönmeden önce, kendime bu kırılğanlık anını yaşatmak için onun dokunuşuna yaslanıyorum.

Duş akmaya devam ediyor, küçük alanı sıcaklık ve nemle dolduruyor. Göz teması kurmadan, onun zaten düğmelerini atığı kot pantolonumu çıkarmak için eğiliyorum, tek bir akıcı hareketle i amaşırlarımla birlikte aşağı indiriyorum.

Bakışları kısa bir süre aşağıya düşer, ağzının köşelerinde küçük bir gülümseme belirir.

"şimdi kim bakıyor?" diye soruyorum, gülümseme genişledikçe gerginlik biraz azalıyor.

"Takdir ediyorum," diye karşılık veriyor, benim kendi sözlerimi bana karşı kullanarak.

Duşa girerim ve ona da girmesi için elimi uzatırım. Sıcak su cildime şok etkisi yapar, günlerce süren gerginlik ve endişeyi yıkar. Lilian arkamdan girer, cam kapıyı kapatır ve bizi buhar ve sıcaklığın oluşturduğu özel dünyamıza hapseder.

Ama bu dünya aslında özel değil. Arson kapının yanında görev başında duruyor, bakışları cildimde hissedilir bir ağırlık oluşturuyor. Lilian'a dönüp, suyun vücudundan aşağı akıp saçlarını kafasına yapıştırmasını ve göğüslerinin arasında küçük akıntılar oluşturmasını izliyorum. Bu manzara nefesimi kesiyor, ona hemen uzanmamak için ellerimi yanlarımda sıkıca tutuyorum. Göğüs kemiğindeki yara izi, ne için savaştığımızı hatırlatıyor.

"ok güzelsin," diyorum, kelimeler yetersiz ama içten.

Gözleri benimkilerle buluştu, derinliklerinde kırılğanlık ve arzu savaşıyordu. "Sen de ylesin."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp onu serin fayans duvara nazıkçe bastırıyorum. Ellerim belini buluyor, avularımdın altında cildi prz söz ve sıcak. Kolları boynuma dolanıyor, aramızda hiç boşluk kalmayana kadar beni kendine çekiyor, sadece sıcaklık, arzu ve hızlanan nefeslerimizin sesini maskeleyen duşun gürültüsü var.

Sonunda onu öptüğümde, bu nazık bir öpücük değildi. Dikkatli ya da kontrollü ya da bana öğretilen hiçbir şey değildi. Çaresiz ve talepkardı, yıllarca bastırılmış arzular bir anda serbest kalmıştı. Onun tepkisi de aynı derecede şiddetliydi, parmakları saçlarıma dolanıyor, tırnakları kafamın derisini tırmalayarak omurgamdan aşağı titreme geçiriyordu.

Onu duvara daha sert bastırıyorum, bir elim aşağı kayarak bacağını kaldırıyor, beni içine alıyor. Ağzıma nefesini veriyor, sesi şimdiye kadar içtiğim hiçbir alkolden daha sarhoş edici.

"Aries," diye nefes nefese, dudaklarında benim adım bir yalvarış gibi.

Boynuna öpücükler konduruyorum, suyun ve cildinin tuzunun tadını alıyorum. Elim uyluğunda yukarı doğru kayıyor, parmaklarım duşun sıcaklığına rağmen onu titretmek için desenler çiziyor. Banyo kapısı daha da açılıyor, Arson'un ayak sesleri fayanslarda yankılanarak duşa yaklaşıyor.

Gerginleşiyorum, kesintiye fkeleniyorum, ama Lilian'ın yanağıma dokunan eli dikkatimi tekrar ona çekiyor.

"Sorun yok," diye fısıldar, ama kimi sakinleştirmeye çalıştığını bilmiyorum.

Duş kapısı açılır, Arson giyinik halde içeri girerken daha serin hava içeri girer. Elinde bir şey tutuyor, diz çöküp yanımıza geldiğinde bunun bir şırınga olduğunu anlarım.

"Ne yapıyorsun sen?" diye soruyorum, içgüdüsel olarak Lilian'ı kendime yaklaştırıp onu vücudumla koruyorum.

"Geleceği garantiye alıyorum," diye gizemli bir şekilde cevaplar Arson, bakışları omzumun üzerinden Lilian'inkilerle buluşur. "Arkanı dön."

Şaşırtıcı bir şekilde, Lilian itaat eder, ancak bir elini sıkıca koluma koyarak temasını sürdürür. Arson şırıngayı Lilian'ın kalçasının kıvrımına doğru kaldırırken, şaşkınlığım şoka dönüşür.

"Onun bebeğini doğurmana izin vermeden önce ölürüm," diyor, deneyimli bir verimlilikle enjeksiyonu yaparken sesi düz.

Bu sözler fiziksel bir darbe gibi vurur, anlamı zihnimde çok hızlı dönüp durur, işleyemem. Doğum kontrolü mü? Önleyici tedbir mi? Her ne ise, bunu yaptığı rahat tavrı, eyleminin ardındaki küstahlık, içimde ilkel ve şiddetli bir ihtiyaç uyandırır.

"Ona ne verdin lan?" diye soruyorum, onu bana dönük hale getirip, yüzünde acı belirtisi var mı diye bakıyorum.

"Sakin ol," diyor Arson, ayağa kalkıp duştan geri çekiliyor. "Sadece bir doğum kontrol hapı. İyi türden. Etkisi uzun süren."

"Tamam, ama önce ona sormayı düşünmedin mi? Kararı ona bırakmayı?" Öfkem artıyor, az önce beni tüketen arzuyu bastırmak üzere.

"İkimizle de yatmaya karar verdiğinde kabul etti," diyor, omuzlarını silkiyor ve ellerim onun boğazını sıkmak için kaşınıyor. "Hayes piçleri yok. Karmaşıklık yok. Bölünmüş sadakat yok."

Lilian elini göğsüme, hızla atan kalbimin üzerine koyar. "Sorun yok," der, ama yüzündeki ifade bunun tam tersini gösteriyor. "Eğer sorsaydı kabul ederdim. Bir konuda haklı, hamilelik zaten imkansız olan durumu daha da karmaşık hale getirir."

Mantıklı tarafım onun haklı olduğunu biliyor. Ama içgüdüsel tarafım, hapsedilmiş, köşeye sıkışmış ve mantıklı düşüncenin ötesine itilmiş tarafım, kardeşimi ona dokunduğu, onun vücudu hakkında danışmadan kararlar aldığı, sadece ikimizin arasında olması gereken bir ana kendini soktuğu için parçalamak istiyor.

"Onun açık rızası olmadan bir daha ona dokunma," diye uyarıyorum onu, sesim tehlikeli bir tona düşüyor. "Yorum yapmayı bırak. Sen buraya

izlemek için buradasın, katılmak için değil."

Arson'un ifadesi değişir, soğuk ve hesaplayıcı bir ifade, rahat kibirinin yerini alır. "Onunla yalnız kalmana güvenebileceğimi mi sanıyorsun? Bütün olanlardan sonra?"

"İnsanları kaçırıp kafeslere kilitleyen ben değilim," diye hatırlatıyorum, sesim bıçak gibi keskin. "Burada deli olan ben değilim."

"Öyle değil misin?" diye karşılık verir, başını hafifçe eğerek beni inceler. "Aylarca esaret altında kaldın, kimliğin çalındı, hayatın parça parça yıkıldı. Ve bunun seni değiştirmedigine inanmamı mı bekliyorsun? Seni akıl sağlığının sınırına itmediğine mi?"

Bu suçlama çok yakından ilgilendiriyor beni, serbest bırakıldığımdan beri görmezden gelmeye çalıştığım korkuları ortaya çıkarıyor. Artık derimin altında sürekli kaynayan öfke, şiddet içeren dürtüler, daha önce kişiliğimin bir parçası olmayan soğuk hesaplamalar... Bunların hepsi içimde temel bir şeylerin değiştiğinin kanıtı.

"Durun," diyor Lilian kararlı bir sesle, ikimizin de dikkatini kendisine çekerek. "İkinizi de istiyorum, birini değil, ikinizi de, o yüzden birbirinizle kavga etmeyi bırakın. Zarar verdiğiniz tek kişi benim."

Elbette haklı. Bu çekişme, eski yaraların ve yeni şikayetlerin sonsuz döngüsü hiçbir şeyi çözmiyor. Onu ikimizden de uzaklaştırmaktan başka hiçbir şey başaramıyor. Derin bir nefes alıp öfkemi bastırıyorum, daha sonra incelemek üzere bir kenara koyuyorum. Şu anda daha acil meselelerim var. Daha acil arzularım var.

"Git," diyorum Arson'a, ona bakmaya tenezzül etmeden. "Dışarıda bekle. Burada bulunma yükümlülüğünü yerine getirdin."

Gergin bir sessizlik olur ve ben onun reddedebileceğini, çatışmayı daha da ileri götürebileceğini düşünürüm, ama geri adım atarak beni şaşırtır. Banyo kapısı arkasından kararlı bir tıklama ile kapanır ve bizi buharla dolu duşta yalnız bırakır, su hala iç içe geçmiş vücutlarımızdan akmaya devam eder.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum, alnımı alnına dayayarak. "Her şey için. Onun için. İçinde bulunduğumuz durum için."

"Özür dileme," diye cevaplar, elleri göğsümden omuzlarıma kayar. "Ben seçimimi yaptım. Gözlerim açık."

Bakışlarındaki güven, dokunuşundaki kesinlik... Bunlar beni tarif edemeyeceğim şekilde etkiliyor. Gördüğü her şeye, ailemdeki, içimdeki karanlık hakkında bildiği her şeye rağmen, hala burada. Karmaşık ve kırık doğamıza rağmen, hala bunu, bizi seçiyor.

Ağzımı tekrar ağzına kapatıyorum, söyleyemediğim her şeyi öpücüğe döküyorum. Adını koyamadığım tüm duygular, tam olarak anlayamadığım ihtiyaç, hayatımın dönüştüğü bu cehennem manzarasında onun varlığına duyduğum minnettarlık.

Onun tepkisi anında ve coşkulu, vücudu benimkine benimkiyle aynı çaresizlikle yaslanıyor. Ellerim yanlarından aşağı kayıyor, vücudunun kıvrımlarını saygıyla inceliyor. Her çukur ve çıkıntıyı, nefesini kesen her noktayı, dudaklarından inilti koparan her dokunuşu ezberliyorum.

Su etrafımıza düşmeye devam ediyor, bu anı, bu bağı dışında her şeyi silip süpürüyor. Esaretimin başladığı günden beri ilk kez, kendi bedenimde tam olarak var olduğumu hissediyorum. Tamamen canlı. Onu duş duvarına doğru kaldırıyorum ve o da düzgün bacaklarını belime doluyor. Bu anda, kemiklerime işleyen bir kesinlikle biliyorum ki, bundan sonra ne olursa olsun, kardeşim ne tür bir intikam planlamış olursa olsun, Lilian'ı kaçıran adamları çevreleyen gizemler ne olursa olsun, bunların hiçbirisi bu kadar önemli değil.

Onun kadar.

İpeksi amcığı benim uzunluğumun üzerinde kayıyor ve durduramadan bir inilti kaçıyor ağzımdan.

Bana ne yaptığını çok iyi biliyor. Utangaç gülümsemesi, alaycı hareketleri, benim onun için ne kadar sert olduğumu hissettiğinde gözlerinin şehvetle kararması. Bu bir güç oyunu, bu çarpık oyunda benim kadar onun da kontrolü elinde tuttuğunu hatırlatıyor.

Belki daha da fazla.

Eğilip, nazikçe azarlayarak alt dudağını ısıyorum. "Dikkatli ol, küçük kardeşim," diye mırıldanıyorum ağzına. "Beni sınamaya devam edersen, nazik davranmayı unutabilirim."

Uyarıma gülümsemesi daha da genişliyor, beyaz dişleri ve kötü niyeti bir anlığına görünüyor. "Söz mü?"

Şaşkın bir kahkaha kaçıyor, gerçek eğlence her zaman var olan arzu ile karışıyor. Onun bu yönü, tanıdığımı sandığım tatlı kızla hiç uyuşmayan cesur baştan çıkarıcı, beklenmedik olduğu kadar heyecan verici.

Elimi ikimizin vücutları arasına kaydırıyorum, parmaklarım kaygan sıcaklığın içine dalıyor, çılgınca hafif dokunuşlarla girişini kışkırtıyorum. Bana karşı direniyor, daha fazla baskı, daha fazla sürtünme istiyor, ama ben, o ihtiyaçtan nefes nefese kalana kadar, zar zor hissedilen okşamayı sürdürüyorum.

"Aries, lütfen..." Nefes nefese söylenen bu sözler çaresizce çıkıyor ve bu benim kulağıma müzik gibi geliyor.

"Lütfen ne?" diye soruyorum, başparmağımın ucuyla klitorisini daireler çizerek, onu inlemeye yetecek kadar baskı uyguluyorum. "Ne istediğini söyle, Lil. Bunu senden duymam lazım."

Gözleri benimkilerle kilitlenir, arzuyla genişlemiş göz bebekleri, düşün sıcaklığından daha fazlasıyla kızarmış yanakları. "Seni içimde istiyorum. Şimdi."

Sesindeki ham ihtiyaç, yalın dürüstlüğü, son kalan kısıtlamamı da paramparça ediyor. Onu daha yükseğe kaldırıyorum, ucuma yerleştiriyorum, bakışlarını tutarken onu yavaşça uzunluğumun üzerine indiriyorum.

Sıkı, ıslak sıcaklığı beni sarar, nefesimi keser ve mantıklı düşünmeyi engeller. Bir an için sadece hissedebiliyorum — vücutlarımızın kaygan bir şekilde birleşmesini, etrafımı saran kaslarının sıkışmasını, gerilmeye alışırken tırnaklarının omuzlarıma batmasını.

"Siktir," diye inlerim, yüzümü boynunun kıvrımına gömerek kontrolümü kaybetmemek için mücadele ederim. "Çok iyi hissettiriyorsun."

O da bana karşılık olarak beni sıkıca kavrar, daha fazlasını isteyen sessiz bir dürtüyle, ki buna karşı koyamam. Hareket etmeye başlarım, yavaş ve derin bir ritim belirlerim, başı fayanslara doğru düşer, aralık dudaklarından düşük bir inilti çıkar. Onun içine girerken yüzünü izlerim, her zevk titremesini, her nefes kesilmesini kaydeder ve hepsini hafızama kazırım.

Bu an, bu birleşme, bir şekilde kaçınılmaz gibi geliyor, sanki hayatımızdaki her seçim ve koşul bizi buraya, geri dönüşü olmayan bu noktaya getirmiş gibi. Bundan geri dönüş yok, olmamış gibi davranmak ya da her şey demek olmadığını iddia etmek yok.

Onun çıkardığı sesler, beni teşvik eden küçük inlemeler ve nefes nefese iç çekmeler beni hızlandırıyor. Elleri sırtımda dolaşüyor, keskin tırnakları cildimi çiziyor, beni ona ait olduğumu işaretliyor. Sanki bundan sonra benim bağılılığım, takıntım hakkında herhangi bir şüphe olabilmemiş gibi.

"Daha sert," diyor, sesi zevkten boğuklaşmış. "Kırılmayacağım."

Ben de onun isteğine uyarak, neredeyse morartacak kadar sert bir güçle ona çarparak göğsümden bir homurtu çıkar. Benim ilkel tarafım, sahiplenmek, fethetmek ve ele geçirmek isteyen tarafım, onun teslimiyetine memnuniyetle kükrer.

Ben ona acımasızca girerken sırtı duvardan kalkıyor, ıslak tenin tenle çarpışması küçük alanda müstehcen bir yankı yapıyor. Ağzım onun

göğsünü bulur, dişlerim pürüzlü meme ucunu okşar, sonra dilimle yatıştırır. Keskin bir çığlık atar, parmakları saçlarımı kavrayarak beni yerinde tutar.

"İşte böyle, bebeğim," diye cesaretlendiriyorum, sözlerim onun teninde boğuklaşıyor. "Sesini duymama izin ver. Onun kaçırdığını duymasına izin ver."

Seyircilerimizin, şüphesiz kapının hemen dışında bekleyen Arson'un varlığı, onun heyecanını daha da artırıyor gibi görünüyor. İç kasları etrafımda titriyor, yaklaşan orgazmının açık bir işareti. Aramıza bir el sokuyorum, klitorisini bulup sert dairesel hareketlerle ovuyorum.

"Gel bana, Lil," diye emrediyorum, gözlerini benden ayırmasına izin vermeden bakışlarını tutuyorum. "Seni hissetmek istiyorum."

Orgazm dalga dalga onu sarar, vücudu gerilir ve kollarımda titrer, benim penisimi mengene gibi sıkar. Onu takip etme dürtüsüne karşı dişlerimi sıkarım, bunu uzatmaya kararlıyım, kendimi boşaltmadan önce onu dilimle tekrar boşaltmaya kararlıyım.

Artçı sarsıntılar dinince, içinden yavaşça çıkıp onu nazikçe ayağa kaldırıyorum. Hafifçe sallanır, dengesi için ellerini göğsüme dayar, doymuş bir gülümseme öpülmüş dudaklarını kıvrır.

"Sıra bende," diye mırıldanıyorum, onun önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

Niyetimi anlayınca gözleri büyüdü, beklentiyle nefesi kesildi. Bacaklarından birini omzumun üzerine kaldırdım, onu açgözlü bakışlarıma açtım. Parlıyor ve şişmişti, uyarılmasının ve benim sahip olduğumun kanıtı iç uyluklarını boyuyordu.

Eğilip, onun baş döndürücü kokusunu içime çekiyorum, ciğerlerimi doldurup arzumu beslemesine izin veriyorum. Sonra ağzımı ona koyuyorum, yarık boyunca geniş bir şerit halinde yalıyorum, kendi özümün hafif tuzluluğuyla karışan tadını tadını çıkarıyorum.

Ben onu ciddi ciddi yemeye başladığımda, o nefes nefese kalıyor, parmakları kaygan duş duvarlarında tutunacak bir yer arıyor. Dudaklarım ve dilimle onu taparcasına seviyorum, uzun, yavaş yalamalarla hassas klitorisine hedefli vuruşları dönüşümlü olarak yapıyorum. Kalçaları yüzüme doğru itiliyor, daha fazla temas, daha fazla baskı, ona verdiğim her şeyden daha fazlasını istiyor.

İki parmağımı içine kaydırдыm, onları kıvrımla, onu yıldızları görmesine neden olan o noktayı okşadım. Yüksek, çaresiz bir sesle inledi, bu ses banyo fayanslarında yankılandı ve acı verici derecede sertleşmiş penisime taze bir kan akışı gönderdi.

"Aries," diye nefes nefese, adımını dudaklarında bir kutsama gibi. "Tanrım, durma..."

Çabalarımı ikiye katlarım, parmaklarım ıslak çekirdeğine acımasızca girenken dudaklarımla klitorisini emerim. Uylukları titremeye başlar, kasları dik durmanın gerginliğiyle titrer. Serbest kolumu kalçalarına dolayarak onu sabit tutarım ve onu uçuruma daha da yaklaştırım.

"Bırak kendini, Lil," diye ısrar ediyorum, sözlerim onun en hassas derisine titreşiyor. "Ben tutuyorum. Bırak kendini benim için."

Boğuk bir çığlık atarak, o da bırakır ve ikinci orgazmı onu şaşırtıcı bir güçle sarar. Ona karşı inlerim, onun boşalmasının spazmları, kendime dokunmadan bile benimkini tetikler, sanki lanet bir ergen gibi. Onun parçalanışını izlemek için geri çekilirim, bu görüntüyü hafızama kazırım, beynime kazırım.

Son titremeler sönünce, ayağa kalkmadan önce onun merkezine son bir nazik öpücük konduruyorum. Bana yaslanıyor, kemiksiz ve doymuş, yüzünde rüya gibi bir gülümseme. Onu sıkıca tutuyorum, su üzerimize akmaya devam ederken, birleşmemizin izlerini silerek, onun ağırlığını destekliyorum.

"Bu..." Görünüşe göre ne diyeceğini bilemiyor.

"Evet," diye onaylıyorum, ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.

"Öyleydi."

Uzun bir süre orada durup birbirimize sarıldık, sonrasının keyfini çıkardık. Tüm karmaşıklıkları ve çirkinlikleriyle dünyanın geri kalanı, yarattığımız buhar, su sıçramaları ve samimiyet balonuyla uzaklarda kalmış gibi hissettik.

Ama gerçeklik ancak bir süreliğine görmezden gelinebilir. Kapıya gelen keskin bir vuruş illüzyonu paramparça eder, Arson'un sabırsız ve sinirli sesi duyulur.

"Eğer ikiniz bitirdiyseniz, konuşacaklarımız var."

Lilian'ın alnına bir öpücük kondurup, onu geçerek suyu kapatmak için uzanırken iç çekiyorum. "Devam edecek," diye fısıldıyorum dudaklarına, hem bir söz hem de bir yalvarış.

O, anlayış ve söylenmemiş duygularla kararmış gözleriyle başını sallar. Yavaşça birbirimizden ayrılırız, tenlerin her sürtünmesi, bu müdahaleyi görmezden gelip kendimizi tekrar birbirimize kaptırmak için yeni bir cazibe yaratır. Ama an geçmiştir, gerçek dünya rahatsız edici bir ısrarla geri dönmüştür.

Duştan ilk ben çıkıyorum, bir havlu alıp belime sarıyorum, sonra Lilian'a bir tane daha uzatıyorum. O da minnettar bir gülümsemeyle havluyu alıyor, hızlı ve verimli bir şekilde kuruluyor, az önceki şehvetli baştan çıkarıcının tüm izleri, soğukkanlı bir mesafenin maskesi altında gizleniyor.

Bu, benim çok iyi tanıdığım bir beceri, bölümlere ayırma, rahatsız edici duyguları ve arzuları kontrolün ardına saklama becerisi.

Hayatım boyunca bu maskeyi mükemmelleştirmek için uğraştım, ailemin beklentileri ve entrikalarına karşı bir zırh gibi taktım.

Ama Lilian'ın yanında, maske zayıf ve şeffaf geliyor. Sanki benim saklamaya çalıştığım kırık, öfkeli, arzulu yanlarımı görebiliyormuş gibi. Birinin beni bu kadar iyi tanıyabileceği, o karanlık yanlarımı hiç tereddüt etmeden kabul edebileceği düşüncesi, hem rahatsız edici hem de heyecan verici.

Bu düşünceyi kafamdan silip, önümdeki göreve odaklanıyorum. Yani, kardeşimle ve onun zaten karmaşık olan hayatımıza sokmak üzere olduğu yeni karmaşıklıklarla başa çıkmak.

İç çamaşırı veya çorap giymeye zahmet etmeden, hızlı ve verimli hareketlerle kot pantolonumu ve tişörtümü giyiyorum. Lilian da aynısını yapıyor, kendi kıyafetlerini giyiyor, ıslak saçları ince kumaşta ıslak lekeler bırakıyor.

Banyodan birlikte çıkıyoruz, kapının diğer tarafında bizi bekleyen her şeye karşı birleşik bir cephe oluşturarak. Arson uzak duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, kızarmış yüzlerimizi ve genel dağınıklığımızı görünce ağzının köşelerinde alaycı bir gülümseme beliriyor.

"Siz ikiniz de oldukça... memnun görünüyorsunuz," diyor, ses tonunda ağır bir ima var.

Ona kanmam, beni yine öfkeye sürüklemesine izin vermem. "Ne istiyorsun, Arson?"

Yüzündeki ifade ciddileşir, alaycı eğlence yerini daha sert, daha hesaplı bir ifadeye bırakır. "Lilian'ın annesi hakkında konuşmamız lazım. Sürekli arıyor ve telefonuna mesaj atıyor. Bence Lilian onu aramalı ki biraz sakinleşsin."

ON İKİ LILIAN

"Bunu kontrol etmek isteyebilirsin," diyor Arson, banyodan çıktığımda bana telefonumu uzatıyor. Üzerimize aceleyle giydiğimiz kıyafetler, saçlarım hala omuzlarıma damlıyor. "Son bir saattir telefonum durmadan çalışıyor."

Parmaklarımızın birbirine değmemesine dikkat ederek telefonu ondan alıyorum. Aramızda hâlâ çok fazla elektrik var, Aries ile duşta olanlardan sonra çok fazla gerginlik var. Vücudum aşırı duyarlı, ikizlerin her ikisinin de farkında, bu rahatsız edici olmalı ama nedense değil. İkisinden birini beklenmedik bir şekilde ateşlemek istemiyorum. Bir yanımda, saatli bir bomba ile oynuyormuşum gibi hissediyor... diğer yanımda ise bu gücü seviyor.

Ekran bildirimlerle aydınlanıyor — on yedi cevapsız arama ve yirmi üç kısa mesaj, hepsi aynı kişiden: Annem.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, giderek çılgınca hale gelen mesajları kaydırarak. Sonuncusu, sadece on dakika önce gönderilmiş, basit ama uğursuz: NEREDESİN???

Üç soru işareti. Annem asla birden fazla noktalama işareti kullanmaz. Bunu kaba, duygusal kontrolsüzlüğün bir işareti olarak görür. Kendi kuralını çiğnemesi, ruh halini açıkça ortaya koyuyor.

"Ne istiyor?" diye soruyor Aries, arkamda durarak. Saçları nemli ve dağınık, kot pantolonu kalçalarında çok aşağıda. Tutukluluğunun kanıtları, deponun sert ışığında açıkça görülüyor: kaburgaları çok belirgin, kasları eskisi kadar belirgin değil, ama yine de inkar edilemez bir güçte. Hala açıkça o.

"Her zamanki gibi, ama on kat daha fazla," diye açıklıyorum, telefonu kaldırarak. "Bana ulaşmaya çalışıyor."

"Bunu çözene kadar ondan uzaklaşabilir miyiz?" diye önerir Arson, sesi rahat ama gözleri dikkatli. "Sadece seni geri çekmeye çalışıyor."

Aries ile geçirdiğim anı bölerek benimle iletişime geçmesini istediğini, şimdi ise onu görmezden gelmemi önerdiğini belirtmiyorum. Daha fazla tartışacak vaktimiz yok.

Kafamı sallayıp yatak odasına doğru ilerleyerek temiz kıyafetler bulmaya çalışıyorum. "O kadar basit değil. Cevap vermezsem, durumu daha da kötüleştirecek. İnan bana, bunun nasıl bir şey olduğunu görmek istemezsin."

Beni yatak odasında takip ediyorlar, birbirlerinden dikkatli bir mesafe bırakarak. Aralarındaki ateşkes zayıf, kırılgan görünüyor; tek bir yanlış kelime veya dikkatsiz bir hareketle kopabilecek ince bir iplik gibi.

Biri benim için getirdiği giysi çantasını karıştırıp temiz iç çamaşırı, kot pantolon ve yumuşak gri bir kazak çıkarıyorum.

Daha önce giydiğim kıyafetleri çıkarıp, hızlıca temiz iç çamaşırlarını giyiyorum. Her iki adam da, neredeyse rahatsız edici derecede yoğun bir şekilde hareketlerimi izliyor. Tamamen giyindiğimde, Aries kendi temiz kıyafetlerini aramak için arkasını dönüyor. Arson ise, sanki az önce giydiğim her bir parçayı çıkarmak için bir fırsat kolluyormuş gibi, bakmaya devam ediyor. Ona izin verme isteğimi bastırıyorum. Parmaklarımı nemli saçlarımın arasından geçirerek, karışık saç tellerine biraz düzen vermeye çalışıyorum. Yıpranmış şifonyerin üzerindeki küçük aynada gördüğüm yansımam, kızarmış yanaklar, parlak gözler, şişmiş dudaklar... Hepsi son bir saatteki faaliyetlerin kanıtları. Yıllardır görmediğim bir canlılık var yüzümde. Belki de hiç görmediğim bir canlılık.

"Plan nedir?" diye soruyor Aries, verimli hareketlerle kendi kıyafetlerini giymeye başlamış bile. "Annenle ilgili."

Durumumun gerçekliği üzerime çökünce, yatağın kenarına oturup iç çekiyorum. Duşta yarattığımız arzu ve bağlanma balonu patlıyor ve beni bir kez daha içinde bulunduğumuz zor durumun soğuk gerçekleriyle yüz yüze bırakıyor.

"Onu aramam gerek," diyorum, elimdeki telefona bakarak. "Aramazsam, beni aramaya insanları gönderecek. Ve beni, bizi bulacaklar. Bu konuda çok acımasızdır."

"Bırak denesin," diyor Arson, aldatıcı bir rahatlıkla duvara yaslanarak, sessiz bir tehditle. "Yıllardır Hayes ailesinden saklanıyorum. Nasıl ortadan kaybolacağımı biliyorum."

"Mesele sadece saklanmak değil," diye açıklıyorum, ona bakarak. "Mesele zaman kazanmak. O adamların Aries'ten ne istediklerini, neden intikamını finanse ettiklerini bulmamız lazım. Annem bir insan avı başlatırsa, cevapları bulmak için kaçmakla meşgul olacağız."

Aries, gömleğinin düğmelerini titiz hareketlerle ilikleyerek başını sallar.

"Haklı.

Nefes alabileceğimiz bir alan lazım. Dikkatlerini başka yöne çekecek bir şey."

"Aynen öyle," diye onaylıyorum, en azından birinin anladığına seviniyorum. "Annemi ben hallederim. Hayatım boyunca onunla uğraştım."

Bunun üzerine ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. "Bu konuşma için kahveye ihtiyacım var."

Beni geçici mutfağa kadar takip ederler. Orada biri, muhtemelen Arson, kahve demlemeye başlamıştır bile. Kahvenin kokusu rahatlatıcıdır, bu kesinlikle anormal durumumuzda bir parça normallik katar.

Tozlu depo pencerelerinden ışık süzülüyor, odaya uzun gölgeler düşüyor. Küçük masaya oturup bir fincan kahveyi yudumlarken, imkansız durumumu anlamaya çalışıyorum. İki özdeş adam, her ikisi de farklı nedenlerle kalbimin bir parçasını taşıyor. Her ikisi de kendi tarzında tehlikeli. Her ikisi de şimdi, ucuz hissettirmesi gereken ama nedense hissettirmeyen bir anlaşmaya bağlı.

Önümdeki masadaki telefon, kararsızlığımla alay ediyor gibi. Yirmi dakikadır ona bakıyorum, ne söyleyeceğimi, hayatımda artık hiçbir şey normal değilken nasıl normal davranacağımı prova ediyorum.

"Onu ara," diyor Aries, tezgaha yaslanmış, sesi nazik ama kararlı. "Ne kadar beklersen, o kadar kötü olur."

"O kadar basit değil," diyorum, sanki beni gerçeğe bağlayacakmış gibi iki elimle fincanımı kavrarken. "Bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktır. Her zaman anlar."

Aries yaklaşıyor, hareketleri bugün daha akıcı, öfke ve şüpheyile daha az kısıtlanmış. Duşun rahatlatıcı etkisi, içindeki bir şeyi hafifletmiş, esaretin bıraktığı bazı pürüzleri yumuşatmış gibi görünüyor. "Ona hiçbir şey söylemek zorunda değilsin," diyor, kendine kahve doldururken. tezgâhtaki tencereden. "Sadece kontrol et. Bize biraz zaman kazandır."

"Ne için zaman?" diye sorar Arson, ikizine zar zor gizlediği şüpheyile bakarak. Aries bu sabah yenilenmiş bir rahatlıkla hareket ederken, Arson her zamankinden daha gergin görünüyor ve ikimizi de kısık gözlerle izliyor.

Aralarındaki gerginlik dün gecedен beri değişmiştir — ortadan kalkmamıştır, asla öyle olmaz, ama basit bir nefretten daha karmaşık bir şeye dönüşmüştür. Kabul olmasa da, onaylamayı içeren bir şeye.

"Bir sonraki hamlemizi belirlemek için zaman," diyorum, onlar yine birbirlerinin etrafında dönmeye başlamadan önce. "O adamların Aries'ten ne istediklerini ya da neden intikamını finanse ettiklerini hâlâ bilmiyoruz, Arson."

"Richard'ın kellesini istediklerini biliyoruz," diye hatırlatıyor Arson, karşımda masaya otururken. "Bu kısım yeterince açık."

"Ama neden?" diye ısrar ediyorum, öne eğilerek. "Bütün bunlardan ne kazanacaklar?"

Hayes imparatorluğunu yok ederek ne kazanacaklar?"

İkizlerin ikisi de buna cevap veremedi ve aramızda rahatsız edici bir sessizlik oluştu. Kaçınılmaz olanı daha fazla erteleyemeyeceğimi bilerek iç çekip telefonu aldım.

"Sadece... ben bunu yaparken sessiz olun," diyorum ikisine de. "Annemle ben ilgileneyim."

İkisi de aynı anda başlarını sallarlar, farklı koşullar altında komik olabilecek senkronize bir hareket. Derin bir nefes alıp annemin rehberindeki numarayı tuşlarım.

İkinci çalıntıda cevap veriyor, sesi endişeyle keskinleşmiş. "Lilian? Sen misin?"

"Evet, anne," diyorum, sesimin hafif ve rahat olmasını sağlamaya çalışarak. "Benim "

"Neredeydin?" Sesindeki rahatlama, hızla kontrollü bir öfkeye dönüşür. "Günlerdir seni arıyor ve mesaj atıyordum. Profesörlerin derslere girmediğin için aradılar. Ne kadar endişelendiğimi biliyor musun?"

Suçluluk duygusu beklediğimden daha sert vurur. Tüm karmaşık geçmişimize, tüm yalanlara ve manipülasyonlara rağmen, o hala benim annem. Hala sayısız doktor randevusunda bana destek olan, hastane yatağımın başında oturan, hayatını benim sözde kırılganlığım etrafında kuran kadın.

"Özür dilerim," diyorum ve içtenlikle söylüyorum. "Telefonumun şarjı bitti ve bir araştırma projesine dalmıştım. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim."

"Zamanın nasıl geçtiğini..." Sözünü keser ve sakinliğini korumaya çalışırken yaptığı gibi on saymaya başladığını neredeyse görebilirim. "Lilian, bu kesinlikle kabul edilemez. Kuralları biliyorsun. Neden protokollerimiz olduğunu biliyorsun."

Protokol. Kontroller. Çocukluğumdan beri varlığımı tanımlayan sürekli izleme. Hepsi benim korunmam ve sağlığım içinmiş. Hepsi, ancak şimdi anlamaya başladığım yalanlar üzerine kurulmuş.

"Biliyorum," diyorum, istemeden eski alışkanlıklarına geri dönerek. "Aramalıydım. Özür dilerim."

"Bu sefer özür dilemek yetmez." Sesi sertleşir, tartışmaya yer bırakmayan bir ton alır. "Eve gelmeni istiyorum. Bugün. Dr. Winters öğleden sonra seni muayene etmek için gelecek."

Aile doktorunun adı geçince kanım donar. Yıllardır "durumumu" takip eden, ilaçlarımı veren,

ve şimdi gerçeklerden çok kurgu içerdiğinden şüphelendiğim titiz kayıtlar tutan adam.

"Bugün gelemem," derim, bir bahane uydurmaya çalışarak. "Profesör Hendricks'in dersinde sunumum var."

"Profesörlerinle konuştum bile." Sesindeki kendini beğenmişlik midemi bulandırıyor. "Tıbbi acil durumun hakkında bilgilendirildiler ve tüm ödevlerin için süre uzatımı verdiler."

Tabii ki konuşmuştur. Annem her zaman kontrolünü titizlikle sürdürmüş, her türlü isyan girişiminden on adım önde olmuştur.

Masada, Arson'un yüzündeki ifade kararır, yüzümdeki sıkıntıyı açıkça okur. Aries yaklaşır, eli sandalyemin arkasına konur — bana tam olarak dokunmaz, ama fiziksel bir ağırlık gibi varlığını hissedebileceğim kadar yakındır.

"Saat kaçta?" diye soruyorum, en azından bu turda yenildiğimi bilerek.

"Saat dört," diyor, sesinde zaferi belli. "Gecikme.

Ve Lilian? Geldiğinde tam bir açıklama bekliyorum."

Cevap veremedi. Hat kesildi. Telefonu, çok sert davranırsam patlayacakmış gibi dikkatlice yerine koydum.

"Ee?" Aries, sessiz kaldığımda sorar.

"Bugün eve gelmemi istiyor," diyorum, hala telefona bakarak. "Aile doktoru beni muayene etmeye geliyor. Anlaşılan, acil bir tıbbi durum var."

"Gitmeyeceksin," dedi Arson, ses tonunda tartışmaya yer bırakmayacak şekilde.

"Yapmak zorundayım," diye karşılık verdim, sonunda ona bakarak. "Eğer ortaya çıkmazsam, o da yardım çağırır. Özel dedektifler, polis, ne gerekiyorsa. Beni bulur, dolayısıyla ikinizi de bulur."

"Bırak denesin," diye alaycı bir şekilde söylüyor, ama bu cesur tavrının altında bir belirsizlik var. O da benim kadar iyi biliyor ki, Patricia Hayes boş tehditlerde bulunmaz ya da yarım yamalak girişimlerde bulunmaz. Bir şeyi bulmak istediğinde, onu bulur.

"Sadece bu değil," diye devam ettim, kollarımı kendime dolayarak, sabahın sıcaklığına rağmen aniden üşüdüm. "Bahsettiği doktor, Dr. Winters, yıllardır 'durumumu' takip ediyor. İhtiyacım olduğundan emin olmadığım ilaçlar yazıyor, sonuçlarını hiç görmediğim testler yapıyor."

"Kalp rahatsızlığını ilk teşhis eden doktor mu?" diye sordu Aries, elini sonunda omzuma koyarak, beni sakinleştiren sıcak bir ağırlık hissettirdi.

Boğazımda oluşan yumruyu yutarak başımı salladım. "Hayes Enterprises ile çalışan aynı doktor."

Aramızda ağır bir sessizlik hakim. Şüphelerim doğruysa, tavan arasında bulduğum dosyalara inanılacaksa, tüm tıbbi geçmişim uydurulmuş olabilir. Kalp rahatsızlığım abartılmış ya da hatta bir tür kontrol mekanizması olarak tamamen uydurulmuş olabilir.

Ya da daha kötüsü, bir tür deney olarak.

"Saat kaç dedi?" diye sorar Aries, sesinde bir plan oluşturmaya başladığını gösteren ölçülü bir ton vardır.

"Dörtte," diye cevaplıyorum.

O başını sallar ve Arson ile haftalarca süren esaret ve çatışmalarda başardıklarından daha fazla iletişim içeren bir bakış alışverişinde bulunur.

"Bu bize hazırlanmak için zaman verir," diyor. "Ne planladıklarını ve buna nasıl karşı koyacağımızı bulmak için."

"Onu serbest bırakmayı ciddi olarak düşünmüyorsun, değil mi?" diye sorar Arson, masanın üzerine eğilerek.

"Tüm seçenekleri değerlendiriyorum," diye yanıtlar Aries, ikizinin yoğunluğuna rağmen şaşırtıcı bir şekilde sakin. "Bunu bilgi toplamak için bir fırsat olarak kullanmak da dahil. Ne bildiklerini ve ne planladıklarını öğrenmek için."

"Bu çok tehlikeli," diye ısrar ediyor Arson, şimdi bana bakarak, her zamanki hesaplı değerlendirmesi yerine gerçek bir endişeyle. "Bu insanların neler yapabileceğini gördün. İkimize de neler yaptıklarını."

Göğsümde ani ve ezici bir korku yükseliyor, sadece kendim için değil, Hayes'in kucağına geri dönmek zorunda kalırsam neler olabileceği için de. Eğer çok şey bildiğime, çok şey gördüğüme karar verirlerse. Eğer durumumu daha agresif bir şekilde "tedavi etmeye" karar verirlerse.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum, sözlerim kendi kulaklarıma bile zar zor duyuluyor.

Bu, nadiren yaptığım bir itiraf, çünkü Hayes kadınlarından beklenen gücü yansıtmak ve zayıflıklarını gizlemek için eğitildim. Ama burada, beni en çıplak, en savunmasız halimle gören bu iki adamın yanında, numara yapmanın pek bir anlamı yok gibi görünüyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, ilk harekete geçen Arson olur, sandalyemin yanına diz çökerek gözleri benimkilerle aynı hizaya gelir. "Sana dokunmayacaklar," der, sesi yumuşak ama ikna edici bir şekilde titriyor. "Buna izin vermeyeceğim."

"Ben de izin vermeyeceğim," diye ekledi Aries, eli hala omzumdaydı ve hafifçe sıkıyordu. "Ne olursa olsun, ne planlıyorlarsa,

bununla tek başına yüzleşmeyeceksin."

Bu, aralarında mükemmel bir uyumun olduğu bir andı, karşılıklı nefret veya isteksiz bir zorunluluk üzerine kurulmamış, şahit olduğum ilk andı. Bu kısa an için, amaçları ve koruma konusunda birleşmişlerdi.

Beni korumak için.

Bu farkındalık, gözlerime beklenmedik bir şekilde yaşlar getirir, ben de aceleyle gözlerimi kırıştırırım. "Teşekkür ederim," diye fısıldarım, ikisine birden bakarak. "İkinize de."

Arson elini uzatıp, alışılmadık bir nezaketle yüzümden bir saç telini çekiyor. "Bunu çözeceğiz. Birlikte."

Aries, neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir hareketle başını salladı. "Birleşik bir cephe," diye onayladı, ancak bu sözleri söylemek ona zor geliyor gibiydi.

Bu an, olasılıksızlığıyla kırılgan ve değerli bir şekilde uzar. Sırlar, arzular ve tehlikelerle birbirine bağlı üç kırık insan, ortak bir düşman karşısında ortak bir zemin bulur.

Bu durum uzun sürmeyecek, sürmesi de mümkün değil, aralarındaki geçmişe bakılırsa, ihanetler hem taze hem de eskidir. Ama şimdilik, bu depo mutfağında, bu yeterli gibi geliyor.

Umut gibi.

"Tamam," diyorum, sandalyemde dikleşerek, ikisinin bakışlarından güç alarak. "Bir plan yapalım."

Masada bırakılmış bir peçete ve kalemi alıp, hafızamdan Hayes malikanesinin kabaca bir planını çiziyorum. "Ev en kolay kısmı olacak — Richard'ın tadilatı yaptırdığı tüm gizli geçitler dahil, evin her santimini biliyorum."

"Gizli geçitler mi?" Aries şaşırmış görünüyor. "Onlardan haberim yoktu." "Amaç da buydu," diye açıklıyorum ve basit haritamda birkaç noktayı işaretliyorum. "Richard, ailesinden bile birçok sır saklıyor. Özellikle de ailesinden."

"Erişim noktaları mı?" Arson, stratejik moduna kolayca geçerek sorar. "Güvenlik önlemleri mi?"

"Üç ana giriş var, hepsinde aile üyelerine özel biyometrik kilitler var," diyorum, çizimde onları işaret ederek. "Ama mülkün arkasında sadece tuş takımı kullanılan bir servis girişi var. Kod haftalık olarak değişiyor."

"Kameralar değişti mi, yoksa hala aynı mı?" diye sorar Aries.

"Aynı, ama artık kapalı bir sistemde. Bodrumdaki kontrol odasına ulaşabilirsek, görüntüyü döngüye alabiliriz." Kalemimi masaya vurarak

masaya vurarak düşünürüm. "Asıl sorun içeri girmek değil, işler ters giderse dışarı çıkmak."

"Yalnız girmeyeceksin," diyor Arson, bu bir öneri değil, bir gerçek. "Ben de seninle geleceğim."

"Kim olarak?" diye soruyorum, hafifçe kaşlarımı çatarak. "Kendi kimliğinle içeri giremezsin."

"Aries olarak," dedi basitçe. "Aylardır bu rolü oynuyorum. Ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyorum."

Gerçek Aries yanımda kaskatı kesilir, çenesi gözle görülür şekilde sıkılır. "Benim gibi davranmaya devam etmek mi istiyorsun? Onun annesinin önünde?"

"Daha iyi bir fikrin var mı?" Arson karşılık verir. "Şu anki halinle içeri giremezsin. Bir şeylerin ters gittiğini hemen anlarlar."

"O haklı," diyorum nazikçe, elimi Aries'in koluna koyarak. "Sana bir bakışta bir şeylerin ters gittiğini anlar. Kilo vermişsin, solgun görünüyorsun, sen..."

"Eski halimin gölgesi gibiyim," diye bitirir Aries acı bir şekilde. "Anlıyorum."

"Bu sadece bir strateji," diyor Arson, sesinde her zamanki keskinlik yok. "Bu yanılsamayı biraz daha sürdürmemiz gerekiyor. Onların ne planladığını anlayana kadar."

Aries ikizinin bakışlarını uzun bir süre tutar, aralarında söylenmemiş bir şey geçer. Sonra çenesini keskin bir hareketle aşağı doğru sallayarak bir kez başını sallar. "Tamam. Ama Lilian'ın liderliğini takip et. Doğaçlama yok, kahramanlık yok, çatışma yok."

"Anlaştık," diyor Arson, bu kolay rıza beni şaşırtıyor. "Girip çıkacağız. Sadece bilgi toplayacağız."

"Peki ya bir şey ters giderse?" diye sorarım, midemdeki endişe düğümü sıkışır. "Beni orada tutmaya çalışırlarsa?"

"Öyle bir şey olmayacak," der Aries kesin bir şekilde. "Ben yakınlarda olacağım, durumu izleyeceğim. İlk sorun belirtisinde ikinizi de oradan çıkaracağım."

"Nasıl?" diye ısrar ediyorum. "Ön kapıdan giremezsin."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "O eve Richard'ın bile bilmediği yollar var. Gençliğimi boşa harcayarak mülkün her santimini keşfetmenin faydaları."

Eski Aries'in izleri - diyetim kısıtlyken bana gizlice şeker kaçırın, ebeveynlerimizin koyduğu her kuralı aşmanın bir yolunu bulan Aries - göğsümdeki bir şeyi hafifçe gevşetir.

"Tamam o zaman," derim, yeni bulduğum kararlılıkla onların aynı bakışlarına karşılık vererek. "Bunu düzgünce planlayalım."

Ve üç komplocu, ortak bir düşmana karşı birleşerek masanın üzerine başlarımızı eğdiğimizde, yıllardır hissetmediğim kadar güçlü hissediyorum. Artık korkmadığım için değil — aslında çok korkuyorum — ama hayatımda ilk kez bu korkuyla tek başıma yüzleşmediğim için.

Onlar var. İkisi de. Aynı yüzlere sahip olmalarına rağmen gece ile gündüz kadar farklı, beni korumak için ortak arzularıyla birbirlerine bağlı.

Şimdilik bu yeterli. Fazlasıyla yeterli. Her şey bu.

ON ÜÇ KATİL

"Bu saçmalık," diyor kardeşim üçüncü kez, kafeslenmiş bir hayvan gibi deponun içinde bir o yana bir bu yana dolaşarak. İroni benim için de geçerli: O özgür ama koşullar tarafından tuzağa düşürülmüş; ben ise onun esaretinin mimarı, şimdi isteyerek aslanın inine geri dönüyor.

"Bunu konuştuk," diyorum, benim—onun—gömleğinin manşetlerini düzelterek. Onun için yapılmış ve onun ölçülerine göre dikilmiş kıyafetleri giymek hâlâ garip geliyor. Daha da garip olanı, bana tam uyması. "Gidemezsin. Bu şekilde gidemezsin."

Bana bakmak için yürümeyi bırakıyor, yüzeyin hemen altında kaynayan nefretle. Kim olduğumu, onun kim olduğunu anladığı andan beri bana attığı bakışla aynı. Uzun zaman önce öldüğünü sandığı kardeşi, onun olduğunu sandığı her şeyi yok etmek için geri dönmüştü.

"Peki bu kimin suçu?" diye sorar, sesinde zar zor kontrol ettiği öfkeyle. "Beni aylarca beton bir kutuda kilitli tutan kimdi? Hayatımı, kimliğimi çalan kimdi?"

"Odaklan," diyorum, onun kendine acımdan bıkmış bir şekilde. "Lilian'ı korumak mı istiyorsun? O zaman plana sadık kal."

Onun adının geçmesiyle, ifadesinde bir değişiklik olur — öfke, daha karmaşık, daha savunmasız bir duyguya yerini bırakır. Bunu görmek, onun dikkatlice planladığım intikamımın önüne çıktığından beri mücadele ettiğim aynı duyguyu fark etmek, tüylerimi diken diken eder.

"Onunla giden ben olmalıyım," diye ısrar ediyor, elini saçlarında gezdiriyor — artık benimkinden daha ince, daha mat, hiçbir ödünç giysi ile gizlenemeyecek kadar esir kaldığının fiziksel kanıtı. "Ben onun..."

"Onun ne?" diye sözünü kestim. "Üvey kardeşi mi? Koruyucusu mu?" Dudaklarımı küçümseyerek kıvırdım. "Bunları yapmak için yılların vardı, kardeşim. Onu sahiplenmek, onlardan korumak için yılların vardı. Seni engelleyen neydi?"

Sözlerim hedefi vurunca irkildi. İkimiz de cevabı biliyoruz: korkaklığı, itaatkarlığı, kendi arzularını feda etse bile Hayes ailesinin sadık varisi rolünü oynamaya hazır olması.

"Kesin şunu," dedi Lilian kapıdan, sesi sessiz ama kararlıydı. "İkiniz de. Bu yardımcı olmuyor."

Bugün farklı görünüyor — bir şekilde daha sert, daha kararlı. Basit bir kot pantolon ve kazak giymiş, saçlarını düzgün bir at kuyruğu şeklinde toplamış. Makyaj yok, takı yok, arkasına saklanacak hiçbir şey yok. Sadece Lilian, saf, gerçek ve bunu göstermekten korkmayan.

"O başlattı," diye mırıldanıyorum, hala var olduğunu bilmediğim çocukluk alışkanlıklarına geri dönerek. Bunca yıl sonra ikizimi bulmanın bir başka şaşırtıcı yan etkisi de, geride bıraktığımı sandığım davranışlara anında geri dönmemdi.

"Önemli değil. Ben bunu bitiriyorum," diyor ve odaya giriyor. "Arson benimle Aries'e gelecek. Sen dışarıdan izleyecek ve gerekirse bizi oradan çıkaracaksın." Aramızda bakışıyor, ikimizden de ona karşı çıkmaya cesaret etmemizi bekliyor. "Plan bu. Anlaşıldı mı?"

Kardeşimin çenesi sessizce çalışıyor, vücudunun her çizgisinde mücadele belli. Sonunda, keskin bir şekilde bir kez başını sallar. "Tamam. Ona bir şey olursa..."

"Tehditleri kes." Saatime bakarak sözünü kesiyorum. "Dörtte yetişmek istiyorsak şimdi çıkmamız lazım."

"Aries ile bir dakika konuşmam lazım," diyor Lilian, gözlerini benimkilere dikerek. "Yalnız."

Reddetmek, zamanımız olmadığını söylemek istiyorum, ama yüzündeki ifade beni durduruyor. Kısa bir baş sallama ile odadan çıkıyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ama hemen dışında bekliyorum. Kışkırdığım için değil, kıskanmıyorum, kıskanamam, kıskançlık kabul etmediğim bir duygusal bağ anlamına gelir, ama ona güvenmediğim için. Ne ona, ne de başka bir şeye.

Sesleri kapıdan boğuk geliyor, ama konuşmalarından bazı parçalar duyuyorum — onun güven verici sözleri, onun endişeleri, seslerindeki yumuşak samimiyet, göğsümde çirkin bir his uyandırıyor. Sonra sessizlik, ardından hareket sesi geliyor.

Kadın çıktığında yanakları kızarmış, dudakları hafifçe şişmiş. O özel anlarda ne olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok. Bu bilgi damarlarımdaki asit gibi yakıyor.

"Hazır mısın?" diye soruyorum, sesim kasıtlı olarak düz, duygusuz. O artık özgür; bu, onun her zaman istediği kişiyi seçtiği anlamına mı geliyor?

Kaşlarını hafifçe çatarak benim ifademi incelerken başını sallar. "Gidelim."

Hayes malikanesine giden yol sessizdir, konuşulmamış gerginliklerle yüklüdür. Aries olarak geçirdiğim aylar boyunca sayısız kez kullandığım bu yolu otomatik pilotta, alıştığım rotadan giderim. İroni gözümünden kaçmaz: tüm planlamalarım, tüm dikkatli manipölasyonlarımın ardından, yok etmeye yemin ettiğim imparatorluğun kalbine isteyerek geri dönüyorum. Hepsi onun için.

Özel yolun son virajını döndüğümüzde, ağaçların arasından malikâne göründü — etkileyici, korkutucu, Hayes ailesinin dokunulmaz olduğunu dünyaya ilan etmek için tasarlanmış, cam ve taştan yapılmış bir canavar. Orayı hep nefret ettim. Burada büyümüş olsak da, bana hep bir evden çok otel gibi gelmişti.

"Planı unutma," diyor Lilian, ben ön girişe yanaşırken. "Buraya sadece annemi yatıştırmak ve ne bildiklerini öğrenmek için geldik."

"Aries'i nasıl oynayacağımı biliyorum," diye hatırlatıyorum ona, motoru durdururken. "Aylardır bunu yapıyorum."

"Beni endişelendiren de bu," diyor Lilian, kapı koluna uzanırken.

O çıkamadan, bileğini tutuyorum, istemeden daha sıkı tutuyorum. "Herhangi bir şey ters giderse, ne olursa olsun, işareti ver. Kahramanlık yapma, doğaçlama yapma."

Yüzündeki ifade yumuşar. "Veririm. Söz veriyorum."

Onu bırakırım, bakışlarındaki şefkatten aniden rahatsız olurum. Bana öyle bakmamalı, sanki endişelenmeye, ilgilenilmeye değermişim gibi. Sanki üvey kardeşini kaçıran ve intikam planıma onu da dahil eden bir canavardan daha fazlasıymışım gibi. Belki de... benimle işi bittiğini düşünmek çok acı verici.

Ön kapı, biz oraya varmadan açılır ve Patricia, buz gibi mükemmelliğiyle karşımıza çıkar. Sarı saçları kusursuz bir topuzda toplanmıştır, krem rengi ipek bluzu ve özel dikim pantolonu, abartısız zenginlik örneğidir. Lilian'ın annesinden çok kız kardeşi gibi görünür — pahalı cilt bakımı ve stratejik Botox'un faydaları.

"Lilian," diyor, rahatlama anlık olarak yüz hatlarını yumuşatıyor, sonra maske yerine geri oturuyor. "Sonunda. Çok endişelendik."

Bakışları bana kayıyor, gözlerini hafifçe kısması, bir şeylerin yolunda gitmediğinin tek göstergesi. "Aries. Bize katılacağını bilmiyordum."

"Kaçırmazdım," diye cevap veriyorum, bu rolü nefes almak kadar kolay bir şekilde üstleniyorum. Aries saygılı ama itaatkar değil, sevgi dolu ama ölçülü. Patricia'nın her zaman istediği mükemmel oğul. "Lilian, Dr. Winters'ın geleceğini söyledi. Onun için burada olmam gerektiğini düşündüm."

Patricia'nın dudakları incilir, gizlemeye çalışmasına rağmen hoşnutsuzluğu bellidir. "Buna gerek yok. Bu özel bir aile meselesi."

"Ben de ailenin bir parçasıyım," diye karşılık verdim. "Yoksa üvey kardeşler olarak rollerimiz birdenbire mi değişti?"

Patricia bir an beni inceler, bakışlarında hesaplayıcı bir ifade vardır. "Tabii ki hayır. Ama doktor Lilian'ı özel olarak muayene etmesi gerekecek. Tıbbi gizlilik ve tüm o şeyler."

"Lilian'ı en kötü halinde gördüm," dedim, ses tonum kasıtlı olarak rahat. "İyi doktorun beni şok edecek bir şey bulabileceğini sanmıyorum."

Patricia'nın burun delikleri hafifçe genişledi; bu, ısrarımın onu rahatsız ettiğinin tek işaretiydi. Yanımda duran Lilian, utançtan mı öfkeden mi bilemediğim bir şekilde gerildi.

"Belki bu konuşmayı içeride devam ettirebiliriz," diyor, sesi gergin. "Dışarısı soğuk."

Patricia geri çekilir ve mermer döşeli fuayeye girmemize izin verir. Ev, limonlu cila ve eski paranın kokusuyla doludur. Patricia'nın görünmemeleri için çok iyi eğittiği personelin özenli çalışmasıyla her yüzey parıldamaktadır.

"Dr. Winters çalışma odasında bekliyor," diyor Patricia, büyük giriş salonundan geçerek öncülük ediyor. "Randevularını kaçırdığın için çok endişeleniyor, Lilian. Durumun sürekli izlenmeyi gerektiriyor."

"Durumum gayet iyi," diye cevaplar Lilian, sesinde yeni bir keskinlik vardır ve bu beni ona şaşkınlıkla bakmaya iter. "İlaçlarımı reçete edildiği gibi alıyorum."

"Öyle mi?" diye sorar Patricia, şüpheli bir tavırla. "O zaman belki de hocaların davranışlarıyla ilgili endişelerini neden bildirdiklerini açıklayabilirsin? Kaçırdığın dersler, tamamlanmamış ödevler, düzensiz devamlılık?"

"Araştırmalarla meşguldüm," diyor Lilian, yalanı akıcı ve ustaca. "Bir projeye odaklandığımda nasıl olduğumu bilirsin."

Patricia, Richard'ın çalışma odasının ağır çift kapısını açarken, kesin bir şey söylemeden bir ses çıkarır. Odanın içi tam da hatırladığım gibidir:

koyu renkli ahşap paneller, duvarları kaplayan deri ciltli kitaplar, alanı bir güç ve kontrol sunağı gibi domine eden devasa masa.

Dr. Winters, biz girerken ayağa kalkar, gümüş çerçeveli gözlükleri masa lambasının ışığını yakalar. Beklediğimden daha yaşlıdır, en az altmışlı yaşların ortasında, özenle işlenmiş dedesi görünümü, bakışlarındaki klinik değerlendirmeyi tam olarak gizleyememektedir.

"Lilian," diyor, sesinde alıştırılmış bir endişeyle sıcaklık var. "İyi görüldüğünü görmek beni rahatlatmış. Annen oldukça endişeliydi."

"Duydum," diye cevapladı Lilian, yaklaşmak yerine kapının yanında kalarak. Ben de sessiz bir nöbetçi gibi onun biraz arkasına geçtim. "Ama gördüğünüz gibi, ben iyiyim."

"Yine de," diyor Dr. Winters, masanın yanında duran deri muayene koltuğunu işaret ederek, "birkaç test yapmak istiyorum. Sadece emin olmak için."

"Ne tür testler?" diye soruyorum, endişeli üvey kardeş rolümü sürdürerek.

Dr. Winters bana, sonra Patricia'ya bakar, açıkça onun beni göndermesini bekler. Patricia bunu yapmazsa - bir olay çıkarmadan yapamazsa - boğazını temizler. "Standart kontroller. Tansiyon, kalp atış hızı, analiz için kan örnekleri."

"Peki ya reddedersem?" diye sorar Lilian, çenesini hafifçe kaldırarak meydan okurcasına.

Soru havada asılı kalır, bu meydan okuma hem Patricia'yı hem de doktoru açıkça şaşırtır. Bu, onların alışık olduğu uysal, kırılgan Lilian değildir.

"Lilian," diyor Patricia, ses tonu uyarıcı bir şekilde keskinleşiyor. "Zorluk çıkarma. Bu kontroller gerekli, biliyorsun."

"Öyle mi?" Lilian karşılık verir. "Çünkü son zamanlarda hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum. Daha güçlü. Daha enerjik. Sanki" —bilerek ve vurgulu bir şekilde duraksar—"durumum bana inandırıldığım kadar ciddi değilmiş gibi."

Odadaki atmosfer değişir, gerilim fırtına öncesi statik elektrik gibi çatırdar. Dr. Winters Patricia'ya bakar ve aralarında sessiz bir iletişim geçer.

"Durumunuz oldukça gerçek, sizi temin ederim," der, ses tonunda patronluk taslayan bir hava vardır ve bu ses tonu parmaklarımı kıvrılmaya ve bir şeyi, tercihen onun yüzünü kırma isteği uyandırır. "Yine de kendinizi iyi hissettiğinizi duyduğuma sevindim. Bu, şu anki ilaç tedavinizin etkili olduğunu gösteriyor."

"Ya da en başından beri buna hiç ihtiyacım olmadığı anlamına," der Lilian, sesi aldatıcı bir şekilde hafif.

Dr. Winters, gözlerine hiç ulaşmayan ince bir gülümsemeyle dudaklarını gerer. "Peki, teorilerin ne olursa olsun, tartışmamız gereken heyecan verici bir gelişme var. Yaşam kalitenizi önemli ölçüde artırabilecek yeni bir prosedür."

"Ne tür bir prosedür?" diye soruyorum, hafifçe öne doğru adım atarak.

Dr. Winters bana zar zor bir bakış attı. "Hayes Enterprises tarafından geliştirilen özel bir tedavi. Gerçekten oldukça devrim niteliğinde. Lilian'inki gibi vakalarda olağanüstü sonuçlar gösterdi."

"Benim durumum gibi vakalarda mı?" diye tekrarlar Lilian. "Ne vakaları? Benim tam olarak neyim var? Çünkü bunca yıldır süren tedaviler, ilaçlar ve testler boyunca kimse bana net bir teşhis koymadı."

Yorgunluğu, düzensiz kalp atışlarını, nefes darlığını ve bayılma nöbetlerini gördüm. Ancak, dikkatle reçete edilen ilaçları almayı bıraktığından beri, hafif bir nefes darlığı dışında pek bir şey görmediğimi söylemiyorum.

Soru, odaya bir el bombası gibi düşer ve Lilian'ın varlığının merkezinde yatan temel yalanı ortaya çıkarır. Patricia'nın ifadesi sertleşir, annelik endişesi gibi görünen her şey buharlaşır.

"Yeter artık Lilian," der, sesi buz gibi soğuktur. "Bugün açıkça kendinde değilsin. Belki de devam etmeden önce bir sakinleştirici almanın zamanı gelmiştir."

Dr. Winters tıbbi çantasına doğru ilerlerken, vücudumdaki her hücre tehlike sinyali veriyor. Lilian'ın önüne geçerek onun yolunu kesiyorum.

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum," derim, içimde yükselen öfkeye rağmen sesimi sakin tutarak. "Lilian tamamen sakin. Sadece kendi sağlığı hakkında makul sorular soruyor."

"Aries," diyor Patricia, sesinde bir uyarı var. "Bu seni ilgilendirmez."

"Lilian'ı ilgilendiren her şey beni de ilgilendirir," diye cevap veriyorum, geri adım atmıyorum. "Ve şu anda, onun sorularını cevaplamak yerine onu neden bu kadar hevesle sakinleştirmek istediğinizi merak ediyorum."

Dr. Winters, beklenmedik müdahale karşısında nasıl davranacağını bilemeden, ikimiz arasında bakışlarını gezdirir. "Belki de hepimiz biraz sakinleşmeliyiz," der, yatıştırıcı sesi zaten gergin olan sinirlerimi daha da bozar.

"Ben sakınım," der Lilian, arkamdan çıkarak. "Ve ne olduğunu ve neden gerekli olduğunu tam olarak anlayana kadar hiçbir işlem yaptırmayacağım."

"İşlem yarın sabah yapılacak," diyor Dr. Winters, sanki onun itirazı kesin bir reddetme değil de, sadece küçük bir rahatsızlıkmış gibi. "Bağışçılar çoktan soruyorlar..."

Sözünü keser, ama bu kayma fark edilmeden önce. Bağışçılar. Doktorlar değil, uzmanlar değil. Bağışçılar.

"Ne bağışçıları?" diye sorar Lilian, sesi aniden keskinleşir. "Bana tam olarak ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Dr. Winters'ın ağzı açılıp kapanıyor, bir kez olsun ne söyleyeceğini bilemiyor.

Patricia öne çıkar ve durumu sorunsuz bir şekilde kontrol altına alır.

"Dr. Winters yanlış ifade kullandı," der, gülümsemesi ince buz kadar kırılığandır. "Araştırma programına bağış yapan bağışçılar demek istedi. Bu devrim niteliğindeki tedaviyi mümkün kılan hayırseverler."

"Saçmalık," diye bağırırım, kendimi durduramadan. Bu söz, Aries'in her zamanki dikkatli konuşma tarzıyla o kadar çelişki içinde ki, hem Patricia hem de doktor şok içinde bana bakar. Evet, para olabilir, ama kesinlikle iyi bir amaç için vermiyorlar.

"Affedersiniz?" diyor Patricia, sesi tehlikeli derecede yumuşak.

Hızla geri adım atarak, burada hala bir rol oynadığımı kendime hatırlatırım. "Kelimelerim için özür dilerim, ama endişeliyim. Her şey çok ani oldu ve Lilian bu fikirden açıkça rahatsız."

"Rahatsız olsun ya da olmasın," diyor Dr. Winters, profesyonel tavrını geri kazanmış olarak, "bu işlem onun sağlığı ve iyiliği için gerekli. Ve son zamanlarda tıbbi bakımına yeterince özen göstermediğini göz önüne alırsak, ısrarcı olmalıyız."

"Beni zorlayamazsınız," diyor Lilian, ondan yayılan korkuya rağmen sesi sabit. "Ben bir yetişkinim. Tedaviyi reddetme hakkım var."

Odaya girdiğimizden beri ilk kez Patricia gülümsüyor — soğuk, zafer dolu bir ifadeyle, bu da benim tüylerimi diken diken ediyor.

"Aslında, canım," diyor, masaya doğru ilerleyip bir çekmeceyi açarak, "bu tam olarak doğru değil."

Bir dosya klasörünü çıkarır ve kasıtlı olarak yavaşça açar. "Buna başvurmanız gerekmeyeceğini ummuştum, ama şu anki... isyankarlığınızı göz önüne alarak, başka bir seçenek göremiyorum."

Bir belge çıkarır ve Lilian'a uzatır, Lilian ise gözle görülür şekilde titreyen ellerle belgeyi alır.

Yaklaşp, yüzündeki kanın çekildiğini görürken omzunun üzerinden okurum. Bu, Patricia'ya kızının sağlık kararları üzerinde tam kontrol hakkı veren tıbbi vekaletname.

"Bu gerçek olamaz," diye fısıldadı Lilian, şoktan boş bir sesle. "Bunu hiç imzalamadım."

"Ama imzaladın," der Patricia, sayfanın altındaki imzayı göstererek. "On sekiz yaşına girdiğinde diğer tüm evraklarla birlikte. İmzalamadan önce belgeleri daha dikkatli okumalısın, canım."

ON DÖRT LILIAN

Kağıt ellerimde titriyor, kelimeler gözlerimin önünde bulanıklaşıyor. Tıbbi vekaletname. Annemin adı. İmzam. On sekizinci doğum günüm.

O günü hatırlıyorum — güven fonum, "finansal güvenliğim" için yığınla belge. Annem başımda durmuş, manikürlü tırnaklarıyla her imza satırına sabırsızca vuruyordu. *Burayı imzala, şurayı parafla, detayları dert etme canım, bunun için avukatlarımız var.*

Ve ona güvendim. Okumadan, sorgulamadan imzaladım. Her zamanki gibi.

"Bu yasal olamaz," diye fısıldıyorum, sözcükler boğazımdaki yumruyu aşarak çıkıyor. "Ne imzaladığımı bilmiyordum."

"Ama imzaladın," diyor annem, sesinde çok iyi tanıdığım o ipeksi zaferi taşıyor. "Gerçekten, Lilian, yasal belgelere daha dikkatli olmalısın."

Bu ihanet, beklediğimden daha derin bir yara açtı, her ne kadar bir parçam, tavan arasında o dosyaları bulduğumdan beri bu ana hazırlanıyor olsa da. Hayatımdaki hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını anladığımdan beri.

"Nasıl yapabildin?" diye soruyorum, bu soru içimdeki yaralı ve hassas bir yerden fışkırıyor. "Bunca yıl, tüm bu tedaviler, tüm bu ilaçlar... Hiçbiri gerçek miydi? Kalp rahatsızlığım var mı ki?"

Annemin ifadesi sertleşir, anne şefkati maskesi kayarak altında daha soğuk bir şey ortaya çıkar. "Tabii ki var. Dramatik olma."

"O zaman neden kimse bana tam olarak neyim olduğunu söylemedi? Neden tüm tıbbi kayıtlarım benden saklandı? Neden..."

"Lilian." Aries'in eli omzuma kondu, sert ve sabit bir baskı uyguladı. Aries değil, Arson, diye kendime hatırlattım. Aries'i oynuyor. "Şimdi bunu yapmayalım."

Tartışmaya hazır olarak ona bakıyorum, ama ifadesindeki bir şey beni durduruyor. Yakından bakan herkes için gün gibi açık bir uyarı.

Bildiklerimizi açığa vurma. Elimizi gösterme.

Elbette haklı. Karşılaşma zamanı değil, benim üzerimde yasal yetkiye sahip olduklarını yeni keşfettiğimiz bir zamanda değil. Ne anlama geldiği bilinmeyen "bağışçılar" beklerken değil.

Öfke ve ihanet duygusunu bastırarak zorlukla yutkunuyorum. "Peki," diyorum ve hissetmediğim bir sakinlikle belgeyi anneme geri veriyorum. "Demek benim tıbbi kararlarım üzerinde yasal kontrolünüz var. Bu, yarınki... işlem için tam olarak ne anlama geliyor?"

"Bu, sizin işbirliğiniz olsun ya da olmasın, planladığımız gibi devam edebileceğimiz anlamına gelir," diyor Dr. Winters, profesyonel bir soğukkanlılıkla öne çıkarak. "Ancak işbirliği, ilgili herkes için işleri oldukça kolaylaştıracaktır."

Vücudumun özerkliğini hiçe sayarak konuştuğu klinik tavrı, omurgamdan aşağı bir ürperti geçiriyor. Bu adamı hayatım boyunca tanıyorum — muayenelerden sonra bana lolipop verirdi, bana "cesur küçük hastası" derdi ve yaşadığım her sağlık "krizinde" hep yanımda olurdu. Ve şimdi burada durmuş, rızamın sadece bir kolaylık olduğunu, bir gereklilik olmadığını sakın bir şekilde bana bildiriyor.

"Bu prosedür tam olarak nedir?" diye soruyor Arson, sesinde endişeli üvey kardeşin tonu var, ama ondan yayılan öfkeyi belli etmiyor. "Onun işbirliği yapmasını bekliyorsanız, elbette ne olacağını açıklayabilirsiniz."

Dr. Winters ve annem, beni kendi bedenimle ilgili kararlardan her zaman dışlayan o sessiz iletişimle birbirlerine bakıştılar.

"Bu özel bir tedavi," diyor Dr. Winters sonunda, ses tonunda zor hastalar için saklanan o küçümseyici tavır var. "Lilian'ın durumu için özel olarak geliştirilmiş hedefli bir tedavi. Kalp ritmini kalıcı olarak dengeleyecek ve şu anda aldığı ilaçların çoğuna ihtiyaç duymasını ortadan kaldıracak."

Yüzeysel olarak makul görünüyor, ama yıllarca süren yarı gerçekler ve manipölasyonlar bana söylenmeyenleri dinlemeyi öğretti. Mesela bu mucizevi tedavinin daha önce hiç bahsedilmemiş olması gibi. Mesela neden birdenbire bu kadar acil hale geldiği gibi. Mesela bağışların bununla ne ilgisi olduğu gibi.

"Peki ya işe yaramazsa?" diye soruyorum, sesimin ne kadar sakin kaldığından gurur duyarak. "Riskleri nelerdir?"

Aralarında bir kez daha bakışlar geçiyor. Annem her zamanki gibi öne çıkarak konuşmayı kontrol altına alıyor.

"Riskler minimum düzeyde," diyor yumuşak bir sesle. "Prosedür kapsamlı bir şekilde test edildi ve olağanüstü sonuçlar verdi. Endişelenecek bir şey yok."

Kimin üzerinde test edildi? Sormak istiyorum. Benim gibi diğer insanlar üzerinde mi? Kimsenin bahsetmediği tesislerde saklanan Arson gibi insanlar üzerinde mi?

Derin bir nefes alıp, hızla akan düşüncelerimi düzene sokmaya çalışıyorum. Zamana ihtiyacım var. Gerçekte neler olduğunu ve bana ne yapmayı planladıklarını anlamak için zamana ihtiyacımız var.

"Bunu sindirmek için zamana ihtiyacım var," diyorum, içimdeki gerçek endişeyi biraz göstererek. "Her şey çok ani oldu."

"İşlem yarın sabah yapılacak," diyor Dr. Winters, sanki her şey kararlaştırılmış gibi ekipmanlarını toplarken. "Saat tam sekizde."

"Yarın mı?" Kafamı salladım, elimde kalan tek kozu kullanmak için. "Bu imkansız. Sınavlarım ve ödevlerim var. Kampüsten öylece kaybolamam... İyileşmem ne kadar sürer?"

"Birkaç gün, belki bir hafta," diyor Dr. Winters. "Profesörlerin anlayış gösterecektir. Tıbbi acil durumlar akademik işlerden önceliklidir."

"İşlerimi düzgün bir şekilde bitirmem gerekiyor," diye ısrar ediyorum, sesime panik katarak. Bu tamamen sahte değil; bilinmeyen bir tıbbi prosedüre zorlanma düşüncesi korkutucu. "Her şeyi yarım bırakamam. Grup projelerim ve sorumluluklarım var."

Annem, ben özellikle zorluk çıkardığımda çıkardığı uzun süreli iç çekiş sesini çıkarır. "Lilian..."

"Lütfen," diye sözünü kesiyorum, sesimdeki yalvarıştan nefret ediyorum ama bunun gerekli olduğunu biliyorum. "Sadece biraz zaman. Bir hafta. Akademik işlerimi düzene sokmama izin verin. Okul konusunda stresli olmazsam prosedür daha kolay olur, değil mi?" Bu son soruyu Dr. Winters'a yöneltiyorum, onun tıbbi otoritesine başvuruyorum.

Bunu düşünür, sonra isteksizce başını sallar. "Stres, tıbbi prosedürleri zorlaştırabilir. Kısa bir gecikme felaket olmaz."

Annemin dudakları hoşnutsuzlukla inceler, ama sayıca azınlıkta olduğunu kabul eder. "Peki. Bir hafta. İşlem önümüzdeki Cuma gününe ertelenecek. Ama ondan sonra başka gecikme olmayacak, anlaşıldı mı?"

Rahatlama hissi beni kaplar, o kadar güçlüdür ki, dizlerimin titremesini engellemek için onları kilitlemem gerekir. "Anlaşıldı. Teşekkür ederim."

"Bu arada," diye ekliyor Dr. Winters, çantasından reçete defterini çıkararak, "ilaç tedavisine tam olarak uymak istiyorum. Doz atlamayın,

istisna yok."

Bir şeyler karaladı ve kağıdı bana değil, anneme uzattı. Sanki kendi ilaçlarımı yönetemeyen bir çocukmuşum gibi. Vekaletnameye göre, onların gözünde ben tam da öyle biriyim.

"Cuma günü görüşürüz," diyor annem, sözleri öneriden çok emir niteliğinde. "Sabah sekizde. Geç kalma."

"Gitmeliyiz," diyor Arson, eli hala omzumda. "Yorgun görünüyorsun."

Bu, mükemmel bir zamanda sunulan bir kaçış yolu. Uzun zamandır bana biçtikleri yorgun ve hasta rolünü oynayarak başımı sallıyorum. "Evet, öyleyim. Çok şey yaşadım."

"Reçetelerini hazırlatıp dairenize göndereceğim," diyor annem, kapıya doğru ilerlerken. Mesajı açık: gitmemiz gerekiyor.

Tek hissedebildiğim, beni burada kalmaya zorlamadığı, odama kilitlemediği için duyduğum rahatlama. Kahretsin, Dr. Winters'ı cuma gününe kadar bana sakinleştirici vermeye zorlamadığı için. Ama sanırım Aries olduğunu düşündüğü kişinin önüne geçmek istemiyor.

Başka bir konuşma yapmadan ayrılıyoruz, büyük fuayeden ön kapıya doğru yürürken aramızdaki sessizlik, söylenmemiş sözlerle ağırlaşıyor. Başımı eğik tutuyorum, dışarıya güvenli bir şekilde çıkana kadar uysal kız rolünü oynuyorum, kapı arkamızda kesin bir tıklama ile kapanıyor.

Arabaya doğru yürürken çakıllar ayaklarımızın altında çıtırdıyor, öğleden sonra güneşi bakımlı çimlerin üzerine uzun gölgeler düşürüyor. Arabaya binip kapıları kilitleyene kadar ikimiz de konuşmuyoruz, Hayes malikanesi ile aramızda metal ve camdan bir bariyer var.

"Sür," diyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek. "Bizi buradan çıkar."

Arson yorum yapmadan itaat eder, motor çalışmaya başlar ve biz hiç evimiz gibi hissetmediğimiz evden uzaklaşırız. Ellerim titriyor, adrenalin düşüşü beni gergin ve boş hissettiriyor.

"Bir hafta," diyorum, kapılardan geçip şehre doğru geri dönerken. "Ne planladıklarını anlamak için bir haftamız var."

"Planladıkları şey, seni bir tür tıbbi deney olarak kullanmak," diyor Arson, parmak eklemleri direksiyon simidinde beyazlaşmış. "Asıl soru neden? Seni bunca yıldır sadece izleyip ilaç tedavisi uyguladıktan sonra, şimdi neden bu 'işlem'e ihtiyaç duyuyorlar? Senin neyin bu kadar özel ki?"

Dr. Winters bağışçılardan bahsettiğinden beri bu soru kafamda dönüp duruyor. Benden ne istiyorlar ki, bağışlara ihtiyaç duyacak kadar çok para harcıyorlar?

"Bilmiyorum," diyorum, pencereden dışarıya bakarak geçen manzarayı gerçekten görmeden. "Ama bulduğum dosyalarda yazanlarla bir ilgisi olmalı. Seni tuttukları tesise."

Arson bir an sessiz kalır, düşünür. Sonra her şeyi durduran soruyu sorar. "Baban ne olacak?"

"Babam mı?" Ani yön değişikliği beni hazırlıksız yakaladı ve ona dönüp baktım. "O ne olmuş?"

"Ondan hiç bahsetmiyorsun," diyor Arson, gözleri hala yolda. "Belli ki resimde yok. Ama neden? Ona ne oldu?"

Dudaklarımı ısırp, hayatım boyunca bana anlatılan özenle hazırlanmış hikayeyi gözden geçiriyorum. "Ben çok küçükken annemle boşandılar. Anlaşılan benim durumum onun için çok ağır gelmişti. Hasta bir çocuğa bakamıyordu. En azından annem bana hep böyle anlatırdı."

"Ve sen buna inanıyor musun?"

Soru aramızda asılı kalır, yıllardır kabul ettiğimiz hikayeyi sorgular.

"Eskiden inanırdım," diyorum yavaşça. "Ama şimdi... Artık neye inanacağımı bilmiyorum. Hayatım hakkında bildiğimi sandığım her şey yalanlar üzerine kurulu gibi görünüyor."

"Onu en son ne zaman gördün?"

En eski anılarımda belirsiz bir izlenimden ibaret olan yüzünü hatırlamaya çalışarak başımı salladım. "Üç ya da dört yaşıdaydım galiba. Onu zar zor hatırlıyorum. Annem onun tüm fotoğraflarını saklamıştı. Onlara bakmanın çok acı verici olduğunu söylüyordu."

"Ne kadar da uygun," diye mırıldanır Arson, çenesindeki kasları hareket ettirerek. "Peki adı?"

"David Harlowe," diye cevap veriyorum otomatik olarak. "Neden babam hakkında bu kadar soru soruyorsun?"

Arson'ın yüzündeki ifade okunamaz, gözleri önündeki yola sabitlenmiş. "Çünkü sırlar ebeveynlerle başlar, özellikle bizimki gibi ailelerde. Şu anda ne oluyorsa, sana ne yapmayı planlıyorlarsa, eminim ki bir şekilde onunla bağlantılıdır."

Bu öneri içimde bir tedirginlik dalgası yarattı. Babamın yokluğunu hayatın basit bir gerçeği olarak kabul etmek için o kadar uzun zaman harcadım ki, onun ayrılışının koşullarını hiç sorgulamadım.

hiç sorgulamadım, onun ayrılışının nedenlerini hiç araştırmadım.

"Sence o bir şey biliyor mu? Bize yardım edebilir mi?"

"Bence," diyor Arson dikkatlice, "onun hakkında hiçbir şey bilmiyor olmanın bir nedeni var. Annenin bunca yıldır onu gizemli bir şekilde saklamasının bir nedeni var. Ve bu tür sırlar genellikle önemli bir şeyi korumak için vardır."

Elbette haklı. Yalanlar üzerine kurulu bir hayatta, en büyük eksiklikler genellikle en önemli gerçekleri gizler.

"Onu bulmalıyız," diyorum, korku ve ihanetin yanında yeni bir kararlılık da filizleniyor. "Eğer benim durumum, annem ve Dr. Winters'ın planları hakkında bir şey biliyorsa..."

"Adım adım gidelim," diye uyarıyor Arson, ama gözlerinin arkasında bir şeyler döndüğünü görebiliyorum. "Önce Aries'le yeniden bir araya gelip bir sonraki hamlemizi belirlemeliyiz."

Kafamın içinden geçenleri bir kenara bırakıp koltuğuma yaslanıyorum. Bir hafta. Bir ömür boyu süren yalanları çözmek için yedi gün. Hayatımda bir hayalet gibi var olan babamı bulmak için. Annemin bedenim üzerinde yasal kontrol sahibi olmak isteyecek kadar değerli olduğumu keşfetmek için.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorar Arson, bana kısa bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar yola verir.

"Düşünüyorum," diyorum yavaşça, "herkesin oyununda bir piyon olmaktan bıktım. Artık kendi kurallarımla oynamaya başlamanın zamanı geldi."

Ağzının köşesinde küçük, onaylayan bir gülümseme belirir. "Şimdi bir Hayes gibi konuşuyorsun."

"Hayır," diye düzeltirim, göğsümde şiddetli ve tanıdık olmayan bir his yükselir. "Ben kendim gibi konuşuyorum. Lilian gibi. Ve artık herkesin benim söyleyeceklerimi duymasının zamanı geldi."

Sürüşümüz sırasında güneş ufukta alçalıyor, dünyayı altın ve gölge tonlarına büründürüyor. Önümüzde belirsizlik, tehlike ve uzun zamandır gömülü olan gerçekleri ortaya çıkarmak gibi zorlu bir görev var. Ama hayatımda ilk kez, herkesin her zaman inandığı gibi kırılgan bir kız olarak bununla yüzleşmiyorum.

Bununla kendim olarak yüzleşiyorum — kim olursa olsun.

ON BEŞ KOÇ

Depo kapısı gürültüyle açılır, ses beton duvarlarda silah sesi gibi yankılanır. Onlar içeri girerken kalbim göğsümde hızla çarpar — önce Arson, vücudu saldırıya hazır bir avcı gibi gergin. Özel dikilmiş giysiler — benim giysilerim — ona yakışmaz, altındaki hayvanı tam olarak gizleyemeyen bir kostüm gibi.

Ama kanımı donduran Lilian'ın vücut dili. Onu bir adım geriden takip ediyor, yüzü solgun, gözleri boş ve donuk. Yürüyen bir ceset gibi görünüyor, içinden hayati bir şey sökülüp alınmış, geriye sadece kabuğu kalmış.

"Ne oldu lan?" diye soruyorum, kendimi durdurmadan onlara doğru ilerliyorum. Ellerim onu dokunmak, yaralarını kontrol etmek, onu kendime çekmek için kaşınıyor, ama kendimi tutuyorum. Onu onun yatağında, kollarında bulduğum anı, içimi canlı bir şey gibi tırmalıyor.

"Patricia oldu," diyor Arson, sesi öfkeden boğuklaşmış. "Ve o lanet kasap Winters."

"Ben iyiyim," diyor Lilian, ama yalanı o kadar bariz ki, duymak neredeyse acı verici. Sesi düz, cansız. "Sadece... yorgunum."

"Saçmalık," diye karşılık veriyorum, yüzünü inceleyerek. Onda bir şey değişmiş — daha sert, daha keskin bir şey, sanki kırılmış ve yanlış bir şekilde birleştirilmiş cam gibi. "Bana ne olduğunu anlat. Her şeyi."

Arson ceketini - benim ceketimi - çıkarıp, kayacak kadar sert bir şekilde sandalyeye fırlatıyor. "Tıbbi vekaletnameleri var. On sekizinci doğum gününde imzalanmış. Patricia'ya sağlık kararları üzerinde tam kontrol hakkı veriyor."

"Ne?" Bu kelime boğazımdan kopar. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bunu güven fonu evraklarının arasına saklamış," diye açıklıyor Lilian, bacakları artık onu taşıyamıyormuş gibi kanepeye çöküyor. Küçük, kırılğan, ihanetin ağırlığı altında ezilmiş görünüyor. "Babamdan miras kalan para. Okumadan imzaladım. Aptalca, biliyorum."

"Aptalca değil," diyorum otomatik olarak, göğsümde koruyucu bir öfke yükselirken. "Güvenmek. Arada fark var."

Arson, acı bir şey yutmuş köpek gibi bir ses çıkarır. "Hayes ailesinde mi? Hayır, yok."

Onu görmezden gelerek Lilian'a odaklanıyorum, saçlarını kulağının arkasına koyarken ellerinin hafifçe titremesine. "Başka ne var? Ne istiyorlar?"

"Önümüzdeki cuma için bir 'işlem' ayarladılar," diyor, sanki kafatası çatlamasın diye parmaklarını şakaklarına bastırarak. "Ne olduğunu tam olarak söylemiyorlar, sadece kalp rahatsızlığımı kalıcı olarak düzelteceğini söylüyorlar."

"Onlara inanmıyorsun."

Bu bir soru değil. Onu yeterince iyi tanıyorum — çenesinin duruşu, gözlerinin hafifçe kısılması — yorgunluğunun altında yanan şüpheciliği görebiliyorum.

"Doktor ağzından kaçırdı," diye araya giriyor Arson, çok küçük bir kafeste bir kaplan gibi ileri geri yürüyerek. Adımları betondan yankılanıyor, felakete doğru geri sayan bir metronom gibi zamanı işaret ediyor. "Donörlerin hazır olduğu hakkında bir şey söyledi, sonra kendini yakaladı. Ne dediğini fark edince yüzü bembeyaz oldu."

Omurgamdan soğuk ve mide bulandırıcı bir ürperti geçer. "Hayır, ben bunu araştırmaya bağlış yapanlar, para bağışlayanlar olarak anladım, Lilian'ı kobay olarak kullanarak yaratmaya çalıştıkları şeyi finanse etmek için."

"Daha fazlasını öğrenmeliyiz," diyor Lilian, sesi artık daha güçlü, yorgunluğunu aşan bir kararlılıkla. "Ama her ne olursa olsun, benim rızam olsun ya da olmasın, bunu yapmayı planlıyorlar. Vekaletname bunu garanti ediyor."

Sonuçlar yavaş yavaş anlaşılıyor, her biri bir öncekinden daha grotesk. Tıbbi prosedürler. Bağışlar. Vücudu üzerinde yasal kontrol. Bu, benim büyüdüğüm aileye değil, bir korku filminden çıkmış gibi geliyor. Ancak bu düşünce oluşurken bile, bunun naif olduğunu biliyorum. Son birkaç ayı, ikiz kardeşim sayesinde beton bir hücrede zincirlenmiş olarak geçirdim. Artık hiçbir şey beni şaşırtmamalı.

"Bir haftamız var," diyor Arson, pencerenin yanında durarak. Solan gün ışığı yüzünde sert gölgeler oluşturuyor — benim yüzümde, ama en kötü anlarımda, en karanlık düşüncelerimde tanıdığım bir karanlıkla çarpıtılmış. "Onların ne tür iğrenç bir plan yaptıklarını ve bunu nasıl durduracağımızı bulmak için yedi günümüz var. Richard'ı alt etmek için kalan beş günümüzü saymıyorum bile."

"Ve babam hakkında daha fazla bilgi edinmek için," diye ekliyor Lilian, sesi artık daha küçük, daha savunmasız.

"Baban mı?" Ona dönerek, hazırlıksız yakalanırım. "David mi? Neden şimdi onu gündeme getiriyorsun?"

"Çünkü şu anda olan her ne ise, onunla bir şekilde bağlantılı olabilir," diye açıklıyor, gözleri uzak bir noktaya sabitlenmiş, hayaletler görüyor gibi. "Ben çok küçükken, teşhisimden hemen sonra öldü. Yani, önce ayrıldı. Sonra... araba kazası, sanırım. Annem detaylar konusunda hep belirsiz davrandı."

"Muhtemelen iyi bir nedeni vardı," diye mırıldanır Arson, dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılır. "On bir ihtimalle ya çok fazla şey biliyordu ya da planladıkları boktan şeye katılmıyordu, bu yüzden onu ortadan kaldırmanın bir yolunu buldular."

"Ya da annenin dediği gibi gerçekten o trafik kazasında öldü," diyorum, Patricia'nın yıllardır anlattığı hikayeyi tekrar ederek. Bunu söylerken bile, midemde şüphe belirliyor. "Her şey komplo değildir."

Arson, hor görmeyle dolu bir sesle burun kıvrır. "Bu saçmalığa gerçekten inanıyor musun? Aile ve yalanları hakkında öğrendiğimiz onca şeyden sonra mı?"

"Aceleci kararlar vermemeliyiz diyorum," diye cevap veriyorum, öfkem patlamak üzere olan bir düdüklü tencere gibi artıyor. "Herkes büyük bir komplo teorisinin parçası değil."

"Hayır, sadece önemli olan insanlar," diye karşılık veriyor, her kelimesi göğsüme saplanan bir kurşun gibi. "Sadece Lilian'ın hayatı, sağlığı ve geleceği hakkında kararlar alanlar. Sen altın gibi bir hayat yaşarken beni yıllarca kilit altında tutanlar."

İşte orada, aramızdaki açık, iltihaplı yara, tüm çatışmalarımızın kaynağı olan zehirli kök.

"Senin hakkında bir şey bilmiyordum," diye hatırlatırım ona, sesim bu tür çatışmalar için saklanmış gibi görünen keskin bir ton alır. "Bunların hiçbirini ben seçmedim."

"Öyle mi?" Yaklaşıyor, gözleri - benim gözlerim - asit gibi yakıcı bir suçlamayla parlıyor. "Yıllardır mükemmel bir Hayes varisi oldun. Asla sorgulamadın, asla karşı çıkmadın. İyi bir asker gibi Richard'ın planını izledin."

"Sen benim hakkımda ya da yaptığım seçimler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye bağıriyorum, ellerim o kadar sıkı yumruk yapıyorum ki tırnaklarım avuç içlerimi kesiyor. "Sen

Gölgelerden izleyip, küçük intikam fantezini kuruyorsun, her şeyi anladığını sanıyorsun, oysa sen..."

"YETER!" Lilian'ın sesi aramızda patlar, duyguyla boğuk ve çatlak. "İkiniz de, kesin şunu!"

Ona döndük, ikimizin yüzündeki şaşkınlık ifadesi, onun yüzünü gördüğümüzde hızla endişeye dönüştü. Öfkeyle kızarmış, gözleri ağlamaya hazır ama gözyaşları akmayan bir ifadeyle bakıyordu. Her an parçalanacak gibi görünüyordu.

"Şu anda bununla başa çıkamam," diye devam etti, kanepeden kalkarken yorgunluktan hafifçe sallanarak. "Annem bedenim üzerinde yasal kontrol sahibi. Donörler, bana uygulamak istedikleri gizemli bir prosedürün sonuçlarını bekliyorlar. Bütün hayatım özenle inşa edilmiş bir yalan ve siz ikiniz burada durup kimin durumu daha kötü diye penislerinizi ölçmek mi istiyorsunuz?"

Genelde dikkatli konuşan ağzından çıkan bu kaba sözler, ikimizi de tokat gibi vurur.

"Yatmaya gidiyorum," diyor ve yatak odalarına giden koridora doğru ilerliyor. "Birbirinizi parçalamaya devam edin, ama bunu benim duyamayacağım bir yerde yapın." Omuzları gerginlikten kaskatı kesilmiş halde uzaklaşıyor ve biz de onun patlamasına bir anlık şokla bakakalıyoruz.

Yatak odasının kapısı çarpar, ses depoda bir silah atışı gibi yankılanır.

"Aferin sana," der Arson bir süre sonra, alaycı sözleri kan dondurucu bir etki yaratır.

"Ben mi? Asıl sen..."

Kendimi durdururum, tekrar düştüğümüz tuzağı fark ederim. Bu sonsuz suçlama ve karşı suçlama döngüsü, bu nefret ve kin dolu kısır döngü. Hiçbir şeye yaramıyor ve kimseye yardımcı olmuyor, en azından Lilian'a.

"Bu bir işe yaramıyor," diyorum bunun yerine, elimi saçlarımın arasından geçirip, acıtacak kadar sertçe çekiyorum. "O bizim birleşmemize ihtiyaç duyuyor, birbirimizin boğazına sarılmamıza değil."

Arson'un ifadesinde bir değişiklik olur — tam olarak yumuşama değil, ama sürekli düşmanlığın biraz azalması, sanki bir avcı avını bırakmak yerine ertelemek karar vermiş gibi. "Bir kez olsun, aynı fikirdeyiz."

Bir an için garip bir sessizlik içinde duruyoruz, bu kırılğan ateşkeste nasıl devam edeceğimizi bilemeden. Aramızdaki hava elektriklenmiş, şiddet potansiyeli ile yüklü

sonunda Arson, derinlerden ve isteksizce çıkarılmış gibi görünen bir iç çekişle sessizliği bozar.

"Yemek sipariş edeceğim," diyor ve telefonunu çıkarıyor. "Kahvaltıdan beri bir şey yemedi."

"Pizza," diyorum otomatik olarak. "Ekstra fesleğenli Margherita. En sevdiği pizza bu ve olanlardan sonra, iyi bir rahatlatıcı yemeğe ihtiyacı var."

Bana tam olarak yorumlayamadığım bir bakış attı — belki de bu ayrıntıyı bildiğim için şaşkınlık, ya da ondan önce bildiğim için sinirlilik. Çenesi gerildi, ama tek söylediği "Tamam. Pizza olsun." oldu.

O telefon ederken, ben Lilian'ın çekildiği yatak odasına doğru ilerledim. Kapıda durdum, onun patlamasından sonra hoş karşılanıp karşılanmayacağımı bilemiyordum. Bir an tereddüt ettikten sonra, bana bile zor duyulacak kadar yumuşak bir şekilde kapıyı çaldım.

"Lilian? Benim."

Cevap yok. Onun sessizliğinin tetiklediği endişeyi bastırarak, biraz daha yüksek sesle tekrar denerim. "Lilian? Girebilir miyim?"

"Kapı kilitli değil." Sesi kapının arkasından boğuk geliyor, yorgunluk ve başka bir şey, yenilgi gibi bir şey ile dolu.

Dikkatlice içeri giriyorum ve onu yatakta, kapıya sırtını dönmüş, yan yatmış halde buluyorum. Yaklaştığımda dönmüyor, ama omuzlarındaki gerginliği ve elinin yastığı beyaz parmaklarıyla sıkıca kavradığını görebiliyorum, sanki onu uçup gitmekten alıkoyan tek şey buymuş gibi.

"Özür dilerim," diyorum, yatağın kenarına otururken, ağırlığımla yaylar gıcırıyor. "Tartıştığımız için. Her şey için."

"Biliyorum," diye cevapladı, sesi kısık ve boğuktu. "Şu anda hakemlik yapamam. Enerjim yok."

"Öyle olmamalı," diye onaylayarak, çekinerek omzuna dokunmak için elimi uzattım. O çekilmeyince cesaretim arttı ve elimi saçlarına kaydardım. "Sana yardım etmemiz gerekiyor, yükünü artırmamamız."

O, onay ve acı arasında bir ses çıkarır, ama hafifçe dokunuşuma doğru eğilir. Cesaretleterek, parmaklarımı saçlarında gezdirmeye başlarım, tıpkı fırtına sırasında anksiyete krizi geçirdiğinde yaptığım gibi. Yumuşak saç telleri parmaklarımdan kayar, tanıdık ama artık farklıdır — aramızdaki her şey gibi. Bu harekette, kalbimi sızlatan bir samimiyet vardır.

"Arson pizza sipariş ediyor," diyorum ona, somut ve acil olan şeye odaklanarak. "Ekstra fesleğenli Margherita."

Dudaklarında bir gülümseme belirir, o kadar çabuk gelir ve geçer ki neredeyse kaçırıyorum. "Hatırladın."

"Tabii ki hatırladım." Nazikçe okşamaya devam ediyorum, parmaklarımın her geçişinde vücudundaki gerginliğin biraz azaldığını hissediyorum. "Seninle ilgili hiçbir şeyi unutmak imkansız, Lilian."

Sonra sırt üstü yatar ve bana o kadar acı dolu, o kadar kafa karışıklığıyla dolu gözlerle bakar ki, bakışlarına karşılık vermek fiziksel olarak acı verir. "Artık kim olduğumu bilmiyorum, Aries. Kendim ve hayatım hakkında bildiğimi sandığım her şey... Hepsi yalanlar üzerine kurulu."

"Her şey değil," diye karşılık verdim, yatağın kenarına geçip dirseğimin üzerine yaslanarak onun yanına uzandım. Yatak, ikimizin ağırlığıyla çöktü ve onu bana yaklaştırdı. "Senin kişiliğin, nezaketin, zekan, gücün... Bunların hepsi gerçek. Hepsi sensin."

"Öyle mi? Yoksa beni öyle olmaya mı tasarladılar?" Sesi bu soruda çatladı, ham duygular ortaya çıktı. O anda onu kollarıma alıp, dünyanın acımasızlığından korumamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. "Ya kişiliğim bile sadece... ilaç ve şartlandırma sonucuysa? Ya babamın ölümüyle ilgili bana söylenen her şey de yalanmıysa?"

"Değil," diyorum kesin bir şekilde, onun buna inanmasına nefes almam kadar ihtiyacım var. "Seni çocukluğumuzdan beri tanıyorum, Lilian. Onların beklentilerine karşı savaştığını, kısıtlamalarına karşı direndiğini gördüm. O isyan, o ruh - hepsi senin. Kimse sana bunu vermedi. Kimse bunu senden alamaz."

Yüzümü inceler, bir şey arar—belki de güvence ya da onay. Gördüğü şey onu tatmin etmiş olmalı ki, daha da yaklaşır, başını omzumun çukuruna yerleştirir, sanki binlerce kez böyle yatmışız gibi doğal bir hareketle.

Tabii ki öyle olmadı. Rahatlatıcı kucaklamalar, sıradan dokunuşlar, karşılıklı arzusun ailevi sınırları aştığı birkaç kıl payı kaçırma anları oldu, ama bu kasıtlı yakınlık gibi bir şey olmadı. Başının göğsümdeki ağırlığı, saçlarının kokusunun ciğerlerimi doldurması, vücudunun sıcaklığının benimkine bastırması gibi bir şey olmadı. Hem tehlikeli hem de doğru geliyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor göğsüme, sözleri içimde titreşiyor. "Burada olduğun için. Bana inandığın için."

Kolumu onun etrafına dolayarak onu kendime yaklaştırıyorum, hem koruyucu hem de sahiplenici bir tavırla. "Her zaman."

Kapı daha da açılır ve Arson, bir elinde düz bir pizza kutusu tutarak kapı çerçevesine belirir. Bizi yatakta birlikte görünce duraksar, yüzünde karmaşık bir ifade belirir — kıskançlık, özlem, boyun eğme, hepsi birbiriyle rekabet halindedir. Bir an için gerilirim, en kötüsünü beklerim — şiddet, suçlamalar, sonsuz savaşımızda bir başka çatışma.

Oysa o sadece kaşlarını kaldırır, sesi dikkatlice tarafsızdır. "Bir kişi daha için yer var mı? Yiyecek getirdim."

Lilian başını kaldırır ve sessizce onu davet etmek için elini uzatır. Kısa bir tereddütten sonra - neredeyse gururuyla ihtiyacını tarttığını görebildiğim bir an - yatağa doğru yürür, pizza kutusunu komodinin üzerine koyar ve Lilian'ın diğer tarafına oturur.

Geçmişimiz, birbirimizle rekabet eden iddialarımız, karmaşık duygularımız göz önüne alındığında, üçümüzün böyle bir arada olması garip olmalıydı. Ve biraz da öyleydi. Ama aynı zamanda, yıllarca yanlış yerlere zorla yerleştirildikten sonra nihayet doğru konuma gelen yapboz parçaları gibi, beklenmedik bir şekilde doğru olan bir şey de vardı.

"Barış teklifi," diyor Arson, kutuyu açarak hala buhar çıkan pizzayı ortaya çıkarıyor. Fesleğen ve peynir kokusu odayı dolduruyor, gerginliği bir anlığına bastırıyor. "Soğumadan yiğın."

Lilian aramızda oturur ve bir dilim alır. "Teşekkürler."

Şaşırtıcı derecede rahat bir sessizlik içinde yiyoruz, peçeteleri uzatıp dilimleri paylaşıyoruz, aramızdaki etkileşimlerdeki olağan gerginlik yok. Kardeşimi böyle görmek garip — gardını indirmiş, savunmasını geçici olarak bırakmış, son aylarda varlığını domine eden intikamcı güçten çok insan gibi. Yatak odasının loş ışığında, aramızda Lilian varken, her şeyin mahvolmadan önceki halini neredeyse hatırlayabiliyorum. Kayıkhaneden önce. Yalanlardan önce.

"Peki," diyor Lilian sonunda, sessizliği bozarak. "Babamın ölümünü araştırmak, ne planladıklarını anlamak ve bana yapmak istedikleri şeyi... her neyse onu yapmalarını engellemek için yedi günümüz var."

"Ve vekaletnameyi geçersiz kılmak için," diye ekliyorum, içimdeki avukat şimdiden stratejiler geliştiriyor. "Buna itiraz etmenin yasal bir yolu olmalı."

"Yardıma ihtiyacımız olacak," diye itiraf eder Arson isteksizce, sözleri sanki iradesine karşı zorla söylüyormuş gibi gelir. "Kaynaklara. Bağlantılara."

"Drew birini tanıyor olabilir," diyorum, arkadaşımın adının geçmesiyle yüzünde beliren öfkeyi görmezden gelerek. "Hukuk çevrelerinde bağlantıları var."

"Ona güvenmiyorum," diyor Arson, dudaklarını tiksintiyle kıvrarak.

"Ben de güvenmiyorum, en azından artık," diyorum, Drew'un benim yerime "ikizimi" ne kadar çabuk kabul ettiğini düşünerek. Ne arkadaş ama. "Ama şu anda müttefiklerimiz az."

"Ayrıca babamın vakfı hakkında daha fazla bilgi edinmemiz gerekiyor," diyor Lilian düşünceli bir şekilde, bir parça ekmek kabuğunu kopararak. "Annem onun ölümünden beri vakfı tamamen kontrol ediyor. Daha önce bunu hiç sorgulamamıştım, ama şimdi..."

"Şimdi her şeyi sorguluyorsun," diye sözünü tamamladım, bu duyguyu çok iyi anladığımdan. Temeliniz çöktüğünde, artık hiçbir şey sağlam gelmez.

Lilian aramıza bakıyor, her şeye rağmen dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Siz ikiniz gerçekten bir konuda anlaşıyor musunuz? Dışarıda uçan domuzlar var mı diye bakayım mı?"

"Buna alışma," diye mırıldanır Arson, ama sesinde gerçek bir öfke yoktur. Sadece yorgunluk ve isteksizce kabul edilen bir gereklilik vardır.

Ben de gülümsediğimi fark ettim, aylarca süren esaret ve öfkenin ardından bu ifade bana yabancı geliyordu. "Bunu geçici bir ittifak olarak düşün. Daha büyük bir iyilik için."

"Daha büyük iyilik benim, değil mi?" Lilian sorar, alaycı sesi günün travmasından sonra hoş bir rahatlama sağlar.

"Elbette," Arson ve ben aynı anda cevap veririz, sonra bu eşzamanlılığımıza karşı karşılıklı şaşkınlık ve rahatsızlık dolu bir bakış paylaşıyoruz.

Lilian gülüyor, sesi loş yatak odasında parlak ve beklenmedik. Onun böyle gülüşünü duymayalı çok uzun zaman olmuştu — içten ve sınırsız — bir an için sadece bakakaldım, yüzündeki dönüşümün büyüüne kapılmıştım. Ağırılık kalktı, gölgeler geriledi ve bir saniye için, tüm bunlar olmadan önceki halini görebildim — uyuşturucular, yalanlar ve kardeşimle benim aramda kalmadan önceki halini.

Arson da aynı şekilde etkilenmiş görünüyor, bir hafta önce mümkün olabileceğine inanmayacağım şekilde ifadesi yumuşuyor. Bu an için, aramızdaki nefret geri çekiliyor, ne kadar geçici olursa olsun, onun sevincine duyduğumuz ortak takdirin gölgesinde kalıyor.

"Bunu çözeceğiz," diye söz veriyorum ona, tüm kalbimle. "Birlikte."

"Birlikte," diye tekrarlıyor, gözlerinde kırılğan ama gerçek bir umutla benden Arson'a bakıyor. "Hepimiz."

Arson, onun başının üzerinden benim bakışlarımla buluşur, aramızda sessiz bir iletişim geçer — dostluk değil, affetme değil, ama anlayışa yakın bir şey. Şimdilik, onun için, şikayetlerimizi bir kenara bırakacağız. Birlikte çalışacağız.

Gece etrafımızı sarar, depo nefeslerimiz ve ara sıra pizza dilimlerine uzanırken çıkardığımız hışırtı sesleri dışında sessizdir. Dışarıda, dünya kaotik dönüşüne devam eder — Patricia komplo kurar, Richard entrika döker, bilinmeyen "bağışçılar" bekler. Bu odada, bu yatakta, Lilian aramızda güvendeyken, özlediğimi bilmediğim geçici bir huzur vardır.

Yarın yeni tehlikeler, yeni savaşlar ve eski nefretlerin yeniden alevlenmesi getirecek. Ama bu gece, bu garip üçlü ateşkes, kırılğan ama gerçek. Ve şimdilik, bu yeterli.

ON ALTI LILIAN

Sabah ışığı depo pencerelerinden süzülerek odayı yumuşak altın ve gölgelerle boyuyor. Yavaşça gözlerimi açıyorum, bir an için kafam karışıyor, sonra nerede olduğumu hatırlıyorum. Dünün olayları bir anda aklıma geliyor — annem, vekaletname, gizemli prosedür — ama bu gerçeklerin ortaya çıkmasıyla birlikte gelen panik, yumuşak sabah ışığında bir şekilde daha uzak geliyor.

Hâlâ yataktayım, iki sıcak bedenin arasında. Dikkatlice başımı çevirip uyurken onları inceliyorum.

Böyle bakınca çok huzurlu görünüyorlar, birbirlerine çok benziyorlar ama aynı zamanda tamamen farklılar. Arson sırt üstü yatıyor, bir kolu başının üstünde, uyanıkken hiç olmadığı kadar uyku sırasında yüz hatları yumuşamış. Onu canlandıran sürekli gerginlik, zar zor kontrol ettiği öfke... Bilinçsizlik bunların hepsini yumuşatarak altındaki güzelliği ortaya çıkarıyor.

Aries yanıma dönük, kıvrılmış bir şekilde uyuyor, nefesi omzuma sıcak sıcak esiyor. Uykusunda, artık nadiren gösterdiği bir kırılganlık var, esaret ve ihanetin uyanık saatlerinde ondan aldığı bir yumuşaklık. Saçları dağınık, alnına düşerek onu daha genç gösteriyor, sertleşen bir adamdan çok, birlikte büyüdüğüm çocuk gibi.

Onları böyle izlerken, aynı yüzlerinin altında ne kadar acı yattığını fark ediyorum. Farklı yaralar, farklı izler, ama aynı temel acı: terk edilme, gerçekte kim oldukları görülmeme acısı. Hayatım boyunca taşıdığım aynı acı.

Belki de bu yüzden şimdi birbirimizi bulduk. Aynı kırık yapbozun üç parçası.

Onları uyandırmadan kendimi çekmeye çalışarak dikkatlice hareket ediyorum. Kahveye ihtiyacım var, düşünmek için alana ihtiyacım var ve hayatımın kaosa dönüştüğü bu duruma geri dönmeden önce kendime ait bir ana ihtiyacım var. Ama kaymaya çalışırken, güçlü bir kol belime dolanıyor ve beni geri çekiyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Arson'un sesi uykudan dolayı boğuk, sıkı tutuşuna rağmen gözleri hala kapalı.

"Kahve," diye fısıldıyorum, Aries'i uyandırmamaya çalışarak. "Hemen dönerim." "Mmm. Hayır." Kolu sıkılaşıyor, beni sıcak vücuduna daha da yaklaştırıyor.

"Kal."

Gözleri açılır, uyku sisinin ardında bile ela rengi ve yoğundur.

Birkaç dakika önceki huzurlu ifadesi kaybolmuş, yerine daha aç, daha kararlı bir ifade gelmiştir. Yüzümü inceler, sonra uyuyan kardeşine bakar ve dikkatini tekrar bana verir.

"Sabahları çok güzel görünüyorsun," diye mırıldanır, eli belimden yukarı kayarak yüzümdeki saçları okşar. "Yumuşak ve sıcak."

Bu iltifat yanaklarımı kızartır. Onun bu yönüne alışkın değilim — beklenmedik anlarda ortaya çıkan, beni hazırlıksız yakalayan bu nezakete. "Muhtemelen berbat görünüyorum," diyorum, aniden karışık saçlarım ve uykudan kırıışmış yüzümden utanarak.

"Hayır," diyor basitçe, başparmağıyla alt dudağımı okşayarak omurgamdan aşağı titreme geçiriyor. "Mükemmel görünüyorsun."

Cevap veremeden, öne eğilip dudaklarımla dudaklarını birleştirir. Öpücük, ondan beklediğimden daha yumuşaktır, neredeyse şefkatle keşfeder. Eli yüzümü kavrar, sanki çok değerli, çok kırılgan, çok hassas bir şeyimmişim gibi tutar.

Bu, önceki karşılaşmalarımızın şiddetli sahiplenme tavrıyla tam bir tezat oluşturuyor ve bir şekilde, yumuşaklığı nedeniyle daha tehlikeli. Kendime rağmen karşılık veriyorum, vücudum onun dokunuşuna, sunduğu sıcaklığa ve rahatlığa eriyor.

Öpücük derinleşir, dilini dudaklarımın kenarında gezdirir, ben ona açılana kadar. Aramızda yavaş ve ısrarcı bir sıcaklık oluşur. Eli yüzümden boynuma ve omzuma kayar, kalçama gelip hafifçe sıkar.

Bu hisse o kadar kapılıyorum ki, diğer tarafımda bir hareket hissedene kadar yalnız olmadığımızı neredeyse unutuyorum. Aries uykusunda hareket ediyor, duyulmayan bir şeyler mırıldanıyor, kolu Arson'un kolunun hemen altında belime dolanıyor.

Arson öpüşmeyi keser, gözleri kardeşine kayar, sonra bana döner ve kalp atışlarımı hızlandıran şeytani bir parıltıyla bakar. "Onu uyandırmalıyız," der, sesi alçaktır. "Sence de öyle değil mi?"

Sesinde, hafifçe kaldırdığı kaşında bir meydan okuma var. Sınırları test ediyor — benim, Aries'in, dün gece aramızda oluşan kırılgan ateşkesi.

"Ben..." diye başıyorum, ama Arson hareket ederek beni nazıkçe sırt üstü çevirdiği için cümlemi tamamlayamıyorum. Üzerimde duruyor, ağırlığını bir dirseğine dayarken, serbest eliyle uyurken yukarı kayan gömleğimin altından karnıma tembel desenler çiziyor.

"Kuralları sen koydun, hatırladın mı?" diye hatırlatıyor, konuşurken dudakları kulağıma değiyor. "Eğer sen benimsen, o da burada olmalı. Eh, o burada." Dışları kulak mememi okşuyor, benden küçük bir inilti koparıyor. "Tamamen... bilinçli olmasa bile."

Bu ima, utançla hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık dalgası yaratıyor içimde. Aries'in uyanıp bizi bu halde bulması fikri, yasak ve heyecan verici bir şey. Olanları fark ettiğinde yüzündeki ifadeyi görmek.

"Ne düşünüyorsun?" Arson, ifademdeki arzuyu açıkça okuyarak sordu. "Söyle bana."

"O," diye itiraf ediyorum, bu dürüstlük beni bile şaşırtıyor. "Bizi izliyor. Bize katılıyor." bize katılıyor."

Arson'un gözlerinde bir şey parlar — sahiplenme, kıskançlık, heyecan ya da üçünün karmaşık bir karışımı. "Aynı anda ikimizi de istiyorsun," diyor, bu bir soru değil, bir gerçek.

"Bu yanlış mı?"

"Hayır," diyor bir süre sonra, eli hala cildimde o çılgın daireler çiziyor. "Bu dürüstlük. Ve senden tek istediğim şey bu, Lilian. Dürüstlük."

Beni tekrar öper, bu sefer daha sert, daha talepkar. Eli gömleğimin altına kayar, göğsümün alt kısmını okşar, ama en çok istediğim yere dokunmaz. Bu bir alaydır, beni ona doğru eğilmeye, daha fazla temas aramaya zorlamak için kasıtlı ve hesaplıdır.

Düşünmeden itaat ediyorum, daha da yaklaşıyorum, vücudum kendi iradesiyle onun vücuduna tepki veriyor. Bu hareket Aries'in yanımda hareket etmesine neden oluyor, ama nefes alışları derin ve düzenli kalıyor. Hala uyuyor, birkaç santim ötedeki olanların farkında değil.

Arson, gözlerime bakacak kadar geri çekilir, yüzündeki ifade niyetiyle kararmıştır. "Seni tatmak istiyorum," der, sözleri arzuyu doğrudan kalbimin derinliklerine gönderir. "Ve onun uyanıp, kaçırdığını tam olarak görmesini istiyorum."

Ben cevap veremeden, vücudumun aşağısına doğru kayıyor, ilerlerken battaniyeleri kenara itiyor. Elleri uyku şortumun bel kısmını buluyor

sessiz bir soru gibi nazikçe çekiştiriyor.

Bir an tereddüt ettikten sonra izin vermek için kalçalarımı kaldırıyorum. Bir yanımda bunun delilik olduğunu biliyor — Aries yanımda uyurken buna izin vermek, asla geri dönülemeyecek sınırları aşmak. Ama daha büyük, daha aç bir yanımda sonuçları veya komplikasyonları umursamıyor. Sadece bu iki adamın sunduğu rahatlama, bağlanma ve geçici unutkanlığı istiyor.

Arson şortumu yavaşça aşağı indiriyor, bakışları benimkinden hiç ayrılmadan, santim santim çıplak tenimi ortaya çıkarıyor. İç çamaşırı giymiyorum — dün gece yatağa yığılmadan önce giymeyi akıl edemedim — ve bu farkındalık göz bebeklerini büyütürken, irislerinin ela rengini yutuyor.

"Güzel," diye mırıldanıyor, bacaklarımın arasına yerleşiyor, geniş omuzları uyluklarımı ayırıyor. "Çok güzel."

Bu pozisyon savunmasız ve açık, kendimi örtme dürtüsüyle mücadele ediyorum. Bunun yerine, onun beni izlemesini izliyorum, ifadesindeki çıplak arzudan, bana hem değerli hem de vahşi bir şey gibi bakmasından büyülenmişim.

Yanımda, Aries uyanmadan, yanında yaşananları fark etmeden uyumaya devam ediyor. Yüzü huzurlu, nefesi derin ve düzenli. Onun masumiyeti ile Arson ve benim yapmak üzere olduğumuz şey arasındaki kontrast, gurur duymadığım ama inkar edemediğim yasak bir heyecan katıyor.

"Uyandığında çok kıskanacak," diyor Arson, nefesiyle iç uyluklarımın içini ısıtarak. "Rüyada ne kaçırdığını öğrenince."

Sözleri içimi ürpertir — beklenti, suçluluk, arzu, hepsi bir araya gelerek başımı döndüren bir duygu yaratır. Bu karmaşık dinamiği, yarattığımız bu çarpık üçgeni istememeliyim. Sahiplenici bakışları, rekabet eden ilgiyi, iki kardeşin de beni takıntıya varan bir yoğunlukla istediğini bilmek istememeliyim.

Ama istiyorum. Tanrım, yardım et, istiyorum.

Arson'un ağzı beni bulur, dili uzun, yavaş bir yalamayla kıvrımlarımı ayırır ve kalçalarım yataktan sıçrar. Beni güçlü bir ön koluyla yere bastırır, keşfederken, tadını çıkarırken, yutarken beni sabit tutar. Her vuruş, vücudumda mutluluk dalgaları yaratır, bir öncekine ekleyerek, titreyene, nefes nefese kalana, parmaklarım çarşafı yumruklayana kadar.

Aynı anda hem çok fazla hem de yetersiz. Daha fazlasına ihtiyacım var, onun içimde olmasına, sadece onun sağlayabileceği gerginliğe, yanmaya ve doluluğa ihtiyacım var. Ama o

beni tekrar tekrar uçurumun kenarına getirip, tam düşmek üzereyken geri çekilerek, beni kızdırıp eziyet etmekten memnun görünüyor.

O klitorisimi dudaklarıyla kapatıp sertçe emdiğinde boğazımdan bir inilti kaçıyor. Elim saçlarına uçuyor, onu yerinde tutmaya ve devam etmesini sağlamaya çalışırken koyu renkli saç tellerini kavıyorum. Ama o direnmiyor, başını kaldırıp bana şeytani bir gülümseme atıyor.

"Sabırlı ol," diye azarlayarak iç uyluklarımı ısıyor. "Diğer sevgilin partiye katılmadan önce bitirmek istemeyiz."

Sanki işaret almış gibi, Aries yanımda kıpırdanır, bilinci geri gelirken boğazından uykulu bir inilti çıkar. Donakalırm, aniden bunun nasıl görüldüğünün farkına varırım — yarı çıplak bir şekilde uzanmış, Arson'un başı bacaklarımın arasında.

Bir an için, tek ses beklentiyle ağırlaşan karışık nefeslerimizdir. Sonra Aries'in gözleri açılır, uykudan bulanık olan bakışları, önündeki manzarayı algıladıkça keskinleşir.

"Ne oluyor?" Sesi karışıklık ve uyanmakta olan öfkeyle doludur. Bir dirseğiyle kendini yukarı iter, bakışları Arson ile benim aramda gidip gelir, sıkılmış çenesindeki kaslar seğirir.

Arson başını kaldırır ve kardeşinin öfkeli bakışlarına kendini beğenmiş, pişmanlık duymayan bir gülümsemeyle karşılık verir. "Günaydın, güneş ışığı. Bize katıldığın için teşekkürler."

"Ne yapıyorsun?" Aries homurdanır ve tamamen oturur. Battaniyeler beline kadar iner, çıplak göğsü heyecandan inip kalkar.

"Ne yapıyor gibi görünüyor?" Arson, bir elini hala sahiplenici bir şekilde benim uyluğumda tutarak karşılık verdi. "Kızımıza ihtiyacı olanı veriyorum. Arzuladığı şeyi. Bizi rahatsız etme, ama onu çılglık attırırken izleyebilirsin, sonra da benim küçük veledim olduğu için ödül olarak ağzını sikebilirim."

Aries'in gözleri öfke ve sahiplenici kıskançlıkla parlar. "O sadece senin değil," diye hırlar, kolumu tutup Arson'un dokunuşundan uzaklaştırarak kendine doğru çeker. "Ve o senin kullanabileceğin bir oyuncak değil."

Aries beni kucağına çekince dengesini kaybedip ani harekete şaşıyorum. Cildi benimkine değince sıcak ve ateşli, kolları çelik çubuklar gibi beni sarıyor, kafese kapatıyor. Zaten ince kumaşın üzerinden sertleşmiş penisinin bana bastırıldığını hissedebiliyorum ve bu temas nabzımı çılgın bir ritme sokuyor.

Arson, kardeşinin hakimiyet gösterisine aldırış etmeden topuklarının üzerine oturur. Sırtarak, fındık rengi gözleri sanki bir sonraki hamlesini planlıyormuş gibi parıldar. "Ama o kullanılmaktan hoşlanıyor," diye alay eder, sesi alçak ve alaycıdır. "Değil mi, Lilian? Aramızda dolaştırılmak istiyorsun, kimin seni ilk becereceği için kavga etmemizi istiyorsun."

seni ilk kim becerecek diye kavga etmemizi istiyorsun. Bu seni ıslatıyor, değil mi? İkimizin de seni o kadar çok istediğini, kontrolümüzü kaybetmemize saniyeler kaldığını bilmek."

Sıcaklık boğazımı yalıyor. Kızarıyorum, aşağılanmış ve tahrik olmuş, sözlerinin ateşlediği karanlık heyecanı inkar edemiyorum. Bu sapkın. Bu yanlış. Ama içimdeki çaresiz, utanç verici bir parça bunu arzuluyor — kavga edilmeyi, takıntılı olmayı, aralarındaki ödülün başka bir şey olmayı. Rekabetlerinin merkezi. Kimin bana sahip olduğunu kanıtlamak için kıracakları oyuncak.

Aries'in kolları beni sıkıca sarar, nefesi boynumda sıcak. "Bu doğru mu?" diye sorar, sesindeki öfkenin altında bir parça kırılma vardır. "Onu benden daha mı çok istiyorsun?"

"Hayır," diye nefes veriyorum, kucagında dönerek ona bakıyorum. Ellerimi yüzüne getiriyorum, başparmaklarımla çenesini okşuyorum. "İkinizi de istiyorum. İkinize de ihtiyacım var."

Ela gözlerinde sıcak ve yoğun bir şey parlar. "Göster bana," diye emreder sertçe. "Bana onun kadar ihtiyacın olduğunu göster."

Çaresizlik boğazımı sıkıyor. Öne doğru atılıyorum, ağzını yakıcı bir öpücükle ele geçiriyorum. Her şey dil ve dişlerle, dağınık ve tüketici. Her zerresini, her parçasını dudaklarımla baskısına, dilimin onun diline kaymasına döküyorum.

Ağzıma inleyerek, ellerini saçlarıma geçirip beni kendine yaklaştırır. Altımda sertleştiğini hissediyorum, heyecanı ince boxer kumaşından belli oluyor. Cesaretleterek kalçalarımla sallayıp, sertleşmiş penisine sürtünürüm.

Boğazından gırtlaktan gelen bir ses çıkar ve sonra bizi ters çevirir, beni yatağa bastırır. Ağırlığı üzerime yerleşir, ağır ve mükemmel, beni yerinde sabitler.

"Sen benimsin," diye dudaklarıma karşı homurdanıyor. "Söyle."

"Seninim," diye nefes nefese söylerim, sözler içimden derinlerden koparılır. "Seninim, Aries."

Gözleri zafer ve sahiplenmeyle parlıyor. "Tabii ki öylesin."

Sonra ağzı yine üzerimde, sıcak ve talepkar. Elleri vücudumda dolaşarak gömleğimin altına kayarak göğüslerimi avuçluyor, başparmakları meme uçlarımla okşuyor, dokunuşuyla sertleşene kadar.

Ona doğru eğildim, parmaklarımla omuzlarını, sırtını tırmalıyordum, onun tenini daha fazla hissetmek için çaresizce. Ona ihtiyacım var, bu bağlantıya ihtiyacım var, onun da beni benim onu istediğim kadar istediğine dair bu güvenceye ihtiyacım var.

Yanımızda, Arson yaklaşınca yatak çöküyor. "Beni unutma tatlım," diyor, parmağını kolumdan aşağı doğru kaydırarak. "Senin için bolca var."

Aries öpüşmeyi bırakıp kardeşine uyarıcı bir bakış atar. "Geri çekil," diye homurdanır. "O şu anda benim."

Arson alaycı bir şekilde ellerini kaldırarak teslim olur, gözlerinde kötücül bir parıltı vardır. "Hey, ilk o bana yaklaştı."

Beni kucaklar ve Arson beni yatakta Aries'in yanına, ona dönük olarak sürüklerken Aries neredeyse şok olmuş gibi görünür. Uzunluğu kıcıma baskı yapar ve bu hisle neredeyse bayılırım, bir an kendimi kaybederim. Ağzı kulağımın kabuğuna değiyor. "En azından şu anda sen ilk benimdin. Ee... nerede kalmıştık? Bence bir dakika önce konuyu kaçırdığın için ceza olarak ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp beni emmelisin. Hadi, küçük velet, tadına bak."

Bir an tereddüt ettim, iki kardeş arasında kaldım, onların arzuları benimkilerle çatışıyordu. Ama Arson'un bakışlarındaki ateş, bana karşı ısrarla bastırdığı arzusu, benim yerime kararı verdi.

Yavaşça, kasıtlı olarak, ellerimin ve dizlerimin üzerine geçiyorum. Kısa mesafeyi emekleyerek, onun açılmış bacaklarının arasına diz çöküyorum, pozisyonumu alırken gözlerimi onun gözlerine kilitliyorum.

Dudakları memnun bir gülümsemeye kıvrılır. "Aferin kızım," diye övgüde bulunur, bir eli saçlarımı karıştırmaya başlar. "Şimdi ne kadar üzgün olduğunu göster bana."

Göz teması kurarak öne eğildim ve boxerini gerginleştiren sert çıkıntıya burnumu sürttüm. Nefesi kesildi, parmakları refleks olarak saçlarımı sıktı. Cesaretleterek, kumaşın üzerinden ona dudaklarımla dokundum, dudaklarım ve dilimle onun şeklini izledim.

Göğsünden düşük bir inilti yükselir. "Siktir, Lilian, alay etmeyi kes."

Ona şakacı bir gülümseme attıktan sonra parmaklarımı beline takıp aşağı doğru çektim. Kalın, sert ve mükemmel olan penisi serbest kaldı. Bir an onu hayranlıkla seyrettim, elimi tabanına doladım ve birkaç kez yavaşça okşadım. Dişlerinin arasından tısladı, kalçaları dokunuşuma doğru esnedi.

"Em onu, velet," diye emretti, ses tonu itiraz kabul etmiyordu. "O güzel ağzını işe koy."

Hevesle itaat ediyorum, dudaklarımı ayırıp onu ağzımın ıslak sıcaklığına alıyorum. O büyük, çenemi gerginleştiriyor, ama boğazımı gevşetip onu derine alıyorum. Kafamı sallamaya başlayıp dudaklarım ve dilimle onu çalıştırmaya başladığımda, boğazından bir inilti kopuyor.

Saçımı daha sıkı tutar, ağzıma sığ bir şekilde girerken hareketlerimi yönlendirir. Yanaklarımı içe çeker, sertçe emer, ondan çıkan bozuk seslerin tadını çıkarırım. Bunda bir güç vardır, onu temel bir ihtiyaca indirgemekte, onu merhametime bırakmakta.

Arkamdan Aries'in keskin bir nefes aldığını duyuyorum. Yüzündeki ifadeyi göremiyorum, ama tahmin edebiliyorum: öfke ve tahrik karışımı, kıskançlık ve arzu arasındaki savaş. Onun bunu izlediğini, benim kardeşine bu kadar şehvetle teslim olduğumu izlediğini düşünmek, benim arzumun daha da artmasına neden oluyor. Arson'un penisi etrafında inliyorum, titreşimler onu küfür ettiriyor ve ağzımda sarsılmasını sağlıyor.

"İşte böyle," diye nefes nefese, arzuyla gergin bir sesle diyor. "Derinlere al.
Boğul."

Hevesle itaat ediyorum, boğazımı gevşeterek onu daha fazla kabul ediyorum. Boğazımın arkasına çarptığında gözlerimden yaşlar akıyor, ama kendimi kanıtlamak, onun övgüsünü kazanmak için kararlıyım, geri çekilmiyorum.

Arkamda, Aries hareket edince yatak sallanır. Bir an sonra, ellerini kalçalarımın hissediyorum, dokunuşu ince gömleğimin kumaşından bile yakıcıdır. Kumaşı yukarı çekerek çıplak popomu onun bakışlarına maruz bırakır.

"Şu haline bak," diye homurdanır, kalçalarımı avuçlayarak. "Bunu o kadar çok istiyorsun ki, ağzını bir fahişe gibi kullanmasına izin veriyorsun."

Sözleri canımı yakmalıydı, ama beni sadece daha da ıslatıyor, aşağılanma arzumu daha da alevlendiriyor. Arson'un penisi etrafında inleyerek, sessiz bir yalvarışla kalçalarımı geriye doğru itiyorum.

Aries kıcıma sert bir şaplak atarak cevap veriyor, ani acı beni sarsıyor. "Açgözlü küçük velet. Sana verilenleri al ve sabırlı ol."

Ben sadece şehvetin gölgesinden ibaretim. Arson'un sikini ağzıma alıp inlerken, titreşimler onu küfür ettirip kalçalarını sarsıyor.

"Siktir, ağzın," diye inliyor, başını ecstasy içinde geriye atıyor. "Cennet gibi hissettiriyor, beni çok iyi alıyorsun, o mükemmel küçük boğazına güzelce ve derine. Benim sikim için tam bir fahişesin, değil mi?"

Onun müstehcen sözleri içimde vahşi bir şeyleri ateşliyor. Çabalarımı ikiye katlayarak, boğazımın arkasına dokunduğunu hissedene kadar onu imkansız bir şekilde daha derine alıyorum. Bu müdahaleyle gözlerime yaşlar doluyor, ama onu kontrolünü kaybetmesi için çaresiz bir ihtiyaçla hareket ederek durmuyorum.

Ve kontrolünü kaybeder. İtmeleri düzensizleşir, saçımı tutuşu acı verici olmaya yakındır. Yaklaştığını anlayabiliyorum, vücudunda hissedilen gerginlikten bunu hissedebiliyorum.

"Boşalacağım," diye dişlerini sıkarak, bir uyarı ve bir söz verir. "Bu sıcak küçük ağız dolduracağım. Siktir, Lil, ben..."

Orgazm olurken boğuk bir çığlık atarak sesi kesilir. Sıcak sıvı fişkırımları boğazımın arkasına çarpar ve ben açgözlülükle yutarım, o bitip nefes nefese kalana kadar artçı sarsıntılarla onu sağlarım. Arson ıslak bir sesle ağızımdan çıkar ve beni nefes nefese bırakır. Bir salya ipi şişmiş dudaklarımı yumuşayan penisinin başına bağlar ve sonra kopar. En lezzetli şekilde ahlaksız ve kullanılmış hissediyorum.

"Aferin kızım," der Arson nefes nefese, ağızımın köşesinden sarkan bir damla spermi parmağıyla siler. "Penisimi çok iyi alıyorsun."

Cevap veremeden, Aries'in elleri üzerime gelir, beni kaldırıp göğsüne doğru çeker. Çenemi kavrar, yanan bakışlarıyla gözlerime bakmamı sağlar.

"Onun için bir fahişe olmak mı istiyorsun? Yüzünü sikip boğazına boşalmasına izin vermek mi istiyorsun?" Sesi alçak ve tehlikeli, karanlık ve sahiplenici bir tonla konuşuyor. "O zaman benim için de bir fahişe olacaksın."

Beni döndürüp eğdi, yüzümü yatağa bastırdı. Nefes almaya zamanım bile olmadan eli kıcıma çarptı ve ani acı beni çığlık attırdı.

"Sana kime ait olduğunu hatırlatmamın zamanı geldi," diye homurdanır, acıyan etimi avuçlar. "Bu güzel amcığın kime ait olduğunu."

Uyarı yapmadan, iki parmağını damlayan içime daldırır. Ani girişine haykırıyorum, duvarlarım onun etrafında sıkışır. Sertçe içeri girip çıkar, başparmağı çılgınca klitorisimi okşar.

"Çok ıslak," diyor, sesinde karanlık bir tatminle. "Islak ve benim için hazır, kardeşimin sikini boğazına kadar yuttuktan sonra bile. Ne kadar hevesli bir şeysin, değil mi?"

Cevap olarak sadece inleyebiliyorum, kalçalarımı onun itişlerine uyum sağlamak için geriye doğru sallıyorum. İçimdeki parmakları ve kıcımlı tokatlayan eli, içimdeki her türlü özdenetim hissini hızla yok ediyor.

"Lütfen, Aries," diye yalvarıyorum, sözlerim yatağa boğuk bir şekilde çarpıyor. "Lütfen, ihtiyacım var..."

"Neye ihtiyacın var, Lilian?" diye soruyor, parmaklarını kıvrarak G noktamı okşuyor. "Söyle bana."

"Sana," diye hıçkırıyorum, göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patlarken o beni doruğa yaklaştırıyor. "İçimde sana ihtiyacım var. Beni sik. Beni sahiplen."

Parmaklarını aniden çekiyor, beni boş ve acıyla bırakıyor. Kaybımdan dolayı sızlanıyorum, ama bu sızlanma, girişime uyguladığı sert baskıyla

yerini alır.

"Yalvar," diye emreder, başını kaygan kıvrımlarımın arasında sürter. "Bu açgözlü amcığı doldurmam için bana yalvar."

"Lütfen, Aries," diye inlerim, içimde utanç kalmamıştır. "Lütfen beni sik. Penisine çok ihtiyacım var. Beni sahiplenmeni, beni senin yapmanı istiyorum."

Üzerime eğildi, göğsü sırtıma bastırırken kulağıma homurdandı. "Sen benimsin. Ve bunu asla unutmamanı sağlayacağım."

Tek bir acımasız hamle ile kendini içime soktu. Ani dolgunluktan, kalın uzunluğunun neredeyse acı verici bir şekilde vücudumu doldurmasından çığlık attım. Bana alışmam için zaman tanımadı, yatak çerçevesini duvara çarptıracak kadar sert bir tempo belirledi.

"Al şunu," diye homurdanır, bir eliyle saçımı kavrar, diğer eliyle kalçamı morartacak kadar sertçe tutar. "Benim sikimi, çaresiz küçük sürtük gibi al."

O bana vururken, ben sadece inleyip sızlanabiliyorum, kalçalarının her hareketi beni uçurumun kenarına yaklaştırıyor. Derinin deriye çarpmasının müstehcen sesi odayı dolduruyor, sert nefeslerimiz ve boğuk inlemelerimizle karışıyor.

Gözümün ucuyla, Arson'un bizi hevesle izlediğini görüyorum, bitkin sikini yeniden ilgiyle titriyor. Gösterinin tadını çıkarırken, gözlerinde kötücül bir parıltıyla tembelce kendini okşuyor.

"Şu haline bak," diye alay ediyor, sesi arzuyla boğuklaşmış. "Kardeşimin sikinde ikiye ayrılıyorsun. Eminim ikimizin aynı anda seni sikmesine izin verirdin, değil mi? Artık dayanamayana kadar tüm açgözlü deliklerini doldururduk."

Onun müstehcen sözleri beni Aries'in etrafında sıkılaştırıyor ve boğazından boğuk bir inilti çıkıyor. İkisinin beni kullanması, beni sahiplenmesi düşüncesi, omurgamdan aşağı karanlık bir heyecan dalgası geçiriyor.

"Evet," diye nefes nefese söylüyorum, sözlerimi filtreleyecek kadar kendimden geçmişim. "İkinizi de istiyorum. Mükemmel seks oynacağınız olmak istiyorum."

Koç hırıldıyor, darbelerinin şiddeti artıyor. "Öylesin," diye homurdanıyor ve beni yatağa daha sert bastırıyor. "İstediğimiz gibi kullanabileceğimiz mükemmel küçük oyuncağıımız. Ve şu anda, bu dar amcığı başkalarının kullanamayacağı hale getirmek istiyorum."

Eli boğazımı sarar, başımı karanlık bir zevkle döndürecek kadar sıkar. Nefes almakta zorlanıyorum, düşünmekte zorlanıyorum

beni dolduran onun ezici doluluğu ve gözümün önünden geçen lekeler dışında.

"Benim için boşal," diye emrediyor, sesi boğuk ve gergin. "İyi bir kız gibi benim sikime boşal."

Sanki işaret almış gibi, orgazmım kör edici bir dalga gibi üzerime çöküyor. Onun etrafında kasılmalar yaşıyorum, ecstasy beni tüketirken duvarlarım titriyor ve sıkışıyor. Boğazımdan boğuk bir çığlık kopar, yatak tarafından boğulur. Aries hızını hiç kesmeden beni sikmeye devam eder. Hatta, vajinamın ritmik sıkışması onu daha da teşvik ediyor, onu yeni bir çaresizlik zirvesine sürüklüyor gibi. İnemeleri çılgınca bir hal alır, darbelerindeki ritim bozulur.

"Siktir, Lilian, yapamıyorum... Ben..."

Son bir hamle ile kendini sonuna kadar gömer ve hareketsiz kalır. İçimde nabzı attığını hissediyorum, boşalırken iç duvarlarımı kalın sperm iplikleriyle kaplıyor. Üzerime yığılır, sert nefesleri boynuma çarpar.

Uzun bir süre, terden kayganlaşmış vücutlarımız nefes almaya çalışırken, öylece yatıyoruz. Aries saçlarıma burnunu sürter, şaşırtıcı derecede şefkatli bir hareketle omzuma yumuşak öpücükler kondurur.

"Benim," diye mırıldanıyor, neredeyse duyamayacağım kadar sessizce. "Sen benimsin, Lilian."

Tartışacak ya da durumumuzun karmaşıklığını gösterecek enerjim yok. Bu anda, mutluluktan uçmuş ve tamamen ele geçirilmiş olarak, sadece doymuş bir şekilde onaylayarak mırıldanabiliyorum.

Arson'un alçak gülüşü büyüğü bozar. "Fazla rahatlama kardeşim. Paylaşmayı öğrenmen gerekecek."

Aries başını kaldırıp ikizine sert bir bakış attı. "Göreceğiz."

Dikkatlice içimden çıkar ve yana yuvarlanır. Ben de ona katılıp sırt üstü uzanırım.

Ani boşluktan yüzümü buruşturuyorum, uyluklarım arasındaki ağrı onun beni tamamen sahiplendiğini hatırlatıyor. Arson'un bakışları uzanmış halimi tarıyor, kalçalarımındaki parmak izi şeklinde morlukları ve uyluklarımdan aşağı sızan sperm damlalarını görüyor.

"Şu haline bak," diye takdirle mırıldanır. "Sikişmiş ve ıslak. Ne kadar güzel bir manzara."

Bana doğru sürünerek, açılmış bacaklarımdan arasına yerleşir. Parmakları, Aries'in sert muamelesi sonucu kalan izleri takip eder, gözlerinde sahiplenici bir parıltı vardır

gözlerinde sahiplenici bir parıltı vardır.

"Sıra bende, seni mahvetme sırası," diyor, bacaklarımı daha da açarak. "Bu amcığ1 ikimizle de dolup taşana kadar dolduracağım."

Karanlık sözleri nefesimi keser, yorgun bedenimde yeniden alevlenen bir arzu kıvılcımı. Bu kadar derinden tahrip edildikten sonra daha fazlasını istemek imkansız olmalı. Ama bu kardeşlerin, bana karşı doyumsuz açlıklarının bir yanı, benim damarlarımda da aynı açgözlülüğü ateşliyor.

"Lütfen," diye inleyerek kalçalarımı ona doğru eğiyorum. "Lütfen, Arson."

Kötü bir gülümseme yakışıklı yüzünü ikiye böler. "Oh, yalvarmanı çok seviyorum."

Eğilir, nefesinin sıcaklığı aşırı duyarlı tenime çarpar. "Bu güzel amcığ1 mahvedeceğim," diye homurdanır. "Senin için bizden başka kimseyi istemeyeceksin."

Uyarı yapmadan, ağzını damlayan yarıklarımın üzerine kapatır. Ani his karşısında çığlık atarım, ellerim saçlarını kavramak için uçar. Dili kıvrımlarımın arasına dalar, Aries ve benim birleşik özümüzü yalar. Pis ve erotiktir, ağzının ıslak sesleri ve benim muhtaç inlemelerim havayı doldurur.

Klitorisime odaklanır, ben onun altında kıvranana kadar hassas düğmeyi emer. Ham, coşkulu arzu içimde sıkıca kıvrılır, vücudum zaten başka bir zirveye tırmanmaktadır. Tam zirveye ulaşmak üzereyken, geri çekilir ve beni çaresiz ve acıyla bırakır.

"Henüz değil," diyor, vücudumun üzerinde sürünerek üzerime eğiliyor. "Sen doruğ1 ulaştığında içinde olmak istiyorum."

Girişime kendini yerleştirir, kalın penisinin başı şişmiş kıvrımlarımı okşar. Kalçalarımı kaldırıp onu daha derine almaya çalışırım, ama o kendini ulaşamayacağım bir mesafede tutar. Gözleri benimkilerle kilitlenir, karanlık, vaat ve sahiplenme dolu.

"Yalvar," diyor, sesi kulağıma düşük bir tizlikle geliyor. "Bu açgözlü amcığ1 doldurmam için bana ne kadar ihtiyacın olduğunu söyle."

"Lütfen," diye inledim, çaresizliğim karşısında onurumu bir kenara bıraktım. "Lütfen, Arson, içimde olmana ihtiyacım var. Beni sahiplenmeni, beni senin yapmanı istiyorum."

Göğsünden memnuniyet dolu bir homurtu yükselir. "Aferin benim kızıma."

Güçlü bir itişle, kendini tamamen içime sokar ve kalın penisıyla beni lezzetli bir şekilde gerer. Ani girişine haykırırım, o hareket etmeye başlarken tırnaklarım sırtını tırmalar. Acımasız bir tempo belirler, yatak çerçevesini sallayacak bir güçle içime girer. Her bir

kalçalarının her hareketinde pelvisi klitorisime sürtünerek, omurgamdan yukarı doğru zevk kıvılcımları yayıyor.

Neredeyse dayanılmazdı, önceki orgazmlarımdan kaynaklanan aşırı duyarlılık her hissi daha da yoğunlaştırıyordu.

"Çok sıkı," diye homurdanıyor Arson, parmakları kalçalarımın gömülürken içime giriyor. "Aries'in sikini aldıktan sonra bile, bu amcık beni mengene gibi sıkıyor."

Yanımızda, Aries gözlerini kısarak izliyor, yüzünde kıskançlık ve tahrik karışımı bir ifade var. Eli, Arson'un beni bu kadar derinden sahiplenmesinin etkisinde, sertleşen penisini okşamak için aşağı kayıyor.

"Bunu seviyorsun, değil mi?" Arson, kalçalarını benimkilere çarparak, nefes nefese, "Aramızda dolaşıp, bencil ihtiyaçlarımız için kullanılıyor. Ne kadar mükemmel bir oyuncak."

Cevap olarak sadece inleyebiliyorum, duyumlara o kadar kapılmışım ki, mantıklı kelimeler kuramıyorum. İçimde varlığını bilmediğim noktalara ulaşıyor, kalın penisi beni en lezzetli şekilde genişletiyor. Onun acımasız darbelerinden dolayı parçalanmış ve tamamen ele geçirilmiş hissediyorum.

"Senin benim sikimde boşaldığını hissetmek istiyorum," diye homurdanıyor, aramızdan uzanarak becerikli parmaklarıyla klitorisimi okşuyor. "Bu amcığın beni kurutmasını hissetmek istiyorum." Onun müstehcen sözleri ve ustaca dokunuşları beni doruğa doğru sürükliyor. İç duvarlarım titremeye başlar, vücudum gerilir ve orgazma yaklaşıyorum. "İşte böyle," der Arson, kendi orgazmını kovalarken hareketleri düzensizleşir. "Benim için boşal, Lilian. Kendini bırak."

Onun izni, ihtiyacım olan tek şey. Yüksek, keskin bir çığlıkla, onun etrafında parçalanıyorum, orgazmım beni bir ecstasy dalgası gibi sarıyor. Titriyor ve kasılmaya başlıyorum, yoğun hissi yaşarken tırnaklarım onun sırtını çiziyor.

Arson küfürler savurur, ritmi bozulur, duvarlarım onu mengene gibi sıkıştırır. "Siktir, evet, aynen öyle. Sikimi sağ, seni mükemmel küçük sürtük."

Kendi boşalmasını kovalayarak çılgınca içime girip çıkıyor. Sertleşmeden önce içimde şiştiğini ve attığını hissediyorum, boğazından boğuk bir inilti koparken tohumlarını vücudumun derinliklerine döküyor.

Bir an için, ikimiz de doruğun acısına kapılıyoruz, zevk dalgaları üzerimize çökerken vücutlarımız birbirine kenetlenir. Arson üstüme yığılır, yüzünü boynumun kıvrımına gömer, terden kayganlaşmış tenlerimiz birbirine sertçe nefes alır.

Yavaş yavaş nefesimiz yavaşlar ve dünya yeniden odaklanmaya başlar. Arson başını kaldırır, ela gözleri doygun bir memnuniyetle parıldarken

"Sen inanılmazsın," diye mırıldanıyor, yüzümden bir saç telini çekerek. "Kesinlikle mükemmel."

Cevap olarak sadece mırıldanabiliyorum, mutluluktan ve yorgunluktan kelime kuramıyorum. Vücudum en lezzetli şekilde kullanılmış gibi hissediyorum, her santimim iki kardeş tarafından sahiplenilmiş ve işaretlenmiş.

Arson memnun bir iniltiyle içimden çıkar ve yana doğru yuvarlanır. Ani boşluktan yüzümü buruştururum, uyluklarım arasında donuk bir ağrı zonklar. Ağrıyabileceğini bilmediğim yerlerim ağrıyor, ama bu iyi bir ağrı, yaşadığım yoğun tatmini hatırlatan türden bir ağrı.

Aries yaklaşıyor, sıcak vücudu sırtıma bastırarak arkamdan kucaklıyor. Kolu sahiplenircesine belime dolanıyor, eli karnımın üzerinde yayılıyor. "İyi misin?" diye mırıldanıyor, saçlarıma burnunu sürtüyor.

"Mmm. İyiden de öte," diye cevap veriyorum rüya gibi, kollarının arasına sokuluyorum. "O şey..."

"İnanılmaz," diye bitirir Arson, tembelce gerinerek.

Kullanılmış ve gevşemiş bedenimin üzerinden kardeşi ile göz göze gelir. "Sonuçta paylaşabiliriz galiba, kardeşim."

ON YEDİ ARSON

Saatlerce bakarak finansal kayıtları, mülkiyet belgelerini ve şirket dosyalarını inceledikten sonra dizüstü bilgisayar ekranı gözlerimi yakıyor. Destekçilerimin neden aniden zaman çizelgelerini öne aldıklarını açıklayabilecek her şeyi inceliyorum.

Neden Lilian'a bu kadar ilgi duyuyorlar? Bunca zaman sonra, neden şimdi? Depo bu öğleden sonra sessiz. Aries, benim tavsiyeme rağmen, bazı bağlantılarıyla buluşmak için dışarı çıktı, ama kimse benim ne düşündüğümü umursamıyor. Lilian yirmi dakikadır duşta, uzaktan gelen su sesi sessizliği bozan tek şey.

Gözlerimi ovuşturup ekrana tekrar odaklanmaya çalışıyorum. Bir şey eksik. Göremediğim bir bağlantı eksik. Bu adamlar, sırf iyilik olsun diye intikam planıma milyonlarca dolar yatırım yapmadılar. Bir şey istiyorlar. Belirli bir şey. Ve bu Lilian'la ilgili. Aklıma gelen tek bağlantı o. Aries ve bana ulaşmak için onu kaçırmış olabilirler, ama ona gerçekten zarar vermediler ve onu yakalamak için tüm o zahmete girdikten sonra, daha fazla zaman istememi çok çabuk kabul ettiler. Bu, son birkaç gündür beni rahatsız ediyor.

İlk tanıştığımızda, birkaç yıl önce, beni kampüsün kenarında Aries'i takip ederken buldular. Peki, neden Aries'i takip ediyorlardı?

Yaptığımız anlaşma, Hayes imparatorluğunu yıkmak için beni tamamen tuzağa düşürmelerini içeriyordu. Depo hazır olduğunda işin çabuk halledilmesini istediler, hatta Aries'ten intikam almak için ekstra kaynaklar sağladılar. Ancak, işimin ne zaman bitmesini istedikleri konusunda kesin bir zaman çizelgesi belirlemediler ve Lilian ortaya çıkana kadar işleri tırmandırmaya başlamadılar.

Bu adamlar hakkında elimden geldiğince araştırma yaptım. Yaşlı olanı her zaman sorumlu olan kişiydi. Diğerinin onun oğluydu sanırım, ama birbirleriyle baba-oğul gibi konuşmuyorlardı. Konuştuğumuz süre boyunca tek bir isim bile ağızdan çıkmadı. Bunun yerine, karşılıklı yıkımı aramızdaki bir koz olarak kullandılar.

Bir önseziyle, tekne evi olayının olduğu günle ilgili bilgi arıyorum. Hayatımın en kötü gününü kasten yeniden gündeme getirmek, sık yaptığım bir şey değil, ama içgüdülerim orada bir bağlantıyı kaçırdığımı söylüyor.

O yaz göl evinde yapılan toplantının fotoğraflarını buldum, herkes Great Gatsby saçmalığı gibi beyazlar giymişti. Richard ilk eşi, annem Elizabeth ile birlikte. Ve Patricia da var, henüz Richard'ın eşi değil, asistanı olarak, çerçevenin kenarında duruyor. O zamanlar, annemin ölümünden yıllar sonra evlenmeden önce, onun için çalışıyordu.

Patricia Richard'ı tanıyordu. Patricia o gün göl evinde oradaydı. Patricia olanları gördü.

Bu farkındalık beni geriye, unutulmuş bir anıya değil, yıllardır gömmeye çalıştığım bir anıya geri götürdü.

Göl evi. Yaz. Kayıkhane. Annemin yüzü karanlık suyun altında kayboluyor. Dizüstü bilgisayarını kapatıyorum, sanki bu, her zaman orada olan, bilinçaltımın yüzeyinin hemen altında gizlenen anıları engelleyebilirmiş gibi. O günden beri öfkemi, intikamımı ve tüm varlığımı besleyen anıları.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, ellerimin avuç içlerini gözlerime bastırarak. "Siktir, siktir, siktir."

"Kundaklama mı?"

Dönüp bakınca Lilian'ı kapıda dururken görüyorum, duştan çıkmış saçları hala ıslak, yüzünde endişe dolu bir ifade var. Kendimi hissettiğim kadar dengesiz görünüyor olmalıyım ki, sanki vahşi bir hayvanla uğraşır gibi dikkatli bir şekilde yaklaşıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor, önce dizüstü bilgisayara, sonra bana bakarak. "Bir şey mi buldun?"

Hemen cevap veremiyorum. Tekne eviyle ilgili anılarım - yıllardır taşıdığım, varlığımın her yönünü şekillendiren anılar - çok yüzeysel. Boğazım sıkışmış, göğsüm daralmış gibi hissediyorum. Panik atak geçirmemizin üzerinden yıllar geçti, ama belirtileri tanıyorum.

"Hey, hey." Lilian'ın sesi kulaklarımda çınlayan uğultuyu keser. Şimdi daha yakındır, eli koluma dokunmak ister gibi ama dokunmalı mı emin olamıyormuş gibi kolumun yanında durur. "Benimle nefes al, tamam mı? Burnundan nefes al, ağzından ver."

Onun talimatını mekanik olarak takip ediyorum, burnumdan hava çekip ağzımdan zorla dışarı veriyorum. Bir, iki, üç kez. Oda

dönmeyi yavaş yavaş bırakıyor, görüşüm netleşiyor.

"İşte böyle," diye cesaretlendiriyor beni, sesi alışık olmadığım bir şekilde yumuşak. "Nefes almaya devam et."

Sonunda tekrar konuşabildiğimde, kelimeler boğazımı sıyrarak sertçe çıkar. "Bir şey buldum. Annenle ilgili. Ve kayıkhane olayıyla ilgili."

"Annem mi?" diye sordu ve sonunda elini koluma koydu. Dokunuşu beni sakinleştirdi, beni tekrar dibe çekmeye çalışan anılar dışında odaklanabileceğim bir şey verdi.

Dizüstü bilgisayarı açıp ona fotoğrafı gösteriyorum. "Patricia oradaydı. Annemin öldüğü gün. O zamanlar Richard için çalışıyordu, evlenmeden önce."

Lilian resmi inceliyor, parmakları sanki fotoğraftaki insanlara dokunabilecekmiş gibi ekranın üzerinde duruyor. "O gün orada mıydı?"

"Öyle görünüyor," diyorum, tepkisini dikkatle izleyerek. "O zamanlar Richard'ın asistanıydı. Annemin ölümünden sonra evlenmeden önce."

Fotoğrafi incelerken gözleri hafifçe kısılr. "Richard'dan önce Hayes ailesini tanıdığını bana hiç söylememişti. Hayatındaki bir başka yalan."

"Patricia, başkalarının görmesini istemediği şeyleri saklamakta her zaman çok başarılı olmuştur," diyorum, sesimdeki acımasızlığı gizleyemiyorum.

"O gün ne oldu?" diye sordu Lilian, sanki kırık camların üzerinde yürüdüğünü biliyor gibi nazik bir sesle. "Tekne evinde mi?"

Hiç kimseye tüm gerçeği anlatmadım. Bunun bir önemi yoktu zaten. O olaydan beri her gün bununla yaşadım ve zihnimde o kadar çok kez tekrar ettim ki, sanki bir yara izi gibi kalbime kazındı. Ama şimdi Lilian'a, gözlerindeki samimi endişeye, yargılama ya da korku içermeyen bakışlarına bakınca, bir şey beni konuşmaya zorluyor.

"On dört yaşındaydım, hepimiz on dört yaşındaydık," diye başlıyorum, kelimeler beklediğimden daha kolay çıkıyor. "Yazdı. Richard'ın göl evinde düzenlediği iş toplantılarından biriydi."

Masaya geri dönüp, fotoğrafı daha iyi görebilmesi için dizüstü bilgisayarı çeviriyorum. "Aries bir kızı etkilemek istiyordu." Bir ara veriyorum. Kızın adı Sophia'ydı. Sadece bizimle takılan bir kızdı. Richard'ın iş ortağının kızlarından biri. Onlara kayıkhaneyi gezmelerini önerdi.

Onları takip ettim, ilgilendiğim için değil, sıkıldığım için. Yetişkinlerin partisine katılan on dört yaşında çocuklar, anlarsın ya?"

Lilian başını sallar, yanıma oturmak için başka bir sandalye çeker, o kadar yakın ki şampuanının temiz kokusunu alabilir ve cildinden yayılan sıcaklığı hissedebilirim.

"Kayıkhane yasaktı. Richard bu konuda çok netti. Yenileniyordu ve güvenli değildi. Aries umursamadı. Her zaman sınırları zorluyor, ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyordu."

Ellerim istemsizce sıkışır, tırnaklarım avuç içlerime batar. "Kirişlere tırmanıp gösteriş yapıyordu. Sophia'ya da ona katılmasını söyledi. Sophia tereddüt etti ama Aries ısrar etti. 'Bebeklik yapma,' dedi ona. 'Hiçbir tehlike yok.'"

Hâlâ sesini duyabiliyorum, teknelerin üzerindeki tahta kirişte dengede dururken sırtışını görebiliyorum. Çok kendinden emin. Kendi yenilmezliğinden çok emin.

"Sonunda o da pes etti ve ona katılmak için tırmanmaya başladı. Ben yerde kalıp izledim. Aptalca olduğunu biliyordum, ama..." Omuzlarımı silkiyorum, eski tanıdık suçluluk duygusu omuzlarımı ağırlaştırıyor. "Onları durdurmadım."

Lilian'ın eli benimkini bulur, parmakları benim aşırı ısınmış tenime serin gelir. "Sen daha çocuktun," der sessizce.

"Aries de öyleydi," diye karşılık verdim. "Bu onun pervasız bir pislik olmasını engellemedi."

Derin bir nefes alıp kendimi devam etmeye zorladım. "Sophia kaydı. Kiriş ıslaktı ya da çürümüştü, bilmiyorum. Düştü. Düşerken kafasını teknelerden birine çarptı, sonra suya düştü."

O görüntü şimdi çok net: Kızın vücudu havada bükülüyor, kafası sürat teknesinin kenarına çarptığında mide bulandırıcı bir ses çıkıyor, suya düştüğünde su sıçırıyor. Kan, dökülmüş şarap gibi yüzeye yayılıyor.

"Aries donakaldı. Kirişin üzerinde durup, kızın kaybolduğu suya bakıyordu. Ona bir şey yapması, kızı yardım etmesi için bağırdım ama kıpırdamadı. Kıpırdamıyordu."

Öfkem arttıkça sesim sertleşiyor, kafa karıştırıcı paniğin ardından tanıdık ve rahatlatıcı bir his. "Onun peşinden atlamak üzereydim ki annem kapıda belirdi. Gürültüyü duymuş ve bizi aramaya gelmiş olmalıydı."

Lilian, sanki olacakları hissetmiş gibi elimi daha sıkı tuttu.

"Sophia'yı suda gördü, kanı gördü. Tereddüt etmedi. Onun peşinden suya atladı." Boğazım sözcükleri sıkıştırıyor, boğuk bir sesle çıkıyorlar. "Sophia'yı yakalamayı başardı, onu benim ulaşabileceğim kenara doğru itti. Ama küçük teknelerden biri, tavandan sarkan bir kano ya da benzeri bir şey, düştü. Suyu çarptı, alabora oldu. Onu altında sıkıştırdı."

Anı şimdi çok net—annemin yüzü, karanlık suda bir anlığına görünen, eli Sophia'nın hareketsiz bedenini benim diz çöktüğüm kenara doğru itiyor. Sonra tekne düştüğünde bir çarpma sesi geldi, ardından korkunç bir sessizlik oldu.

Hayır. Kafamı sallıyorum, o günkü karanlık, puslu su yüzeyi gibi anıları geri getirmeye çalışıyorum. Atlamadan önce yana doğru eğiliyordu, sanki dengesi yokmuş gibi. Sonra geri gelmedi...

"Ona ulaşmak için tekneyi kaldırmaya çalıştım, ama yeterince güçlü değildim." Sesim, yıllardır beni rahatsız eden bu başarısızlığı itiraf ederken çatladı. "Yeterince güçlü değildim."

Lilian, sempati ve acı arasında bir ses çıkardı. Diğer elini yüzüme getirdi, başparmağıyla fark etmediğim nemi sildi.

"Richard ve diğerleri geldiğinde, artık çok geçti. Sophia baygındı ama nefes alıyordu. Annem ise..." Hala bile söyleyemiyorum. "Ölmüş."

"Kundaklama," diye fısıldadı Lilian ve sesindeki sadece benim adım bile beni neredeyse

"Aries hala o lanet kirişin üzerindeydi," diye devam ettim, sözlerim acı . "Hâlâ kıpırdamamıştı. Sanki gerçek değilmiş gibi, aşağıda olan her şeyi bir film gibi izliyordu."

Elini elimden çektim, mesafeye ihtiyacım vardı, öfkeye ihtiyacım vardı bu sonraki kısmı atlatmak için.

"Richard duruma bir bakış attı ve bir karar verdi. Varisi koru. Altın çocuğu koru." Gülerek, sesim sert ve mizahsız. "Herkes Sophia'yı ittiğimi söyledi. Annemin kızı kurtarmaya çalışırken öldüğü kazaya benim neden olduğumu söyledi."

Lilian şoktan gözlerini genişletir. "Ama bu doğru olamaz..."

"Doğru mu? Hayır. Ama bu uygun bir şeydi." Artık daha fazla sabit duramadan ayağa kalkıyorum ve odanın küçük sınırları içinde volta atmaya başlıyorum. "Aries onların istediği kişiydi."

. Mükemmel oğul. Layık varis. Ben sadece... fazlalıktım. Atılabilir." "Bu yüzden seni gönderdiler," diyor Lilian, farkına vararak. "Tesis'e.

Tesis'e. Aries seni korumak için hiçbir şey söylemedi mi?"

Omuz silkiyorum. Bir önemi olmazdı. "Hemen değil. Önce psikolojik değerlendirmeler yapıldı. İlaçlar verildi. 'Şiddet eğilimlerim' ve 'dengesiz davranışlarım' hakkında endişeli tartışmalar yapıldı. Richard, sorunların belgelenmiş bir geçmişi, kağıt üzerinde izleri olmasını sağladı."

Kazadan sonraki o ayların anıları, kazanın kendisinden neredeyse daha kötüydü — herkesin bana bakışları, fısıltılar, daha önce sadece kayıtsızlık barındıran gözlerdeki ani korku.

"Aries gerçeği söylemiş olabilir, ama bu bana hiç yardımcı olmadı. Richard'ın olayları anlatışına uydu, bana tuhaf davranıp davranmadığımı, Sophia'yı tehdit edip etmediğimi, ona gösterdiği ilgiden kıskançlık duyup duymadığımı sorulduğunda başını salladı."

"Belki de buna inanmıştır," diyor Lilian nazikçe. "Travma, özellikle çocuklarda hafızaya garip şeyler yapabilir."

Yürümekten vazgeçip ona inanamayan bir ifadeyle bakıyorum. "Onu savunuyor musun?" "Hayır," diyor hemen. "Sadece anlamaya çalışıyorum."

"Anlayacak bir şey yok. O zamanlar bir korkaktı, şimdi de bir korkak." İçimdeki enerjiyi kontrol edemeyerek, heyecanlı hareketlerime devam ediyorum. "Ben Tesise gönderildiğimde, herkes resmi hikayeyi inanıyordu. Muhtemelen Aries bile. Zihnin kendini suçluluktan korumak için neler yapabileceği şaşırtıcı."

"Peki ya Sophia?" diye sorar Lilian. "Olanları hatırlamadı mı?"

"Travmatik beyin hasarı," diye cevap veriyorum düz bir sesle. "Uygun bir hafıza kaybı. Ve ailesi sessiz kalmaları karşılığında iyi bir tazminat aldı. Hamptons'ta yeni bir tatil evi. Sophia ve kardeşi için özel okul. Paranın insanların ahlakını satın alabilmesi şaşırtıcı."

Lilian bir an sessiz kalır, ona anlattıklarımı sindirir. Tekrar konuşmaya başladığında, sesi dikkatli ve ölçülüdür. "Ve bunca yıl boyunca kimseye gerçeği söylemedin mi?"

"Bana kim inanırdı ki? Sorunlu ikiz? Şiddet eğilimli olan? Herkesin güvenliği için kilit altına almak zorunda kaldıkları deli olan?" Sesimdeki acı, metali bile aşındırabilirdi. "Ayrıca, ne anlamı olurdu ki? Annem yine de ölmüş olacaktı. Hiçbir şey değişmeyecekti."

"Adalet değişirdi," diyor Lilian yumuşak bir sesle. "Gerçek değişirdi."

"Gerçek mi?" diye alay ediyorum. "Hayes ailesi, gerçek yüzlerine tokat atsa bile onu tanımaz."

"Ben bir Hayes'im," diye hatırlatıyor bana. "Ve ben gerçeği istiyorum. Her şeyi."

Yürümekten vazgeçip, bu konuşma başladığından beri ilk kez ona gerçekten baktım. Duştan çıkmış, hala ıslaktı, küçük vücuduna büyük gelen ödünç giysiler giymişti, saçları kururken kıvrılıyordu. Kendi hayatıyla ilgili gerçeklerin ortaya çıkmasıyla sınırlarına itilmiş, savunmasız ve bitkin görünüyordu.

Yine de bakışlarında tanıdığım bir sertlik var — tüm bu yıllar boyunca beni ayakta tutan ve başka hiçbir şeyin yapamadığı halde intikamımı besleyen aynı kararlılık.

"Gerçek çirkin," diye uyarıyorum onu. "Seni özgür kılmaz. Sadece taşıman gereken yeni zincirler verir."

"Şansımı deneyeceğim," diye cevaplar ve ayağa kalkarak karşımda durur. "Karanlıkta yaşamaktan bıktım, Arson. Başkalarının benim hayatım hakkında neyi bileceğine karar vermesinden bıktım."

Cevap veremeden, kapıdaki bir hareket dikkatimi çekti. Aries orada duruyordu, yüzü solgun, gözleri şoktan büyümüş. Ne kadar süredir dinliyordu? Ne kadarını duymuştu?

"Aries," diyor Lilian, sesinde şaşkınlık belirgin. "Geri dönmüşsün."

O cevap vermez, ona bakmaz bile. Bakışları bana sabitlenmiştir, benimkine tıpatıp benzeyen gözlerinde, çözemediğim -ya da çözmek istemediğim- bir duygu fırtınası kopmaktadır.

"Bu doğru mu?" diye soruyor sonunda, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. Yüzünde bir tür şaşkınlık var. "Gerçekten böyle mi oldu?"

Onun bakışlarına yılmadan karşılık veriyorum, yılların öfkesi ve kızgınlığı derimin altında kaynıyor. "Sen söyle, kardeşim. Oradaydın."

Sanki ona vurmuşum gibi irkildi, bir eliyle kapı çerçevesine tutunarak dengede kalmaya çalıştı. "Ben... Ben yapamam..."

"Hatırlayamıyorum?" diye onun yerine cümleyi tamamlarım, sözlerimden küçümseme damlar. "Ne kadar da uygun."

"Arson," dedi Lilian, sesinde bir uyarı vardı. "Yapma."

Uyarılardan, ihtiyatlı davranmaktan çok öteyim. Orada durup, başından beri benim yıkımımın mimarı olmasına rağmen hala kurban rolünü oynadığını görmek, içimde bastırılamayacak bir şeyleri ateşliyor.

"Suçu üstlenmeme izin verdin," diyorum, her kelime kesin ve keskin. "Beni hapse atmalarına izin verdin. Dünyayı ikna etmelerine izin verdin..."

ben—kırılmıştım. Tehlikeliydim. Özgürlük, aile ya da temel insan onuruna layık değildim.”

"Bilmiyordum," diye fısıldadı, ama sesinde şüphe vardı, kendi etrafında kurduğu hikayede çatlaklar oluşuyordu.

"Saçmalık," diyorum. "Biliyordun. Belki ilk başta değil. Belki bilinçli olarak değil. Ama bir parçan her zaman gerçeği biliyordu."

Lilian aramıza girer, sanki öfke ve suçlamaların dalgasını fiziksel olarak durdurabilecekmış gibi ellerini kaldırır. "Bu yardımcı olmuyor," der kararlı bir sesle. "Şu ana, şu anda olanlara odaklanmalıyız."

"Oh, ben odaklandım," diye onu temin ederim, gözlerimi kardeşimden hiç ayırmadan. "Çok odaklandım. Patricia'nın planladığı her neyse, seni güvenli bir şekilde atlatmaya. Richard'ı ve onun inşa ettiği her şeyi yok etmeye. Ve tüm bunlar bittiğinde" — Aries'e doğru bir adım atarım, o içgüdüsel olarak geri çekildiğinde içimde bir tatmin duygusu parlar — "seninle benim hesaplaşmamız var, kardeşim."

Bir an için, hepimiz donmuş gibi duruyoruz — ben, zar zor bastırdığım şiddetle titriyorum; Lilian, her zamanki gibi aramızda sıkışmış durumda; Aries, yüzü solmuş, sonunda uzun süredir inkar ettiği gerçeğe yüzleşiyor.

Tek kelime etmeden arkasını dönüp uzaklaşır. Savunma yok. İnkâr yok. Korkaklığının bana neye mal olduğunu kabul etmiyor. Sadece ayak sesleri, korkakça geri çekilme gibi koridorda yankılanıp kayboluyor.

"Arson," diyor Lilian sessizce, elini koluma koyarak. "O da çok şey yaşadı."

"Onun için işleri kolaylaştırmayı umursadığımı sanmıyorum." Gülerek, kendi kulaklarıma bile sert ve tiz gelen bir ses çıkarırım. "O yerde yıllarımı geçirdim, Lilian. Yıllarca 'tedavi' ve 'terapi' gördüm ve temelden bozuk olduğum söylendi. Kendi annemi öldürdüğüm söylendi. Başıma gelen her şeyi hak ettiğim söylendi."

O, çoğu insanın yapacağı gibi benim öfkemi görerek geri çekilmiyor. Aksine, bana yaklaşıyor, beni sürekli şaşırtan bir şekilde korkusuzca.

"Biliyorum," diyor basitçe. "Ve bu yanılttı. Her şey yanılttı. Ama Aries Richard değil. O da bir çocuktı."

"O bir korkaktı," diye düzeltiyorum. "Ve hala öyle. Yaptıklarının yüzüne bakmak yerine kaçıyor."

"Belki," diye kabul ediyor. "Ya da belki de o da senin kadar zarar görmüş, ama farklı bir şekilde."

Kardeşimin benim yaşadıklarımla karşılaştırılabilir bir şey yaşadığı imasına karşı çıkmak, öfkelenmek istiyorum. Ama birdenbire tüm gücüm tükeniyor, geriye sadece yorgunluk kalıyor. Anılar, yüzleşme, öfkemi kontrol altında tutmak için gereken sürekli tetikte olma hali... Hepsi beni yıpratıyor.

"Sadece... bana biraz zaman ver," diyorum, masaya, az önce serbest bıraktığım hayaletlere kıyasla artık önemsiz görünen araştırmaya geri dönerek. "Çalışmaya devam etmeliyim."

Tereddüt ediyor, beni kendi şeytanlarımla yalnız bırakmak istemediğı belli. "Emin misin?"

"Evet." Ona bakmıyorum, bunun yerine ekrana, Patricia'nın yanında duran annemin resmine odaklanıyorum, ikisi de birkaç yıl sonra onları bekleyen trajedilerden habersiz. "Lütfen."

Bir süre sonra, onun yumuşak ayak seslerinin uzaklaştığını, ardından kapının arkasından gelen hafif bir tıklamayı duyarım. Ancak o zaman kendimi koltuğa bırakıp, yüzümü ellerimin arasına gömerim ve yıllardır kaçmaya çalıştığım anıların tüm ağırlığını hissederim.

Kayıkthane. Kiriş. Düşüş. Suyun altındaki annemin yüzü. Richard'ın hangi oğlunu kurtaracağına ve hangisini feda edeceğine karar verirkenki soğuk hesaplaması. Beyaz duvarları, ifadesiz doktorları ve dünyayı griye çeviren ilaçlarıyla Tesis.

Ve tüm bunların arasında, Aries. Her zaman Aries. Ben hiçbir şey alamazken her şeyi alan ikiz kardeşim. Annemizin ölümüne neden olan ve ben onun yaptıklarının bedelini öderken, kendisi hiçbir zarar görmeden uzaklaşan kardeşim.

Şu anda bile, yaptıklarının gerçeğiyle yüzleşemeyen kişi.

Bu iş bittiğinde, Lilian güvende olduğunda ve Richard yok edildiğinde, kardeşimle hesaplaşacağım. İntikam için değil, artık o aşamayı geçtim. Bunun yerine, adalet ve gerçeği istiyorum. Başkasının çocuğunu oğlunun pervasızlığından kurtarmak için ölmeyi hak etmeyen annem için. Herkesin gereksiz gördüğü oğlu da dahil, her iki oğlunu da seven Elizabeth Hayes için.

ON SEKİZ LILIAN

Depo boş hissettiriyor, söylenmemiş sözler ve gömülü gerçeklerle yankılanıyor. Beton koridorlarda dolaşıyorum, Aries'i arıyorum, olanlardan sonra iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Arson ile olan çatışma acımasızdı, belki gerekliydi, ama yine de acımasızdı. Önce ortak alanları kontrol ediyorum: geçici mutfak, monitörlerle dolu güvenlik odası ve paylaştığımız dar yaşam alanı.

Ondan hiçbir iz yok. Hafifçe aralık bırakılmış ağır metal bir kapının önünden geçerken duyuyorum — birinin nefesini kontrol etmeye çalıştığı yumuşak, ritmik sesi.

Kırık bir sandalyeye oturmuş, sırtı duvara dayalı, dizleri göğsüne çekilmiş, kendini daha küçük göstermeye çalışan bir çocuk gibi. Bu pozisyon onu daha önce hiç görmediğim bir şekilde savunmasız gösteriyor — kendinden emin Hayes varisi ya da öfkeli tutsak değil, sadece yıllardır inkar ettiği gerçeklerin altında ezilmiş bir adam.

"Aries?" Onu korkutmak istemediğim için sesimi yumuşak tutuyorum.

Başını kaldırıyor, gözleri bir anlığına genişliyor ve odaklanamıyor, sonra tanıyor. "Lilian." Düzleşiyor, kendini toparlamaya çalışıyor, az önce yıkıldığını gördüğüm duvarları yeniden inşa etmeye çalışıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni arıyordum." Odaya giriyorum, soğuk ve boş hissettiren ortama karşı titremeyi engelliyorum. Tanrım, böyle bir yerde aylarca aklını kaybetmeden nasıl hayatta kalabildi? "Endişelendim."

"Ben iyiyim." Yalan o kadar bariz ki, bu kadar üzücü olmasaydı komik bile olabilirdi. "Sadece düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı."

"Burada mı?" Boş, harap odayı işaret ederek, şüphemi gizlemeden soruyorum. "Bu yerde mi?"

Omuzlarını silkiyor, hareketi sert ve rahatsız edici. "Uygun göründü."

Ona yaklaşıp, onu sıkıştırmamaya dikkat ederek yanındaki sallanan sandalyeye oturdum. Şu anda en son ihtiyacı olan şey, kapana kısılmış hissetmekti.

Ve sandalye tehlikeli bir şekilde sallanırken kıcımın üstüne düşmemeye dikkat ediyorum.

"Orada olanlar..." diye başlıyorum, nereye varmak istediğimi tam olarak bilmeden. "Arson'un söylediği şeyler..."

"Doğru." Beni keser, sesi düzdür. "Her kelimesi."

Kahretsin. Onun böyle açıkça itiraf edeceğini beklemiyordum. Her zamanki gibi konuyu saptırması, dikkatli bir şekilde yeniden çerçevelemesi, suçu ustaca başkasına atması için kendimi hazırlamıştım.

"Hatırlıyor musun?" diye soruyorum, yüzünü inceleyerek.

"Bilinçli olarak değil. Şimdiye kadar değil." Elini saçlarına geçirir, onu her zamanki gibi dağınık hale getirir, bu da onu daha genç gösterir. "Ama onun anlattıklarını dinlerken, sanki... daha önce izlediğim ama unuttuğum bir filmi izliyormuşum gibi hissettim. Sanki anılar hep oradaydı, sadece gömülüydü."

"Sen çocuktun, Aries," diye hatırlatırım, çünkü birinin bunu söylemesi önemli görünüyor. "On dört yaşındaydın."

"O da öyleydi." Gözleri benimkilere çarptı, kendinden nefret dolu bir bakışla. "Ve o donup kalmadı. Yaptığı şeyin suçunu başkasına yüklememi."

Elini tutmak için uzandım, çekileceğini düşünerek. Çekilmedi, ama parmakları benimkilerde gevşek kaldı, ne kabul ediyor ne de reddediyordu.

"Onu ben öldürdüm," diye fısıldadı, ses o kadar kısık çıkmıştı ki, duymak için ona yaklaşmam gerekti.

"Annemi. Onu aptallığımla, gösterişçiliğimle öldürdüm. Sonra da bunun suçunu Arson'a yükledim. Onu hapse attırdım. Bunun benim değil, onun suçu olduğuna beni ikna ettirdim."

"Onu sen öldürmedin," diye karşılık verdim, elini sıkarak. "Bir kazaydı. Korkunç, berbat bir kaza."

"Benim neden olduğum." Elini çekip, aramızdaki mesafeyi artırıyor. "Sonra da korkaklık ederek durumu daha da kötüleştirdim. Yalanlara uyarak."

"Şoktaydın. Travma geçirmiştin."

"Dur." Sesi sertleşir, eski Aries'in kırılganlığının içinden bir anlık parıltı çıkar. "Bana mazeret uydurma. Bunun için değil."

Sessizleşiyorum, onu teselli etme çabalarımın onu daha da uzaklaştırdığını fark ediyorum. Bir an için, hücrenin sessizliğinde oturuyoruz, ortaya çıkan gerçeklerin ağırlığı ikimizin de üstüne çöküyor.

"Senin nezaketin hak etmiyorum," der sonunda, boş beton duvara bakarak. "Ya da affını. Ya da aramızdaki... her neyse onu."

"Bunu sen karar veremezsin," diye cevap veriyorum, sesime giren kararlılık onu şaşırtıyor gibi görünüyor. "Duygularım, affetmem... bunlar benim

senin reddedebileceğin şeyler değil."

Bana baktı, gözlerinde karışık bir duygu vardı, suçluluk ve şaşkınlık. "Duyduğun şeyden sonra bana nasıl bakabiliyorsun? Yaptığım şeyden sonra?"

"Çünkü seni görüyorum, Aries. Hepinizi. Sadece çocukken yaptığın hatayı değil, dönüştüğün adamı da. İyi ve kötü yanlarını, güçlü ve zayıf yanlarını. Her şeyi."

"Olduğum adam," diye acı bir gülümsemeyle tekrarlar. "Mükemmel Hayes varisi. Görevine sadık evlat. Kardeşinin suçları yüzünden acı çekmesine izin veren korkak."

"Aynı zamanda şu anda beni korumaya çalışan adam," diye karşılık veriyorum. "Aylarca esaret altında kalmasına rağmen pes etmeyen adam. Uzun süredir inkar ettiği gerçeğe nihayet yüzleşen adam."

Kafasını sallar, tamamen berbat olmayan hiçbir halini kabul etmeye hazır değildir. "Gitmelisin. Arson'un yanında ol. En azından o kim olduğu konusunda dürüst."

"Hayır." Bu kelime, istemediğim kadar güçlü bir şekilde çıkıyor ve beton duvarlarda hafif bir yankı yapıyor. "Beni uzaklaştırmaya izin vermeyeceğim. Artık olmaz."

"Lilian..."

"Hayır," diye tekrar ediyorum, onun mesafe yaratma çabasına rağmen ona yaklaşıyorum. "Hayatım boyunca kontrol edildim, ne yapmam, kim olmam, nasıl hissetmem gerektiği söylendi. Annem tarafından, doktorlar tarafından, benim için en iyisinin ne olduğunu bildiklerini düşünen herkes tarafından. Artık bıktım. Başkalarının benim adıma karar vermesinden bıktım."

Yüzündeki ifade değişir — belki de sesimdeki sertliğe şaşırmıştır. Ben hiç karşı koyan, kendi fikrini savunan biri olmadım. Mükemmel, kırılgan bir kız, kurallara uyan, ilaçlarını alan ve kendisine konulan sınırlamaları kabul eden.

Artık değil.

"Kime değer vereceğimi ben seçerim," diye devam ediyorum, gözlerine bakarak. "Kime affedip, kimi anlayacağımı, kime..." Tereddüt ediyorum, içimde dönen diğer duyguyu adlandırmaya henüz hazır değilim. "Ve şu anda, burada olmayı seçiyorum. Seninle. Sen bunu hak ettiğini düşünsen de, düşünmesen de."

Bir an için, yanlış bir asalet ya da kendini cezalandırma duygusuyla tartışmaya devam edip beni uzaklaştırmaya çalışacağını düşündüm. Ama bunun yerine omuzları çöktü, içindeki mücadele gücü tükendi.

"Seni anlamıyorum," diyor yumuşak bir sesle.

"Beni anlamana gerek yok," diye cevap veriyorum. "Sadece benim hiçbir yere gitmeyeceğimi kabul et."

Tereddütle, tekrar elini tutmaya uzanırım. Bu sefer, parmakları benimkini kavrar, sanki fırtınada bir can simidiymişim gibi tutunur. Yere bir gölge düşer ve başımı kaldırıp kapıda duran Arson'ı görürüm. Önündeki manzarayı izlerken yüzünde sert bir ifade vardır: Aries ve ben, birbirimize yakın oturmuş, ellerimiz birbirine kenetlenmiş.

"Ne kadar dokunaklı," diyor, sesi alaycı bir tonla. "Kayıp oğul, günahlarından tövbe ediyor."

Aries yanımda gerginleşir ama tuzağa düşmez. Arson'a uyarıcı bir bakış atarım, sessizce olayları daha da ileri götürmemesi için yalvarırım.

Tabii ki görmezden gelir. "Ne yaparsam yapayım, neyi açığa çıkarırsam çıkarayım, sen hep ona dönüyorsun, değil mi?" Suçlama bana yöneliktir, kıskançlık ya da basit bir kinle dolu keskin bir suçlamadır. "Altın çocuk. Seçilmiş olan."

"Öyle değil..." diye başlıyorum, ama o beni küçümseyen bir hareketle kesiyor.

"Boş ver. Senin açıklamalarına ya da acıma duyguna ihtiyacım yok." Bakışları Aries'e kayar, soğuk ve hesaplayıcıdır. "Konaklamadan memnun musun, kardeşim? Nostaljik hissediyorsan kapıyı tekrar kilitleyebilirim. Tam olarak aynı olmaz, ama halledebilirim."

Aries yavaşça ayağa kalkar, eli elimden kayar. "O hücreden daha kötüsünü hak ettim," der sessizce. "İkimiz de bunu biliyoruz. Dışarıda iyi bir hayatım olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama benim tarafımı bilmiyorsun. Sen gittikten sonra olanları."

Bu basit itiraf, Arson'u dengesinden çıkarmış gibi görünüyor, sanki reddetmeye, tartışmaya ya da kabul etmekten başka her şeye hazırlıklıymış gibi.

"Bu beklemek zorunda. Yapacak işlerimiz var," diyor bir süre sonra, duygular çok karmaşık hale geldiğinde pratikliğe yöneliyor. Telefonunu aramızda sallıyor. "Destekçiler sabırsızlanmaya başladı."

"Bu bizim için ne anlama geliyor?" diye soruyorum, ikizler arasındaki gerginliği yatıştırmaya çalışarak ayağa kalkıyorum.

"Daha hızlı hareket etmemiz gerektiği anlamına geliyor. Annenin planını, o uygulamaya geçmeden önce çözmeliyiz. Ya da onu ve Richard'ı alt etmeliyiz ve destekçilerin bundan sonra bizi rahat bırakmasını ummalıyız." Aramızda bakışlarını gezdirir, yüzünde tiksinti gibi bir ifade belirir. "Tabii ikiniz bu küçük terapi seansından kendinizi koparabilirsiniz."

"Arson," diyorum, sesimdeki yalvarışı gizlemeden. "Hadi ama. Bu kimseye fayda sağlamıyor."

Bir an için, yumuşayacağını, birlikte çalışabilmemiz için düşmanlığını bir kenara bırakacağını düşündüm. Sonra yüzündeki ifade tekrar sertleşti, duvarlar yerine oturdu.

"İtirafçı rolünü oynamayı bitirdiğinizde ana odada buluşalım," der ve dönüp gider. "Bazılarımız bu karmaşayı çözmeye çalışıyoruz."

Koridorda yankılanan ayak sesleriyle uzaklaşır ve ardında bir soğukluk bırakır.

Koç onun gidişini izler, sonra bana boyun eğmiş bir ifadeyle döner. "Bir konuda haklı. Geçmişe değil, şu anda olanlara odaklanmamız gerekiyor."

"Geçmiş, şu anda olanların bir parçası," diye karşılık veriyorum. "Hepsi bir şekilde birbirine bağlı: kayıkhane, annem, destekçiler, hepsi."

"Belki." Yine elini saçlarına geçirir, sakinliği yavaş yavaş geri gelir. "Ama şu anda uzlaşmadan çok bilgiye ihtiyacımız var."

Ben cevap veremeden, kapıya doğru ilerleyerek paylaştığımız anı geride bıraktı. "Bazı bağlantılarımı kontrol edeceğim, Patricia'nın ne planladığını öğrenebilir miyim diye bakacağım."

"Aries..."

"Sorun değil, Lilian," dedi, kapıda durarak. "Gerçekten. Sadece... her şeyi sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var. Ne yapacağımı anlamak için."

Tartışmak, konuşmayı bitirmemiz gerektiğini ısrar etmek istiyorum, ama onun zamana ihtiyacı olduğunu anlıyorum. "Tamam. Ama bu konuyu konuşmamız bitmedi."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "Hayır, sanmıyorum."

Sonra o da gider, beni boş odada yalnız bırakır. İroni gözümünden kaçmaz: O yalnızlık için burayı seçti, ama şimdi burada yalnız kalan benim, düşüncelerimle baş başa.

Son birkaç saatteki duygusal çalkantıdan aniden yorgun düşerek koltuğa geri çöküyorum. Kayıkhaneyle ilgili ortaya çıkan gerçekler, Aries'in suçluluk duygusu, Arson'un öfkesi, hepimiz arasındaki karmaşık duygu karmaşası... Sindirmek için çok fazla şey var.

Cebimdeki telefonum titreyerek beni ürküttü. Ekranda bilinmeyen bir numara görünüyordu ve bir an için onu görmezden gelmeyi düşündüm. Ama merakım galip geldi.

"Alo?"

"Bayan Hayes." Ses yumuşak, kültürlü, belli belirsiz tanıdık geliyor - beni kaçırın, Arson'un intikamını finanse eden iki adamdan yaşlı olanı. Kalbim korkuyla hızla atmaya başlar, ama kendimi sakin tutmaya zorlarım.

"Ne istiyorsunuz?" diye soruyorum, sesimin ne kadar sakin olduğuna şaşırarak.

"İster inanın ister inanmayın, size yardım etmek istiyorum." Sesi neredeyse eğleniyor gibi geliyor. "Zamanınız azalıyor ve oldukça... verimsiz bir şekilde boşuna çaba harcıyorsunuz."

"Neden bize yardım edesiniz?" Şüphelerimi gizlemeye çalışmıyorum. "Daha önce beni kaçırmak için bu kadar uğraştığınız halde? Az önce Arson'la da iletişime geçmediniz mi? İki tarafa da oynuyorsunuz?"

"Gerekli bir karmaşıklık," diyor küçümseyerek. "Ama bu, asıl hedeflerimizden uzaklaşmamıza neden oldu. En iyisi bunu çabucak çözüp asıl planımıza dönelim."

Sesinde beni rahatsız eden bir şey var, tam olarak tanımlayamadığım bir tanıdıklık. Sanki çok uzun zaman önce duymuşum gibi.

"O zaman ne öneriyorsun?" diye soruyorum, sesi tanımaya çalışırken oyuna devam ediyorum.

"Babanın vasiyeti," diyor basitçe. "Babanın vasiyetinin ayrıntılarına bakmanı öneririm. Orijinal belgeye, annenin on sekiz yaşına girdiğinde sana verdiği özetine değil. Görünüşe göre belgeleri iyice okumamışsın."

Nefesim kesildi. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Bunları bilmek benim işim, Bayan Hayes. Özellikle de insanların gizli tutmayı tercih ettiği şeyleri."

Sesi yumuşak olmasına rağmen, omurgamdan bir ürperti geçer. "Bunu bana neden söylüyorsunuz? Bundan ne kazanacaksınız?"

"Dediğim gibi, bu ana amacımızdan bizi uzaklaştırıyor. Ne kadar çabuk çözülürse, o kadar çabuk asıl önemli olan şeye geçebiliriz." Bir süre durur ve sesinde hesaplayıcı bir gülümseme duyabiliyorum. "Bunu profesyonel bir nezaket olarak düşünün."

"Profesyonel nezaket," diye tekrar ettim, şüphemi gizlemeye çalışmadan. "Beni kaçırın ve tehdit eden insanlardan."

"İş," diye sorunsuzca karşılık verir. "Kişisel bir şey değil, emin olun. En azından benim için değil. Diğerleri için ise, gerçekten çok kişisel bir şey."

Daha fazla soru sormadan önce, devam eder: "Vasiyeti inceleyin, Bayan Hayes. Zaman daralıyor ve Hayes kadınlarının küçük güç mücadelesinin, uğruna çalıştığımız her şeyi rayından çıkarmasını istemem."

Cevap veremedi hat kesilir ve ben şaşkınlık ve tedirginlik içinde telefona bakakalırdım. Hayes kadınlarının güç mücadelesi mi? Bu ne anlama geliyor? Babamın vasiyeti bu konuda nasıl yardımcı olabilir?

Ayağa kalkıp telefonu cebime koyarken, içimde yeni bir kararlılık oluşuyor. Bu adamlar ne tür bir oyun oynuyorlarsa, annem ve Hayes ailesiyle ne tür bir bağlantıları varsa, cevaplara ihtiyacım var. Ve görünüşe göre babamın vasiyeti en azından bazı cevapları barındırıyor.

Şimdi tek yapmam gereken, onu nasıl ele geçireceğimi bulmak.

ON DOKUZ KOÇ

Bu beton zeminlerde dolaşıp, aynı yüzlere bakıp, yıllardır gömdüğüm suçluluk, öfke ve anılarla boğulmak... Bu çok fazla. Kaynaklara ihtiyacımız var. Bilgiye. Bu çarpık aile dramasına hapsolmamış insanlara.

"Yardıma ihtiyacımız var," diyorum, Arson ve Lilian'ın bir dizüstü bilgisayarın başında eğilmiş olarak oturduğu güvenlik odasına girerken. "Profesyonel yardıma."

Arson başını kaldırmıyor. "Biz hallediyoruz."

"Öyle mi?" Çıkmaz sokaklarla ve cevapsız sorularla dolu dizüstü bilgisayar ekranını işaret ediyorum. "Destekçileriniz ensemizde. Patricia, bağış gerektiren bir tıbbi prosedür planlamış, bu ne anlama geliyorsa. Ve bizim elimizde hiçbir şey yok. Hiçbir kozumuz, planımız yok, sadece spekülasyonlar ve paranoya var."

"Peki çözümün ne?" Sonunda başını kaldırır, gözleri soğuk ve güvensizdir. "Süvarileri çağırmak mı? Tüm dünyayı durumumuzdan haberdar etmek mi?"

"Bütün dünyayı değil. Sadece benim adamlarımı." Kollarımı kavuşturup, yaklaşan kavgaya hazırlandım. "Drew, Sebastian, Lee. Onların kullanabileceğimiz kaynakları, bağlantıları ve becerileri var."

Arson'un kahkahası kısa ve acıdır. "Senin adamların. Senin yerini aldığını fark etmeyenler mi? Aylarca benimle içip eğlenen, benim sen olmadığımı fark etmeyenler mi? O adamlar mı?"

Bu suçlama canımı yakıyor çünkü içinde gerçeklik payı var. Arkadaşlarım, sözde arkadaşlarım, değişimi fark etmediler. Farklılıkları, ipuçlarını, beni gerçekten tanıyan herkesin fark etmesi gereken kişilikteki ince değişiklikleri görmediler.

"Belki de rolünü biraz fazla iyi oynadın, kardeşim," diye hatırlatıyorum ona, sesimdeki acıyı gizleyemeden. "Mezuniyetten itibaren rolünü oynadığını düşünürsek, son sınıfın tamamında değil, onlara biraz müsamaha gösterebilirim. Seni neredeyse hiç görmediler."

"Öyle olsa bile... müttefiklere ihtiyacımız varsa, en azından bir insanın değişimini fark edecek kadar gözlemci insanlara ihtiyacımız var." Arson ayağa kalkar ve bana karşı durur

karşımda durur. "*Arkadaşların* ya farkında değiller ya da suç ortağı. Her iki durumda da, bu operasyona yakın olmalarını istemiyorum."

"Mükemmel değiller, ama bana sadıklar." Yalanın tadı dilimde acı. Sadıklar mı? Drew sadık mıydı? Bu boktan dünyada gerçekten güvenilir biri var mı? "Ve bizim ihtiyacımız olan becerilere sahipler. Sebastian'ın ailesinin şehirdeki tüm hukuk firmalarıyla bağlantıları var. Lee devre kartı olan her şeyi hackleyebilir. Ve Drew..."

"Drew kendi hayatıyla çok meşgul," diye araya giriyor Arson. "Aylarca benim sen olduğumu fark etmedi bile. Neden şimdi ona güveniyorsun?"

"Güvenmiyorum," diye itiraf ediyorum, sözlerim istemeden keskinleşiyor. "Ama ben onun çıkarlarına güveniyorum. Ve şu anda, onun çıkarları bizimkilerle aynı. Hatta, aylarca hepsini kandırdığın gerçeği, gururlarını incitip bize yardım etmelerini sağlayacaktır. Her ne olursa olsun..." Uzun zamandır kardeşim gibi gördüğüm adamların beni bir hücrede çürümeye terk edebileceklerini kabul etmeye hazır olmadığım için, zorlukla yutkunuyorum. "Eskisi kadar yakın değiliz."

Lilian ikimizin arasında bakışlarını gezdiriyor, omuzlarında gerginlik belirgin, ama dinlediği açık. "Belki Aries haklıdır. Yardıma ihtiyacımız var. Tüm bu olaylardan duygusal olarak etkilenmemiş insanlara."

Arson'un bakışları ona kayar, bir an için yumuşar, ama sonra duvarlar tekrar yükselir. "Peki, ama bunu burada yapmayacağız. Senin üniversiteli arkadaşlarını, yaşamaya çalıştığımız yere getirmeyeceğim."

"Tamam." Telefonumu çıkarır, mesaj yazmaya başlarım. "O zaman Lilian'ı Drew'un evine götürelim. Tarafsız bir yer."

"Kesinlikle hayır." Arson'un reddi ani ve şiddetlidir. "Onu gözümün önünden ayırmayacağım, özellikle de Drew'un evinde."

"O zaman nereye?" diye soruyorum, kendi hayal kırıklığım da artıyor. "Güvenli bir yere ihtiyacımız var, Patricia'nın adamlarının bizi bulmasından endişe etmeden özgürce konuşabileceğimiz bir yere."

Soru sorarken cevap aklıma geldi. "Değirmen Evi. Benim odam. Bu güvenli evden ayrıldıktan sonra oraya gitmeyi planlamıştık, değil mi?"

"Eski odan," diye düzeltir Arson, gözlerinde bir anlık memnuniyet belirir. "Orada yaşıyordum, hatırladın mı? Senin yatağında yatıyor, senin eşyalarını kullanıyordum. Hepsini topladım."

Bu hatırlatma, beni kızdırmak için kasıtlı olarak yapılmış bir iğneleme. İşe yarıyor, ama ona bunu görerek tatmin olmasını istemiyorum. "Mesele şu ki,

orası kampüs içinde. Güvenli bir bina, tanıdık bir bölge. Ne Patricia ne de destekçilerin orada gözetim kurmuş olamaz.”

Arson bunu düşünür gibi görünüyor, riskleri ve faydaları tartıyor. "Ve arkadaşların bizimle orada buluşacak mı?"

"Evet." Mesajı bitirip gönder tuşuna basıyorum. Drew, Sebastian ve Lee'ye grup mesajı: *Mill House. Benim odam. Bir saat sonra. Acil. Kimseye söylemeyin.*

Cevaplar hemen geliyor. Üç farklı "*Yoldayım*" cevabı. Soru sormadan. Ne olursa olsun, çağrıldıklarında cevap veriyorlar.

"Hallettim," diyorum, telefonu cebime koyarak. "Bir saat sonra bizimle buluşacaklar." Arson'ın yüzü kararır. "Bunu kabul etmedim."

"Lilian'ı korumak mı istiyorsun? Patricia'nın planını öğrenmek mi istiyorsun? İşte böyle yapacağız." Gözlerini kaçırmadan, geri adım atmayı reddederek bakıyorum. "Daha iyi bir önerin mi var? Kendi müttefiklerin olabilir... ama şimdiye kadarki müttefiklerini düşünürsek, pek umutlu değilim."

Lilian'a bakar, Lilian da cesaret vermek için hafifçe başını sallar. "Denemeye değer bence, Arson. Alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız var."

Çenesi sessizce çalışıyor, vücudunun her yerinde hayal kırıklığı belli oluyor. "Siktir et. Tamam. Ama onlardan herhangi birinden en ufak bir ihanet kokusu alırsam, bu işi bitiririm. Sertçe."

"Peki." Lilian'a dönüyorum. "İhtiyacın olan her şeyi topla. On beş dakika sonra yola çıkıyoruz."

O başını sallar ve saklamaya çalıştığı bir yüz buruşturma ile sandalyesinden kalkar. Esaretinden kalan morluklar solmaya başlamıştır, ama hala oradadırlar, her şeyin tehlikede olduğunu hatırlatan görsel birer hatırlatıcıdır.

O odadan çıkarken, Arson bana dönerek, onun duymayacağından emin olmak için sesini alçaltarak konuşur. "Eğer bu iş yüzümüze patlarsa, eğer senin arkadaşların yüzünden o zarar görürse..."

"Arkadaşlarımın kız arkadaşları ve eşleri var. Ona zarar verecek hiçbir şey yapmazlar." Onu keserim. "Ve eğer denerlerse, onları orada öldürürüm. Ona hiçbir şey olmasına izin vermem."

"Annemizin ölmesine izin vermediğin gibi mi?" Suçlama, kaburgalarımın arasına saplanan bir bıçak gibi, Lilian'ın duyması ihtimaline karşı fısıldayarak, gayri resmi bir şekilde ağzından dökülür. Öyleyse, böyle mi olacak?

Geri çekildim, suçluluk duygusu göğsümde fiziksel bir acı olarak hissediliyordu. "Aşağılık bir hareket, kardeşim."

"Sadece gerçekçi davranıyorum." Beni geçip kapıya doğru ilerledi. "On beş dakika."

Güvenlik odasında yalnız kaldığımda, kendime bir anlık şüpheyeye kapılmama izin veriyorum. Doğru kararı mı veriyorum? Drew'a güvenebilir miyim? Ailesinin kurumsal bağlantıları olan Sebastian'a? Şüpheli ahlakı ve daha da şüpheli bağlantıları olan Lee'ye?

Ne önemi var ki? Yardıma ihtiyacımız var ve onlar benim kalan tek müttefiklerim.

Sahip olduğum tek müttefikler.

Telefonum Drew'dan gelen başka bir mesajla titrer: *Bu L ile mi ilgili?* Cevap verme zahmetine girmiyorum. Yakında öğrenecek.

Mill House tamamen aynı görünüyor: eski Viktorya dönemi cephesi, sarmaşıklarla kaplı duvarları, gösterişli girişi. Kampüsün en seçkin konutu, mirasçı öğrenciler ve girebilenler için son derece zenginlerin evi. Arson hayatımı çalmak için karar verene kadar dört yıl burada yaşadım.

Şimdi bir davetsiz misafir, kendi geçmişimi rahatsız eden bir hayalet olarak geri dönüyorum. Binaya yaklaşırken "Bu bir hataydı" diye mırıldanıyorum.

Kampüs bu gece sessiz, çoğu öğrenci ya ders çalışıyor ya da başka bir yerde parti yapıyor, ama birkaç meraklı bakış bizi takip ediyor. Daha zayıfım, dağınığım, üzerimde çok büyük giysiler var — Mill House ortak salonunda hüküm süren Aries Hayes olarak tanınmam neredeyse imkansız.

"Artık geri dönmek için çok geç," diyor yanımdaki Arson, özel dikim gömleği ve tasarımcı kot pantolonuyla çok daha uygun görünüyor. "Hayran kulübün bekliyor."

Bu iğnelemeyi görmezden gelip Lilian'a odaklanıyorum. Depodan ayrıldığımızdan beri sessiz ve endişelendiren bir şekilde içine kapanık. "İyi misin?"

"İyiyim," diyor, otomatik yanıtı pek inandırıcı değil. "Sadece... çok hızlı bir şekilde çok şey oluyor."

Ana girişi atlayarak, fark edilme ihtimalimizin daha yüksek olduğu yan kapıdan giriyoruz. Tanıdık koridorlar, istenmeyen bir nostalji dalgası getiriyor: gece geç saatlere kadar süren çalışma seansları ve maç öncesi içkiler, Arson hayatımı mahvetmeden önce onu oluşturan sayısız sıradan anlar.

Odam —eski odam— üçüncü katta, kampüs manzaralı bir köşe süit. Hayes olmak, Richard'ın altın çocuğu olmanın bir başka avantajı.

olmanın bir başka avantajı. İroni gözümünden kaçmıyor.

Kapının önünde tereddüt ediyorum, aniden kararsız kalıyorum. Burası hala benim alanım mı? Arson onu değiştirmiş, kendi alanı olarak işaretlemiş mi? Arkadaşlarım beni şu anki halimle tanıyacak mı?

"Önden buyur," diyor Arson, sesinde alaycı bir nezaketle. Kapıyı itip içeri giriyorum.

Oda şaşırtıcı bir şekilde değişmemişti: aynı mobilyalar, duvarlarda aynı resimler, her zaman tercih ettiğim aynı düzenli kaos. İçeri girdiğimizde üç kişi ayağa kalkar: Drew, sanki ona aitmiş gibi masamın sandalyesinde uzanmış; Sebastian, geç saat olmasına rağmen her zamanki gibi kusursuz bir takım elbise giymiş; ve Lee, yatağımın üzerinde uzanmış, sanki başka birinin yatağından yeni kalkmış gibi görünüyor.

"Vay canına," diyor Lee, sessizliği ilk bozan kişi. "Doğruymuş. Gerçekten ikiniz de varsınız." Dudaklarında hevesli bir köpek yavrusu gibi bir gülümseme beliriyor. Ne düşündüğünü bilmek bile istemiyorum.

"Keskin bir gözlem," diyor Arson, arkamızdaki kapıyı kapatarak. "Onu neden yanında tuttuğunu anlayabiliyorum."

Drew öne çıkar, gözleri görünüşümdeki değişiklikleri yeniden inceler. "Aries." Bana, sonra ikizime başını sallar. "Arson." Bakışları Lilian'da kalır. "Lilian."

Sebastian, her zamanki diplomatik tavrıyla gerginliği bozar. "Belki de hoşbeşleri atlayıp neden çağrıldığımızı konuşabiliriz? Ama önce... ne oluyor lan?"

Drew iç çeker ve Sebastian ona bir bakış atar. "Bize söylemiştin, ama demek istediğim... Sanırım şimdiye kadar fark etmemiştim."

Sebastian neşeyle güler ve yatağı okşar. "Gel otur, Lilian. Biraz solgun görünüyorsun."

Lilian, Arson'a yaklaşır. Lee'yi tanır ama onun tuhaflıklarıyla hiç karşılaşmamıştır, bu yüzden temkinli davranması mantıklıdır.

"Bazı şeyler asla değişmez," diye mırıldanırım ve odanın içine doğru ilerlerim.

İkizim, kızım ve arkadaşlarımla burada durmak gerçeküstü bir his veriyor — ayrı tutmaya çalıştığım dünyaların çarpışması.

"Kıyafetin güzel," der Lee, Arson'a giysilerini işaret ederek. "Hayes 2.0 olmanın avantajlarından yararlanıyor musun?"

"Lee," diye uyarıyor Drew, ama Arson sadece soğuk ve yırtıcı bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Aries'in hayatının bazı yönlerini... eğitici buldum," diyor. "Ayrıcalık, saygı, hak edilmemiş saygı... İnsanlar seni önemli biri olarak gördüklerinde sana verdikleri şeyler büyüleyici."

"Yeter," diye bağırırım, sabrım çoktan tükenmiştir. "Burada kimlik üzerine felsefî bir tartışma yapmak için bulunmuyoruz. Yardımına ihtiyacımız var. Ve tüm detaylara girecek vaktimiz yok. TL;DR versiyonu: mezuniyetten sonra, Arson beni kaçırdı ve kendi hatası olmadan akıl hastanesinde geçirdiği yılların intikamı için beni kilitledi. Şimdi birlikte, pislik babamı ve onun pislik şirketini yıkmak için çalışıyoruz. Sorusu olan...?"

Lee yatakta doğrulur ve yine sırtarak, "O zaman banyoda..." der. Arson'a bakar ve onun sözlerine şaşkınlıkla gözlerini kırpar.

Sebastian zaten mükemmel olan manşetlerini düzeltir. "Tam olarak neyle? Mesajın oldukça belirsizdi."

Bekle... Ben de Arson'a bakıyorum.

Tuvalette ne oldu lan?

Arson kolunu Lilian'ın beline doladı ve ben kendimi geri gerçekliğe döndürdüm.

Lilian'a bakarak, gözlerime bakarken sessizce onun durumunu paylaşmak için izin isterim. O, neredeyse fark edilmeyecek bir hareketle başını sallar.

"İki sorunumuz var. Patricia bir şeyler planlıyor," diye başlıyorum, Mill House'un duvarlarının neredeyse ses geçirmez olduğunu bilmeme rağmen sesimi alçak tutuyorum. "Lilian'ı ilgilendiren tıbbi bir şey. Bağış gerektiren bir şey... para. Ne olduğunu bulup engellemeliyiz. Bize verdikleri tek şey bir tür prosedürdü. Ayrıca, Arson'un aileme karşı intikamının arkasında kimin olduğunu ve nedenini belirlemeliyiz. Ve son olarak, babamı temelli olarak alt etmeliyiz. Üçünü de hiçbirimiz öldürülmeden yapabilirsek, daha iyi olur."

"Peki bu bizi nasıl ilgilendiriyor?" Sebastian her zamanki gibi pratik bir şekilde sordu. "Aile kavgaları bizim uzmanlık alanımız değil."

"Sizi ilgilendiriyor çünkü sizden yardım istiyorum," diye cevap veriyorum, sesimde bir keskinlik belirliyor. "Çünkü siz bana ihtiyacınız olduğunda, hepiniz, ben oradaydım. Soru sormadan, tereddüt etmeden. Ve aile kavgaları bizim tek başa çıkabildiğimiz şey gibi görünüyor," diye patlıyorum.

Drew, bu duruma rahatsızlık duymayı nezaketle gösterir. Lee ise her zamanki gibi etkilenmemiş gibi omuz silker. Sebastian poker suratını korur, ama onu yeterince iyi tanıyorum, gözlerinin ardındaki hesaplamayı görebiliyorum.

"Neye ihtiyacın var?" diye sorar Drew sonunda.

"Bilgi," Arson benim cevap veremedenden önce cevaplar. "Patricia'nın tıbbi araştırmalarına, iletişimlerine, programına erişim. David

Harlowe'un orijinal vasiyetinin yeri. Ve benim depom ya da bu akvaryum gibi yerler dışında, güvenli bir çalışma yeri."

"Bu önemli bir istek," diyor Sebastian. "Bunun bir kısmı potansiyel olarak yasa dışı."

"Hepsi potansiyel olarak yasa dışı," diye düzeltir Lee, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle. "Sanırım burada devreye ben giriyorum, değil mi? Ve bilmenizi isterim ki burası çok güvenli bir akvaryum. Dışarıdan gözlemci yok. İyi bir görüş elde etmek için akvaryumun içinde olmanız gerekir."

"Senin özel becerilerin çok yararlı olur," diye kabul ediyorum. "Ama hepinizin yardımına ihtiyacımız var. Sebastian, ailen bu şehirdeki tüm hukuk firmalarıyla bağlantılı. O vasiyeti bulmamız lazım. Drew, senin güvenlik bağlantıların var, Patricia'nın radarına yakalanmamamıza yardım edebilecek insanlar. Ve Lee..."

"Devre kartı olan her şeyi hackleyebilirim," diye sözümü tamamladı, daha önce Arson'a söylediğim sözleri tekrarlayarak. "Evet, anladım. Dijital B&E benim uzmanlık alanım."

"Neye ihtiyacın var?" diye sorar Sebastian, her zamanki gibi açık sözlü bir iş adamı gibi.

Sinirlenirim. Aslında Sebastian'a değil. Daha çok kendime, içinde bulunduğumuz duruma, yıllardır birlikte olduğum bu adamlarla aramda hissettiğim mesafeye. "Bilmiyorum lan. Bu işin halledilmesi lazım. Lilian'ın güvende olması lazım. İhtiyacım olan bu."

"Artık kafanda neler döndüğünü anlamıyorum dostum," diyor Drew, ses tonuma itiraz ediyor gibi. "Yardım etmek için buradayız, bırak da yardım edelim. Belki kötü ikizinin bir fikri vardır?"

"Kötü ikiz mi?" Arson, alınmak yerine eğlenerek tekrarlar. "Ne kadar orijinal."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," der Drew, geri adım atmadan. "Hanginizin daha kötü olduğu umurumda değil. Neye bulaştığımızı bilmem gerekiyor."

Durum daha da kötüleşmeden Drew ile Arson'ın arasına giriyorum. Ama Arson yine de konuşmaya devam ediyor. "Gerçeği öğreneceksin. Her şeyi. Hayes ailesi, Tesis, o gün tekne evinde gerçekten neler olduğu. Artık sır yok, yalan yok. Ve Aries'e, hiç sorgulamadan seni kurtarmak için defalarca yardım ettiği için ödemiş olmanın tatminini yaşayacaksın. Yıllardır sizin küçük çetenizi izliyorum. Sırlarınızı biliyorum. Ve onları sakladım."

Sebastian'ın kaşları hafifçe yükselir — bu, başka birinin şok olmuş ve inanamayan tepkisine eşdeğerdir. "Tekne evi olayı mı? Yani..."

"Annemiz öldüğünde," diye onaylar Arson, Sebastian'ı dikkatle izleyerek. "Evet. O olay."

Odaya ağır bir sessizlik çöktü. Kayıkhane yıllardır tabu bir konuydu, arkadaşlarımdan hiçbiri doğrudan bu konuyu açmaya cesaret edemiyordu. Resmi hikayeyi biliyorlardı — sorunlu bir ikizim vardı ve onun yaptığı bir kaza annemizin ölümüne neden olmuştu — ama hiçbiri gerçeği bilmiyordu.

Görünüşe göre Drew bile bilmiyordu. İçimden bir ses onun bildiğini söylüyordu. Onun ailesi de o gün oradaydı.

"Ben varım," diyor Lee aniden, gerginliği bozarak. "Bu, üzerinde çalıştığım güven fonu bebek uygulamasının hatalarını gidermekten çok daha ilginç görünüyor."

"Sebastian?" diye soruyorum, en temkinli arkadaşşıma dönerek.

Uzun bir süre düşündü, bakışları benim, Arson ve Lilian arasında gidip geldi. "Harlowe'un vasiyeti muhtemelen kamuya açık bir kayıt. Herhangi bir nedenle mühürlenmemişse, ona erişmek kolay olmalı. Birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

Rahatlamış hissediyorum. "Teşekkürler."

"Henüz bana teşekkür etme," diye uyarıyor. "Sonuç vaat etmiyorum, sadece çaba göstereceğim."

Drew son direnen kişidir, Arson'u incelerken yüzündeki ifade okunamaz. "Bunu gerçekten yapacaksın mı? Kendi aileni yok mu edeceksin?"

"Ailemi değil," diye düzeltirim. "Sadece Patricia ve Richard'ı. Ve Lilian için planladıkları her şeye karışan herkesi."

"Aynı şey," diyor Drew omuz silkerek. "Hayes adı, Hayes imparatorluğu —hepsi birbirine bağlı. Bir parçayı yıkarsan, gerisi de peşinden gelir."

"Fikir bu," diye onayladı Arson, sesinde vahşi bir tatmin vardı. Drew yavaşça başını salladı. "Tamam. Ben varım. Ama bunu benim yöntemimle yapacağız — dikkatli, kontrollü, gereksiz risk almadan."

"Senin yolun," diye Arson şüpheyile tekrarlar. "En iyi arkadaşşıını uzun süredir kayıp olan ikizine ihanet etmeyi içeren yol mu?"

Drew'un ifadesi sertleşir. "Gurur duymadığım seçimler yaptım. Hepimiz yaptık. Şimdi buradayım, bunu düzeltmeye çalışıyorum. İşleri akışına bıraktım, her zamanki gibi dikkatli değildim ve bunun için özür dilerim. Ama bu konuda söyleyeceğim son şey bu. Bu konuyu bırak ve yardımımızı kabul et, ya da siktir git."

"Ne kadar asil," der Arson alaycı bir şekilde.

"Bu sidik yarışı daha sonraya bırakabilir miyiz?" Lilian, sesinde belirgin bir hayal kırıklığıyla araya girer. "Yapacak işlerimiz var."

"Hanımefendi haklı," diye Lee de katılır ve dizüstü bilgisayarını çıkarır. "Nereden başlayalım? Patricia'nın e-postaları? Tıbbi kayıtları? Vasiyeti?"

"Hepsinden," diyorum, komuta yükü tanıdık bir palto gibi omuzlarıma yerleşiyor. "Sebastian, vasiyetle başla. Lee, Patricia'nın tıbbi bağlantıları hakkında ne bulabileceğine bak, Hayes Enterprises ile ilgili her şeye odaklan. Drew..."

"Ulaşım ve güvenli bir ev ayarlayacağım," diye bitirir. "Gözden uzak ama uzun süreli kullanım için yeterince konforlu bir yer. En azından olayların ardından gidebileceğiniz güvenli bir yere ihtiyacınız olacak."

"Peki ya biz?" diye sorar Lilian, Arson, kendisi ve beni işaret ederek.

"Bu gece burada kalacağız," diye karar verdim. "Şu an için yeterince güvenli ve hepimizin bundan sonra olacıklara hazır olmak için dinlenmeye ihtiyacımız var."

"Ben burada uyumayacağım," diye Arson hemen itiraz eder.

"O zaman uyuma," diye terslerim, sabrım sonunda taşar. "Nöbet tut, koridorlarda dolaş, aynaya kötü bakışlar at, umurunda değil. Ama sabaha kadar burada kalıyoruz."

"Peki," diye yanıtlar. "Ama onu gözümün önünden ayırmayacağım."

Onun sahiplenici tonu göğsümde çirkin bir şeyleri ateşledi. "O senin malın değil, Arson. O sana ait değil."

"Ya da sana," diye karşılık verir.

"Ben kimsenin malı değilim," diye araya girer Lilian, sesinde kontrollü bir öfke vardır. "Ve ben buradayım, o yüzden sanki odada yokmuşum gibi benim hakkımda konuşmayı kesin."

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum, davranışından utanarak. "Haklısın."

Lee alçak sesle ıslık çalar. "Lanet olsun, Hayes. Bir gün birinden özür dileyeceğini hiç düşünmemiştim."

"Kapa çeneni Lee," diye homurdanırım, onun yorumlarına hiç havamda değilim.

"Ve geri döndü." Lee, hiç etkilenmeden sırtır. "Tanıdığımız ve tahammül ettiğimiz Aries Hayes."

Sebastian boğazını temizler. "Gece burada kalacaksak, birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekecek. Sabah randevularımı yeniden ayarlamam lazım."

"Yap." Başımı sallarım. "Ve yemek sipariş et. Açlıktan ölüyorum."

"Pizza?" Drew, telefonunu çıkararak önerir. "Eski günlerdeki gibi mi?"

"Eski günlerdeki gibi," diye onaylıyorum, garip bir nostalji beni sarıyor. Kaosun ortasında normalliği denemek tuhaf geliyor. Her şey değişmişken yine üniversite arkadaşlarıymış gibi davranmak.

Diğerleri alıştıkları rutinlerine dönerken — Lee ekipmanlarını kuruyor, Sebastian telefon görüşmeleri yapıyor, Drew yemek siparişi veriyor — Lilian'ın kapıya doğru kaybolduğunu fark ettim.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum, istemeden sert bir ses tonuyla.

Ses tonumdan irkilir ve hemen suçluluk duygusu beni kaplar. "Sadece biraz hava alacağım," der. "Burada çok fazla testosteron var."

"Ben de seninle gelirim," diyor Arson, çoktan onun yanına yaklaşmış.

"Hayır." Elini kaldırarak onu durdurur. "Biraz zamana ihtiyacım var. Yalnız kalmak istiyorum. Dışarıda olacağım, tamam mı? O kadar endişeleniyorsan pencereden beni izleyebilirsin."

İkimiz de itiraz edemeden, kapıyı arkasında yavaşça kapatarak çıkar.

"Aferin kardeşim," diyor Arson, her kelimesinde küçümsemeyle. "Çok ustaca."

"Sen daha mı iyisin?" diye karşılık veriyorum. "İki saniye gözünü ondan ayırırsan kırılacakmış gibi etrafında dolanıyorsun."

"En azından ben nefesini yanlış aldığı için ona bağırıyorum."

"Ben..." Tartışmanın faydasız olduğunu anlayarak sözümü kestim. "Boş ver."

Pencereye gidip Lilian'ın arabaya bindiğini izliyorum. Merdivenlerin korkuluğuna tutunuyor, başını geriye eğip alacakaranlıkta yükselen ayın soluk izini izliyor ve göğsümde bir şey acı verici bir şekilde sıkışıyor.

Kaybolmuş gibi görünüyor. Bunalmış. Ve ben sabırsızlığım, kıskançlığım ve öfkemi kontrol edemememle onun yüzüne bu ifadeyi koymasına yardım ettim.

Büyüyen listeme ekleyeceğim bir başarısızlık daha. Onun affını, güvenini, bana karşı hissettiği her neyse onu hak etmediğim bir neden daha.

Arkamda, oda planlama ve hazırlık sesleriyle doluyor. Arkadaşlarım - hala onlara öyle diyebiliyorsam - her şeye rağmen yardım etmek için harekete geçiyorlar. İkizim Arson, aynam, beni çok fazla şey gören gözlerle izliyor. Ve dışarıda, Lilian, kendi yapmadığı sırların ve yalanların yükünü taşıyor.

Hepimiz Hayes ailesinin manipülasyonlarının ağına kapılmış durumdayız. Hepimiz gerçeği, adaleti, hayatlarımızın

Hayatlarımızın içine düştüğü karmaşaya bir çözüm arıyoruz.

Umarım Patricia'nın planları gerçekleşmeden önce buluruz. Lilian için planladığı "prosedür" ne olursa olsun. Destekçileri sabrını yitirip işi kendi ellerine almadan önce.

Arson ile aramızdaki kırılğan ateşkes tamamen bozulmadan önce.
Zaman azalıyor. Bunu hissedebiliyorum.

YİRMİ LILIAN

Gece havası yüzüme bir tokat gibi çarpıyor, içimdeki boğucu gerginliğin ardından soğuk ve ferahlatıcı. Parmaklıkları sıkıca tutuyorum, metal avuç içlerimi acıtıyor, sadece nefes almaya çalışıyorum. Nefes al, nefes ver. Nefes al, nefes ver. Doktorun panik ataklarda bana öğrettiği gibi, ama bu tam olarak öyle değil. Bu başka bir şey — göğsümün içinde bir baskı oluşuyor, aynı anda birçok yöne çekiliyormuşum gibi hissediyorum.

Altımda, kampüs özenle bakımlı çimler ve dolambaçlı yollarla uzanıyor. Öğrenciler binalar arasında dolaşüyor, kahkahaları bana kadar geliyor, üstlerinde yaşanan dramdan habersizler. Tanrım, onların normal sorunlarını kıskanıyorum — çalışacakları sınavlar, yönetecekleri ilişkiler ve planlayacakları gelecekler. Hayat-memat meselesi tıbbi prosedürler değil, sonsuz bir intikam döngüsüne hapsolmuş ikizler değil, gizemli uyarılar veren esrarengiz destekçiler değil.

Sadece normal üniversite saçmalıkları. Birkaç ay önce, bir parçası olmak için canımı vereceğim saçmalıklar.

Başımı geriye eğip, ışık kirliliğinin arasından yıldızları arıyorum. Çocukken takımyıldızları bulmak beni sakinleştirirdi — noktaları birleştir, deseni bul, rastgele ışık noktalarının anlamını çöz. Ama içinde bulunduğum bu karmaşada bir desen yok. Beni eve götürecek bir takımyıldız yok.

Ev. Ne komik. Artık onun nerede olduğunu bile bilmiyorum. Malikanede olmadığı kesin, aslında hiç olmadı. Annemin etrafıma kurduğu altın kafes gibi bir şeydi. Depo da evim değil, sadece fırtınada geçici bir sığınak. Peki ya bu yer, son üç aydır normalmiş gibi davrandığım bu üniversite kampüsü? Artık başkasının hayatı gibi geliyor.

Bir ağa yakalandım, her bir iplik beni farklı yönlerle çekiyor, o kadar gerginim ki kopmak üzereyim.

Kapı arkamda açılır ve bakmadan kim olduğunu anlarım. Arson kardeşi gibi hareket etmez, daha akıcı, daha yırtıcıdır. Artık ayak sesleri bile bana farklı geliyor.

"İyi misin?" diye soruyor, mesafesini koruyarak bana yer açıyor.

"Harika," diye cevaplıyorum, arkamı dönmeden. "Sadece biraz hava almam gerekiyordu."

Yaklaşır, yanımda, korkuluğun yanında durur. Dokunmaz, ama vücudundan yayılan ısıyı hissedebileceğim kadar yakındır.

"Çok fazla," diyor, sesi alışılmadık bir şekilde nazik. "Oradaki herkes, planlama, gerginlik."

"Evet." Gülümseyerek cevap veriyorum, ama sesimde mizah yok. "Çok fazla" kelimesi bile yetmez."

Bir an sessizce durup aşağıdaki kampüsü izledik. Neredeyse huzurlu, neredeyse normaldi. Neredeyse.

"Hayatımda hiç çok insan olmadı," diyor Arson aniden. "Tesis sosyalleşmeye pek önem vermiyordu."

Bu itiraf beni hazırlıksız yakaladı. Arson, Tesis hakkında isteyerek konuşmaz. Zorlanmadıkça kişisel detaylarını paylaşmaz.

"Mantıklı," diyorum, bununla nereye varmak istediğini anlamadan.

"Demek istediğim..." Tereddüt eder, kelimeleri arar. "İnsanların baskısından, beklentilerinden, taleplerinden, sürekli konuşmalarından bunalmak ne demek olduğunu anlıyorum."

Bu sözler beni içten bir kahkaha attırır, küçük ama gerçek bir kahkaha. "Evet. Sürekli konuşmaları."

"Oraya geri dönmek zorunda değiliz," diyor. "Gidebiliriz. Yeniden toparlanmak için sakın bir yer bulabiliriz."

"Başka nereye gidebiliriz?" diye soruyorum, sonunda ona dönüp bakarak. "Depoya mı? Başka bir otele mi? Saklanacak yerimiz kalmadı, Arson."

"Şehirden ayrılabiliriz," diye önerdi ve ifadesinden bunun sadece yarı şaka olduğunu anlayabiliyordum. "Yeni bir yerde baştan başlayabiliriz. Hayes'in yükünün olmadığı bir yerde."

Kısa bir an için, kendimi bu hayali kurmaya bırakıyorum. Tüm bunlardan uzaklaşmak - tıbbi gizem, aile sırları, intikam planları. Kimsenin Hayes veya Harlowe adını bilmediği bir yerde yeni bir başlangıç yapmak. Sadece Lilian olduğum, kırılgan bir kız ya da başkasının oyunundaki bir piyon olmadığım bir yerde.

Bu güzel bir fantezi, ama hepsi bu kadar.

"Bunu yapamayacağımızı biliyorsun," diyorum yumuşak bir sesle. "Annem ne planlıyorsa, destekçileri ne istiyorsa, biz kaçarsak ortadan kalkmayacak."

"Denemeye değer." Omuzlarını silkiyor, bu rahat hareket gözlerindeki yoğunlukla çelişiyor.

Yüzünü inceliyorum — özellikleri Aries'inkine çok benziyor ama ifadesi çok farklı. Aries duygularını daha açık bir şekilde gösterir, çoğu zaman yalan olsa da, ham ve filtrelenmemiş, Arson ise duygularını kilitler ve kontrol eder. Tabii bunu yapmadığı zamanlar hariç. Nadir anlar hariç, bu an gibi, maskesinin ötesini görmeme izin verdiği anlar.

"Teşekkür ederim," diyorum, bu sözlerle kendimi şaşırtarak. "Teklif ettiğin için."

Neredeyse utanmış gibi görünüyor, tekrar manzaraya dönüyor. "Sadece bir seçenek. Muhtemelen iyi bir seçenek değil."

"Yine de," omzuyla omzuma hafifçe dokunuyorum. "Seçeneklerim olduğunu bilmek güzel."

Kapı tekrar açılır ve an, cam gibi paramparça olur. Aries ön merdivenlere çıkar, bakışları bizim yakınlığımızı, duruşumuzu ve vücut dilimizi incelerken aramızda gidip gelir.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar ve sesini nötr tutmak için ne kadar çaba sarf ettiğini duyabiliyorum. Isırmamak için.

"İyi," diyorum, Arson'dan biraz uzaklaşarak. "Sadece biraz hava alıyoruz."

"Pizza birazdan gelir," diyor Aries, gözleri artık kardeşi olan "Eğer açsan."

"Birazdan geliriz," diye cevaplar Arson, yanımdaki yerinden kıpırdamadan.

Aries tereddüt eder, açıkça ayrılmak istememektedir. "Sebastian, vasiyetnameyle ilgili bir ipucu bulmuş olabilir. Duymak isteyebilirsin."

"Beş dakika," diyorum, daha çok yalvarış gibi gelen bir alan isteği. "Sadece kafamı boşaltmam için bana beş dakika ver."

"Beş dakika," diye kabul eder Aries, ama ayrılmak için hiçbir hareket yapmaz. Bunun yerine, kapı çerçevesine yaslanarak sessiz bir nöbetçi gibi durur. Beni mi koruyor? Arson'ı mı koruyor? Aramızdaki mesafeyi mi koruyor? Artık bilmiyorum bile.

"Aslında," diyor Arson, sesinde tehlikeli bir tonla, "sanırım Lilian biraz yalnız kalmak istedi."

"Beş dakika istedi," diye düzeltir Aries. "Seninle yalnız kalmak istemedi."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, göğsümdeki baskı yeniden artıyor. "Şu anda bunu yapmasanız olmaz mı?"

İkisi de beni duymuyor gibi görünüyor, bakışma yarışına çok odaklanmışlar. "Onun kiminle vakit geçireceğine sen karar veremezsin, kardeşim," diyor Arson, son kelimeyi bir hakaretmiş gibi vurgular.

"Sen de karar veremezsin," diye karşılık veriyor Aries. "Ve onu bu karmaşaya sürükleyen ben değilim."

"Hayır, sen sadece sana uygun olmadıkça onun varlığını yıllarca yokmuş gibi davranan kişisin. Ben seni zorlayana kadar ona kirli bir sır gibi davranan kişisin."

"Sen bizim ilişkimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," der Aries, bir adım öne çıkarak.

"Yeterince biliyorum," der Arson, geri adım atmadan. "Onun ikimizden de daha iyisini hak ettiğini biliyorum."

"Bu konuda nihayet hemfikiriz."

"Tebrikler," der Arson alaycı bir şekilde. "Bugün söylediğin ilk dürüst söz."

"Bu çok komik, bunu senin söylemen..."

"YETER!" diye patlarım, sözler boğazımdan çıkmadan önce durduramam. "Kesin şunu! İkiniz de! Artık yapamıyorum... Artık yapamıyorum. Sonsuz çekişmenizin ortasında kalamam."

İkisi de bana döndü, yüzlerinde aynı şaşkınlık ifadesi vardı, sanki orada olduğumu unutmuşlar gibi. Ve bu, bir şekilde, bardağı taşıran son damla oldu.

"Ben kazanılacak bir ödül değilim," diye devam ediyorum, öfke sesimi titretirken. "Sizin birbirinize karşı kullanacağınız bir silah değilim. Ben bir insanım. Kendi sorunlarıyla uğraşan, bütün ve ayrı bir insan. Ve annemin bana ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışırken, sizin hakeminiz, terapistiniz ya da lanet olası duygusal destek hayvanınız olamam!"

Sözler sel gibi dökülüyor, aylarca, yıllarca biriken öfke sonunda serbest kalıyor. Titriyorum, parmaklarım korkuluğu o kadar sıkı tutuyor ki uyuşmuşlar.

"Lilian..." Aries bana uzanıyor.

"Yapma." İkisi de uzaklaşıyorum. "Yapma. Bana... Bana alan lazım. Gerçek alan. Beş dakika boyunca bu aptal merdivende, ikinizin ya da birinizin, sanki parçalanacakmışım gibi etrafımda dolanması değil."

Cevap beklemeden, onları itip kısa merdivenlerden aşağı, çimlere doğru koşuyorum. Ormana doğru kısa bir koşuya başladığımda gece havası yine yüzüme çarpıyor. Sağlık sorunlarım nedeniyle koşmak benim için hiç iyi olmamıştı, ama hızımı kesmiyorum. Kesecek durumda değilim. Ayaklarım, değirmen arazisinin kenarındaki ormana giden yolu buluyor.

Arkamda bağırışlar duyuyorum — gittiğimi fark etmişler, muhtemelen kimin hatası olduğu, kimin peşimden gelmesi gerektiği konusunda tartişıyorlar. Bu dūřünce beni daha da hızlandırıyor, şimdi koşuyorum, kendimi onların zehirli varlığından uzaklaştırmak için çaresizce.

Patika ağaçların arasında kayboluyor, orman yaklaşırken kampüs ışıkları arkamda sönüyor. Burası daha karanlık, daha serin. Öğrenci hayatının sesleri, yaprakların hışırtısı ve uzaktaki gece kuşlarının sesleriyle yer değiştiriyor.

Yavaşlıyorum, ciğerlerim efordan ve kısa süreli kaçırmamın kalıcı etkilerinden yanıyor. Ne yazık ki bedenim öfkem kadar güçlü değil.

Arkamda sesler giderek yükseliyor, yolu takip ediyorlar, beni takip ediyorlar. Hâlâ tartişıyorlar, sözleri belirsiz ama ses tonları yeterince net. Suçlama. Savunma. Karşı suçlama.

Aynı döngü, tekrar tekrar, sonu görünmüyor.

Ana patikadan sapıp, keşfettiğim daha küçük bir patikaya giriyorum. Patika ormanın derinliklerine doğru kıvrılıyor, dūřünmek için mükemmel bir yer olan devrilmiş bir kütüğün bulunduğu küçük bir açıklığa doğru. Beni orada bulamayacaklar, en azından hemen bulamayacaklar. Ben bulunmaya hazır olana kadar.

Sesleri arkamda kaybolup, yerini ormanın sessizliği aldıkça, göğsümde bir şeylerin gevşediğini hissediyorum. Günler, belki haftalar sonra ilk kez, parçalanmış camları soluyormuşum gibi hissetmeden nefes alabiliyorum.

Karanlıkta tek başıma, tüm önemsiz insan dramalarımızdan daha eski ağaçlarla çevriliyken, sonunda kendimi ağlamaya bıraktım. Özel anlarda kendime izin verdiğim sessiz, kontrollü gözyaşları değil, tüm vücudumu sarsan ve nefes almamı zorlaştıran gerçek, dağınık hıçkırıklar.

Kaybettiğim her şey için ağlıyorum: normal bir hayatın illüzyonu, kim olduğumu bildiğime dair sahte güvenlik duygusu, cehaletin verdiği rahatlık. Hiç olmadığım annem için, zar zor hatırladığım babam için, sahip olduğumu sandığım ailem için ağlıyorum.

Yıllarca işlemediği bir suçtan dolayı hapsedilen Arson için ağlıyorum. Suçluluk ve inkârın yükünü taşıyan Aries için ağlıyorum. Hatta, hırs ve sırlarla o kadar çarpıklaşmış ki, bir zamanlar sahip oldukları insanlığı kaybetmiş olan Richard ve Patricia için bile ağlıyorum.

En çok da kendim için ağlıyorum — sadece bir yere, birine ait olmak isteyen kız için. Hayatını dikkatli, iyi, herkesin ondan olmasını istediği gibi davranarak geçiren kız için. Sonunda bunların hiçbirinin yeterli olmayacağını anlayan kız için.

Gözyaşlarıım sonunda durduğunda, beni boş ve içi boş bırakarak, sessizlikte oturup bundan sonra ne olacağını merak ediyorum. Buradan nereye gideceğiz? Bu ağı, bu süreçte kendimizi yok etmeden nasıl çözebiliriz?

Cevaplarım yok. Henüz yok. Ama nefesim düzelip nabzım normale döndüğünde, bir şeyi kesin olarak biliyorum. Kendi hayatımda pasif bir katılımcı olmaktan bıktım. Başkalarının — annemin, ikizlerin, kimsenin — seçimlerimi, geleceğimi, kimliğimi belirlemesine izin vermekten bıktım.

Bundan sonra ne olursa olsun, babamın vasiyetinde veya annemin planlarında ne tür gerçekler ortaya çıkarsa çıksın, ben kendi şartlarımla yüzleşeceğim. Kırılğan Hayes kızı olarak değil, başkasının oyununda bir piyon olarak değil, kendim olarak.

Sadece Lilian. Kim olursa olsun.

Uzakta, sesler adıımı çağırıyor, artık öfkeli değil, çılgınca. Gerçekten gittiğimi, sadece yakınlarda somurtmadığımı fark ettiler. Endişeleniyorlar, muhtemelen en kötüsünü hayal ediyorlar - tekrar kaçırıldığımı, yaralandığımı, aptalca bir şey yaptığımı.

Bir parçam saklanmak, onların korkularıyla biraz daha boğuşmalarını sağlamak istiyor. Bana yaşattıkları tüm duygusal sarsıntılar için küçük bir intikam.

Ayak sesleri çalılıklardan geliyor, yaklaşıyor. İki çift ayak sesi, bir kez olsun birbirine zıt değil, aynı yönde ilerliyor. Kısa bir süreliğine, benim için endişelenerek birleşmişler.

Bu çok fazla değil. Aralarındaki, hepimiz arasındaki hasarı düzeltmek için yeterli değil. Ama bir şey. Belki bir başlangıç noktası.

Ve şu anda, isteyebileceğim tek şey bu.

Yerleşip, bana ulaşmalarını bekliyorum. Konuşmamız gerekiyor ve eğer aralarındaki farklılıkları aşamazlarsa, uzaklaşmaya hazır olmalıyım. Onların iyi geçinmelerini beklemiyorum, ama en azından, birbirlerine olan nefretlerinden öteye bakamadıkları için hepimizi tehlikeye atmayı bırakmalılar.

Onlardan uzaklaşabilir miyim? Kendi başıma gidebilir miyim? Kaçabilirim. Her şeyi geride bırakıp yeniden başlayabilirim. Biriktirdiğim biraz param var, tamamen yeniden başlamak için yeterli değil ama kaçmak için yeterli. Arson ve Aries beni bırakır mı, yoksa peşimden gelirler mi? Bu düşünce, ağaçlardaki hareketler daha da gürültülü hale geldikçe omurgamdan bir ürperti geçiriyor.

Sanırım, benim onlar için düşmanlığından daha önemli olup olmadığımı öğrenmenin zamanı geldi.

YİRMİ BİR ARSON

"Gitti," diyor Aries, Lilian'ın saniyeler önce durduğu boş alana bakarak bariz olanı söylüyor.

"Hadi oradan, Sherlock." Onu iterek geçiyorum, öfke içimi parçalıyor, dışarı çıkmak istiyor, kan istiyor. Omzum onun omzuna, morartacak, kıracak, ateşleyecek kadar güçlü bir şekilde çarpıyor. Ve öyle de oluyor. İçimde vahşi bir şey kopuyor. Acı verme ihtiyacı. Mahvetme ihtiyacı. Sonunda mükemmel yansımama, benim çektiğim acının bir parçasını hissettirme ihtiyacı.

O dönüp kolumu yakalar, parmakları etime batar. Sonra beni o kadar hızlı döndürür ki bir şeyin patladığını duyarım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye homurdanır. "Bu senin hatan."

"Benim hatam mı?" Boğazımdan kesik kesik bir kahkaha kopar, keskin ve kırık, parçalanmış cam gibi. "Tabii ki bunu tersine çevirip beni kötü adam yaparsın." Ona atılıyorum, ellerimi boğazına dolayıp, anlayana kadar sıkma isteği beni neredeyse ele geçiriyor. "Eğer bu kadar kendini beğenmiş bir pislik olmasaydın, ona camdan yapılmış gibi davranmadan beş dakika bile zaman ayırsaydın, belki kaçmazdı."

Yüz hatları tiksintiye benzer bir ifadeye büründü. "Siktir git. Her zamanki gibi, suçu başkasına atıp hatanı kabul etmiyorsun. Beni kaçırmısaydın..." diye homurdandı.

Şu anda göğüs göğüseyiz ve damarlarında kaynayan öfkeyi hissedebiliyorum, vahşi bir canavarın serbest kalmak için tehdit ettiğini hissediyorum. "Onu senin hastalıklı intikam fantezine sürüklemeseydin, o bu durumda olmazdı..."

"Bence sen, onun bana geldiğini, tersini değil, unuttuyorsun, pislik herif. Ve o, yıllarca *sana* takıntılı olmasaydı, beni bu kadar sevmezdi. Oysa sen, onu gerçekte olduğu kadın olarak hiç görmedin. O yüzden, ona zorla bir şey yaptırmışım gibi davranma. Bütün bunlar senin hatan. Hepsi. Ben onu hiçbir şeye zorlamadım. Eğer

ona aşık olmasını istemiyorsan, belki de ben gelmeden önce o bastırılmış ihtiyacınla ilgili bir şeyler yapmalıydın."

"Sen onu istemedin. Beni incitmek için onu kullanmak istedin ve hepsi senin suçun. Aslında, benim işlemediğim bir suçtan dolayı beni hapse attırmasaydın, bu plan hiç ortaya çıkmazdı." Sözler içimden patladı, sekiz yıllık çürümüşlük ve öfke, onun içimde bıraktığı yaradan dökülüyordu.

Enfeksiyon ateşe dönüştü. Öfke gerçeğe dönüştü.

"KES SESİNİ!" diye bağırır.

Altın çocuk maskesi sonunda çatladı, sesi ağaçlarda yankılandı. Gülümsemeden kendimi alamıyorum. Altında gizlenen canavarı gördüğüm anda dudaklarımın kenarları yukarı doğru kıvrılıyor.

"İşte orada. Hoş geldin kardeşim," diye alay ediyorum, kontrolünü kaybetmesini, benim gibi uçurumun kenarında hissetmesini istiyorum. "Görünüşe göre sen de benden o kadar farklı değilsin."

"Senin gibi değilim. *Hiç değilim.*" Sözleri bıçak sırtı gibi bana fırlatıyor.

"Bence haklısın." Gözlerinde karışıklık belirir ve gülümsemem tam bir sırtışa dönüşür. "Sen daha kötüsün."

"Daha mı kötüyüm? Sanmıyorum. Senin aksine, Lilian'ı tehlikeye atacak kadar bencil değildim."

"En azından ben katil değilim..."

"Bu bir kazaydı! Lanet olası bir kaza. Seni götürdükten sonra bana ne olduğunu hiç bilmiyorsun! Acı çeken tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?" diye bağırır, sesi titriyor. Aynı ela gözleri öfkeyle parlıyor.

"Kaza mı? Çok komik. Annemizin ölümünü önemsiz gösteren tek kişi sensin," diyorum, burnumu onun burnuna sürterek. "Ben ortadan kaybolur kaybolmaz, travma geçirmiş altın çocuk rolünü oynamaya başladın. Zavallı Aries, bir malikanede yaşıyor, benim hiç sahip olamadığım fırsatlara sahip. Elbette, sen de acı çekmiş olabilirsin, ama benim çektiğim gibi çekmedin. Ben şok terapisi ve izolasyon odaları gördüm. Kendi derimi yüzmek isteyeceğim kadar ilaçlarla doldurdular, sen ise özgürlüğün ve ayrıcalıkların tadını çıkardın."

Kendi öfkeme o kadar kapılmışım ki, sözlerimi söylemeye o kadar odaklanmışım ki, yumruğunun geldiğini çok geç fark ettim. Yumruk çeneme isabet etti ve vuruş lanet olası bir balyoz kadar sertti. Islak, bakır rengi, metalik

kan tadı bir anda ağızımı doldururken, başım çarpmanın etkisiyle geriye doğru savrulur.

Yanağımda keskin, sıcak, derimin altında yanan bir fitil gibi dışarıya doğru yayılan parlak bir acı dalgalanıyor. Bu acı beni bir saniye sersemletiyor, acı verdiği için değil, gerçek olduğu için. Dürüst. Doğrudan.

Tesisin klinik işkencesine benzemiyor. O

steril, soğuk ve mesafeliydi.

Bu... bu saf hayvani öfke.

Birkaç adım geri sendeleyip ağızımdaki kanı çimlere tükürüyorum, kırmızı, yeşile sıçrayarak lanet bir savaş resmi gibi. Dudaklarım sıkı, iskelet gibi bir gülümsemeye çekiliyor. Gülümsemeden çok ölüm maskesi gibi.

"Sonunda," diyorum, dilim kalınlaşmış ve çenem zonkluyor. Hareketlerim için hiçbir uyarı yok.

Ona saldırırım, dişlerim ve öfkemle, esaretin her saniyesi yüzeye çıkar. Vücudum içgüdüsel olarak hareket eder, şiddet kemiklerime işlemiştir. Vücudumuz çarpışır ve yere çarpar, nefesimiz acımasız bir uyum içinde ciğerlerimizden çıkar.

Eşleşen uzuvların karışıklığı. Aynı lanetli madalyonun iki yüzü.

Yumruğum, mide bulandırıcı bir çıtırtı ile onun elmacık kemiğine çarpar. Bu ses kafatasımda müzik gibi yankılanır ve deri yırtılırken parmak eklemlerimde acı hissederim. *Umurumda bile değil.*

"Bu ilk gece için," diye hırlıyorum, sesim cam kadar keskin, yumruğumu karnına indirirken. Kasların direncini hiss ediyorum, sonra o öğürüyor. Çıkardığı boğulma sesi çok güzel. "Beni bağlayıp, o kadar çok ilaç verdiler ki, altıma işedim ve kendi adımları bile hatırlayamadım."

Nefes nefese, sanki ruhunu vücudundan çıkarmışım gibi ikiye katlanıyor, sonra aniden atılıyor ve vahşi bir güçle kafasını bana vuruyor. Görüşüm beyazlaşıyor, gözlerimin arkasında acı patlıyor. Bir anlığına süzülüyorum. Sonra kafatasıma çarpıyorum.

"Siktir git," diye nefes nefese, burnundan kalın kan damlaları akıyor.

"Oh, özür dilerim, ben elektroşokla bağırıp yalvarırken baban senin harçlığını kesti mi?"

Elektroşokla çığlık atıp yalvarırken mi?"

Hırladı ve tekrar yumruk attı, yumruğu yan tarafıma isabet etti. Ben homurdandım ve bir kahkaha kaçtı. Ses ıslaktı, gırtlaktan geliyordu, tamamen dengesizdi.

"Söylesene kardeşim, terapide vicdanını mı hırpaladılar? Yoksa sadece senin suçluluğunu gümüş kaşıkla yerken izletip durdular mı?"

"Gerçekten de acı çeken tek kişinin sen olduğunu düşünecek kadar saf mısın? Lanet bir hücreye kapatılmamış olabilirim, ama sana söz veriyorum, ben de acı çektim."

Bu soru, bu lanet sözler, dikenli tel gibi içimi parçaladı.

Cesaret ediyor. Şımartılmış, suçluluk duygusuyla dolu vicdanını *benim* cehennemimle karşılaştırmaya *cesaret ediyor mu?*

Acı çektiğini söylemeye cüret ediyor, sanki bunu hak etmiş gibi.

Öfke damarlarımdan akıyor, yoğun ve sıcak, ve gözümün önünden kırmızıdan başka bir şey görmüyorum.

Aylarca *benim* kafesindeki kilitli kalan biri için beklediğimden daha sert karşılık veriyor. Birbirimize yumruklar atıyoruz ve sonra yumruğu kaburgalarıma isabet ediyor. Kulaklarımı dolduran mide bulandırıcı bir çatırtı ile bir şey kırılıyor, ardından beyaz sıcak bir acı dalgası geliyor.

Homurdanarak ikiye katlanıyorum ama düşmüyorum.

Bu kadar yol kat edip de beyaz bayrağı sallamak için gelmedim.

"Her şeye sahiptin!" diye bağırarak ileri atılıp onu bir ağaç gövdesine çarptım. Çarpmanın sesi çok şiddetliydi ve ciğerlerinden havanın çıktığını duydum. Onu orada sabitleyip, ön kolumu boğazına bastırarak yüzünün morarmaya başladığını izledim. "Aile. Soyadı. *Bizim* olması gereken hayat!"

Nefes nefese, koluma tırnaklarını geçirir ama ben pes etmem.

"Onların beni almasına *izin verdin*," diye hırlıyorum, öfkem kaynıyor. "Onlar beni sanki ölmüşüm gibi sürüklerken sen *orada* durup *hiçbir şey* söylemedin!" Dizimi karnına vuruyorum ve o boğuk bir ses çıkararak iki büklüm oluyor, ama ben onu dik tutuyorum, düşme onurunu ona vermeyi reddediyorum. "Senin sessizliğin en büyük ihanetti."

Göğsü inip kalkıyor ve karanlık, cansız bir şey gözlerine sızıyor.

Çok iyi tanıdığım bir bakış. "Ben sadece on dört yaşıyordum!"

"Ben de öyleydim, unuttun mu? Her açıdan aynı olduğumuzu, beyninin benimkiyle aynı şekilde çalıştığını unuttun mu? Ailem tarafından terk edildiğimde, kendi kardeşim tarafından terk edildiğimde, ben bir çocuktum."

Beklenmedik bir güçle beni kendinden uzaklaştırır, çenesi seğirir, tüm vücudu kafesteki bir hayvan gibi titrer. "Seni terk etmedim! Bana senin tehlikeli olduğunu söylediler. Annemi öldürdüğünü söylediler. Seni kurtarmak için başka bir yolum yoktu."

Tek yapabildiğim başımı sallamak. Hayal kırıklığı ve öfke o kadar sıcak ki, içimi yakıp kül ediyor. "En kötüsü de bu, onlara

onlara inandın!" Üzerine atlıyorum, onu yere öyle bir güçle deviriyorum ki, ciğerlerindeki hava sert bir hırıltıyla dışarı çıkıyor. Yumruklarım yüzünü buluyor — bir, iki, üç acımasız darbe, başını yana doğru savuruyor. "Kendi kardeşin yüzünden!"

Dördüncü yumrukta bileğimi yakaladı ve bir şey patlayana kadar büküyor. Kolumdan bir acı saplanıyor ama neredeyse hissetmiyorum. Öfke, kızgınlık ve onun da benim o yerde hissettiğim gibi kırılmış ve terk edilmiş hissetmesini sağlama ihtiyacı beni tüketiyor.

"Onları durdurmaya çalıştım!" diye bağırır ve sesi çatlar, gözleri benimkilere bakarak bana inanmamı ister. "Babamıza seni göndermemesi için yalvardım!"

"YALANCI!" Alnımı burnuna vuruyorum, çarpmanın etkisiyle burnunun kırıldığını duyuyorum. Aramızda daha fazla kan sızıyor. "Onları durdurmaya çalışsaydın, müdahale etmeye çalışsaydın, buna inanabilirdim, ama yapmadın. Denemedin bile. Bunun yerine, bir korkak gibi orada durup beni sürüklemelerini izledin. O lanet olası sekiz yıl boyunca beni bir kez bile ziyarete gelmediğinde şaşırmamalıydım. Denemedin bile, lanet olası bir çaba bile göstermedin."

Aniden şiddetle altımda kıvranarak bizi ters çevirdi. Şimdi üstte, dizleriyle omuzlarımı sabitleyip, gözlerimin arkasında yıldızlar patlamasına neden olan darbeler yağıyor. En berbat kısmı ise, geçmişte yaşadığım her şeyden daha çok acıyı hissetmeyi, buna katlanmayı tercih etmem.

"Acı çeken tek kişi sen değilsin. Sanki başka seçeneğim varmış gibi?" Her kelime başka bir yumrukla vurgulanıyor. "Richard... gerçeği... bana... döverek... öğretti!"

Yumruğunu havada yakalayıp, onun momentumunu kullanarak onu yana doğru fırlatıyorum. Yine yuvarlanıyoruz, hayvanlar gibi toprakta boğuşuyoruz, insanlık iddiası tamamen ortadan kalkmış durumda. Dişleri omzuma saplanıyor, vahşi ve ilkel bir şekilde.

Ben de uluyorum, bir avuç dolusu saçını yakalayıp kafasını yere vuruyorum.

"O beni seni unutturdu!" Aries bağırıyor, dudaklarından kan ve tükürük sızıyor. "Anlıyor musun? Ne zaman bir soru sorsam ya da en ufak bir bilgi edinmeye çalışsam, beni dövüyordu. Bir noktada, sırf dövmek için dövmeye başladı, ta ki ne olduğunu hatırlayamayacak hale gelene kadar. Ta ki senin hakkında bana söylediklerine inanmaya başlayana kadar, senin tehlikeli olduğunu, annemizi öldürenin sen olduğunu, sorunun sen olduğunu ve sonunda öldüğünü!"

Tüm öfkemi, tüm intikamımı tutan lastik bant kopar ve her şey, taşan bir barajdan akan su gibi içimden akıp gider. "Ben ölmedim," diyorum boğuk bir sesle, dirseğimi göğüs kafesine vurarak. "Sen futbol oynayıp ponpon kızlarla sevişirken ben cehennemde yaşıyordum!"

O, çılgınca ve kırık bir sesle güldü. "Tabii ki benim yaptığının bu olduğunu düşünüyorsun. Lüks bir hayat yaşıyordum ve sanırım dışarıdan bakıldığında öyle görünüyordu. Ama benim hayatım lüksün tam tersiydi. Richard her günün her saniyesini kontrol ediyordu. Bir adım bile yanlış atarsam kemer, yumruk ya da eline ne geçerse onunla bana vururdu. Yıllarca diken üstünde yürüdüm, asla yeterince iyi olamadım, gölgelerden korkarak yaşadım!"

Bir an için ayrılıyoruz, kurtlar gibi birbirimizin etrafında dönüyor. Aramızdaki bir düzine yaradan kan damlıyor — yarık dudaklar, kırık burunlar, yumrukların elmacık kemiklerine çarptığı yerlerdeki kesikler. Ay ışığında, birbirimizin hayatlarını musallat eden aynı hayaletler gibi görünüyor olmalıyız.

"Yemin ederim, denedim." Sesi bu kelimelerle kırılır ve öne doğru eğilir, eli gömleğimi kavrar. "Seni götürdükleri ilk hafta. Onlara gerçeği söyledim. Onlara benim hatam olduğunu söyledim." Ses tonundaki bir şey beni tereddüt ettirir, bir başka yumruk için geri çekilen yumruğunu kontrol ederim. "Richard beni ayakta duramayana kadar dövdü." İçindeki baraj kırılmış, sözler ağızından hızlı bir nehir gibi akıyor. "Tekrar tekrar. Haftalarca. Onun anlattıklarına inanmaktan başka seçeneğim yoktu. Beni şartlandırdı."

"Sana lanet olsun inanmıyorum," diye fısıldıyorum, ama sesim çatlıyor ve duygularımı ele veriyor.

"Öyleyse inanma, ama ben oradaydım, Arson. Senin öldüğünü söylediğinde ben oradaydım." Aries gömleğimi daha sıkı tutuyor. "Sana yardım etmeye çalıştıklarını, ama senin çok geç kaldığını söylediklerinde oradaydım. Tesisde intihar ettiğini söylediklerinde. Ve üzgünüm. Ona inandığım için üzgünüm. Yıllarca senin öldüğünü sandığım için üzgünüm, oysa sen hayattaydın, o yerde yaşıyordun, acı çekiyordun. Bilseydim, bir fikrim olsaydı, daha fazlasını yapardım."

Ondan uzaklaşıp sırt üstü çimlere uzanıyorum. Gece gökyüzü başımın üzerinde dönüyor, yıldızlar bulanıklaşıyor, gözlerimin arkasında sıcak ve tanıdık olmayan bir şey yanıyor.

Bu mümkün mü? Bunların hiçbiri onun suçu değil miydi?

Eğer öyleyse, yaptığım her şey boşa gitmiş demektir. Bu, Lilian dışında kimseye karşı hissetmeme izin vermediğim bir duygunun kapısını açar. Kardeşim söz konusu olduğunda suçluluk duyacak yer yok, ama şimdi merak ediyorum

başından beri başkalarını suçlamam gerekirken onu suçlamakla çok zaman harcadım mı diye merak ediyorum.

Richard.

"Bana tam olarak nerede olduğumu bildiğini söylediler," diyorum karanlığa. "Tesisimi ziyaret ettiğini ve ne kadar zavallı olduğumu gülerek anlattığını."

"Ziyaret etme şansım olsaydı, seni oradan çıkarmak için elimden geleni yapardım." Sesi yanımda kırık bir şey gibi. "Sen beni oraya kilitleyene kadar o yerin varlığından bile haberdar değildim. Richard'ın bir şekilde öğrenmesinden korktuğum için bunu hiç yüksek sesle söylemedim ya da fazla düşünmedim, ama her zaman... belki de senin dışarıda bir yerlerde olduğunu umdum."

Yan yana yatıyoruz, kanımız soğuyor, nefesimiz sert bir şekilde kesik kesik geliyor. Aynı bedenler, aynı yüzler, tek bir anlık korkaklık ve hesapla bölünmüş hayatlar.

"Siktir," diye fısıldadı, tek hecede dehşetle dolu. "Bunca zaman, bunca yıl, birbirimize düşman edildik. Yalanlarla beslendik, başkalarının kontrolü için şartlandırıldık ve manipüle edildik."

"Evet." Boş bir kahkaha atıyorum.

Sesi çatlar. "Ve işe yaradı. Bizi birbirimizden nefret ettirdiler, düşman yaptılar."

"Hayes dünyasında ikimize yetecek kadar yer asla olmayacaktı."

"Bu doğru değil," diye fısıldadı Aries. "Geçmiş değiştiremeyiz. O artık geçmişte kaldı, ama lanet olsun, bilmeni isterim ki senin öldüğünü sandım."

"Bazı günler, ölmüş olmayı diledim." İtiraf, durduramadan ağzımdan kaçır, gömduğüm karanlık bir yerden koparılır. "Başlarda. Hayatta kalmayı öğrenmeden önce. Nefret etmeyi öğrenmeden önce."

Başını çevirip bana bakar, yüzü - benim yüzüm - ay ışığında kanlı bir harabe gibidir. "Öğrenseydim senin için gelirdim dediğimde yalan söylemiyordum. O lanet yeri yerle bir ederdim."

Onun iddiasını reddetmek, ona yine yalancı demek, uzun zamandır beni tanımlayan nefrete sarılmak istiyorum, ama artık daha iyi biliyorum. Göğsümdeki yük biraz hafifledi.

"Bana senin bir canavar olduğuna inandırdılar," diye devam ediyor, sözleri yaradan akan iltihap gibi dökülüyor. "Senin her zaman

dengesiz ve şiddet dolu olduğunu. Bize bebeklikten kalma kayıtları gösterdiler. Senin yaptığın iddia edilen yaralanmaların fotoğraflarını."

"Tabii ki. Dediğim gibi, ikimize yetecek kadar yer yoktu. Bir altın çocuk ve bir günah keçisi gerekiyordu. Neyse ki, kazanan bilet senindi." Gülüşüm kan ve kırık dişler gibi tadı var.

"Ben hiçbir şey kazanmadım." Aniden oturur, göğsündeki bir şey duyulabilir bir gıcırta sesi çıkarınca yüzünü buruşturur. "Sekiz yıllık manipölasyon ve kontrolü kazanmak olarak adlandırmazdım. Kim olduğumu hiç bilememeyi? Onun mükemmel küçük kuklası olarak şekillendirilmeyi? Hiçbiri eğlenceli ya da keyifli değildi."

"En azından lanet bir bodrumda elektroşok tedavisi görmedin," diye karşılık veriyorum, ama öfkem sönmüş, geriye sadece yorgunluk kalmış. Birbirimizin çektiği acıları ve travmaları karşılaştırmanın bir anlamı yok. İkimiz de farklı şekillerde acı çektik.

"Hayır. Sadece bağımsızlık belirtisi gösterdiğimde ayakta duramayana kadar dövülüyordum." Titreyen eliyle kanlı saçlarını taradı, parmakları keçeleşmiş bir tutamağa takılınca yüzünü buruşturdu. "Farklı yöntemler, aynı amaç. Bizi yıkıp, istediği görüntüye göre yeniden şekillendirmek."

Kısa bir süre sessiz kalıyoruz, ama aramızdaki havada gerçek adeta çılgılık atarken, kelimelere gerek yok. *İkimiz de kazanmadık.* İkimiz de kaybettik — çocukluğumuzu, kimliğimizi, kardeşliğimizi. Önemli olan her şeyi.

"Seni tuttuğum hücre," sonunda boğazımdaki düğümü aşarak sözleri zorla çıkardım. "Sadece intikam değildi. Orası... *tanıdık bir yerdi.* Garip bir şekilde güvenliydi. Yıllardır bildiğim tek evdi."

"Bu bir kurtarma değildi," diye cevapladı, hırpalanmış yüzünde anlayış belirdi. "Sadece başka bir hapisaneydi."

"Farklı gardiyan, aynı kafes." Kendimi oturur pozisyona getiriyorum, her kasım protesto edercesine ağrıyor. Çok sayıda yaradan kan damlıyor, tişörtüme sızıyor ve cildimi kırmızıya boyuyor. Yarın hissettiğim acının çok farklı olacağını biliyorum, ama bugün acı gibi gelmiyor. Özgürlük gibi geliyor. "Seni kaçırdığım veya hayatını ele geçirdiğim için üzgün değilim. Üzgün olduğum şey, onlar yüzünden dönüştüğüm kişi."

Yavaşça başını sallar, özür dilemediğini kabul eder. "Ve daha önce hatırlamadığım için üzgünüm. Onların yalanlarına inandığım için."

Bu affetmek değil, *henüz* değil. Belki de asla olmayacak. Bilmiyorum. Ama bir şey. Paylaşılan mağduriyetin, ikimizin de farkında olmadığımız kadar derin ve uzun süren manipölasyonun kabulü.

bu ikimizin de fark ettiğinden daha derin ve daha uzun süren bir manipölasyonun kabulü. Yavaşça ayağa kalkıyor, muhtemelen muhteşem bir morluk koleksiyonu olan vücuduna bakarak yüzünü buruşturuyor. Yüzü berbat durumda — gözü şişmiş, dudağı iki yerinden yarılmış, kafasını yere vurduğum yerde saçları kanla yapışmış.

Şüphesiz ben de en az onun kadar kötü durumdayım. Hissedebiliyorum. Şişlikler, derimin altında oluşan morluklar. *İkiz felaketler.*

"Muhtemelen Lilian'ı bulmalıyız." Bana elini uzatır.

Bu beklenmedik zeytin dalını bir anlığına izliyorum. Kabul etmemek için bir neden bulamadan, kabul ediyorum. Onun yardımıyla ayağa kalkıyorum. Vücudumda ağrı dalgaları yayılıyor, her hücre hareketle protesto ediyor. *Evet, kaburgalarım kesinlikle kırılmış, sadece çürük değil.* Sol gözüm neredeyse tamamen kapanacak kadar şişmiş ve omzumda kesinlikle bir sorun var.

Buna değer. Bu korkunç netlik anı için hepsi buna değer.

"Gidip kızımızı bulalım," diyorum, dilimde *"bizim"* kelimesini deniyorum. Tadı garip ama tamamen yanlış değil. "Geçmiş siilemeyiz. Ama ilerlemeye çalışabiliriz."

"Zaten kızacak." Çimlere kan tükürüyor. "Yılın en hafif tabiri." Sağ bacağıma ağırlığı veriyorum, zonklayan ağrıya rağmen işlevsel olduğunu görüyorum. "Bizi gördüğünde, başladığımız işi bitirebilir."

Yaralı yüzünde bir gülümseme belirir. "Yine de buna değer."

"Katılıyorum." Bunu içtenlikle söyledime şaşıyorum.

Sekiz yıldır beni besleyen nefret yok olmadı, o kadar basit değil, ama şekli değişti, gerçekten hak eden kişiye yöneldi. *Richard.* Karşılıklı yıkımımızın mimarı.

Aramızda bir tür anlayış oluşuyor.

Tek bir zihin. Tek bir amaç.

Onu bulmak. Onu korumak. Ne pahasına olursa olsun.

"Sırada Richard var," diyor Aries, yaralarımıza rağmen aynı ritimde adımlar atarak birlikte ormana doğru topallarken. Bu bir soru değil.

"Sırada Richard var," diye onaylıyorum, sözüm kan ve daha tatlı bir şeyin tadı gibi. Sonunda doğru hedefe yöneltilmiş intikam. "Onu ve etrafımızda kurduğu imparatorluğu yok edeceğiz."

"Birlikte," diye ekliyor, bu kelime sekiz yıllık yapay nefretin üzerinde bir köprü gibi aramızda asılı kalıyor.

"Birlikte," diye tekrar ediyorum, nasıl hissettirdiğini deniyorum. Henüz rahat değil, ama mümkün.

İlerliyoruz, kırılmış ama bir şekilde on yıllardır olmadığımız kadar bütün, birçok yönden kan kardeşler. Lilian'ın izlediği yolu takip ederek ormana girerken gece bizi yutuyor. Kızımız orada bir yerlerde.

Ve bir kez olsun, Hayes ikizleri aynı tarafta.

Tanrı, yolumuza çıkanlara yardım etsin.

"Liliannnn..." Ormanın boş sessizliğine sesleniyorum.

Kardeşime bir bakış atıyorum.

Lanet olası kardeşim. Bunu söylemek, kabul etmek iyi geliyor.

O sadece sırtıyor ve yarık dudağından akan taze kanı siliyor. "Kızımızı bulalım."

YİRMİ İKİ KOÇ

Orman etrafımda nefes alıyor, gölgeler ve sırlarla dolu. Parmak eklemlerimde hala kuruyan kan var, benim ve kardeşimin kanı karışmış — söylenen ve söylenmeyen her şeyin şiddetli kanıtı. Kaburgalarımındaki ağrı, beni bu garip berraklık anına bağlayan, donuk ve sürekli bir zonklama. Arson yanımda yürüyor, beş yıllık sessizlik ve ihanetin ardından adımlarımız nihayet senkronize.

"Bu tarafa gitti," diyorum, çalılıklardaki hafif izleri takip ederek. Yağmur çoğunu silmiş, ama fazla bir şeye ihtiyacım yok. Onu her zaman bulabilmişimdir. Sanki içimdeki bir şey ona bağlıymış gibi - manyetik, ilkel, bırakmak istemeyen.

"Unutma, kızgın ve muhtemelen korkmuş," diyor Arson. "Ayrıca, aramızın düzeldiğini de bilmiyor."

Çenemi sıkarak bir kez başımı salladım, aynı çekim beni boğazımdaki bir tasma gibi ileriye doğru sürüklüyordu.

"Hayır, o hala birbirimizi öldürmeye çalıştığımızı düşünüyor."

"Gelecekte birbirimizi tekrar öldürmeye çalışmayacağımızı söyleyen hiçbir şey yok." Arson sırtıyor.

Haklı. Bazı sorunlarımızı çözmüş olsak bile, tekrar çatışmayacağımızı söyleyen bir şey yok. Hatta, bu muhtemel. İkimiz de geçmişi geri alamayacağımızı biliyoruz. Kardeşimin öldüğüne inandığım yılları silemeyiz. Boğucu suçluluk duygusuyla geçen yıllar. Beni neredeyse tüketen boş bir öfke. Hâlâ çözmemiz gereken çok fazla kin ve öfke var, ama birlikte dayanabileceğimiz bir şey var, o da Lilian.

Çömelirim, parmaklarım kırık bir dalı okşar, yaradan hala özsu akmaktadır. Sesim alçalır. "Bu yeni."

Arson yanıma diz çöküyor, gözlerini kısarak yeri inceliyor. "Bak." Çamurun içine basılmış kısmi bir ayak izini gösteriyor. Küçük, açıkça ayakkabı izi.

Kalbim göğsümün içinde hızla atıyor. Sertçe. O dışarıda. Yalnız. Savunmasız. Aklım, olası tüm senaryolarla kontrolsüz bir şekilde dönüyor. *Ya yaralanmışsa? Ya bir hayvana çarpmışsa? Ya bizden önce başka biri*

bizden önce bulduysa? Panik, keskin ve aç bir şeye dönüşüyor. Aciliyet ve takıntı ile kıvrılıyor.

Onu kollarımın arasına aldığım da, bu his sona erecek.

Derin bir nefes alıyorum ve yağmur sonrası toprağın kokusu ve nemli toprağın altında, şampuanının kalıcı kokusunu alıyorum. Hafif bir koku. "Yakınlarda," diyorum, sesim boğazımı tahriş eden bir hırıltıya dönüşüyor. Göğsümün derinliklerinde, karanlık bir şey açılıyor.

Bu koruma ihtiyacı, sahiplenici ve acımasız. Lilian'a karşı hissettiğim sadece arzu değil, onu sahiplenme içgüdüsü. Onu alıp, asla bırakmamak.

"Sen de aynı şeyi hissediyor musun bilmiyorum, ama onu sevdiğimi bilmeni istiyorum," diyorum yüksek sesle, sözlerim aramızdaki nemli havada asılı kalıyor.

Arson'un gözleri benimkilerle buluşur, aramızda bir anlayış geçer. "Ben de."

Kıskançlığın etkisini bekliyorum, ama hiç gelmiyor. Aramızda sadece gerçeklik var. İkimiz de onu seviyoruz, farklı ama aynı şekilde.

"Önemli olan tek şey o," diye fısıldadım ve o da başını salladı.

"Saklandığın yerden çıkabilirsin Lilian," diye sesleniyorum, sesim ağaçlar arasında yankılanıyor.

"Kavga etmeyi bıraktık," diye ekler Arson, kısa bir mesafeden. "Ve seni her zaman buluruz."

Bu bir tehdit değil, bir söz.

İkimiz de onu aynı anda görüyoruz. Düşmüş bir kütüğün üzerinde oturmuş, yüzünü ellerinin arasına almış. Demek kaçmıyordu. Bekliyordu. Açıklığa adım atıyoruz ve ben ilk yaklaşıyorum. Ama elimi uzattığımda geri çekiliyor.

"Şu anda bana dokunma." Sonra gözleri benimkilere dikilir, kesikleri, morlukları, birbirimize verdiğimiz tüm zararları inceler. "Ne oluyor lan?"

Omuz silkiyorum. "Biz kardeşiz. Kavga edeceğiz."

"İkiniz birbirinizi öldürebilirdiniz. Ne halt ediyorsunuz?" Sonra sertçe başını sallar. "Hayır, ne halt ediyorum da ikinizin benim için sorunlarınızı aşabileceğinizi düşünüyorum? Bir şekilde sizin nefretinizden daha önemli olabileceğimi? Kibir, sanırım buna böyle diyorlar?" Ayağa kalkar ve pantolonunu düzeltir. "Artık bunu yapmayacağım. İkinize de, en azından birbirinize karşı medeni davranamazsanız gideceğimi söylemiştim, işte bunu yapıyorum."

Onun önüne geçiyorum ve sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, Arson geri çekilirken onu köşeye sıkıştırıyor. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Lütfen dinle."

Mavi gözlerinde öfke parlar ve göğsüne itekler. Arson'un bıraktığı morluklardan yüzümü buruştururum. "Az önce yaptıklarından sonra bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Seni uyarmıştım..." Sesi kırılır ve bir gözyaşı akar. "İkinizi de uyarmıştım."

Yanağını avuçlarım ve onu sıkıca kendime çekerim. "Tatlım. Özür dilerim. İkimiz de özür dileriz. Bunu içimizden atmamız gerekiyordu, yoksa asla ilerleyemezdik. Senin için, bizim için daha iyi olacağımıza söz veriyorum."

Alaycı bir şekilde güldü ve yanaklarını sertçe sildi, kir izleri bıraktı. "Tabii. Bir dahaki sefere yine anlaşmazlığa düştüğünüzde. O zaman yine ortada kalacağım."

Arson onu kendine doğru çeker ve boynunun yanına bir öpücük kondurur. "Hayır. Kavga etmeyeceğiz. Kavga edeceğiz, bu kesin. Halletmemiz gereken bir sürü sorun var ve biz kardeşiz. Sorun yaşamayacağımıza söz veremem, ama ikimizin de istediği şeye karşı savaşmayı bıraktığımıza söz verebilirim. Seni seviyorum. O da seni seviyor. Bu konuda hemfikiriz."

Uzun bir nefes verir, yüzümü inceler. "Sana inanmak istiyorum." Ona yaklaşırım, vücutlarımız onun asla kaçmasını istemediğimiz bir kafes oluşturur.

"Sana bunu kanıtlayalım. Bize inan. Bize bir şans daha ver."

O zorlukla yutkunur, sonra uzun kirpiklerini bir anlığına yanaklarına dayar. Sonunda gözlerini tekrar açtığında, mavi gözleri parlar ve benimkilerle buluşur. "Tamam, ama yalan söylemeyeceğim. İkiniz için de paspas olmayacağım."

Omzunun üzerinden Arson'un gözlerine bakıyorum. "Senin paspas olmanı istemiyoruz. Aslında, senin sert ve küstah olmanı tercih ediyoruz."

Yumuşak bir homurtu dudaklarından çıkar. "Bunu bilemem."

"Ben biliyorum ve bir fikrim var. Arson muhtemelen bunu biliyor, ama sen bilmiyorsun." "Nedir o?"

"Mill her yıl geleneksel bir av düzenler. Bu, abartılı bir saklambaç oyunu gibidir. Küçük bir avantajla başlar ve ormanı elinden geldiğince kullanırsın. Çoğu zaman, parasal bir değer kazanılabilir, ama sen orgazmdan başka bir şey kazanmayacaksın."

"Ya da beş," diye araya girer Arson.

Gözleri büyür, göz bebekleri genişler ve mavilik neredeyse tamamen kaybolur. "Yani beni yakalarsan..."

Yüzüne eğilip, onun yüksek sesle söyleyemediği cümleyi tamamlarım. "Seninle istediğimiz her şeyi yapabiliriz..."

"Beni kovalamayı mı istiyorsunuz? İkiniz de? Birlikte."

"Elbette öyleyiz," diye cevaplar Arson, kulak memesini ısırarak.

Yüzümde yayılan vahşi gülümsemeyi engelleyemiyorum. "Benim gördüğüm kadarıyla, şu anda Arson seni benden daha fazla sahip oldu ve benim istediğim şeyi aldı. Hala bu konuda biraz kızgınım, bu yüzden kalan tek bakire deliği, kışını talep edeceğim."

"Tabii ben seni önce yakalamazsam," diye araya girer Arson.

"Bu olmayacak," diye homurdanıyorum, bakışlarım ona kayıyor, sonra tekrar Lilian'a dönüyor. "Yani... sen kaç... biz de peşinden koşacağız. Seni ilk yakalayan, ayrıcalığı elde edecek."

Gözleri kısılr, dudaklarını yalar, boynundaki nabızı hızla atar. "Ya ikiniz de beni yakalayamazsanız?"

Omuz silkiyorum. "O zaman istediğin her şeye sahip olabilirsin. *Bizi* istediğin şekilde sahip olabilirsin."

Bir yudum daha alır ve uyarılmasının arttığını, parmaklarının gerildiğini açıkça görebilirim. "Ne zaman kaçmalıyım?"

"Şimdi nasıl? Sana beş dakikalık bir başlangıç vereceğiz," damarlarımda dolaşan gerginlik ve ihtiyaçla uyuşmayan bir nezaketle duyuruyorum.

Ciyaklayarak Arson'a sırtıyor, sonra yanımdan geçip ağaçların arasına koşuyor. Arson kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bu iyi bir fikir mi? Güvenli mi?" "Ona bir şey olmaz. Burada sadece biz varız. Onu bulmak uzun sürmez

ve direneceğini sanmıyorum. O da bizim kadar bunu istiyor."

"Yaramaz küçük kız." Arson dudaklarını büzüyor ve ben de onaylayarak başımı sallıyorum. İkimiz de onu istiyoruz ve bu sefer, onu bulduğumuzda, birlikte olacağız. Beş dakika sonra, küçük tavşanımızı avlamak için ağaçların arasına giriyoruz.

Kısa süre sonra, kendimi koşarken buluyorum, önümdeki alanı ararken orman etrafımda bulanıklaşıyor. Her adımında botlarım yumuşak toprağa batıyor, daha fazla zorladıkça kaslarım yanıyor. Bu kovalamacada, medeniyeti ortadan kaldıran ve yerine ham içgüdüleri bırakan bir ilkelcilik var. *Avcı ve av*. Milyonlarca yıldır DNA'mıza kodlanmış olan kadim dans.

"Ayrılalım," diyor Arson, sola dönerek. "Çevreleyin."

Başımı sallıyorum ve yoğun çalıların arasından sağa doğru kesiyorum, dikenler kollarımı parçalıyor. Bir düzine küçük kesikten kan akıyor, ama acı sadece odaklanmamı keskinleştiriyor. Düşmüş bir kütüğün üzerinden atlıyorum, sert bir şekilde yere iniyorum, çarpmanın etkisi şok dalgası yaratıyor.

bacaklarımdan yukarı doğru dalgalar. Kızımı bulma konusundaki kararlılığım ve iradem sayesinde ayakta kalmaya devam ediyorum.

Önümde bir renk parlaması gözüme çarptı — bir çalıya takılmış bir kumaş parçası. Onu kapıp, kızın gömleğindeki deseni tanıdım. *O bizim için yaratılmıştı, avlanıp yakalanmak için yaratılmıştı.* Pamuğu yüzüme götürdüm, derin bir nefes aldım, onun kokusu ciğerlerimi doldurdu.

Bir ses — bir dalın kırılması, ardından boğuk bir küfür — düşüncelerimi bölüyor. Gülümsüyorum ve yönümü değiştiriyorum, avcı gibi odaklanarak sese doğru ilerliyorum. Yağmur tekrar başlıyor, iri damlalar ağaçların yapraklarından bize doğru yağıyor.

"Neden kaçıyorsun?" diye sesleniyorum, aciliyete rağmen oyundan zevk alıyorum. "İstediğin bu değil miydi? İkimiz. Birlikte."

Solumda bir hışırtı duyuyorum — yön değiştiriyor, beni atlatmaya çalışıyor.

Akıllıca, ama boşuna. Artık ona çok uyum sağladım, çok bağlandım. Rotamı buna göre ayarlarım, genç çam ağaçlarının arasından çapraz olarak geçerim.

"Kaçabileceğin hiçbir yer yok. Seni almadan bu ormandan ayrılmayacağız ve hiçbir engel ya da kişi seni bizim yapmamızı engelleyemez. Sen bile." Arson'un sesi doğudan geliyor, kısıkcı tamamlıyor.

Adımları hızlanır, panik ona bir hız patlaması verir. Ayak sesleri daha yüksek, daha dikkatsiz hale gelir. Artık gizliliği bırakıp tamamen kaçmaya başlamıştır, yaralı bir geyik gibi çalılıkların arasında koşar.

"Liliannnn..." diye sesleniyorum, alaycı bir şekilde.

Ona ulaştığımda çılgına dönmesini istiyorum. Tıpkı o gün hücremin dışında olduğu gibi. Daha hızlı, daha sert koşuyorum, kalbim çürük kaburgalarıma çarpıyor. Her adımla aramızdaki mesafe azalıyor. Eğrelti otlarının arasından geçip duruyorum, onu gördüğüm anda ciğerlerimdeki hava buharlaşıyor. Orada, sadece yirmi metre ileride, ağaçların arasında dolanıyor, altın sarısı saçları yapraklar ve dallarla karışmış, dağınık.

Onu görmek bana fiziksel bir darbe gibi geliyor. Çaresizliği içinde muhteşem, tamamen içgüdüsel, hayatta kalma mücadelesi ve ham yaşam.

"Lilian," diye bağıriyorum, sesim duygudan boğuluyor. "Seni bulduk!"

Tereddüt ediyor, yarı dönüyor ve bu tereddüt anı, kendini sorguladığı an, benim ihtiyacım olan tek şey. Üç uzun adımla mesafeyi kapatıyorum, kolunu yakalayıp beni doğru çeviriyorum. Küçük vücudu

göğsüme çarptı ve bu çarpma dengemi bozdu. Orman zeminine yuvarlandık, yapraklar ve yosunlar bizi yumuşattı. Son anda kendimi tuttum ve ağırlığımla onu ezmek için kolumu yere dayadım. Zaman durdu — o benim altımda, göğsü inip kalkıyor, mavi gözleri korkudan değil, kalıcı bir heyecandan genişlemiş ve parlıyordu. Yağmur ikimizi de sırlıslıkla etti, gömleği tenine yapıştı, göğsünün her hızlı inip kalkışını ortaya çıkardı.

Ellerimle omuzlarını kavrayıp onu yere bastırıyorum. "Bak ne yakaladım." Nefes nefese, zafer beni yıldırım gibi sararken "Küçük bir tavşan."

Bana karşı direniyor, teslim olmayı reddediyor. Dizini kaldırıyor, ben ağırlığımı kaydırıp onu engellemeden önce neredeyse kasıklarına çarpıyor. Mücadele sarhoş edici — gücü, direnişi, bunun boşuna olduğunu bilmesine rağmen.

"Şşş," diye mırıldanıyorum, bir elimle yüzündeki ıslak saçları çekiyorum. "Ödülümü alma zamanı geldi."

Bir elimle bileklerini başının üstüne sabitlerken, diğer elimle çenesinin narin çizgisini izlerim, parmak uçlarımin altında nabzının hızla attığını hissedirim.

"İstediğin bu, değil mi?" diye soruyorum, yüzümü onun yüzüne yaklaştırarak nefeslerimizi paylaşacak kadar yaklaşıyorum. "Kardeşim senin amını sikerken, benim de kışını almamı mı istiyorsun?"

Benim tutuşuma karşı direniyor, ama bu sadece bir numara. Islak gömleğinin kumaşından meme uçlarının belirginleştiğini görebiliyorum.

"Şşş, artık direnmene gerek yok. Artık senin için kavga etmemizden endişelenmene gerek yok. İkimiz de aynı şeyi istiyoruz: seni, ve seni tekrar kaybetme riskini göze alamayız." diye fısıldadım sertçe. "Sen bizimsin, biz de senin. İkimiz de."

Bana yaslanarak gevşiyor ve Arson'un yaklaştığını duyuyorum, kasıtlı adımları varlığını duyuruyor. Görüş alanımın kenarında beliriyor, önceki kavgamızdan dolayı yaralı ve kanlı, ama gözleri berrak ve ona odaklanmış. Hem koştuktan hem de onun bizim için çok çekici ve kirli görünmesinden dolayı göğsü inip kalkıyor.

"Görünüşe göre kazanan sensin," diyor Arson yumuşak bir sesle. "Ama sorun değil, çünkü sen onun kışını sahiplenirken, ben de onun amını tapacağım."

"Söyle," diyorum, bunu onun dudaklarından duymaya ihtiyacım var. "Artık kaçmak yok," diyor nefes nefese.

"Ben ikinizin deyim."

Evet, öyle.

Ağzımı onun ağzına indiriyorum, benim olanı, bizim olanı sahipleniyorum, orman her zaman olması gerekenin sessiz tanığı olarak. Tadı yağmur, korku ve *bizim*. Onu içime çekiyorum, direnişin kabullenmeye dönüştüğü anın tadını çıkarıyorum. Bana doğru eğilerek, artık savaşıyor, arıyor, talep ediyor.

İstemediğim halde, öpücüğü kesip, yüzünü görebilecek kadar geri çekildim.

Gözleri kararmış, adrenalın ve arzu ile göz bebekleri büyümüş. Kovalamaca onda da bir şey uyandırmış, içimdeki canavara uyan vahşi ve aç bir şey.

Aramızdaki gerilim, fırtına öncesi elektrik gibi çatırdıyor. Yıllar süren ayrılık, özlem, bir araya gelmeye çalışan kırık parçalar. Hiçbirimiz eskisi gibi değiliz. Hepimiz yaralıyız, hepimiz hayaletler tarafından takip ediliyoruz, hepimiz adını koyamadığımız bir şeye açız.

Hâlâ başının üzerinde tuttuğum elini uzanarak, Arson parmaklarını kasıtlı bir yavaşlıkla onun parmaklarının arasına geçirir. Bu manzara — onun soluk tenine karşı onun yaralı parmak eklemleri — içimde bir sahiplenme duygusu uyandırır, ama bu duygu, bu anın ne kadar doğru ve eksiksiz hissettirdiği ile hemen yatıştırılır.

"Üçümüz," diyorum, sonunda diğer bileğini de bırakarak. "Her zaman böyle olması gerekiyordu."

Yavaşça oturur ve beni dizlerimin üzerine geri dönmeye zorlar. Orman zemini cildinde izler bırakmıştır: kir, yapraklar, yosun dokusu. Vahşi, evcilleştirilmemiş, ormanın kendisinden doğmuş bir yaratık gibi görünür.

Yüzüne uzanıyorum, hala efor ve daha derin bir şeyden dolayı hafifçe titreyen elimle yanağını okşuyorum. "Böyle hissediyorsun çünkü ikimizin de aynı fikirde olacağını hiç düşünmemiştin. İkimizin de senden bir parça alabilmemiz için her şeyi feda edeceğimizi hiç düşünmemiştin. Bazı şeyler intikam veya kan dökme ihtiyacından daha değerlidir."

Yağmur hafif bir tıkırtıya dönüştü, gölgeliklerden süzülerek onun cildinde benekli desenler oluşturuyor. Bir an için, hiçbirimiz kıpırdamıyoruz, yarattığımız bu kırılğan yeni gerçeklikte askıda kalmış gibiyiz.

"Siz ikiniz delisiniz." Başını salladı. "Kesinlikle delisiniz."

Arson, bir daha asla görmeyeceğimi sandığım o tanıdık pervasız gülümsemesiyle sırtıttı. "Hiç aksini iddia etmedik."

Kendi dudaklarımın da gülümsediğini hissediyorum. "Neye bulaştığını biliyordun."

"Öyle mi?" diye meydan okur, ama sözlerinin altında artık bir sıcaklık vardır. "Hiçbirimiz bilmiyor muyduk?"

Ona yaklaşıyorum, nefesimiz birbirine karışıyor. "Hayır. Ama bu bizim hayatımız, dağınık, kanlı, acı ve sevgi dolu."

Gözleri benimkileri arıyor, gerçeği ve kesinliği arıyor. Ona her şeyi görmesine izin veriyorum — itiraf etmek istemediğim kadar uzun süredir beni tüketen açlığı, ihtiyacı, sevgiyi.

Arson'un eli kolundan omzuna kayar ve ensesini kavrar. Rahatlatıcı, sahiplenici bir hareket. "Seni istiyoruz," diye fısıldar. "İkimiz de."

Onun dokunuşuyla, ikimizin yoğun bakışlarıyla titrer. Göğsünün hızla inip kalkmasını, yağmurla ıslanmış teninden yayılan ısıyı hissedebiliyorum.

"Tekrar söyle," diye yumuşak bir sesle talep ettim. "Kime aitsin?"

Dudakları açılır, dilini çıkarıp dudaklarını ıslatır. Hareketini takip ederim, büyülenmiş gibi. "Sana," diye fısıldar. "İkinize."

Göğsümde ilkel ve derin bir tatmin hissi dalgalanır. Başımı eğip dudaklarımla çenesini okşarım, tuz ve yağmur suyunun tadını alırım. Başını geriye doğru eğip, kanımı kaynatacak bir teslimiyet jestiyle boğazını bana sunar.

Arson'un ağzı onun ağzını bulur ve nefesimi kesen bir vahşetle onu sahiplenir. Onun ona teslim olduğunu izlerim, elleri onun gömleğini yumruklar, onu kendine çeker. Düşük bir hırıltı çıkar ağzımdan, kısmen uyarı, kısmen onay. Öpüşmeyi keser, nefes nefese, gözleri arzuyla kararmış.

"Paylaş," diye boğuk bir sesle söyler, tek kelime anlam yüklüdür.

Başımı sallarım ve onun yerini almak için eğilirim. Dudakları, onun saldırısından dolayı şişmiş ve hassastır, ben de nazikçe yaklaşıyorum, dudaklarının benimkine yumuşakça kaymasını tadını çıkarırım. Öpüşürken iç çeker, vücudu bana erir, yıllardır kendine izin vermediği bir şekilde güven duyar.

Ellerim onun kıvrımlarını dolaşır, rüyalarımı süsleyen çukurları ve oyukları yeniden öğreniyorum. Dokunuşuma karşılık sırtını bana doğru eğiyor, başparmağım göğsünün altını okşarken yumuşak bir inilti kaçıyor. Arson'un elleri benimkilere katılıyor, dokunuşu daha sert, daha talepkar.

O, kadının kalçasını avuçlar, parmakları yumuşak ete gömülürken onu göğsüne doğru çeker. Kadın, bu temasa, onun uyarılmasının kanıtına

ve ısrarla ona baskı yapmasıyla nefesini tuttu.

"Sen bize aitsin," der Arson kulağına, nefesi sıcak ve açlıkla dolu. "Ve senin her santimini sahipleneceğiz."

Kulak memesini ısırır — sert değil, ama onu irkiltecek kadar keskin.

Onu nefes nefese

bırakmak

için.

"Birlikte."

Nefesi titrer. Titriyor. Soğuktan. Yağmurdan.

Bizden.

"Birlikte mi?" diye fısıldadı, sanki bu kelime onu mahvedecekmiş gibi.

Parmaklarımla çenesini tutup yüzünü bana doğru çeviriyorum. "Evet. Birlikte," diye mırıldanıyorum, karanlık ve emin bir sesle. "İkimizi de alacaksın. Birini sıkı küçük amına. Birini kışına. Her yerde bizi hissedeceksin - seni genişçe açarak, bizim olanı sahiplenerek."

Dudakları açılır, ama hiçbir kelime çıkmaz.

Arson parmaklarının arkasıyla boğazını okşadı. "Ona bak," diye fısıldadı, sesi sessiz bir saygıyla sarılmıştı. "Daha yeni başladık ve o şimdiden titriyor ve sırılsıklam."

Onun arkasına geçip göğsümü sırtına bastırıyorum. O kaskatı kesiliyor, sonra ellerim kalçalarını bulup onu bana doğru çekince titriyor.

"Bu anı kaç kez hayal ettin?" diye fısıldıyorum. "Aynı anda seni aldığımızı, birlikte siktiğimizi hayal ettin."

O, düzensiz bir nefes alır ve bunun ihtiyaçtan mı yoksa utançtan mı olduğunu bilemem.

"Artık istediğini saklamana gerek yok," diyor Arson nazıkçe, ıslak saçlarını kulağının arkasına iterek. "Bütün pis hayallerini gerçekleştireceğiz, bebeğim."

"Çünkü senin ne kadar kirli olduğunu zaten biliyoruz," diye homurdanıyorum ve ıslak tişörtünü başından çıkarıyorum. Yağmurda çıplak teni parlıyor, kızarmış ve hassas, meme uçları sertleşmiş.

Arson yüzünü avuçlar ve onu öper — önce yumuşakça, dilini kullanarak dudaklarını açmaya çalışır. O inlediğinde, öpücüğü derinleştirir, ağzını ele geçirirken ben ellerimi vücudunda gezdiririm.

Avuç içlerim göğüslerinden kayar, kaburgalarına iner, sonra bacaklarının arasına, ıslak külotunun ikinci bir deri gibi yapıştığı yere. Onu yavaşça aşağı çekerim, onu santim santim ortaya çıkarırım. Yağmur uyluklarına çarptığında, kızarmış tenine serin hava değince, o nefesini tutar.

"Siktir, Lil," diye mırıldanırım. "Musluk gibi damlıyorsun."

"Çok mükemmel ve bizim için çok ıslak," diye fısıldar Arson, çenesine öpücükler kondurarak.

İki parmağımı ıslak amının derinliklerine sokuyorum. Parmaklarımı sıkarken vücudunun çıkardığı ses kulaklarıma müzik gibi geliyor. Ona dokunabilmek, onunla böyle bir an yaşayabilmek için sonsuzluk gibi gelen bir süre bekledim.

"Sen bizim için yaratılmışsın," diye nefes nefese, parmaklarımı onun içinde kıvırıyorum. "Öyle değil mi?"

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyor. "Tanrım, evet."

"Aferin kızım," diye övüyor Arson. "Şu haline bak. Şimdiden parçalanıyorsun."

Parmaklarımla yavaş ve derin hareketler yaparken dizleri titriyor, içinden kaygan sesler çıkıyor. Arson'un ağzı göğüslerini buluyor, öpüyor ve emiyor, dişleriyle meme uçlarını çekiyor, ta ki o çığlık atana kadar. Bakışları benimkilerle onun başının üstünde buluşuyor, gözleri ortak bir coşkuyla parlıyor. Aramızda mükemmel bir anlayışın bakışı geçiyor. Her zaman böyle olması gerekiyordu. Üçümüz, birlikte, tanımlanamaz bir aşk ile birbirimize bağlıyız.

"İçine girdiğimizde çok güzel bir karmaşa olacaksın."

O, dokunuşuma doğru eğilir, sessizce daha fazlasını ister. Ben de isteğini yerine getiriyorum, parmaklarımı kaygan sıcaklığa daldırıp, sonra geri çekip sıkı küçük kık deliğine sokuyorum. Gerginleşiyor ama sonra Arson'un ilgisiyle gevşiyor. Birlikte çalışıyoruz, hareketlerimiz sözsüz bir anlayışla senkronize. İt ve çek, ver ve al, zaman kadar eski bir dans. O enstrüman, biz müzisyenleriz, sessiz ormanda yankılanan inlemeler ve ahlamlardan oluşan bir senfoni çıkarıyoruz.

Onu yavaşça gererim, yayarım, genişletirim, Arson da aynı şeyi onun amına yapar.

Evet. Buna ihtiyacım var. Onun kalan son masumiyetini de elimden almak istiyorum. İkinci parmağımı kıkına soktuğumda titriyor, vücudu bir an direniyor ama sonra gerilmeye boyun eğiyor. Arson, derin, uyuşturucu gibi öpücüklerle onun dikkatini dağıtırken, dili parmaklarının parmaklarının hareketlerini taklit ediyor.

"Lütfen," diye inliyor, sözcükler ağzında boğuklaşıyor. "İhtiyacım var..."

Elimi uzatıp, kalın sarı saçlarını yumruğumla kavrayıp, kıcını nazikçe sikerken başını geriye doğru çekerim. Onu incitmek istediğim son şey budur.

"Söyle," diye fısıldıyorum, dudaklarım boğazını okşuyor. "Bize ne kadar çok istediğini söyle

"

"Lütfen... ikinize de ihtiyacım var...
doldurulmam lazım." "Nereyi?" diye ısrar
ediyorum.

"Amım," diye inliyor. "Ve... kıçım." "Kendi
kelimelerini kullan tatlım," diye ekliyor Arson.

"Siklerinizi istiyorum," diye ağlar. "Yarılmak istiyorum. Gerilmek.
Kullanılmak istiyorum."

Arson, acıyla dolu bir şefkatle kızın yanağını okşadı. "İşte bizim kızımız."

Onun beline bir öpücük kondurup, "Şimdi sana tam olarak istediğini
vereceğiz," diye fısıldarım. Bir an sonra, parmaklarımı yavaşça çekip, kaybına
karşı protestosu olan iniltisini zevkle dinlerim.

Ama bu sadece geçici bir rahatlama. Kendimi onun sıkı arka girişine
yerleştiriyorum, sikimin başı kaygan kıvrıma dokunuyor.

Arson hareketlerimi taklit ediyor, kalın vücudu ıslak yarıklarına ısrarla
baskı yapıyor. Orada duruyoruz, eşikte dengede, beklentinin tadını
çıkarıyoruz.

"Bizim," der Arson, sözcük sahiplenme duygusuyla yüklüdür.

"Sonsuza kadar." "Senin," diye kabul eder kadın nefes nefese.

"Her zaman."

YİRMİ ÜÇ LILIAN

Donup kalmışım, hareket edemiyorum. Aptal değilim. Aralarındaki her şeyi çözmediklerini biliyorum, ama bu kadar uzun zaman sonra onları bir araya getirebileceğim düşüncesi kanımı kaynatıyor.

Bu çok fazla, çok hızlı, çok ezici. Her sinir ucu alev almış, her santimetrekaresi onların dokunuşuyla elektriklenmiş. Duyguların, petrikor ve çam kokusuyla karışan uyarılmalarının kokusunun içinde boğuluyorum.

Arson'un elleri kalçalarımı kavırıyor, girişime girerken beni sabit tutuyor. Penisinin keskin olmayan başı kaygan kıvrımlarımı ayırıyor, alaycı, umut verici. Arkamda, kardeşi de aynı hareketi yapıyor, kalın penisi ısrarla kığımın sıkı kıvrımlarına bastırıyor. Sonra kış deliğime sıcak bir sıvı akıyor ve beni nefes nefese bırakıyor.

Arkamı dönüp baktığımda, Aries'in Arson'un kavgada koluna yaptığı kesiklere dişlerini geçirdiğini ve kendi kanını beni kayganlaştırmak için kullandığını görüyorum. Siktir. Onlarla kendimi neye bulaştırdım ben? Ve onun benim için tamamen vahşileşmesini izlemek neden beni daha da ateşliyor, kendi uyarılmamla uyluklarım şimdi daha da kayganlaşıyor.

Titriyorum, endişe ve çaresiz ihtiyaç arasında kalmış durumdayım. Bunu daha önce hiç yapmadım, hayal bile etmedim. Ama şimdi, ikisi de beni çevreleyip sahiplenirken, tamamen doldurulma düşüncesi içimi karanlık bir heyecanla titretir.

"Nefes al," diyor Arson boğazıma fısıldayarak, dudakları gümbür gümbür atan nabzımı okşuyor. "Sadece nefes al ve bizi içeri al."

Uyumaya çalışıyorum, ciğerlerime hava dolduruyorum, vücudumu gevşetmeye çalışıyorum. Ama her hücrem daha fazlasını isterken, bacaklarımın arasındaki acı doyurulması gereken kemiren bir açlıkken, bu kolay değil.

İkisi birlikte ileri doğru itmeye başlarlar, beni gererler, doldururlar, içime girmenin acısı, sonunda tamamen ele geçirilmenin yakıcı hissiyle savaşıyor. Çılgılık atarım, sesim sessiz ormanda yankılanır ve Arson ağzını ağzıma kapatarak sesi yutar.

Kardeşinin elleri sırtımı okşuyor, daha derine baskı yapmaya devam ederken beni yatıştırıyor. "İşte böyle," diyor, sesi gerginlikten boğuk çıkıyor. "Bizi içine al. Sonuna kadar."

Sanki ikiye bölünmüşüm gibi hissediyorum, kalın uzunlukları üzerinde şişlenmişim gibi. Neredeyse dayanılmaz, doluluk keskin bir acı gibi, o kadar keskin ki zevkle iç içe geçmiş. Ama bunun altında daha derin bir acı var, beni daha da açılmaya, bu talebe tamamen boyun eğmeye iten ilkel bir ihtiyaç.

"Lütfen," diye inliyorum, ne için yalvardığımı bile bilmeden. Daha fazla, daha az, daha sert, daha nazik. İçimde hissettiğim, beni ele geçiren, beni kendilerine ait olarak damgalayan bu his dışında her şeyi kaybettim.

Sonra hareket etmeye başlıyorlar, her hassas siniri sürükleyen yavaş, kasıtlı bir ritimle. Arson'un penisi içimdeki derin bir noktaya kayıyor ve çekirdeğimde elektrik kıvılcımları yayıyor. Aries onun hızına uyuyor, kalın penisi sıkı kanalımı gererek farklı bir ateş yakıyor.

Aralarında asılı kalıyorum, saplanmış, tamamen onların merhametine kalmışım. Ve hiç bu kadar tam hissetmemiştim. Bu kadar doğru. Sanki kırık parçalarım, onların sahipliğinin ısıyla yeniden birleşiyormuş gibi.

Ellerini vücudumda gezdirirken, nasırlı parmakları her kıvrımı ve çukuru haritalandırıyor, her santimetreyi kendi bölgesi olarak ilan ediyor. Arson'un dişleri omzumu sıyrıyor, dilinin ipeksi kayışına keskin bir kontrpuan oluşturuyor. Aries'in dudakları kulağımı buluyor, sıcak nefesi omurgamdan aşağı titreme dalgaları gönderiyor.

"Artık bizimisin," diyor boğuk bir sesle, sözlerini beni yıldızları görmeme neden olan özellikle derin bir vuruşla vurguluyor. "Bedenin ve ruhun. Artık kaçmak yok."

"Artık saklanmak yok," diye onayladı Arson, eli uyluklarımın arasına kayarak tepe noktasında şişmiş inciye buldu. Yavaşça, alaycı bir şekilde daireler çizdi, boğazımdan keskin bir çığlık kopardı. "Senin ait olduğun yer burası. Bizimle. Her zaman."

Sadece onaylayarak inleyebiliyorum, beni süpürüp götürecek gibi olan duygu fırtınasında kelimeler kayboluyor. Her yerdeler — içimde, etrafımda, duyularımı dolduruyorlar, geriye onlardan başka hiçbir şey kalmayana kadar. Kaygan cilt, karışık uyarılma kokusu, nefes nefese soluklar ve tatmin olmuş inlemelerin uyumu.

İtmeleri daha sert, daha hızlı, daha talepkar hale geliyor. Arson'un parmakları acımasızca beni okşuyor, ovuyor, içimdeki gerginlik yaydan daha sıkı bir şekilde gerilene kadar. Aries'in kalçalarımı kavrayan eli,

beni içime alırken, her güçlü dalga ateşi daha da alevlendiriyor.

Hızla tırmanıyorum, bedenim artık bana ait değil, sadece onların ihtiyacının bir aracı. Bizim arzumuzun. Birleşmemizin ıslak sesleri havayı dolduruyor, müstehcen ve erotik, beni ileriye itiyor. Yukarıya.

Ta ki, nefesimi kesen bir ani hareketle, coşkunun zirvesi üzerime çökene kadar. Onların arasında parçalanıyorum, vücudum titriyor, kasılıyor, parçalanırken onların sertliğini emiyorum. Boğazımdan boğuk bir çığlık kopuyor, ama Arson'un açgözlü ağzı tarafından yutuluyor.

Beni bu şekilde sürerler, kalçaları çalkalanır, artçı sarsıntılar boyunca beni okşarlar, ta ki ben Arson'un göğsüne, kemiksiz bir şekilde yığılana kadar.

Ama benimle işleri henüz bitmedi. Daha bitmedi bile. Hala içimde nabız gibi atan sert sıcaklıklarını hissedebiliyorum, daha fazlasını istiyorlar.

"Yine," Arson dudaklarıma karşı homurdanıyor, eli hala uyluklarımın arasında hareket ediyor, beni uçurumun kenarından geri çekip bir kez daha itiyor. "Seni dolduracağız," Aries karanlık bir şekilde söz veriyor, sözlerini

beni çığlık attıran keskin bir kalça hareketiyle vurguluyor. "Seni o kadar derinden ve sertçe sikmek istiyorum ki, başka hiçbir şey istemeyeceksin.

Kardeşim, onun kışının bir sik almayı ne kadar iyi yaptığını hissetmek ister misin? Onun amının tatlı sıcaklığını tekrar hissetmek istiyorum."

Onun amının tatlı sıcaklığını tekrar hissetmek istiyorum."

Arson dudaklarıma *mmm* diye bir ses çıkarır ve ben titrerim, ikisine de kapılırım. İkisi de içimden çıkar ve kışımından ve uyluklarımdan sıvı aktığını hissederim — kendi uyarılmam, Aries'in kanı, ön sıvıları — hepsi zamanın yavaşlamasına ve vücudumdaki uyuşuk hissiyata katkıda bulunur.

Bir dakika kadar etrafta dolaşırlar, Aries ve Arson yırtık bir gömleği birbirlerine uzatırlar? Aralarında temizlenirler ve sonra zıt pozisyonlara geçerler.

Arson arkama geçer, Aries ise yüzümü ellerinin arasına alır ve sanki onun oksijeniymişim gibi beni öper. Tek yapabileceğim, onlar beni tekrar içime girerken dayanmak, bu sefer vücudum onların kolayca kullanabileceği şekilde kaygan, ama bu, ikisinin de beni doldurmasının verdiği sıkılığı hafifletmiyor.

Aries dudaklarımı yağmalarken, kulağıma yumuşak bir inilti geliyor ve bu inilti damarlarımdan tüm vücuduma heyecan yayıyor. Geri çekildiğinde, gözlerimin içine bakarak içime daha hızlı, daha sert, daha derine giriyor. Arson, sanki bunun için yaratılmışlar, benim için yaratılmışlar gibi onun hızına uyuyor.

İlk orgazmım tam olarak geçmeden ikinci orgazmım beni sararken, kırık bir şekilde inleyerek titriyorum. Onlar pes etmiyorlar, acımasız bir beceriyle

beni kendi amaçları için kullanırken, bedenim artık bana ait değil.

Arson'un eli saçlarını kavrar, başını geriye doğru çekerek boğazımın kavisini ortaya çıkarır. Dişleri hassas cildimi sıyrır, sonra sertçe emer, beni kendisine ait olarak işaretler. Aries'in parmakları karnımın etine gmölür, beni sertçe siker, itişlerinin gücü beni Arson'un göğsüne doğru geriye doğru sallar.

Aklım başımda değil, sadece duygu ve ihtiyaçtan ibaretim. Etin ete çarpması, cildime karşı inledikleri müstehcen övgüler, beni genişçe aan sıklerinin acımasız dürtüsü. Bu duyguya mutlu bir şekilde boğulabilirim, üzerimde tekrar tekrar yükselen saf mutluluk dalgasının içinde kaybolabilirim.

Uzaktan, güçlü vücutlarındaki gerginliği, yaklaşan boşalmayı haber veren kalçalarının titrek ritmini hissediyorum. Bir yanımda onlara beklemleri için yalvarmak, bu enfes işkenceyi sonsuza dek sürdürmek istiyor. Ama diğer yanımda, onların uyandırdığı şehvet dolu yaratık, içimde boşalırken nabızlarını ve zonklamalarını hissetmekten başka bir şey istemiyor, beni geri dnölmez bir şekilde kendilerine ait olarak işaretlemek istiyor.

"Lütfen," diye inliyorum, sesim boğuk ve kısık. "Lütfen, ihtiyacım var..."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyoruz," diyor Arson, parmaklarını salarımda sıkılaştırarak. "Ve sana vereceğiz. Son damlasına kadar."

Aries'in hareketleri düzensizleşir, nefesleri yanağıma sertçe çarpar. "Siktir, yapamıyorum... Yapacağım..."

"Yap," diye emrediyor Arson, kendi kalçaları kardeşininkine doğru yükseliyor. "Onu doldur. Onu bizim yap."

İkisi de teslimiyetle inleyerek boşalırlar, penisleri titreyip seğirirken içime derinlemesine boşalırlar. Bu hissin tadını çıkarırım, sıcak tohumlarının seli sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen son bir sarsıcı orgazmı tetikler.

Dünyam, damarlarımdan akan ateşten başka bir şey kalmayacak şekilde daralır, saf, ezici hisler dışında her şeyi silip süpürür. Uzaktan, ellerinin terli tenime nazikçe dokunduğunu, dudaklarının yüzüme öpücükler kondurduğunu, övgü ve sahiplenme sözleri mırıldandıklarını fark ediyorum. Ama bunların hepsi, hala içimde gmölü olan, nabız gibi atan dolgunluklarının yanında ikincil öneme sahip, birleşik boşalmalarının sıcak damlaları uyluklarımı kaplayacak şekilde sızıyor.

Yavaşça, dikkatlice, hassas bedenimden çıkıyorlar ve bu kayıp yüzünden boğazımdan inlemeler çıkıyor. Garip bir nedenden dolayı, ikisinin de

kaybolacaklarından korkuyorum, ama uzaklaşmıyorlar. Arson beni kollarına alıyor, göğsüne yaslayarak yosun kaplı yere indirirken, Aries yanıma uzanıyor ve büyük elini sahiplenici bir şekilde kalçama koyuyor.

Ne kadar süre orada yattığımızı bilmiyorum, kalplerimizin çarpıntısı yavaş yavaş azalıyor, nefeslerimiz düzeliyor. Hava, seks ve terin kokusu, altımızdaki orman zemininin toprak kokusu ile ağırlaşıyor. Uzakta, bir kuş tatlı bir şarkı söylüyor, melodisi az önce yaptığımız ilkel eylemle çelişiyor.

Şehvetin sisi yavaşça dağılırken, gerçeklik geri dönmeye başlıyor. Belirsizlik içimi kemiriyor, az önce yaptığımız şeyin büyüklüğü beni tüm gücüyle vuruyor. Bu her şeyi değiştirir. Bundan geri dönüş yok, hiç olmamış gibi davranmak da yok.

Arson'un kollarında gerginleşiyorum, zihnim tüm sonuçları, tüm olası etkileri düşünerek hızla çalışıyor. Ya bu her şeyi mahvederse? Ya aramızdaki ilişki garip ve gergin hale gelirse?

Sanki düşüncelerimin döngüsünü hissetmiş gibi, Arson beni daha sıkı sarar, dudakları kulak kepçemi okşar. "Fazla düşünmeyi bırak," diye fısıldar, derin sesi içimi titretir. "Sadece hisset."

Aries'in eli yan tarafımı yatıştırıcı bir şekilde okşuyor, nasırlı avuç içi aşırı duyarlı cildime sertçe dokunuyor. "Bu doğru," diyor yumuşak bir sesle, her kelimesinde inançla. "Olması gereken bu. Üçümüz, birlikte."

Onlara inanmak istiyorum. Kendimi bu ana, bu mutlak doğruluk hissine kaptırmak istiyorum. Ama şüphelerim devam ediyor, aç fareler gibi zihnimin kenarlarını kemiriyorlar.

"Ya... ya bu işe yaramazsa?" diye fısıldıyorum, korkularımı dile getiriyorum. "Ya bunu... her neyse... sürdüremezsek?"

Arson parmaklarıyla çenemi tutar, yüzümü yukarı kaldırarak yoğun bakışlarıyla gözlerime bakar. "Başaracağız," der kararlı bir sesle, gözleri kararlılıkla parıldayarak. "Bunun için, bizim için savaşacağız. Ne pahasına olursa olsun."

"Seni bırakmayacağız," diye ekliyor Aries, kolunu belime sıkıca dolayarak. "Ne şimdi, ne de sonsuza kadar. Sen bizim bir parçamızsın, Lilian. Seni bulana kadar eksik olduğunu bile bilmediğimiz parça."

Gözlerim yaşlarla doldu, kalbim cesaret edemediğim bir umutla doldu. Onların inancına, aramızda kurduğumuz

aramızda kurduğumuz bağın gücüne güvenmek istiyorum. Ama bir ömür boyu süren hayal kırıklıklarını silkelemek zor, terk edilmenin izleri hala taze ve acı verici.

"Korkuyorum," diyorum küçük bir sesle, kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Bunu nasıl yapacağımı, sizin ihtiyacınız olan kişi nasıl olacağımı bilmiyorum."

"Zaten öylesin," diyor Arson, başparmağıyla yanağımı şefkatle okşayarak. "Sadece kendin olarak, bizi seni sevmemize izin vererek. Tek ihtiyacımız olan bu, Lil. Tek ihtiyacımız olan bu."

"Biz de korkuyoruz," kardeşi itiraf eder, kırılğanlığı derin bariton sesini bozar. "Bu hepimiz için yeni bir alan. Ama bu işte birlikteyiz, yol alırken öğreniyoruz. Ve kemiklerime kadar biliyorum ki, buna değecek. Sahip olduğumuz şey, sana karşı hissettiklerimiz... gerçek. Her şey."

Sözleri beni sarmalıyor, korkularımın, şüphelerimin keskin kenarlarını yumuşatıyor. Onlara inanmak istiyorum, ateş ve kaderle kurduğumuz bu bağın gücüne güvenmek istiyorum. Gözlerine bakıp, orada parlayan derin duyguları, sarsılmaz kesinliği gördüğümde... içimde bir şeyin yerine oturduğunu hissediyorum. Doğru yerine oturana kadar eksik olduğunu bile bilmediğim bir yapboz parçası.

"Tamam," diye fısıldıyorum, dudaklarımda titrek bir gülümseme belirliyor. "Tamam. Hadi yapalım. Hadi... birlikte olalım. Her şeyiyle."

Onların cevap olarak gülümsemeleri göz kamaştırıcı, neşe, rahatlama ve sevgi bulutları delen güneş ışınları gibi parlıyor. Arson başını eğiyor, nefesimi kesen ve ruhunu bana döken bir öpücükle dudaklarımı ele geçiriyor. Aries'in dudakları omzumu buluyor, sanki taparcasına cildime saygıyla öpücükler konduruyor.

Orada birbirimize sarılmış yatıyoruz, yakınlığımızın, birbirimize yapışmış bedenlerimizin doğruluğunun tadını çıkarıyoruz. Orman etrafımızda onaylayarak uğulduyor gibi, kadim ağaçlar bu mükemmel birliğin anını koruyan nöbetçiler gibi duruyorlar.

Yavaşça, isteksizce birbirimizden ayrılıp titrek bacaklarla ayağa kalkıyoruz. Kaslarım, ağrıyabileceğini bilmediğim yerlerde ağrıyor, olan biten her şeyi hatırlatan hoş bir his. Arson'un elleri vücudumun üzerinde dolaşıyor, sanki benim gerçek olduğumu ve bunun sadece ateşli bir rüya olmadığını kendine kanıtlamak istercesine. Aries bizi yumuşak bir gülümsemeyle izliyor, gözleri benim göğsümde kabaran aynı inanılmaz şaşkınlığı yansıtıyor.

Birbirimize giyinmemizde yardım ediyoruz, parmaklarımız çıplak ten üzerinde oyalanıyor, ördüğümüz bu samimiyet kozasından vazgeçmek istemiyoruz. Artık aramızda yeni bir akıntı var, damarlarımızdaki kan kadar hayati hissettiren, nabız gibi atan bir farkındalık.

Kardeşler başımın üzerinden birbirlerine bakıştılar, aralarında sessiz bir iletişim geçti, sonra ikisi de ellerimi ellerine aldılar.

"Eve gidelim," diyor Arson sessizce, sözcükler söylenmemiş anlamlarla yüklü.

Ev. Bu fikir omurgamdan aşağı bir heyecan dalgası geçirir. Ama evim nerede? Mill House değıl, o kadar yakın. Kesinlikle Aries'in travmasını ve Arson'un intikamını temsil eden depo da değıl.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, Aries konuşmaya başlar. "Henüz gidecek bir yerimiz yok, ama yeniden başlamak, yeni bir şey inşa etmek için bir yer bulacağız. Birlikte."

Zihnimde bir görüntü oluşur: yüksek am ağılarının arasında yer alan rahat bir ahşap kulübe, bacadan yükselen duman, açıklıkta aan kır iekleri. Bir sığınak, bir cennet. Bir ev.

"Kulağı mükemmel geliyor," diyorum, boğızım duygularla doluyor. "Orman içinde bir kulübeye ne dersiniz? Bütün bunlardan uzak. Keşke şimdi gidebilsek."

Hepimiz sessizliğı brnrz, bir an için umutla hayal kurarız. Önümüzde bir mücadele var ve bunun hepimizi etkilemeyeceğini düşünecek kadar naif değılim.

Ama şimdilik, tek istediğıim bu. Hep istediğıim ve ihtiyacım olan tek şey. Onlar neredeyse, orası benim evim. Ve ben onları takip edeceğıim. Diğıer sorunlarımız halledilir halledilmez. Richard. Annem. Arson'un esaret. Hepsinden kurtulacağız.

YİRMİ DÖRT KOÇ

Şafak sökmeden uyanıyorum, vücudum hala dün Arson ile yaptığım kavga ve ardından ormanda Lilian ile yaşadıklarımın dolayısı ağrıyor. Değirmen Evi, onların nefes alıp verişleri dışında sessiz — kardeşimin derin ve düzenli, Lilian'ın ise aramızda yumuşak ve narin. Karanlık çöktükten sonra buraya tökezleyerek geldik, yorgun ama ayrılmak istemiyorduk. Üçümüz, geçici bir sığınak olan yatağında birbirimize sarıldık. Aramızda onun hatırası damarlarımda sıcaklık uyandırıyor, ama şafak sökmeden önce sızan soğuk gerçeklik bu sıcaklığı hızla söndürüyor. Dün gece, şehvet ve adrenalinle sarhoşken, her şey çok basit görünüyordu. Çok doğru. Üçümüz dünyaya karşı, yok ettiğimiz her şeyin küllerinden yeni bir şey yaratıyorduk yıkılmış olduğumuz şeylerin küllerinden yeni bir şey yaratıyorduk.

Bilinç tamamen beni ele geçirdiğinde, berraklık da öyle. Ve bununla birlikte, boğucu bir suçluluk duygusu.

Lilian kıpırdadığında durarak, dikkatlice kolların ve bacakların karışıklığından kendimi kurtarıyorum. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor ve sonra Arson'un göğsüne dönerek onun sıcaklığını arıyor. Onları birlikte görmek - kardeşimin kolunun uyurken bile içgüdüsel olarak onu sıkıca sarması - midemi adlandıramadığım bir duygu ile burkuyor.

Kıskançlık mı? Pişmanlık mı? Yoksa daha derin ve daha yıpratıcı bir şey mi?

Yarı karanlıkta durup onları inceliyorum. Kardeşimin yüzü, benimkine çok benziyor ama benim kaçtığım yılların işkencesinin izlerini taşıyor. Yara izleri loş ışıktaki görünüyor — ailemizin ona yaptıklarının fiziksel tezahürü.

Benim izin verdiğim şeyler.

Onun yanında, Lilian inanılmaz derecede kırılgan görünüyor, sarı saçları yastığın üzerine dökülmüş, koyu renk kirpikleri soluk yanaklarına yayılmış. İkisi de benim sessizliğimin, korkaklığımın ve yakında gerçekleşecek ihanetimin kurbanları.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Günahlarımın ağırlığı göğsüme baskı yaparken uyandığımdan beri bildiğim şeyi, nefes almayı gittikçe zorlaştıran şeyi.

Sessizce giyiniyorum, her hareketimi dikkatlice yapıyorum. Karar her geçen saniye daha da netleşiyor. Başka yolu yok. Kaçarken, saklanırken ve geçmişî gömebileceğimizi iddia ederken hiçbirimizin gerçek bir geleceğı olamaz.

Bazı borçlar ancak fedakarlıkla ödenebilir.

Bir not yazıyorum — malzeme almaya gittiğime dair bir yalan — ve masanın üzerine bırakıyorum. Son bir merhamet. Dünyaları çökmeden önce biraz daha uyumalarına izin veriyorum. *Yine.*

Ailemin malikanesine gitmek kırk dakika sürüyor, her kilometre kalbimin etrafına ördüğüm zırhın bir katmanını daha ekliyor. Demir kapılara vardığımda, hissizleşmiş durumdayım. İçim ve dışım boşalmış. Güvenlik görevlisi beni hemen tanıyor ve saygıyla başını sallayarak geçmeme izin veriyor.

Saat daha sabah yedi bile olmamış, ama babamın çalışma odasında olacağını biliyorum. O her zaman erken kalkar, günü fethedilecek bir düşman gibi saldırır. Patricia da uyanmış olacaktır, muhtemelen terasta kahvesini içerken sosyal takvimini gözden geçiriyordur. Onların rutinlerinin öngörülebilirliği eskiden beni boğardı. Şimdi ise tutunabileceğim tek kesin şey bu.

Garaja uğramadan malikanenin önüne park ediyorum. Uzun kalmayacağım.

Kapıyı çalmadan önce hizmetçi kapıyı açar, yüzünde şaşkınlık belirir.

"Bay Aries! Bugün sizi beklemiyorduk." Vücudumdaki ve yüzümdeki değişiklikleri fark ettiğini biliyorum, ama yorum yapmıyor.

"Babam çalışma odasında mı?" Sesim kendi kulaklarıma yabancı geliyor. Soğuk.

"Evet, efendim. Geldiğinizi ona söyleyeyim mi?" "Merak etmeyin. Ben kendim yukarı çıkarım."

Ev etrafımda devasa bir mağara gibi, yalanlarla parçalanmış çocukluğumun hayaletlerinin yankılarıyla dolu. Büyük merdivenleri tırmanıyorum, her adım bir öncekinden daha ağır. Merdiven sahanlığındaki portre gözüme çarpıyor — Arson'un gönderildiğı yıl çekilmiş aile portresi.

Babam, Patricia, Lilian ve ben. Sanki hiçbir şey eksik değilmiş gibi gülümsüyorduk. Sanki iki insan, annem ve Arson, hayatımızdan silinmemiş gibi.

Babamın çalışma odasının önünde duruyorum, elim süslü pirinç kapı kolunun üzerinde. Bu kapıyı bir kez açarsam, geri dönüş yok. Bugünden sonra her şey değişecek, her şey bitecek.

Bitiyor olmalı. *Bitiyor*. Yalanlar. Kaçışlar. Rol yapmalar.

Kapıyı çalmadan açtım. Babam masasından başını kaldırdı, okuma gözlükleri burnunun ucunda duruyordu, kesintiye sinirlenmiş bir ifadeyle bana baktı. Beni görünce biraz yumuşadı ama ihtiyatlılığı devam etti. Mezuniyetimden beri, Hayes Pharmaceuticals'ta ayarladığı pozisyona girmeden ayrıldığımdan beri konuşmadık. Adil olmak gerekirse, Arson beni esir aldığında başka seçeneğim yoktu. Zaten olsa da olmazdı.

"Aries." Sesi soğuk ve ölçülüdür. "Bu beklenmedik bir durum."

"Konuşmamız gerek." Arkamdaki kapıyı kapatıyorum, yumuşak bir tıklama sesi, kapıyı çarpma sesinden daha kesin geliyor.

Gözlüklerini çıkarır ve cilalı maun masanın üzerine dikkatlice koyar. "Şirketle geleceğin hakkında konuşmaya hazır olduğunda arayacağını düşünmüştüm. Sana verdiğim işi halletmek için yurt dışına çıkmamaya karar verdiğine göre, aylarca gurur duyabileceğim bir evlat olduktan sonra, sorumluluklarından kaçma eski alışkanlıklarına geri döndüğünü düşündüm. Peki şimdi ne istiyorsun, evlat? Para mı? Seni bir şeyden kurtarmak için mi?" İğrenerek başını sallar. "Sonunda seni yetiştirdiğim adam haline geldiğini sanmıştım."

"Bu şirketle ilgili değil." Ayakta duruyorum, ellerim yanlarımda sıkı sıkı. Arson'un gerçekten istediği oğul olduğu düşüncesiyle yumruklarım sıkılaşıyor. Bu sadece mükemmel bir rol olsa bile. "Bu Arson'la ilgili."

Bu isim, tertemiz ofiste bir el bombası gibi patlar. Babamın ifadesi değişmez, ama gözlerinde şokun bir anlık parlamasını görürüm, ama bu, alışılmış bir kayıtsızlıkla çabucak maskelenir.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"O hayatta." Sözler boğazımdan kopar. "Arson hayatta ve *benim* kimliğimle yaşıyor."

Babamın bakışları keskinleşir, beni yeni bir ihtiyatla değerlendirir. "Otur, Aries. Belli ki iyi değilsin."

"Oturmayacağım ve hasta da değilim." Sesimi kontrol etmeye çalışmama rağmen sesim yükselir. "Beni kandırmayı bırak. Her şeyi biliyorum. Kurum hakkında. Senin ve Patricia'nın ona yaptıklarını. Kayıkhane de gerçekte neler olduğunu."

Uzun bir süre, aramızda kopmak üzere olan bir tel gibi gergin bir sessizlik hakim olur. Sonra, kasıtlı bir yavaşlıkla, babam sandalyesinden kalkar.

"Bütün bunları biliyorsan, neden gerekli olduğunu da biliyorsundur." Sesinin bu kadar sakin kalması, bu kadar duygusuz olması delice. "Kardeşin dengesizdi. Tehlikeliydi. Bu aile için en iyisini yaptık."

Gözlerimin arkasında öfke parlar. "Aile için en iyisi mi? Onu sekiz yıl boyunca hapsettiniz. İşkence ettiniz. Onu silmeye çalıştınız. Hepsi de sizin değerli imajınıza uymadığı için."

"Senin hatanın suçunu üstlendi." Babamın gözleri daralır, hesaplayıcı bir bakışla. "Seni asıl rahatsız eden bu değil mi, Aries? Ona olanlar değil, kendi suçluluğun?"

Sözlerinde ölümcül bir doğruluk var ve ben, gerçeği saklayamadan irkiliyorum.

"Evet." Bu itiraf bana pahalıya mal oldu, her kelime hayati bir yerimden koparıldı. "Benim hatamdı. Gösteriş yapıyordum. İşler ters gittiğinde donakaldım. Arson her zamanki gibi beni korumak için devreye girdi ve ben ona izin verdim. Onu götürmene izin verdim. Ona zarar vermene izin verdim."

"Peki, şimdi ne yapmak istiyorsun?" Babamın sesi tehlikeli derecede yumuşaktı. "Buraya günahlarını itiraf etmeye gelmedin herhalde?"

"Bunu sona erdirmek için geldim." Gözlerini korkusuzca karşıladım. "Hepsini. Yalanları. Örtbas etmeyi. Şeyi..."

Çalışma odasının kapısı açılır ve Patricia, her zamanki gibi krem rengi ipek bluzu ve özel dikim pantolonuyla zarif bir şekilde içeri girer. Beni görünce gözleri biraz büyür, sonra şüpheyle daralır.

"Richard? Neler oluyor?" Bakışları bana kayar. "Aries. Ne beklenmedik bir sürpriz." Gözlerinin beni taradığını hissedebiliyorum, yüzü, muhtemelen değişen görünüşümden dolayı karışıklıkla doluyor.

"Mükemmel zamanlama," diyorum, her hecede acı bir tonla. "Az önce aile sırlarını konuşuyorduk. Özellikle de kardeşimin ortadan kaybolmasını nasıl ayarladığını."

Patricia hiç irkilmiyor. Gözlerini bile kırpırmıyor. Bunun yerine, kapıyı yumuşak bir tıklama ile kapatıyor ve babamın yanına geçerek onunla aynı safta duruyor.

"Anlıyorum," diyor soğukkanlı ve kontrollü bir sesle. "Bu bir suçlamadan başka bir şey değil."

"Eğer doğruysa, bu bir suçlama değildir." Şu anda garip bir şekilde sakin hissediyorum, içimde kopan duygular fırtınasından uzaklaşmışım. "Arson hayatta. Onu gönderdiğin kurumdan kaçtı. Beni taklit ediyor, intikamını planlıyor."

"Eğer bu doğruysa," diyor babam dikkatlice, "o zaman o, kontrol altına alınması gereken bir tehdit. *Yine.*"

Arson'un haksızlığa uğramış bir oğul değil de çözülmesi gereken bir sorunmuş gibi konuşması tüylerimi diken diken ediyor. Yine de tam da beklediğim şey bu. Gömdüğü sırların orada kalmasını sağlamak için o kadar takıntılı ki. Her şeyi gizli tutmanın en hızlı ve en etkili yolu neyse onu yapıyor.

"Evet," diyorum, bu kelime ağızımda kül gibi bir tat bırakıyor. "O tehlikeli. Senin bildiğinden daha tehlikeli."

Patricia başını hafifçe eğerek beni inceliyor. "Neden bunu şimdi söylüyorsun, Aries? Bunca zaman sonra?"

Siktir. İşte bu.

İhanet anı. Kendimi zorlayarak onun bakışlarına karşılık veriyorum, hepimizi mahvedecek sözleri söylemek için. Geri alamam, ama bu oyunun bittiği anlamına geliyor ve her şey yolunda giderse, üçümüz - Arson, Lilian ve ben - ayakta kalanlar olacağız.

Onlar olmadan işleri başlatmış olduğum için beni affedeceklerini ummaktan başka bir şey yapamam.

"Sana söylüyorum çünkü onun nerede olduğunu biliyorum." Sesim titremez. "Ve onunla başa çıkmaya yardım etmeye hazırım. *Kalıcı olarak.*"

"Karşılığında ne?" Babamın sorusu hemen gelir, iş içgüdüğü asla yanılmaz.

"Hayes Pharmaceuticals'ın varisi olarak hak ettiğim yer karşılığında." Yalan söylemek o kadar kolay ki korkutucu, ama onlar da benden bunu duymayı bekliyorlar. "Artık geleceğim hakkında tartışma yok. Artık şart yok. Araştırma bölümünde tam yetkiyle COO pozisyonumu hemen alacağım."

Babam ve Patricia birbirlerine bakıştılar, ölçüp biçiyorlardı. Gözlerinin arkasında dönen çarkları neredeyse görebiliyordum. Arson'un özenle inşa ettikleri dünyaya yönelik tehdidi ile altın çocuklarını geri kazanmanın faydası arasında bir tereddüt vardı.

"Dahası var," diye devam ediyorum, avantajımı kullanarak. "Lilian her şeyi biliyor. Ona yardım ediyor."

Patricia'nın mükemmel bir şekilde kompozisyonlanmış yüzü bu sözler üzerine hafifçe çatlar. "Lilian mı? Benim Lilian'ım mı?"

"Evet." Bir başka ihanet, bir başka bıçak darbesi. Yalanı satmanın en kolay yolu, gerçeği tampon olarak kullanmaktır. "Çatı katında kanıt buldu. Tıbbi

kayıtları. Ödeme makbuzları. Hayes Pharmaceuticals kamuya açıklanırsa onu yok etmeye yetecek kadar."

Babamın çenesi gerildi. "Şimdi neredeler? Arson ve Lilian?"

"O kadar acele etme. Pozisyonumun yazılı olarak güvence altına alınmasını istiyorum. Hemen burada, şu anda." Bu sabah hazırladığım belgeleri uzatıp masanın üzerine bırakıyorum.

"Bu ne?" Richard, kağıtlara şüpheyle bakarak sorar.

"Korunmam. Arson gibi ortadan kaybolmayacağım."

Richard kağıtlara bakar, sonra bana döner, gözlerinde bir parça saygı belirir. "Mirasının tam kontrolü ve COO pozisyonun güvence altına alınacak. Tek istediğin bu mu? Ofise gelerek bunu her an elde edebilirdin."

Omuz silkiyorum. "Alabilirdim, ama o zaman hazır değildim. Şimdi hazırım. Kağıtları imzalayın, ben de size bilgiyi vereyim."

"Bir avukata baktırmalıyız," diyor Patricia ve ben ona sert bir bakış atıyorum.

"Bir avukata bunu inceletmek zaman kaybı demektir, ve zaman kaybı onları yakalamakla sonsuza kadar peşlerinde koşmak arasındaki fark olabilir. Ama tabii, devam et, bir avukat çağır."

"Bu saçmalık, Patrica." Babam başını sallar ve kağıdı alır, imza satırına adını karalar.

Patricia gözlerini kırıştırır, belgelere gergin bir şekilde bakar, sanki başka bir şey olmasını bekliyormuş gibi soğuk bakışlarını Richard ve bana yöneltir.

"Şimdi, bana nerede olduklarını söyle."

"Tabii ki." Kağıtları arka cebime koyarım. "Mill House. Eski yurt odam." Kasıtlı olarak rahat bir tavırla saatime bakarım. "Uyuyorlar. Şimdi çıkarsak, uyanmadan oraya varabiliriz."

"Bu belgelerin onlarda olduğundan emin misin?" diye sorar Patricia, sakın tavrından sonunda bir titreme sızar.

"Oh evet! Lilian onları saklıyor." Soğuk bir gülümseme zorluyorum. "O, senin herkese inandırdığın kadar kırılgan değil, Patricia. Aslında, doğru motive edildiğinde oldukça beceriklidir."

Sözlerim etkisini gösterir, Patricia'nın dudakları sert bir çizgiye dönüşür. Babam masasına doğru yürür ve telefonundaki bir düğmeye basar.

"Jenkins, arabayı hazırla ve Hansen'ı ara. Ona, güvenlik ekibinin Oakmount Üniversitesi'nde bizimle buluşması gerektiğini söyle. The Mill. Hemen."

"Bunu şimdi mi yapıyoruz?" diye sorar Patricia, kapıya doğru ilerlerken.

"Elbette, şu andan daha iyi bir zaman olabilir mi?" Babamın sesi çelik gibidir. "Durum daha da kötüleşmeden kontrol altına almamız gerekiyor."

"Anlaşılabilir, ama planın kadar iyisin. Bir planımız olursa, olabilecekler için daha iyi hazırlanabiliriz."

Babası ona gözlerini devirdi ve bu, onların birleşik cephesindeki ilk çatlak oldu. Onları birbirlerine karşı kıskırt. Birbirlerine o kadar benziyorlar ki, sorun çıkarmak çok kolay.

"Saçma, onlar temelde çocuk. Kundaklama tehlikelidir, evet, ama ona karşı sürpriz unsurunu kullanarak, karşılık vermeye hazırlıklı olmayacaktır."

Onlara onun için hazırlık olmadığını söylemeye zahmet etmiyorum. Onu o kafese koydukları andan itibaren savaşmaya hazır. Tek umudum, bunu intikam almak için ihtiyaç duyduğu fırsat olarak görmesi.

Onları çalışma odasından takip ediyorum, büyük merdivenden aşağı inip bekleyen Town Car'a çıkıyoruz.

Her adımda, bataklıkta giderek daha derine batıyormuşum gibi hissediyorum. Midemin olması gereken yerde boş bir çukur var, damarlarımdan zehir gibi yayılan bir boşluk.

Bu gerekli, diyorum kendime, arka koltuğa otururken, Patricia yanımda, babam karşımda. İşleri düzeltmenin tek yolu bu. Uzun süre korkak oldum, kurban oldum, babamın beni kontrol etmesine izin verdim, isteklerimden ve arzularımdan vazgeçtim.

Acı verse de, korkutucu olsa da, yapılması gereken budur.

Araba malikaneden uzaklaşıyor, lastikler ana yolun düzgün asfaltına ulaşmadan önce çakıllarda gıcırıyor. Babam yol boyunca telefon görüşmeleri yapıyor, *varlıkları geri almak ve yükümlülükleri kontrol altına almakla* ilgili kısa ve şifreli cümleler kuruyor. Patricia pencereden dışarı bakıyor, profili sabah ışığında keskin bir şekilde beliriyor, manikürlü eli dizine huzursuz bir ritimle vuruyor.

Gözlerimi kapatıyorum, sesleri, başlattığım şeyin yarattığı dehşeti engellemeye çalışıyorum. Eğer bu ters tepse ve Lilian zarar görürse... Lanet olsun, kendimi asla affedemeyeceğim. Göz kapaklarımdan arkasında görüntüler beliriyor: Arson'un yüzü, yaralı ama umut dolu, Lilian'ı ormanda takip ederken. Lilian'ın gözleri, bize teslim olurken geniş ve savunmasız

. Bir gecelik mükemmel bir gece boyunca aramızda var olan yeni, gerçek bir şeyin vaadi.

Hepsi şimdi kül oldu. Hepsi benim suçluluk ve korku sunağında kurban edildi. Her şeyi düzeltme ihtiyacım yüzünden. Hayır. Böyle düşünmemeliyim. Eğer bu onların hayatta kalması anlamına geliyorsa, o zaman buna değer. Richard'ı onlardan daha iyi tanıyorum. Paranoyası ve Arson ile yaptığı şüpheli görüşmeyle, her şeyi hepimizin üzerine yıkması sadece an meselesi.

İşleri hızlandırmam gerekiyordu.

Kampüs canlanmaya başlarken, Mill House'a varmamız çok uzun sürmedi. Erken kalkanlar kahvaltıya veya kütüphaneye giderken, bizim konvoyumuza meraklı bakışlar atıldılar. Şoför arabayı yolun sonuna park etti ve biz de indi. Babam kararlı adımlarla önden gidiyordu, Patricia yarım adım gerideydi, topukları kaldırımında yaklaşan bir geri sayım gibi tıklıyordu.

Ben biraz geride kalıyorum, her adım bir öncekinden daha ağır.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, herkesin duyabileceğinden eminim — yakında gerçekleşecek infazı haber veren bir davul gibi.

Ön kapıya ulaştık ve ben uyuşmuş parmaklarımla giriş kodunu tuşladım.

Anlayacaklar mı? Burada ne yapmaya çalıştığımı görecekler mi? Yoksa eskisi gibi beni kınayacaklar mı, bana karşı mı çıkacaklar? Babam bana başını sallar, her hücrelerinden sabırsızlık sızar.

"Bu taraftan," diyorum ve onları merdivenlerden yukarı, koridordan geçerek eski yatak odamın kapısına götürüyorum.

Elimde anahtarla tereddüt ediyorum. Bu kapının arkasında, tüm zorluklara rağmen bana görülmenin, tanınmanın ne demek olduğunu gösteren iki kişi var.

İkisini de yok etmek üzereyim. Sadece bir saniye için, ortalık yatışana ve kendimi onlara açıklayana kadar.

"Aç," der babam, sesi alçak ama keskin.

Kalbim ağzımda, tam da bunu yapıyorum. Kapı, loş ışıklı odaya açılıyor. Hâlâ yataktalar, birbirlerine sarılmışlar, Arson uyurken bile Lilian'ı koruyucu bir şekilde kollarıyla sarmış. Bir an için kimse kıpırdamıyor. Sonra havadaki değişikliği hissedince, Arson'ın gözleri birden açılıyor. Bir anda uyanık ve birkaç metre ötedeki tehdidin farkında. Tek bir akıcı hareketle oturur, Lilian'ı arkasına iterek kapıdaki manzarayı gözler önüne serer: Babam ve Patricia'nın arasında duran beni.

"Aries?" Lilian'ın sesi uykudan dolayı kalınlaşmış, Arson'un omzunun üzerinden bakarken yüzünde şaşkınlık beliriyor. Sonra bakışları babama, Patricia'ya takılıyor ve yıkıcı bir netlikle anlıyor. "Hayır..."

"Üzgünüm," ve bu sözleri hiç bu kadar içten söylememiştim. "Başka seçeneğim yoktu."

Arson'un delici bakışları benimkilere kilitlenir ve orada gördüğüm ihanet, hiçbir bıçağın ulaşamayacağı kadar derinden yaralar beni. Sürpriz ya da öfke yok. Sadece ihanet var, o kadar yüksek sesli ki, sanki yaşayan, nefes alan bir şey gibi.

Sanki bunu başından beri bekliyormuş gibi.

"Elbette yoktu, kardeşim," diyor, sesi düz. "Bunu bilmeliydim, tahmin etmeliydim."

Lilian'ın ifadesi daha da kötüydü: çıplak ihanet, şokun yerini o kadar derin bir acıya bırakması, bunu görmek bana fiziksel olarak acı veriyordu. Gözleri doldu ama yaşlar akmadı.

O, bunun için çok güçlü, şimdi bile.

"Neden? Bunu nasıl yapabildin? Bu işte birlikte olduğumuzu söylemiştin," diye fısıldıyor. "Söz vermiştin."

Açıklamak için ağzımı açıyorum, ama yapamıyorum. Henüz değil.

Babam öne çıkar, varlığı küçük odayı bir fırtına bulutu gibi doldurur. "Arson. Uzun zaman oldu."

"Yeterince uzun değil, Richard." Arson'un sesi buz gibi, her kasında gerginlik olduğunu görebiliyorum ama duruşu aldatıcı bir şekilde rahat. "Görüyorum ki sonunda kirli sırrınla yüzleşmeye karar verdin."

"Ve ben de senin kızımı yoldan çıkardığını görüyorum," diye araya girer Patricia, bakışları Lilian'ın dağınık görünüşüne, kesintiye uğrattığımız sahnenin bariz samimiyetine küçümseyici bir şekilde kayar.

Lilian gülüyor, sesi tiz ve keskin. "Kızın mı? Garip, şimdi senin kızın oluyorum, ama diğer zamanlarda gereksiz bir baş belasıyım. Lütfen dürüst ol, hepimiz biliyoruz ki ben senin için hiçbir zaman bir aksesuardan başka bir şey olmadım. Hayır işlerin için bir dekor."

"Aile dinamiklerini sonra konuşabiliriz," diye araya girer babası. "Şu anda daha acil meselelerimiz var. Belgeler, Lilian. Neredeler?"

"Belgeler mi?" Lilian başını yana eğiyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Aptal numarası yapma," diye homurdandı Richard. "Kayıtlar. Çaldığın eşyalar."

Lilian çenesini kaldırır, incinmişliğinin içinde meydan okuma parlar. "Ah, o belgeler." Kafasını hafifçe sallar. "Onları istiyorsan beni öldürmen gerekecek."

Patricia öne adım atar, sanki ona vurmak istercesine elini kaldırır, ama Arson yıldırım hızıyla hareket eder ve darbe inmeden bileğini yakalar.

"Yapma," diye uyarır, sesi ölümcül bir sessizlikle. "Onun saçının tek bir teline bile dokunursan, vücudundaki her kemiği kırmaktan çekinmem."

Odadaki gerginlik dayanılmaz bir düzeye yükselir.

"Yeter!" Babamın emriyle herkes olduğu yerde donar. "Bu iş burada bitiyor. Arson, bizimle geliyorsun. Lilian da. Bu işi evde, meraklı gözlerden uzak bir yerde halledeceğiz."

"Sizinle hiçbir yere gitmiyoruz," diye meydan okur Arson, hala Patricia'nın bileğini tutarken, onu acı çekecek kadar sıkı bir şekilde. "Bizi zorlayamazsınız da."

Babamın gülümsemesi soğuk ve hesaplıdır. "Elbette size bir şey yaptırمام, ama bunu yapabilecek insanlar tanıyorum. Polis şefini arayayım. Kimlik hırsızlığı, dolandırıcılık ve adam kaçırma suçlarından sizi ihbar edeyim. Sizi tüm bunlarla ilişkilendirmeleri ne kadar sürer sence? Özellikle de Aries'in adam kaçırma ve zorla alıkoyma hakkındaki ifadesiyle."

Arson'un ifadesi değişmez, ama gözlerinin arkasında hesaplamayı görüyorum. Köşeye sıkışmış ve bunun farkında. Şimdi yapacağı her hareket Lilian'ı tehlikeye atar.

"Tamam," der sonunda, Patricia'yı kasıtlı olarak yavaşça serbest bırakarak. "Ama Lilian bu işin dışında kalacak. O masum."

"Hayır," diye itiraz eder Lilian hemen, kolunu tutarak. "Seni bırakmayacağım."

"Ne kadar dokunaklı," diye alaycı bir şekilde Patricia. "Korkarım bu bir seçenek değil."

"İkiniz de eve geliyorsunuz. Hemen."

Kapıda donakalmış, güvenlik ekibinin içeri girmesini izliyorum. Babam, onları ayrı ayrı nakletmeleri ve odayı delil için güvenli hale getirmeleri konusunda kısa talimatlar veriyor. Lilian'ın korku dolu bakışlarının son bir kez benimkilerle buluştuğunu, sessizce bir açıklama, yardım, bu ihanet dışında herhangi bir şey için yalvardığını izliyorum.

Hiçbir şey yapmıyorum. Hiçbir şey söylemiyorum. Önemli anlarda kurallara uyan mükemmel Hayes oğlu.

Arson, iki iri yarısı gardiyan tarafından iki yanından tutularak en son dışarı çıkarılır. Yanımdan geçerken durur, sadece benim duyabileceğim kadar yaklaşır ve

fısıldadığı sözleri duyacak kadar yakına eğildi.

"Umarım buna değmiştir kardeşim, çünkü üçüncü kez senin ihanetine kanacak kadar aptal değilim. Bir dahaki sefere seni bitireceğim."

Söyleyecek hiçbir şeyim yok. Onun öfkesini, nefretini hak ediyorum. Bir anda ortadan kaybolur, Lilian ile birlikte koridordan ortak salona doğru yürür. Ben, boş yatakhane odamın kapısında, olabileceklerin enkazı ile çevrili olarak kalırım. Çarşaflar, bedenlerinin sıcaklığını hala taşıyor. Hava, onların kokusuyla hala ağır.

Yeni bir başlangıç, kurtuluş vaadi... hepsi yok oldu. En azından

Kararımı verdim. Richard ve Patricia'nın, en az dirençli yolu, en az dirençli yolu, Lilian, Arson ve benim birlikte kuracağımız belirsiz gelecek yerine tanıdığım şeytani seçtiğimi düşünmelerine izin vereceğim. Kurtarıcı olmak yerine varis, altın çocuk, hayatta kalan olmayı seçtim.

Yakında, onların oyununda onları yenmeyi seçtiğimi anlayacaklar.

Boş odadan, orada dolaşan olasılık hayaletinden uzaklaşıp babamı koridorda takip ediyorum. Hazırlandığım hayata geri dönüyorum. Kendim için seçtiğim kafese geri dönüyorum. Arkamda, buruşuk yatakta Lilian'ın inhaleleri yatıyor.

Kaosun içinde unutulmuş. Küçük ve önemsiz, ama birdenbire dünyadaki en önemli nesne haline gelmiş — onun yaşam hattı, terk edilmiş.

Tıpkı onun gibi. Tıpkı Arson gibi. Tıpkı yıllar önce farklı bir seçim yapma cesaretini bulmuş olsaydım, olabileceğim kişi gibi.

Derin bir nefes alıyorum çünkü Arson veya Lilian'a zarar verebilecek herhangi bir şey yapmak için Mill House'dan çıkmaları gerekiyor ve ben onların önce kendi günahlarının bedelini ödemediği gitmelerine izin vermeyi düşünmüyorum.

Drew, saçları dağınık bir şekilde salona girdi. "Neler oluyor?"

Onu geri çağırıyorum. "Burada görünme. Şimdilik ben hallederim. Sana ihtiyacım olursa, sizi çağırırım."

Drew başını sallar ve beni geçerek Lee'nin kapısına doğru yürür. "O zaman hallet."

Dinliyor olacağız."

Kalbim güm güm atarken bir kez başımı salladım.

Drew başını sallayarak cevap verir. "Ben senin için buradayım. Hepimiz senin için buradayız. Üçünüz için de."

YİRMİ BEŞ LILIAN

Mill House'un ortak salonu, şu anda içindeki gerginlik için çok küçük geliyor.

Hayır, beni eve götürmelerine izin veremem. Bana ne yapacaklarını kim bilir. Bir kez öksürürüm, dizlerimin üzerine çökerim ve gardiyanın kolumu bırakmasını sağlarım. Bir göz atarım ve onun paniklediğini görürüm. *İyi.* Tekrar öksürürüm. "İhtiyacım var... İnhalatörüm lazım." Nefes almak çok zor.

Yıllardır katlanmak zorunda kaldığım şeyi taklit etmek için. "Nefes alamıyorum. Bana bir dakika verin." Biraz havaya ihtiyacım varmış gibi şömineye doğru ilerliyorum. Aslında ihtiyacım olan şey düşünmek için alan. Richard kafeslenmiş bir hayvan gibi şöminenin yanında volta atarken, annem deri kanepenin kenarına çöküyor, sabahki kaosuna rağmen krem rengi ipek bluzunda tek bir kırıksıklık bile yok.

En azından korumalar endişeli görünüyor. Bir dakika önce, Arson ve Aries'in arasında, güvende, sıcak ve sevilen bir şekilde uyuyordum. Bir dakika sonra, Richard Hayes'in güvenlik görevlileri beni camdan yapılmışım gibi taşırken, annem soğuk, hesaplayıcı gözlerle izliyordu.

Ve Aries, kapıda bir heykel gibi duruyor, yüzünde hiçbir şey ifade etmeyen mükemmel bir maske.

Buna inanmayı reddediyorum. Her şeyden sonra, ormandan sonra, sözlerimizden sonra, paylaştıklarımızdan sonra, bizi böyle teslim edeceğini kabul etmeyi reddediyorum. Başka bir açıklaması olmalı. Henüz göremediğim bir plan.

Yukarıdan bir yerden, döşeme tahtasının gıcırdamasını duyuyorum. Drew, Lee ve Sebastian yukarıda saklanıyorlar. Richard'ın güvenlik görevlilerinden biri onu fark etmeden önce, bizi ilk kez aşağıya indirirken, Sebastian'ın geniş gözlerinin korkuluktan dışarıya baktığını görmüştüm, sonra tekrar saklandığı yere geri dönmüştü. Umarım orada kalırlar. İhtiyacımız olan son şey, bu karmaşaya daha fazla insanın karışması. Neyse ki, buraya girip çıkan her zamanki grupları ortadan kaldırmışlar.

Şömineye doğru ilerleyip, soğuk odayı ısıtmak için düğmeye basıyorum. Bakışlarım merdivenlere kayıyor, arkadaşlarımız dinliyor mu acaba diye merak ediyorum.

anlamaları imkansız olan bir hikayenin parçalarını bir araya getiriyorlar mı diye merak ediyorum. Bu onlara ne kadar garip gelmiş olmalıdır — Richard Hayes'in şafak vakti Mill House'a güvenlik ekibiyle birlikte girip oğlunu görmek istemesi.

Arson kaçacakmış gibi hareket ediyor, ama beni burada bırakmayacağını biliyorum. Elleri önünden plastik kelepçeyle bağlanmış, dağınık ama meydan okuyan bir hali var. Hâlâ çünkü kıyafetlerini giyiyor, uykudan dolayı buruşuk.

Odanın diğer ucunda gözlerimiz buluşuyor ve orada, benim hissettiğimle aynı kesinliği görüyorum. Bu iş bitmedi. Ne tür bir oyun oynanıyorsa, elinde kart kalan tek taraf biz değiliz.

"Otur," diyor Richard ve Arson'un karşısındaki sandalyeye başını salladığını, sonra da diğer sandalyeye oturduğunu izliyorum. Gardiyanlar dışarıda pozisyon alıp çıkışı kapatıyorlar.

"Aries nerede?" diye soruyorum, sesimdeki gerginliği gizleyemeden.

"Birazdan bize katılacak," diyor Richard ilgisiz bir şekilde. "Önce, çaldığın belgeleri konuşmamız gerekiyor."

Kalbim bir an durur. Tabii ki mesele bu. Kanıtlar. Tüm suçlarının yazılı kanıtları.

"Ben hiçbir şey çalmadım," derim, yalan söylemek kolay gelir. "Onlar zaten çalınmıştı. Ben sadece buldum."

Annem onaylamayan bir ses çıkarır. "Semantik, Lilian. Şimdi neredeler?"

Omuz silkiyorum, hissetmediğim bir kayıtsızlık takınıyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Richard'ın çenesi gerilir. "Benimle oyun oynama, genç bayan. Aries bize her şeyi anlattı. Tavan arasında bulduğun dosyaları. Arson'a intikamında nasıl yardım ettiğini."

Elimi dramatik bir şekilde göğsüme bastırıyorum, nefesimin fark edilebilir derecede kesilmesine izin veriyorum. "İnhalatörüm lazım," diyorum, sesimi kasten zayıf tutarak. "Nefes alamıyorum."

Etkisi hemen görülür. Annemin ifadesi sinirden endişeye geçer — benim için değil, mükemmel, kırılgan hayırseverlik vakası için. Biraz daha abartayım.

"Nerede?" diye sorar, çoktan bana doğru ilerlemeye başlamıştır.

"Çantanda mı?"

Kafamı sallıyorum, nefes almamı zorlaştırıyorum. "Yukarıda... Yukarıda. Aries'in odasında."

Anne Richard'a bakar, Richard kısa bir baş sallama ile onaylar. "Git onu getir. Onun bayılmasına izin veremeyiz."

Harika. Tam da umduğum gibi.

O merdivenlerden yukarı çıkar çıkmaz, nefesimi rahatlatıp daha dik oturuyorum. Richard şüpheyile gözlerini kısıyor.

"Numara yapıyorsun," der düz bir sesle.

Hafifçe gülümserim. "Yıllarca pratik yaptım."

Arson beni yeni bir takdirle izler, ağzının köşesinde hafif bir gülümseme belirir. "Zeki kız."

Richard yumruğunu şömine rafına vurur. Altında çıtırdayan ateş, onun içinde kaynayan öfkeyle neşeli bir tezat oluşturur. "Yeter! O dosyaları istiyorum, Lilian. Hemen. Bu durum daha da kötüleşmeden."

"Yoksa ne olur?" diye meydan okurum, annem burada olmadığı için zayıflığımı gizlemek zorunda olmadığım için artık daha cesur hissediyorum. "Beni de hapse mi atacaksın? Rahatsız edici aile üyelerinin koleksiyonuna mı ekleyeceksin? Bunun istediğin şey olmadığını biliyorum. Lütfen. Beni... bizi dinle."

"Beni kışkırtma," diye homurdandı Richard ve ilk kez, cılalı iş adamı görünüşünün altında yatan canavarı gördüm. "Benim neler yapabileceğimi bilmiyorsun. Ve sana ihtiyacın olan yardımı sağlamak, her şeyin normale dönmesi anlamına geliyorsa... peki, bunu seve seve yaparım."

"Oh, senin neler yapabileceğini çok iyi biliyorum," diye cevap veriyorum, sesim hissettiğimden daha sağlam. "Dosyaları okudum, Richard. Hepsini. Deneysel tedavileri. Doktorlara ve hakimlere yapılan ödemeleri. İş rakiplerini etkisiz hale getirmek için 'tedavi' etmene yardım ettiğin diğer çocukları. Ama bu başından beri senin büyük planın değildi, hepsi onun planıydı. Hala burada doğru olanı yapabilirsin."

Gözlerinde bir şey parıldadı — belirsizlik, belki de korku. İyi. Korkması gerekir.

"Blöf yapıyorsun," diyor, ama sesinde artık o kadar da ikna edici değil.

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Arson'a sor. O oradaydı. O gördü." Sen yaptın. Ona ve diğerlerine. Bunun bedelini ödememelisin demiyorum, ama onun senden daha kötü olabileceğini fark etmeye başladım.

Richard'ın bakışları oğluna kayar ve aralarında bir şey geçer — on yılların nefretinin tek bir bakışta yoğunlaşması.

"Sen her zaman kendi iyiliğin için fazla zekiydin. Bu, senin ve annenin ortak özelliğiniz." Richard, Arson'a neredeyse sohbet eder gibi diyor. "İkinizin arasındaki fark, en azından o kendi yolundan çıkmayı biliyordu."

İşte bu. Beklediğimiz fırsat.

"Onu hatırlaman ilginç," der Arson, elleri bağlı olmasına rağmen öne doğru eğilir. "O gün tekne evinde olanları çok düşündüm. Onun ölümü senin için ne kadar uygun oldu."

Richard'ın yüzü biraz soluyor . " ne hakkında konuşuyorsun? Uygun mu?"

"Annem lisede şampiyon yüzücüydü," diye devam etti Arson, sesi aldatici bir şekilde sakindi. "Bunu biliyor muydun, Lilian? Üç yıl üst üste eyalet şampiyonu oldu. Yine de bir şekilde, derinliği üç metre bile olmayan bir kayıkhanede boğuldu. Akıntı yoktu. Su yüzüne çıkamamasının hiçbir nedeni yoktu."

Bunu bilmiyordum. Bana annesinin ölümünden bahsetmişti ama polis kayıtlarıyla ilgili hiçbir ayrıntıyı anlatmamıştı.

"Bir kazaydı," diyor Richard sert bir sesle. "Sophia'yı kurtarmak için suya daldığında kafasını çarptı."

"Öyle varsayılıyordu, ama öyle miydi?" Arson başını eğerek, babasını mikroskop altında incelenen ilginç bir örnekmiş gibi inceledi. "Otopsi raporu başka bir şey söylüyordu. Kafa travması yoktu. Sadece... boğulma. Sanki yüzemiyormuş gibi. Sanki bir şey onu kurtarmayı engelliyormuş gibi. Otopsiyi yapan doktoru aradığımda, olaydan kısa bir süre sonra vefat ettiğini öğrendim. Ya çok şanssızdı ya da..."

Oda dayanılmaz bir gerginliğe büründü, suçlama havada asılı kaldı, şömineden çıkan yumuşak duman onu süzüyordu. Richard'ın yüzünü dikkatle izleyerek, Arson'un öne sürdüğü şeyi doğrulayacak herhangi bir tepki var mı diye bakarken, nefes almaya bile cesaret edemiyordum. Richard'ın yüzünde gerçek bir acı gördüğümde şaşırdım, ilk kez soğukkanlılığı bozulmuştu.

"Bu ne cüret," diye fısıldadı, sesi duygudan boğuktu. "Annenin ölümünde benim parmağım olduğunu nasıl iddia edersin? Karımı bu dünyadaki her şeyden daha çok sevdim."

Arson veya ben cevap veremedim, annem inhalerimle geri döner. Eşikte durur, odadaki gerginliği açıkça hissederek. "Neler oluyor?" diye sorar, gözleri aramızda gidip gelir. "Hiçbir şey," der Richard kısaca. "Sadece daha fazla çılgın suçlamalar."

Annem inhaleleri uzatarak dikkatlice yaklaşır. Onu alırken, bu oyunu sürdürmeli miyim yoksa tamamen bırakmalı mıyım diye düşünürüm. Arson benim yerime karar verir.

"Annemin zamansız ölümünü tartışıyorduk," der, as if commenting on the weather. "Özellikle, whether

birisi ona o gün yüzmesini imkansız kılan bir şey vermiş olabilir mi?"

Anne donakaldı, eli hala uzanmış halde, yüzünde bir şey belirdi — şaşkınlık ya da şok değil, daha hesaplı bir şey. Bilgi. O bir şey biliyor.

"Bu saçmalık," der sonunda, ama sesinde ikna edici bir ton yoktur. "Bu trajik bir kazaydı. Başka bir şey değil."

Arson onu yakından izler, hiçbir şeyi kaçırmaz. "Biliyorsun, değil mi Patricia? Ona ne olduğunu biliyorsun."

"Rahatsız olduğunu biliyorum," diye soğuk bir şekilde cevaplar. "Bizi asıl meseleden, sen ve Lilian'ın çaldığınız gizli tıbbi dosyalardan uzaklaştırmaya çalıştığını biliyorum."

Artık çok geç. Ben de gördüm — o farkındalık, suç ortaklığı kıvılcımını. Annem Arson'un neyden bahsettiğini çok iyi biliyor ve çok korkmuş durumda.

Richard anneme bakıyor, ifadesinde bir değişiklik var. "Patricia?" diyor ve bu tek kelimedede tüylerimi diken diken eden bir soru var. "Neden bahsediyor?"

"Hiçbir şey," diye ısrar ediyor, ama sesi her zamanki yumuşak kontrolünü kaybetmiş. "Seni manipüle ediyor, Richard. Seni asıl sorundan uzaklaştırmasına izin verme."

Aries kapıda belirir, biraz nefes nefese, gözleri odayı tararken çılgınca ve bana takılır. "Neyi kaçırdım?" diye sorar, rahat davranmaya çalışır ama başaramaz.

"Mükemmel zamanlama," diyor Arson, sesi alaycı bir tonla. "Patrica'nın annemizin boğulmasıyla bir ilgisi olduğunu biliyor muydun?"

Aries'in bakışları keskinleşir ve yeni bir yoğunlukla anneme odaklanır. "Ne?"

"Onu dinleme," der annem hızlıca, çok hızlıca. "Seni manipüle etmeye çalışıyor, Aries. Aramıza nifak sokmaya çalışıyor."

Richard ona doğru bir adım atar, yüzündeki ifade sertleşir. "Patricia, neler oluyor? Karımın ölümüyle ilgili bir şeyler bildiğin açık."

"Richard, lütfen," der, koluna uzanarak. "Buna inanamazsın..."

O, annesinin dokunuşunu omuzlarından silkeler. "Söyle bana!"

Annemin köşeye sıkıştığını daha önce hiç görmemiştim. O her zaman çok sakın ve kontrolü elinde tutan biridir. Bu görüntü, dört çift gözün

ona dik dik bakarken.

Bir ip gibi, kenarlarından çözülyordu. Gerçeklerden kaçış yoktu.

"Çok uzun zaman önceydi," diyor sonunda, sırtını düzelterek. "Eski tarih. Şu anda daha acil meselelerimiz var."

"Benim için eski tarih değil," diyor Richard, sesi ölümcül bir sessizlik içinde. "Karım söz konusu olduğunda değil."

Yukarıdan boğuk bir gürültü duyulur, ardından acil fısıltılar gelir. Annem başını kaldırır, gözlerini kısar. "Başka kim var burada?" diye sorar.

"Sadece Aries'in eski yurt arkadaşları," diyorum çabucak. "Burası halka açık bir kampüs, biliyorsun."

Aries odanın içine doğru ilerler ve annemle merdiven arasında durur. "Önemli olan şeye odaklanalım. Patricia, annemizin ölümüyle ilgili ne diyordun?"

"Ben hiçbir şey söylemedim," diye tersler. "Söyleyecek hiçbir şeyim yok. Bu bir kazaydı. Benimle hiçbir ilgisi olmayan bir şey için beni suçlamayı bırak."

"Otopsi raporu aksini söylüyor," diye karşılık verir Arson. "Kafa travması yok. Hiçbir şey yok, suya düştüğünde teknenin ona çarptığına dair hiçbir işaret yok. Sadece... boğulma. Bir şekilde üç metrelik suda kendini kurtaramayan bir şampiyon yüzücü mü?"

Richard'ın yüzü solgunlaşır. "O... kafasını çarptı... evet." Sanki şimdi kendini ikna etmeye çalışıyor gibi gelir.

"Peki, sizi ilk bulan kişi kimdi, peder?"

Oda o kadar sessizleşir ki, koridordaki eski büyükbaba saatinin tik tak sesini duyabilirim. Richard yavaşça anneme döner, yüzünde dehşet ve inanamama karışımı bir ifade vardır. "Patricia." Adı zar zor duyulur. "O gün oradaydın. O tekne evine gitmeden önce onu aramaya gittiğini söyledin."

Annemin maskesi tamamen düşer ve soğuk ve hesapçı bir ifade ortaya çıkar.

"Tanrım. Peki. Her şeyi mahvedecekti," diyor, sesi tuhaf bir şekilde soğuk. "Dosyaları buldu, Richard. Deney verilerini. Hayes Pharma'nın örtbas ettiği yan etkileri. Tartıştık ve bana bu bilgileri kamuoyuna açıklayacağını söyledi."

Richard'ın yüzü soluyor. "Ne diyorsun sen?"

"Sevgili karın, bizim kurduğumuz her şeyi mahvedecekti," diye devam eder annem, sesinde tüylerimi diken diken eden bir coşku vardır. "Ben de yapılması gerekeni yaptım."

"Onu öldürdün," der Arson, sözleri fiziksel bir varlık gibi havada asılı kalır.

Annem bunu inkar etmez. "Çıkarlarımızı korudum. Geleceğimizi. Oğlanları alacaktı Richard. Onları bizden alacaktı."

"Bizden mi?" Richard, inanamayan bir sesle tekrarlar. "O benim karımdı. Çocuklar *bizim* çocuklarımızdı. *Biz* diye bir şey yoktu, Patricia."

"Olacaktı," diye ısrar eder, sesinde çaresiz bir ton belirir. "O öldükten sonra. Birlikte olabilirdik. Şirketi kurabilirdik. Çocukları bizim gibi yetiştirebilirdik."

"Tanrım," Richard fısıldadı, sanki fiziksel bir darbe almış gibi geriye sendeledi. "Sen delisin... Onun sahip olduklarını istediğin için onu öldürdün?"

"Senin için yaptım," diyor annesi, tekrar ona uzanarak. "Bizim için. Hayes Enterprises için. O her şeyi mahvedecekti."

Richard, annesinin dokunuşundan yanıyormuş gibi geri çekilir. "Nasıl?" diye sorar, sesi çatallanır. "Nasıl yaptın bunu?"

"Çok kolaydı," diyor ve sesindeki rahatlık damarlarıma buz gibi bir his veriyor. "Tekne evine gitmeden önce çayına küçük bir şey kattım. Laboratuvarımdan aldığım bir şey. Uzunlarda geçici felce neden oluyor. Tek yapmam gereken onu takip edip ilacın etkisini göstermesini beklemektir. Suya atlayacağını ya da çocukların orada olacağını ben bile tahmin edemezdim. Ben hiçbir şey yapmadım. Her şeyi kendisi yaptı."

Oda ölümcül bir sessizliğe büründü. Nefes alamıyorum, düşünemiyorum, annemin sesindeki soğuk hesaplamayı sindiremiyorum. Bu kadın beni büyüttü. Geceleri beni yatırdı. Doktor randevularında elimi tuttu. Tüm bunları yaparken mükemmel görünüşünün altında bir canavar saklıyordu.

"Onun boğulmasını izledin," diyor Arson, sesi ürkütücü bir şekilde sakın. "Arkadaşını. Sevdiğini iddia ettiğin çocukların annesini, ama en kötüsü bu değil. En kötüsü, onun boğulmasını izlememize izin vermiş olman. Çocuklarının onun ölümünü izlemesine izin vermiş olman."

"Bu gerekli bir kötülüktü," diye tekrarlar, ama şimdi çılgınca bir hali vardır, itirafının ağırlığı altında her zamanki sakinliği parçalanmıştır. "Travmanın sizi hizada tutacağını düşündüm. Hiçbirinizin daha fazla şeyleri mahvetme riskini göze alamazdım."

"Sen delisin!" Richard cebinden cep telefonunu çıkarır. "Ben... yapamam... yapmam gerek..."

Anne, belindeki çantasından küçük bir tabanca çıkararak Richard'ın hareketlerini durdurur. "Sanırım daha özel bir konuşma yapmamız gerekiyor," der sakın bir sesle, soğukkanlılığını tamamen geri kazanmış olarak.

"Onu nereden buldun?" Richard, silaha inanamayan gözlerle bakarak sorar.

"Her zaman yanımdaydı," diye cevaplar, omuzlarını hafifçe silker. "Benim durumumdaki bir kadının korunmaya ihtiyacı vardır. Şimdi, nerede kalmıştık?"

"Cinayeti itiraf ediyordun," der Arson soğuk bir sesle. "Annemizi boğduğunu."

Annenin dudakları, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeye bükülür. "İtiraf etmiyordum. Ben... varsayımda bulunuyordum. Ve bu konuşma bitti."

Silahı Richard'a doğrultur. "Beni hayal kırıklığına uğrattın Richard. Senin için yaptığım onca şeyden sonra. Bu aile için."

"Patricia," diyor, sesi acı ve öfkeyle alçalmış. "Silahı indir. Daha fazla ölüm hiçbir şeyi çözmeyecek."

"Bu, acil sorunu çözer," diye cevaplar, bakışları hepimizin arasında dolaşır. "Bize düşünmek, bir sonraki hamlemizi planlamak için zaman kazandırır. Şehit rolü yapma. Yıllar boyunca birçok projede birlikte çalıştık. Eğer ben ölürsem, konuşmaya başlarım ve sen de benim kadar suçlu olursun. Belki daha da fazla, çünkü her şeyi ayarlayan senin parandı."

Arson, elindeki plastik kelepçeleri kırarken ellerini esnetir, bir kelepçe diğerinden kopmuştur, yüzünde tehlikeli bir sakinlik vardır. Kimse fark etmez.

"Bir sonraki hamle yok," diyor. "Sahtekarlık bitti. Zaten itiraf ettin. Gideceğin tek yer akıl hastanesi."

"İtiraf mı?" Annem başını hafifçe eğdi. "Hiçbir şeyi itiraf ettiğimi hatırlamıyorum. Sadece bir senaryo önerdim. Bir olasılığı araştırdım."

"Hepimiz seni duyduk," derim, içimde öfke yükselir. "Onu uyuşturduğunu itiraf ettin."

"Öyle mi?" Sesi hafif, neredeyse eğlenceli. "Dışarıdan bakıldığında bu nasıl görünür acaba? Zulüm gördüğü sanrısı olan sorunlu ikiz, kendi akıl sağlığı sorunları olan bağımlı üvey kız kardeşi, ikisi de saygın bir hayırsever çalgınca suçluyorlar?"

Richard ona doğru bir adım attı. "Bu delilik, Patricia. Lütfen, bundan paçayı sıyrabileceğini düşünmüyorsun herhalde."

"Neyden kurtulacağım?" diye sordu masumca. "Ben yanlış bir şey yapmadım. Sadece ailemi korumaya çalıştım, açıkça uygun bakıma geri dönmesi gereken sorunlu üvey oğlum da dahil."

Arson'un savunması için araya girmek istiyorum, ama bunun bir anlamı yok. Aklını kaçırdığı açık. Gözlerindeki hesaplı bakış beni korkutuyor. Zaten yeni bir hikaye uyduruyor, bu durumu kendi lehine çevirmek için planlar yapıyor.

"Kimse sana inanmayacak," diyor Aries, kardeşinin yanına geçerek. "Bu sefer değil."

"Öyle mi?" Annem gülümsüyor, ama bu ifade gözlerine hiç yansımıyor. "Hayes ailesi, ülkedeki en saygın ailelerden biridir. Hayes Enterprises binlerce kişiyi istihdam ediyor. Ve ben yıllarca, zihinsel sağlık sorunları olan çocukların savunucusu olarak itibarımı inşa ettim."

Silahla Arson'a doğru işaret eder. "Kime inanacaklar? Bana mı, yoksa yıllarca psikiyatrik tedavi gören genç adama mı? Görünüşe göre kaçan, kardeşinin kimliğini alan ve tehlikeli bir yanılgı içinde yaşayan genç adama mı?"

Koridorda bir kapı çalınması bizi keser. Annem gözlerini kısar, sonra aniden duygudan titrek bir sesle "Kim var orada?" diye bağırır.

Drew başını aşağıya eğdi, ardından Lee ve Sebastian da geldi. Richard'ın şok olmuş halini, Arson'un yılan gibi kıvrılmış halini, kapının yanında duran annemi, olduğum yerde donakalmış halimi gördüler ve aniden durdular.

"Ne oluyor..." diye başlar Drew, ama annem sözünü keser.

"Tanrıya şükür geldiniz," der, sesi değişmiş, gözyaşları ve endişeyle doludur. "Korkunç bir durum var. Üvey oğlum Arson çılgınca suçlamalarda bulunuyor."

Çocuklar önce ona, sonra bize bakarak, bu manzarayı anlamaya çalışıyorlar.

"Neler oluyor?" diye sorar Sebastian, gözleri Arson'a takılıp saldırmaya hazır bir şekilde.

"Üvey oğlum Arson" —silahla ona doğru işaret ederek çocukları ürkütüyor—"ciddi sanrılarla mücadele ediyor. Saldırganlaştı ve ailemi korumak için önlem almak zorunda kaldım."

Hikayeyi değiştirme şekli ustaca. Birkaç saniye içinde endişeli anne, koruyucu eş, isteksiz savunucu haline geliyor.

"Olanlar öyle değildi," diyorum, sonunda sesimi buluyorum. "Yalan söylüyor. Annelerini öldürdüğünü itiraf etti. Arson'u yıllarca kilitlediğini. Şeyi..."

"Lilian, canım," diye annem sözümü keser, sesi endişeyle doludur, "kafan karışmış. Stres bir kriz tetiklemiş. Durumunun ne kadar hassas olduğunu biliyorsun."

Drew'un gözleri aramızda gidip geliyor, kaşları kalkık, yüzünde belirsizlik var, ama aynı zamanda bir kurnazlık da var. Dinlememiş olması imkansız. "Aries?" diye soruyor, arkadaşına açıklama bekliyor. Ama onun gözlerinde de hesaplama görüyorum. Burada neler olduğunu çok iyi biliyor.

Ama Aries cevap veremeden, annem tekrar konuşur, sesinde tam da gereken emir tonu vardır. "Çocuklar, polisi aramalıyız. Arson birine zarar vermeden önce ona uygun yardım almalıyız."

"Onu dinlemeyin," diyor Arson, sesi kontrollü bir öfkeyle gergin. "Sizi manipüle ediyor. Yıllardır hepimizi manipüle ediyor."

Sebastian küçük bir adım öne çıkar, ellerini yatıştırıcı bir hareketle kaldırır. "Bayan Hayes, belki de silahı bırakmalısınız, böylece bu konuyu konuşabiliriz?"

"Silah benimle kalacak," der, gülümsemesi gergin ama kararlıdır. "Arson uygun şekilde kontrol altına alınana kadar. Bu haldeyken tehlikeli biri."

Lee annesinden Richard'a, sonra tekrar annesine bakar. "Polisi arıyorum," der kararlı bir sesle ve telefonunu çıkarır. Sonra Aries ile anlamlı bir göz teması kurar ve kenara çekilir.

Anne onu durdurmaya çalışmaz. Bunun yerine, her şey tam da planladığı gibi gidiyormuş gibi hafifçe gülümser. "İyi. Bu durumu kontrol altına almamız gerekiyor."

Bunu söyleme şekli — o kadar kendinden emin, o kadar kesin — tüylerimi diken diken ediyor. Çünkü şu anda bile, etrafında her şey dağılırken, o ileriye düşünüyor. Plan yapıyor. Manipüle ediyor.

"Doğru," diye onaylar Sebastian. "Her şeyi kontrol altına alacağız, merak etme."

"Beklerken," diye devam eder, "belki siz çocuklar Richard'ı kanepeye taşıyabilirsiniz? Oldukça şok oldu."

Drew ve Lee, ani dinamik değişikliği karşısında hem acı çekmiş hem de şaşkın görünen Richard'a doğru ilerler. Onu kanepeye yerleştirirken,

Anne kapının yanında durmaya devam eder, silahını rahatça ama kasıtlı olarak görünür bir şekilde tutar.

"Ve Arson," diyor, sesi biraz sertleşiyor, "sen de oturmaya ne dersin? Şuraya." Bizden uzakta, izole bir sandalyeyi işaret ediyor.

O kıpırdamadı. "Hayır."

Annemin gülümsemesi sertleşir. "Her zaman bu kadar zorlusun. Bu kadar... muhalıfsın. Çocukken bile sana yardım etmek için yapılan her şeye direnirdin."

"Bana yardım etmek mi?" Arson keskin ve acı bir kahkaha atar. "Buna yardım mı diyorsun? Beni yıllarca hapsetmek mi? Deney ilaçları ve tedavilerle bana işkence etmek mi?"

"Gördün mü?" Annem, Arson'un az önce onun haklı olduğunu kanıtlamış gibi, Drew ve diğerlerine der. "Bu paranoyak sanrılar. Gerçekten çok üzücü. Ona uygun tedaviyi bulmak için çok uzun süre uğraştık."

Lee, tedirgin bir şekilde telefon görüşmesini bitirir. "Güvenlik yolda. Ambulans da."

"Teşekkür ederim," diyor annem sıcak bir şekilde, sanki ona büyük bir iyilik yapmış gibi. "Siz çocuklar çok yardımcı oldunuz. Aries'e çok iyi arkadaşlar oldunuz."

Bunu söyleme şekli — Aries'i Arson'dan ayırarak, ayrımı pekiştirerek — ince ama açık. Zaten özenle, tuğla tuğla kendi hikayesini inşa ediyor.

"Bayan Hayes," diyor Drew dikkatli bir şekilde, "burada tam olarak ne oldu?

Biz gelmeden önce?"

"Korkunç bir yanlış anlaşılma," diye cevaplar, hiç tereddüt etmeden. "Arson, tedavi merkezinden kaçtığından beri... dengesiz davranıyor. Aries'in kimliğine bürünmüş, onun hayatını yaşıyor, hatta kıyafetlerini ve kimliğini çalıyor."

Yalan söylemedeki rahatlığı nefes kesici. Sesindeki inanç, gözlerindeki keder... Hepsi sempati uyandırmak, şüphe yaratmak için mükemmel bir şekilde ayarlanmış.

"Bu saçmalık," diyor Aries düz bir sesle. Sonunda sessizliğini bozuyor. "Yalan söylüyor. Her şey hakkında."

"Üzgünüm," diyor Richard yumuşak bir sesle. "Her şey için. Görmediğim için. Bilmediğim için."

Buna ne diyeceğimi bilmiyorum. Özür, Arson'un on yıllık işkencesini silmez. Özür, bir ömür boyu süren manipülasyon ve kontrolü geri almaz. Özür, oğullarının kaybettiği annelerini geri getirmez. Gözlerindeki acı

gerçek. Şok ve ihanet. Ne yapmış ya da ne bilmemiş olursa olsun, karısının Patricia'nın eliyle öldürüldüğünün ortaya çıkması, içindeki temel bir şeyi kırdı.

"O hepimizi kandırdı," diyorum sonunda, elimden geldiğince teselli etmeye çalışarak. "Hepimizi."

O iç geçirir, ben de geriye yaslanıp kaçınılmaz sonu beklerim. Ta ki beklemediğim bir şey olana kadar. İçeri giren polis değildir, Arson'un destekçileri. Beni kaçırانلار.

"Merhaba Patricia. Hâlâ yalanlar uyduruyorsun, görüyorum," diyor yaşlı adam.

YİRMİ ALTI ARSON

Bileklerimi esnetiyorum, kırık kablo bağı bileklerimde gevşekçe sallanıyor. Onları kopardığımda kimse fark etmedi, tüm gözler Patricia'nın itirafına, dengeli bir sosyetik kadından soğukkanlı bir katile dönüşmesine çevrilmişti. Ama sonunda gerçeği öğrenmenin verdiği tatmin duygusuna rağmen, lanet olası bir tuzağa düşmüş durumdayım. Kapana kısılmışım. Patricia'nın elindeki silah, herhangi bir ani hareketi ölüm cezasına dönüştürüyor, belki benim için değil, ama Lilian için.

Richard'ın arkasındaki şömine çıtır çıtır yanıyor, odaya dans eden gölgeler düşürüyor. Şöminenin ısısı dışarıya yayılıyor, zaten gergin olan atmosferi daha da boğucu hale getiriyor. Alevler odunları yalıyor, aç ve hevesli, bana sekiz lanet yıl boyunca içimde biriken öfkeyi hatırlatıyor. Bekleyen. Tüketen. Önüne çıkan her şeyi yutmaya hazır.

Sekiz yıl boyunca kilitli kaldım, lanet bir hayvan gibi muamele gördüm. Sekiz yıl boyunca intikamımı planladım. Ve şimdi burada durmuş, bu psikopatın silahını sallamasını izliyorum, bu konuda hiçbir şey yapamıyorum. Parmaklarım Patricia'nın boğazını sıkmak, onun gözlerinden hayatın akıp gitmesini izlemek için kaşınıyor, tıpkı onun annemin boğulmasını izlediği gibi. Ama silah beni olduğum yerde tutuyor, vücudum güçsüz bir öfkeyle titriyor.

Öfke içimde fiziksel bir baskı gibi birikiyor, içimden dışarıya doğru kaburgalarımı kırmakla tehdit ediyor. Güçsüz değilim. Artık değilim. Lilian'ın çapraz ateşte kaldığı bu dar ortak odada, lanet olası o kuruma geri dönmüş, masaya bağlanmış ve kimyasallarla doldurulmuş gibi hissediyorum.

Alnımda ter damlaları oluşuyor ve yanlarımda yumruklarımı sıkıp açıyorum, kırık bir kablo bağı hala bağlı olduğu bileğime batıyor, diğer ucu gevşek, kırık bir şekilde sarkıyor - odaklanmam için küçük bir acı, içimdeki her şey hareket etmek, harekete geçmek, bu boku bir kez ve sonsuza kadar bitirmek için çılgılık atarken beni yerinde tutmak için.

Aries görüş alanımın kenarında duruyor, yüzünde hiçbir şey belli etmiyor. Her zaman hesap yapıyor. Her zaman üç adım önde. Gözlerinin Patricia ile kapı arasında, silah ile Lilian arasında gidip geldiğini,

açıları ölçüyor ve riskleri değerlendiriyor. Ona güvenip güvenemeyeceğimi, bu sabahki küçük ihanetinin büyük bir planın parçası mı olduğunu yoksa her zamanki gibi zayıf bir korkak olduğunu hala bilmiyorum. Ama şu anda umurumda değil. Lilian'ı bu durumdan kurtarabilirse, her şeyi affederim. Şu anda önemli olan tek şey o.

Mill House'un ortak salonu klostrofobik bir his veriyor, duvarlar her geçen saniye daha da yaklaşıyor. Yıpranmış kanepeler, cam sehpa, köşede yerinden sırtan, aşırı pahalı lamba... Hepsi de buradaki sahneye göre çok sıradan, çok bayağı.

Cinayet itirafları. Aile sırları. Silahlı bir deli kadın. Günlük ortam ile ölüm kalım meselesi arasındaki çarpıcı kontrast, her şeyi gerçeküstü hissettiriyor, sanki başka birine olanları izliyormuşum gibi.

Bakışlarım odayı tarıyor, tabloyu içime çekiyorum. Richard, tüm hayatının küle dönüştüğünü izlemiş bir adam gibi boş bakıyor. Konuşmuyor, neredeyse nefes bile almıyor.

Ateşin ışığı yüzüne sert gölgeler düşürüyor, onu dakikalar içinde on yıl yaşlandırıyor. Dizlerinin üzerinde duran elleri hafifçe titriyor, gözleri orta mesafede sabitlenmiş, görmüyor. On yıldan fazla süredir evli olduğun karının ilk karını öldürdüğünü öğrenmek bir erkeğe bunu yapar, sanırım. Zavallı piç.

Patricia kapının yanında duruyor, silahını bize doğrultmuş, gözleri hala soğuk ve hesaplayıcı. Krem rengi ipek bluzu her şeye rağmen tertemiz, tek bir saç teli bile yerinden oynamamış. Dünyası etrafında çökse de mükemmel görünüşünü koruyor. Bu kadar korkutucu olmasaydı, soğukkanlılığı neredeyse hayranlık uyandırıcı olurdu. Silah, manikürlü elinde garip duruyor, ama onu kullanmayı bilen birinin kendine güveniyle tutuyor. Acemi değil. Tereddütlü değil. Bir ömür boyu süren aldatmacanın bir başka yalanı.

Drew, Lee ve Sebastian merdivenlerin yanında bekliyorlar, gelmeyecek bir fırsatı bekliyorlar. Sebastian'ın gözleri Aries'in gösterdiği aynı hesaplayıcılıkla açılmış, ama Drew'un ifadesi kurnaz, rehin alma olayına yeni girmiş bir adam için şaşırtıcı derecede sakin. Lee, Aries'e bakmaya devam ediyor, aralarında sözsüz bir iletişim geçiyor.

Bütün bunlar başlamadan önce kardeşim onlara ne anlattı?

Ve Lilian — cesur, güzel Lilian — onu büyüten, ona yalan söyleyen, yıllarca kâr için onu parçalayan kadına meydan okurcasına bakıyor. Gözleri öfke ve ihanetin karışımıyla yanıyor, o kadar güçlü ki neredeyse

odadaki somut güç. Yanakları kızarmış, şöminenin ısısından mı yoksa duygularının yoğunluğundan mı, bilemiyorum. Duruşunda korku yok, çekingenlik yok. Sadece çelik ve ateş var. Hala inanılmaz.

Köşedeki büyük baba saati düzenli bir şekilde tik tak ediyor, her saniye sonsuza uzuyor. Dışarıda, kampüs hayatı bu duvarların içinde yaşanan dramdan habersiz devam ediyor.

Biri gülüyor, ses açık pencereden içeri giriyor, bu odadaki ölümcül sessizliğe karşı rahatsız edici bir şekilde normal.

Ön kapı açılır ve beni destekleyen adamlar, burası kendilerininmiş gibi içeri girerler. Sanki Patricia bize silah doğrultmamış gibi. En yaşlısı, gümüş saçlı ve pahalı bir takım elbise giymiş, rahat bir özgüvenle öne çıkar. Onda bana bir avcıyı hatırlatan bir şey var: sabırlı, kendinden emin, ölümcül. Dikkat çekmek için sesini yükseltmesine gerek olmayan türden bir adam.

"Merhaba Patricia," diyor, sesinde eski paranın ve daha eski kinlerin ağırlığı var. "Hâlâ yalanlar uyduruyorsun, görüyorum."

Patricia'nın soğukkanlılığı bir anlığına çatlar, ama hemen maskesini geri takar. Gözlerinde bir anlık gerçek korku belirir, ama hemen bastırılır. "Hector," der, adı dilinde zehir gibidir.

Hector'un bakışları odayı tarar, Richard'ın çökmüş duruşunu, Patricia'nın elindeki silahı, Lilian'ın meydan okuyan tavrını ve benim zar zor bastırduğım öfkemi alır. Yüzünde hiçbir şey belli etmez, ama omuzlarındaki gerginlik dikkatle kontrol edilen bir öfkeyi ele verir. Gözleri bir an şömineye takılır, alevler göz bebeklerinde yansır, sonra dikkatini tekrar Patricia'ya çevirir.

Bakışları sonunda Lilian'da durur. Yüzündeki ifade değişir, neredeyse fark edilmeyecek kadar yumuşar. Tanıma. Tanıdıklık. Mesleki ilgi veya sıradan bir endişeden daha derin bir şey.

"Merhaba Lilian," diyor, sesi artık daha yumuşak. "Sanırım henüz tanıştırmadık. Ben Hector Marlowe. Babanın kardeşi. Amcan."

Lilian tamamen hareketsiz kalır, yüzünde şok ifadesi belirir. Yanaklarındaki renk kaybolur, dudakları sessiz bir şaşkınlıkla açılır. "Amcam mı? Ama annem..."

"Tüm ailenin öldüğünü mü?" Hector onun yerine cümleyi tamamlar. "Evet, öyle söyleyeceğini tahmin ederdim. Başka gidecek yeri olmayan birini kontrol etmek çok daha kolaydır."

Silahlı tamamen görmezden gelerek odaya bir adım daha atar.

Onunla birlikte gelen adamlar kapının yanında pozisyon alırlar, tetikte ve hazırdırlar. Profesyoneller oldukları çok açıktır. Kiralık kas gücü değil, eğitilmiş ajanlardır. Fırsat verilirse Patricia'yı saniyeler içinde etkisiz hale getirebilecek türden adamlar. Yine de beklerler, Hector'dan işaret beklerler, işverenleri kadar sabırlıdırlar.

"Biliyor musun," diye devam eder Hector sohbet eder gibi, "Richard'ın da seninle birlikte bu işin içinde olduğunu hep düşünmüşümdür, Patricia. Ölüm. Örtbaslar. Oldukça rahat bir düzenlemeydi."

Richard irkilir ve sanki sözleri savuşturmak istercesine omuzlarını kamburlaştırarak daha da içine kapanır.

"Ama şimdi görüyorum ki, tüm bunların arkasındaki beyin senmişsin," diyor Hector, gözlerini kısarak. "Kardeşimin ölümü. Elizabeth'in boğulması."

Bunu duyunca başımı kaldırıyorum ve parçalar mide bulandırıcı bir netlikle yerine oturur. Sadece annem değil. Sadece ben değil. Bu kadın kaç kişinin hayatını mahvetti? Manipülasyon ağı ne kadar geniş?

"Ne demek, babasının ölümü?" Sözler boğazımdan kopar, öfkemi kontrol etmek için çabalarırken sesim kısılır.

Hector'un bakışları bana kayıyor, gözlerinde saygı gibi bir şey parlıyor. "David Marlowe. Lilian'ın babası. Patricia onun ortadan kalkmasını sağladı. Richard'la birlikte olmak için kendini özgürleştirdi."

Şömine bir, iki kez yüksek sesle patladı.

Ani ses, Patricia ve Hector hariç herkesi irkiltiyor. Gözleri sessiz bir savaşta kilitli kalıyor, on yılların nefretini tek bir bakışta sıkıştırmışlar.

"Yalan söylüyorsun," diye tıslar Patricia, ama sesinde artık panik belirir. Silah, elinde hafifçe titrer, sonra tekrar sabitlenir. "David bir kazada öldü. Bir araba kazasında."

"Öyle mi?" Hector'un sesi yumuşak ve tehlikelidir. "Tıpkı Elizabeth'in *kazara* boğulması gibi mi? Tıpkı Arson'un akıl hastanesine yatırılması gerektiği gibi mi? Tıpkı Lilian'ın, onu itaatkar tutan ilaçlara ihtiyaç duyan bir kalp rahatsızlığı geliştirmesi gibi mi?"

Her suçlama fiziksel bir darbe gibi vurur, her birinin gerçeği inkar edilemez. Bu düzen çok açık, çok tutarlı, tesadüf olamayacak kadar.

"Babamı sen mi öldürdün?" Lilian fısıldadı, sözleri şöminenin çıtırtıları arasında zar zor duyuluyordu.

Onu tanıdığımdan beri ilk kez Lilian'ın gözlerinde gerçek bir korku görüyorum.

Sadece öfke değil, sadece ihanet değil, korku - saf ve ilkel bir korku. Annesine sanki onu hiç tanımıyor gibi bakıyor. Ama neden tanımasın ki? Karşımızda duran kadın, dikkatli, soğukkanlı Patricia Hayes, hayırsever ve sadık bir anne değil. Bu tamamen başka biri. On yıllardır herkesin gözü önünde saklanan biri.

Patricia'nın ifadesi sertleşiyor, endişeli anne rolünü oynamaktan vazgeçiyor. Bu geçişi izlemek tüyler ürpertici: insanlık maskesi düşüyor ve altında soğuk, sürungen gibi bir şey ortaya çıkıyor.

"Gerekli olanı yaptım," diyor soğuk bir sesle.

Odanın sıcaklığı on derece düşmüş gibi. Patricia'nın gözlerinde artık insanlık dışı bir şey var, hesaplayıcı ve acımasız bir şey, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir şey. Bu bakışı daha önce görmüştüm — beni bir insan olarak değil, bir denek olarak gören kurumdaki doktorların gözlerinde.

Çözülmesi gereken bir sorun. Ortadan kaldırılması gereken bir rahatsızlık.

"Söylesene Patricia," diyor Hector, silahı tamamen görmezden gelerek bir adım daha öne çıkıyor. Ayakkabıları yıpranmış halıya basıyor, kararlı ve telaşsız. "Beni vuracak mısın? Sayına bir ceset daha ekleyecek misin?"

Odadaki gerginlik boğulacak kadar yoğundu. Patricia'nın gözleri Hector'dan Richard'a, Richard'dan Lilian'a kayıyor, şansını, kaçış yollarını hesaplıyordu. Gözlerinin arkasında çarkların döndüğünü, seçenekleri tarttığını, tehditleri değerlendirdiğini neredeyse görebiliyordum. Hem gerçek hem de mecazi olarak köşeye sıkışmıştı, ama köşeye sıkışmış hayvanlar en tehlikeli türlerdir.

"Biliyor musun," diyor, silahı Lilian'a doğru sallayarak, "Sanırım dinlememeye karar veren kişiyle başlayacağım. Bütün bunları başımıza saran kişiyle."

Kaslarım gerilir, harekete geçmeye hazırdır, ama kendimi hareketsiz kalmaya zorlarım. Tek bir yanlış hareket ve Lilian kurşunlanır. Aramızdaki mesafe çok büyük, Patricia'nın elindeki silah çok sabit. Ona zamanında ulaşamam. Bu bilgi içimi yakar, boğazıma asit ve safra yükselir.

"Ben olsam yapmazdım," diyor Hector sakın bir sesle. "Bu, biri seni indirmeden önce ateş edebileceğin tek atış."

Odayı işaret ediyor — beni, Aries'i, Drew ve arkadaşlarını, kapının yanındaki kendi adamlarını, hepimizi, onun bize bir fırsat verdiği anda harekete geçmeye hazır, gergin bir şekilde. Şanslar onun aleyhine ve Patricia bunu biliyor. Gözlerinin hafifçe büyümesi, çenesinin neredeyse fark edilmeyecek kadar gerilmesinden bunu anlıyorum.

Köşeye daha da çekilir, hareketlerinde çaresizlik belirir. Ateşin ışığı, duvarın üzerine uzun ve çarpık bir gölge düşürür, özenle koruduğu görünüşünden çok, kadının gerçek doğasına daha uygun olan korkunç bir silüet.

Uyarı yapmadan tavana bir el ateş ediyor, ses küçük odada kulakları sağır ediyor. Alçı kar gibi yağıyor, toz zerrecikleri havada dans ediyor. Herkes geri çekiliyor. Barutun keskin kokusu odun dumanıyla karışarak gözlerimi yakıp ciğerlerimi yakan boğucu bir koku yaratıyor.

"Peki," der ve silahı Lilian'ın yönüne doğru indirir. Sesi artık daha sakın, ilk paniği yerini soğuk, pragmatik bir kabullenmeye bırakmıştır. "O zaman pazarlık yapalım. Buradan nasıl sağ çıkabilirim? Paramla mı?"

Hector güldü, sesinde gerçek bir mizah yoktu. Ses, ortak odanın duvarlarından yankılandı, boş ve acı bir yankı. "Bana seni buradan çıkarmamı sağlayacak hiçbir şey veremezsin, Patricia. Hiçbir şey."

"Offshore hesaplarım var," der hızlıca, aceleyle sözcükler birbirinin üzerine yuvarlanır. "Milyonlarca dolar. Hayes Enterprises hakkında, doğru kişilere daha da değerli olabilecek bilgiler." Çaresizliği artık açıkça görülüyor, kusursuz görünüşüne rağmen üst dudağında ter damlaları beliriyor. Maske düşüyor ve altındaki korkmuş kadın ortaya çıkıyor. Ama orada başka bir şey daha var: beni temkinli yapan bir kurnazlık. Patricia Hayes yalvarmaz. Yalvarır. Bu da başka bir manipülasyon, oynadığı başka bir lanet oyun.

"Gerçekten paranızı umursadığımı mı sanıyorsunuz?" diye sorar Hector, sesinde açıkça tiksinti duyulur. "Bundan kurtulmak için para ödeyebileceğinizi düşünmek için ne kadar deli olmanız gerekir? Birini öldürüp adaleti parayla satın alabilirsiniz."

"Herkesin bir bedeli vardır," diye ısrar eder Patricia, sesinde çaresizlik belirir.

Gözleri odada dolaşarak bir müttefik arıyor, ama burada bulamayacak. Bu odada değil. Richard bile ona bakmıyor, bakışları yere sabitlenmiş, omuzları yenilgi ya da tiksinti ya da her ikisiyle çökmüş.

"Herkesin değil," diyorum, içimde kaynayan öfkeye rağmen sesim alçak ve kontrollü. Her içgüdüm ona saldırmamı, bunu şimdi bitirmemi haykırıyor, ama ben olduğum yerde kalıyorum.

Risk çok büyük. Çok fazla değişken var. İşlerin ters gitmesi için çok fazla yol var.

Patricia'nın gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir an için orada bir tür tanıma görüyorum. Kendi nefretimin, kendi şiddet eğiliminin bir yansıması. Patricia ve ben birbirimizi anlıyoruz. İkimiz de istediğimizi elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırız. Aradaki fark, benim istediğim adalet. Onun istediği ise ne pahasına olursa olsun hayatta kalmak.

"Ne düşündüğünü biliyorum ve sana söz veriyorum, bu işten paçayı kurtaramayacaksın," diyor, sesi ateşin çıtırtılarını bastıracak kadar alçaltıyor. "Hiçbiriniz kurtulamayacaksınız."

"Biz çoktan kurtulduk," diye yanıtlıyor Hector, sarsılmaz bir özgüvenle. "Bitti, Patricia. Tek soru, nasıl biteceği."

Büyükbaba saati saati çalar, bu ses gerçeküstü tablonun ortasında şaşırtıcı derecede normaldir. Dışarıda hayat farkında olmadan devam eder: öğrenciler avludan geçer, profesörler derslere hazırlanır, sıradan bir günde üniversite kampüsünün sıradan ritmi. Burada zaman durmuş gibidir, kopmak üzere olan bir tel gibi gergin.

Patricia'nın gözleri pencereye kayar, belki de biz ona ulaşmadan kaçıp kaçamayacağını hesaplamaktadır. *Kaçacak yer yok. Saklanacak yer yok.* Özenle inşa ettiği imparatorluğu etrafında çöküyor ve belki de hayatında ilk kez, gerçekten köşeye sıkışmış durumda.

Bu farkındalık yüzüne yansıyor, onu korkunç ve kararlı bir ifadeye dönüştürüyor. Elindeki silah sabitleniyor, parmağı neredeyse fark edilmeyecek şekilde tetiği sıkıyor.

"Eğer öleceksem," diyor soğuk bir sesle, "yalnız ölmeyeceğim."

YİRMİ YEDİ LILIAN

Nefes alamıyorum.

Aşırı kalp rahatsızlığımdan dolayı değil, beni büyüten, geceleri yatırıp uyutan, doktor ziyaretlerinde elimi tutan annem, gözlerinde cinayet niyetiyle bana silah doğrulttuğu için.

Korku nefesimi kesiyor, omurgamdan yavaşça bir yılan gibi yukarı doğru kayıyor. Ağzım kuruyor, dilim damağıma yapışıyor. Bakır tadı duyularımı kaplıyor - farkında olmadan yanağımanın içini ısırılmışım. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür ediyor, annemin sesi ve silahının emniyetinin açılma sesi dışında her şeyi bastırıyor. Korkup sinmek isteyebilirdim — şu anda kimse beni suçlamazdı — ama yapmadım. Kendimi dik durmaya zorladım. Göstermeyecektim. Her şeyin dengede olduğu bir anda. Arson ve Aries'in izlediği bir anda. Hayatım boyunca kırılğan, kırık, korunmaya muhtaç olan kişi oldum. Bugün değil. En önemli anda değil.

Tanrım, Arson ve Aries. Nasıl böyle bitebilir? Yaşadıkları onca şeyden sonra - ayrılık, işkence, yıllarca süren planlama - her şey, psikopat annemin silahını salladığı berbat bir üniversite ortak salonunda bu ana gelip çattı. Bu adaletsizlik beni derinden vuruyor, dizlerim titriyor.

Tek düşünebildiğim, onları buradan çıkarmak. İkisini de. Güvende. Her kalp atışında bu düşünce içimi kaplıyor: *onları çıkar, onları çıkar, onları çıkar.*

Bu kadar çok şeyden sağ kurtulan, cehennemden geri dönen bu iki adam burada ölemez. Buna izin vermeyeceğim.

Oda üzerime çöküyor, duvarlar her saniye küçülüyor gibi hissediyorum. Şöminenin ısısı artık boğucu, şakaklarımda, ensemdede ter damlaları oluşuyor ve omuzlarımda arasına damlıyor.

Kendi korku terimin keskin kokusunu alabiliyorum. Zaman uzayıp kısıyor, annemin parmağı tetiği sıkarken saniyeler saatler gibi geliyor.

Drew öne çıkıyor, ellerini yatıştırıcı bir hareketle kaldırıyor. "Bayan Hayes," diyor dikkatlice, "belki yardımcı olabilirim. Eyalet Başsavcısı ile bağlantılarım var. Bir çözüm bulabiliriz."

Sesi çok uzak geliyor, sanki su altında konuşuyormuş gibi. Her şey rüya gibi, gerçeklik kenarlarından bükülüyor. Şok böyle bir şey mi? Görüşümün kenarları bulanıklaşıyor, karanlık çöküyor. Tırnaklarımı avuç içlerime batırıyorum, keskin acı beni geri getiriyor. Şimdi pes edemem. Uyanık ve hazır olmalıyım.

Annemin gözleri Drew'a kayıyor, küçümseyici bir bakışla. Ona attığı bakış, sanki onu tasarımcı ayakkabısının tabanına yapışmış bir şey gibi görüyor, midemi burkuyor. Büyürken bu bakışı pek çok kez gördüm. Bu, zulümden önce gelen bakış.

"Kapa çeneni, evlat. Bu seni ilgilendirmez." Sesinde küçümseme var, her hece küçük bir bıçak gibi.

"Hayır," der Hector kararlı bir sesle. "Pazarlık yok." Sesi kadifeyle kaplı çelik gibidir, yumuşak ama taviz vermez. "Benimle gel, Patricia, o zaman Richard'ı yaşatabilirim. Şimdilik. Yapabileceğim tek taviz bu."

Annem gülüyor, sesi kırılan cam gibi keskin ve sert.

Bu, sık sık duyduğum bir ses değil — onun gerçek kahkahası, hayırseverlik etkinliklerinde kullandığı özenle ayarlanmış sosyal kıkırdama değil. Bu kahkaha, karanlık ve çarpık bir yerden geliyor, onun içinde var olduğunu asla bilmek istemediğim bir yerden.

"Richard'ı yaşatmak mı? Onun başına gelenleri umursadığımı düşünmen çok komik." Bakışları üvey babama kayar, yüzünün her çizgisinde küçümseme belirir. Maske artık tamamen kaybolmuştur, altındaki yabancı ortaya çıkmıştır. "Zayıf, zavallı Richard. Yıllardır burnunun dibinde olanları göremedi."

Richard, her hecede onu vuran sözlerle irkilir. Bir şekilde daha küçük, küçülmüş görünür, sanki annemin yaptıklarının gerçeği onu fiziksel olarak küçültmüş gibidir. Omuzları içe doğru kıvrılır, gözleri boş bakar. İlk kez ona acıma gibi bir şey hissediyorum. O da bizim kadar kurban, kendi tarzında — kör, evet, ama kasten öyle tutulmuş.

"Patricia," diyor, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek, "lütfen. Bunu yapma."

Onun yalvarmasını duymak garip. Richard Hayes, endüstrinin devi, yalvarmaya indirgenmiş. Sesi titriyor, keder ve ihanetle dolu. Kendime bir süre izin veriyorum, onu tanıdığım uzak, soğuk üvey baba olarak değil, tüm dünyası çökmüş bir adam olarak görüyorum. Hayatının son on yılının yalanlar ve manipölasyonlar üzerine kurulu olduğunu, tanıdığını sandığı kadının ilk karısını öldüren bir katil olduğunu keşfeden bir adam.

"Bunu yapma?" diye tekrarlıyor, her hecede alaycı bir tonla. "Bunun için biraz geç değil mi sence? Yıllar geç kaldı."

Bana geri döner, ifadesinde bir değişiklik olur. Maske tamamen kayar ve daha önce hiç görmediğim bir şey ortaya çıkar: saf, katıksız nefret. Bu artık annem değil. Bu, onun yüzünü takmış bir yabancı. Dönüşüm o kadar tam, o kadar korkutucu ki, geri adım atma, kaçma, saklanma dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kalırım.

Kaçmaktan bıktım. Saklanmaktan bıktım. Korkmaktan bıktım.

"Lilian," diye tısladı. "Ne nankör bir sürtük oldun, ha?" Konuşmak için ağzımı açtım, ama o henüz bitirmemişti. "Bütün bunları senin için yaptım. Sana mümkün olan en iyi hayatı sunmak için. Güzel bir ev, sana kapılar açacak bir soyadı ve sonsuz bir gelecek. Senin mükemmel bir hayatın olmasını istedim, ve sen bana böyle mi teşekkür ediyorsun?"

Her kelime, acı ve keskin bir tokat gibidir. Boğazım sıkışır, duygularım beni boğmak üzeredir. Her şeye rağmen - yalanlara, manipölasyona, uyuşturulmaya rağmen - içimdeki çocukça bir parça hala onun onayını arzulamaktadır. Hala onun, benim düşündüğüm gibi bir anne olmasını istemektedir. İhanet, düşündüğümde daha derin bir yara açar, varlığından bile haberdar olmadığım yaraları yeniden açar.

Yutkunuyorum, boğazımdaki yumruyu zorlayarak kelimeleri dışarı çıkarıyorum. "Ödülemek mi? Nasıl bu olayda kurban gibi davranabiliyorsun? Yıllarca bana ilaç verdin ve uydurma tıbbi durumlar kullanarak beni bir kutuda, senin kutunda tuttun. Bana kırık olduğumu, zayıf olduğumu inandırdın." Sesim beklediğimden daha güçlü, daha kararlı çıkıyor.

Gerçek, sahip olduğumu bilmediğim bir güç veriyor bana.

"Seni daha iyi hale getirdim," diye tersledi. "Seni geliştirdim. Ben olmasaydım, sen bir hiç olurdun. Dünyada yolunu bulmaya çalışan başka bir çekingen kız olurdun."

Sanki bana vurmuş gibi geri çekildim. Bu sıradan zulüm, onun kontrolü dışındaki tüm varlığımın hiçe sayılması, tümüyle nefes kesici. Bu

onun beni nasıl gördüğünün gerçeği: bir kızı olarak değil, bir insan olarak değil, bir mülk olarak. Bir proje. Bir amaca ulaşmak için bir araç.

Silahı daha yükseğe kaldırıp nişanını sabitlerken zaman donmuş gibi. Parmağı tetiği sıkıyor, gözleri soğuk ve boş. "Ama artık bunların hiçbir önemi yok. Eğer ben öleceksem, küçük fahişe kızımı da yanımda götüreceğim."

Sözler bir iki saniye havada asılı kalıyor. Hareket edemiyorum, nefes alamıyorum, düşünemiyorum. Silahın namlusuna bakarken donmuş durumdayım, farların ışığında donakalmış bir tavşan gibi. Kendi annemin silahı, kalbime nişanlanmış. Aries'in hareket ettiğini görmüyorum, ama hareket ediyor.

Bir an odanın kenarında, bir an sonra ise doğa gücü gibi anneme atılıyor, tüm kasları gergin ve öfkesi zar zor kontrol altında. Her şey çok hızlı oluyor — bulanık bir hareket, annemin şaşkınlık çığlığı, silahın çılgınca sallanması, sonra bir, iki, odadaki sesi sağır edici bir patlama ile ikiye bölen silah sesleri.

Sonra olanlar sanki ağır çekimde gerçekleşiyor gibi.

Şömineden büyük bir alev patlaması yukarı doğru fırlar, gücüyle herkesi geriye doğru savurur. Havayı keskin bir yanıcı madde kokusu doldurur — o mermi vurmaması gereken bir şeye çarpmıştır. Yüzüme sıcaklık çarpar, kaşlarımı yakar, alevler halının üzerinde doğal olmayan bir hızla yayılır.

Ve sonra çığlıklar başlıyor. *Tanrım, o çığlıklar.*

Annem alevler içinde, mükemmel ipek bluzu ateşten bir kefene dönüşmüş. Aries de öyle — kolu, beli, alevler giysilerini, derisini yiyip bitiriyor.

İçgüdüsel olarak öne atılıyorum, ona uzanıyorum, ama Arson benden önce davranıyor, kanepeden bir battaniye kapıyor ve kardeşinin vücudundaki alevleri söndürmek için ona vuruyor, onu kapıya doğru sürüklüyor.

"Ona yardım edin!" diye bağıryorum, anneme doğru dönerek, ama güçlü kollar belimi sarıyor, beni geri çekiyor.

"Hayır!" diye bağırır Hector kulağıma. "Çok geç! Buradan çıkmalıyız!"

O anda Richard'ın yerde yattığını fark ettim, onu kurtarmak için kimse harekete geçmiyordu. Patlamada bayılmış mıydı?

"Ama Richard!" diye bağırarak birinin dikkatini çekmeye çalışıyorum. Ama herkes kendini kurtarmakla meşgul.

Oda, alevler perdelere sıçrayıp kitap raflarını sararken, hızla kalın siyah dumanla doluyor. Herkes kapıya doğru koşuyor...

Drew, Lee, Sebastian, Hector'un adamları. Kimse anneme yardım etmek için harekete geçmiyor. Kimse Richard'a yardım etmek için harekete geçmiyor. Kimse geriye bakmıyor.

Dışarıda, verandada, içerdeki kavurucu sıcaktan sonra soğuk hava ciğerlerime içten dışa bir çekiç gibi vuruyor. Dumanla boğulurken nefes nefese kalıyorum, gözyaşları yüzümden akıyor. Boğazım yanıyor, çığlık attığımdan mı, duman yüzünden mi, bilemiyorum. Cildim ısıdan karıncalanıyor, alevlere çok uzun süre çok yakın kaldım.

Aries, gömleği yarısı yanmış, derisinde kızıl izler oluşmuş halde Arson'dan uzaklaşır. Yanıklar acı verici görünüyor — kabarcıklar, sızıntılar — ama o sanki hissetmiyormuş gibi hareket ediyor, acıdan daha büyük bir amaç için. Kapıya doğru döner, yüzünde kararlılık maskesi vardır.

"Orada başka kimse var mı?" diye soruyor, Lee'ye bakarak.

Sesi duman nedeniyle kısık ve boğuktur, ama yine de emir verici bir tondadır. Yaralı ve kaosun ortasında olsa bile, onda bir şey dikkat çekiyor ve kontrolü elinde tuttuğunu gösteriyor.

Lee başını sallar, saçları gözlerine düşer, yüzü isle kaplıdır. "Hayır, dün gece işler kızışınca herkesi dışarı çıkardım. Herkesin arkadaşlarıyla birlikte kaldığından emin oldum."

Aries'in yüzünde bir anlık bir rahatlama belirir, o kadar kısadır ki neredeyse gözden kaçırırım. "Richard," diye nefes nefese söylerim.

"İyi," der sert bir şekilde, kapıyı sıkıca kapatırken gözlerime bakarak.

İçimdeki çığlıklar şiddetleniyor, midemi bulandıran insanlık dışı bir tona yükseliyor. Artık annemin sesi gibi bile gelmiyor, sadece saf acıdan kaynaklanan bir ses. Yıllar boyunca kabuslarımda beni rahatsız edecek bir ses. Ağlayarak kapıya doğru atılıyorum, olanları kavrayamıyorum. O bir canavar, evet. Bir katil. Ama o hala... O hala...

"Anne!" diye bağıyorum, parmaklarım kapı kolunu tırmalıyor. Metal sıcak, cildimi yakıyor ama umurumda değil. "ANNE!"

Her şeye rağmen onu kurtarma ihtiyacı, tamamen içgüdüsel. Beynimin mantıklı kısmı, çok geç olduğunu, ona yardım edilemeyeceğini, ne yaptığını biliyor — ama içimdeki çocuk, hala yatmadan önce okunan masalları ve sıyrık dizlere yapıştırılan yara bantlarını hatırlayan kısmı, olanları kabul edemiyor.

Aries beni yakaladı ve beni yerden kaldırdı. Güçlü kolları beni arkadan sardı ve benim direnmeme rağmen beni kapıdan uzaklaştırdı. "Hayır, Lilian. Hayır."

Kulağıma gelen sesi, sıkı tutuşuna rağmen nazikti. Yine de ona karşı direndim, tekmeledim, kıvrandım, kapıya, anneme geri dönmek, durdurulamaz olanı durdurmak için çaresizce çabaladım.

"Biz yapamayız... yapamayız..." Mantıklı bir düşünce kuramıyorum, zihnim olanların ağırlığı altında parçalanıyor.

Boğazımdan hıçkırıklar kopuyor, ham ve ilkel, adını bile koyamadığım duygular beni boğuyor. Aries beni verandanın merdivenlerinden aşağı taşıyor, yaralarına rağmen kolları beni çelik bantlar gibi sarıyor.

Yanıklarının ısınıı tenimde hissedebiliyorum, ama o tutuşunu gevşetmiyor, acı çektiğine dair hiçbir işaret göstermiyor. Arkamızda, pencerelerden yangının büyüdüğünü, Mill House'u içten dışa yiyip bitirdiğini görebiliyorum. Her açıklıktan siyah dumanlar yükseliyor, alevler perdeleri, ahşap pencere çerçevelerini yalıyor.

"Tanrım," diyor Drew, dehşetle ve hayranlıkla izliyor. "Polisle konuşacağım. Onlar geldiğinde bu konuyu hallet."

Yüzü is lekesi altında solgun, gözleri şoktan genişlemiş. Yanında, Sebastian elini ağzına bastırmış, kusacakmış gibi görünüyor.

Arson, yüzünde sert bir ifadeyle Drew'a dönüyor. Bizim aksine, o bir kez olsun tamamen sakin görünüyor, etrafındaki kaostan hiç etkilenmemiş gibi. Giysileri yanmış, yüzü külle lekelenmiş, ama gözlerinde neredeyse korkutucu bir sakinlik ve hesaplılık var. "Bu planın bir parçası değildi."

"Arson hasarı karşılayacak," diyor Aries, sesi gergin. "Sonuçta, o Hayes Enterprises'ın yeni COO'su."

Ses tonundaki bir şey, gözyaşlarımın arasından başımı kaldırmamı sağladı.

Orada, etrafımızdaki kaosla çelişen, kendini beğenmiş bir tatmin var. Bir şekilde, tüm bunların daha büyük bir planın parçası olduğu hissi.

Arson bize doğru adım atar, yüzündeki ifade kararmıştır. "Sen ne diyorsun lan?"

Aries ince bir gülümsemeyle, "Babamın bu sabah imzaladığı evraklar. Yeni COO sensin kardeşim. Ben değil. Ve görünüşe göre o, bu korkunç kazada üvey annemizle birlikte hayatını kaybetmiş, yani..."

"Ne?" Arson ikizine doğru bir adım daha tehditkar bir şekilde yaklaşır ve Aries'in yanıklarını görünce sempatiyle yüzünü buruşturur.

Yaralar, parlak dış mekan ışığında daha da kötü görünür — kızgın, kırmızı ve kabarcıklar oluşmuş, zaten soyulmaya başlamış deri parçaları. Tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardır, ama tüm dikkati kardeşindedir.

"Bunu sen mi yaptın... güç için bu çatışmayı mı zorladın?" Arson'un sesi tehlikeli derecede alçaktır, zar zor kontrol edilen öfkeyle titriyor.

"Hayır," Aries, kardeşinin öfkesinden etkilenmeden başını sallar. "Bunu senin için yaptım. Evrakta A. Hayes COO olarak geçiyor, Aries değil, Arson. Babam imzalarken yeterince dikkatli okumamış. Ben senin adınla imzaladım."

Bunu, ölüm ve yıkıma yol açan manipülatif bir güç oyunu yerine, hava durumunu tartışır gibi, çok rahat bir şekilde söylüyor. Onun sakin tavırları ile etrafımızdaki kaos arasındaki kontrast, rahatsız edici ve tedirgin edici.

Bacaklarım tutmaz ve yere çöküyorum, her şeyin ağırlığı altında eziliyorum

—duman, artık kesilen çığlıklar (Tanrım, kesildiler, bu ne anlama geliyor?), Aries'in başından beri daha derin bir oyun oynadığının ortaya çıkması. Dizlerim nemli çimlere çarptı, soğuk kot pantolonumdan içeri sızdı, ama ben bunu neredeyse hissetmedim. Uyuşmuş, kopuk, bedenimin dışında süzülüyorum.

Arson'un dikkati hemen kardeşinden bana kayıyor. Yüzündeki ifade yumuşuyor, öfke yerini endişeye bırakıyor. Çömeliyor ve beni kollarına alıyor.

"Şşş," diye mırıldanır, ağzı saçlarıma değiyor. "Ben buradayım."

Yüzümü göğsüne bastırıyorum, kokusunu içime çekiyorum — duman, ter ve bunların altında ona özgü bir koku. Cildim onun cildine değdiği yerde çok sıcak, ateşin ısısından ateşlenmiş, ama beni yere indirmiyor, bırakmıyor.

Uzakta sirenler çalmaya başlar, yangın Mill House'un alt katını sararken sesler yaklaşır. Eski bina imkansız gibi görünen bir hızla yanmaktadır, her pencereden alevler fışkırmaktadır, ısı o kadar yoğundur ki çimlerin üzerinde daha geriye çekilmek zorunda kalırız.

Ateşin çıtırtıları kulakları sağır ediyor, camların ısıdan patlayarak parçalanma sesleri bu çıtırtıları kesintiye uğratıyor.

Arson beni göğsüne sıkıca sarıyor. Aries bize doğru yaklaşıyor, ona dokunduğum yerlerde cildi sıcak ve yaralı, ama geri çekilmiyor. Acı çektiğine dair hiçbir işaret göstermiyor, ama çok acı çekiyor olmalı.

"Şşş," diye fısıldıyor saçlarıma, dudakları şakaklarıma nazıkçe değiyor. "Bitti. Her şey bitti." Ve kollarını ikimizin etrafına doluyor.

Sesindeki şefkat içimde bir şeyleri kırıyor. Gözyaşlarım daha da şiddetli akıyor, vücudum gözyaşlarının gücüyle titriyor. Derin, ilkel bir yerden koparılmış gibi hissettiren büyük, hıçkırıklarla ağlıyorum.

Her şey için ağlıyorum — sahip olduğumu sandığım ama hiç sahip olamadığım annem için, yıllarca süren yalanlar ve manipölasyonlar için, Arson ve Aries ve onların çektiği tüm acılar için, kendim ve hiç sahip olamadığım çocukluğum için.

"O korkunç biriydi," diye hıçkırıyorum, sözler boğazımda düğümleniyor. "O bir canavardı. Ama öyle ölmeyi hak etti mi? Canlı canlı yanmayı?"

Soru, tüm anlamlarıyla ağır bir şekilde aramızda asılı kalıyor. Az önce olanların, az önce olmasına izin verdiğimiz şeylerin ahlaki ağırlığı.

"Evet," diyor Arson, sesinde hiç tereddüt yok. "Hak etti."

Sesindeki kesinlik korkutucu olmalıydı ama bir şekilde rahatlatıcıydı. Hatırlayabildiğim kadarıyla, gri tonlarından başka bir şey olmayan bir dünyada siyah ve beyaz. Onun inancı, fırtınada bir çapa gibiydi.

"O yaptı, Richard da öyle." Hector öne çıkarak konuşur. "Konuşmamız gerek, Lilian. Aile hakkında, babanın sana bıraktığı para hakkında ve daha birçok şey hakkında. Seninle iletişime geçeceğim. Şimdilik, hepinizin iyileşmesine izin vereceğim. İstedikimi aldım."

Arson veya Hector ile tartışamam. Aslında, onlara karşı çıkacak halim yok. Ne söyleyeceğim veya ne düşüneceğim önemli değil, çünkü keder zaten orada, rahatlama, dehşet ve suçluluk duygularıyla iç içe. *Beni o büyüttü.* Tanıdığım tek annem oydu.

Ve ben onun yanarak ölmesini izledim. Bu bilgi, fiziksel bir ağırlık gibi göğsüme yerleşiyor, ağır ve yerinden kıpırdamayan. İtfaiyeciler geldiğinde üçümüz birbirimize sarılıyoruz, kamyonları gürültüyle duruyor, hortumları açılıyor. Birbirlerine emirler yağıdırıyorlar, sesleri çimlerin ötesine ulaşıyor. Öğrenciler, kargaşadan etkilenerek toplanmış, Mill House'un yanışını şok olmuş yüzlerle izliyorlar. Lee, Drew ve Sebastian, grubumuzun kenarında duruyorlar, anlayamayacakları bir şeye tanık oluyorlar.

Ardından sağlık görevlileri ve polisler gelir, hemen Aries'in yaralarına odaklanırlar. Bizi ayırmaya, onu sedyeye koymaya çalışırlar, ama o beni bırakmayı reddeder. Drew, iyi çocuk cazibesiyle polisleri kolayca uzaklaştırır.

"Birlikte kalacağız," diyor Aries sert bir sesle, itiraz kabul etmeyen bir tonla. "Beni burada tedavi edin."

Hepimiz çimlere oturup itfaiyecilerin yangını söndürmeye çalışmasını izliyoruz. Bu kaybedilecek bir savaş — Mill House eski, ahşap kuru, yangın çok yayılmış. Yapabilecekleri tek şey yangının bahçeye sıçramasını engellemek.

"Her şey yoluna girecek," diyor Arson, dudakları şaşırtıcı derecede nazik bir şekilde şakağıma fısıldayarak. "Her şey yoluna girecek."

Ona inanmak istiyorum. Tüm bunlardan sonra bir çıkış yolu olduğuna inanmak istiyorum. Kabus sona erdi — annem, Patricia, Hayes Enterprises, yalanlar ve manipölasyonlar — hepsi arındırıcı ateşte yok oldu.

Nasıl ilerleyeceğiz? Bu küllerden nasıl yeni bir şey inşa edeceğiz?

Aries'e bakıyorum, hissettiği acıya rağmen gözlerindeki kararlılığa. Arson'a bakıyorum, itfaiyecilerin çalışmasını izlerken düşünceli bir ifadeyle. Bu iki adam, görünüşleri aynı ama mizaçları çok farklı, ikisi de yaşadıklarıyla zarar görmüş, ikisi de kendi yollarıyla hayatta kalmış. Belki de bu şekilde atlatabiliriz. Birlikte. Üçümüz de, kırılmış ama yok edilmemiş, birbirimizi gelecekte ne olursa olsun taşıyarak. Keder, sonuçları, yeniden inşa.

Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum. Hepimizin taşıdığı yaraların gerçekten iyileşip iyileşmeyeceğini bilmiyorum. Yaşanan her şeyin ağırlığı göğsümde bir yük gibi duruyor, nefes almamı zorlaştırıyor.

Annem öldü. Gözlerimin önünde diri diri yandı. Beni büyüten, geceleri yatırıp uyutan, okumayı, ayakkabılarımı bağlamayı ve sosyal durumlarda nasıl davranmam gerektiğini öğreten kadın, hayal edilebilecek en korkunç şekilde öldü.

Ve bir parçam rahatladı. Bu beni ne tür bir insan yapar?

Ama Arson'un kolları beni sıkıca sararken, Aries'in eli çimlerde benim elimi bulurken, göğsümde tanıdık olmayan bir şeyin filizlendiğini hissediyorum.

Umut.

Küçük ve kırılğan, ama orada. Mill House'u yutan cehennemden farklı, minik bir alev. Yok etmeden ısıtabilen bir şey. Önümüze ışık tutabilen bir şey.

Sabah güneşi tepemizde parlak bir şekilde parlıyor, kampüs çimlerine sert bir ışık saçıyor. Öğrenciler uzaktan toplanmış, Mill House'un yanışını dehşetle ve hayranlıkla izliyorlar. Hiçbiri gerçekte ne gördüklerini anlamıyor — sadece yanan bir bina değil, bir hikayenin sonu ve başka bir hikayenin başlangıcı.

Bizim hikayemizin.

Bundan sonra ne olursa olsun, birlikte yüzleşeceğiz. Ben, Arson, Aries. Bir şekilde birbirine uyan üç kırık parça, bir bütün oluşturuyor. Aynı ayrı olduğumuzdan daha güçlü bir şey.

"Sizi seviyorum," diye fısıldarım, hangisine söylediğimi bile bilmeden. Belki ikisine. Hepimize.

Arson'un dudakları alnıma değiyor. "Biliyoruz," diyor basitçe. "Biz de seni seviyoruz."

Şu anda, geçmişimiz tam anlamıyla arkamızda alevler içinde kalırken, bu yeterli. *Öyle olmak zorunda.*

YİRMİ SEKİZ KOÇ

Mesaj öğlen saatlerinde geliyor, tam da yanmış kağıt tadı olan otel odası servisinin kahvesini zorla içmeye çalışırken. Ellerim hala bazen titriyor, olan biten her şeyin bir yan etkisi olarak. Mesaj basit: *Mill House çimleri, gün batımı, smokin. —Drew*

Kafam karışık bir şekilde telefonuma bakıyorum. Diğerleri de aynı mesajı almış olmalılar çünkü telefonum Lee ve Sebastian'dan gelen kafa karıştırıcı mesajlarla titriyor. Hiçbirimiz ne yapacağımızı bilmiyoruz.

Yirmi dakika sonra kapımız çalınır. Lilian kapıyı açar ve kolunda üç adet giysi çantası taşıyan bir otel çalışanı görür. Her bir çantanın üzerine özenle isimlerimiz yazılmıştır. Benim çantamın içinde mükemmel oturan, siyah üzerine siyah bir smokin vardır. Etiketini kontrol etmeden bile terzinin kalitesini anlayacak kadar pahalıdır.

"Bu da neyin nesi?" diye mırıldanıyor Arson, aynı smokini elinde tutarak. Sesi, tedirginliğini göstermeye çalışmadığında aldığı o keskinliği taşıyor.

Lilian, siyah elbisesinin kumaşını parmaklarıyla okşuyor. Elbise zarif ve sade, yakası ise yara izini gizlemeyecek şekilde tasarlanmış. Son zamanlarda bu elbiseyi bir zırh gibi giyiyor, göğsündeki o iz, hayatta kaldığımız her şeyi hatırlatıyor.

"Drew bize yardım etti," diyorum, hepimiz adına karar vererek. "Olan biten her şeyden sonra, eğer bizi orada görmek istiyorsa, gitmeliyiz."

Ona mesaj atıyorum. *Orada olacağız.*

Mill House'a giden yol gerçeküstü geliyor. Güneş gökyüzünde alçalmış, her şeyi altın saat ışığıyla kaplayarak dünyayı balın içine batırılmış gibi gösteriyor. Kendimi sürekli yolcu koltuğundaki Lilian'ı izlerken buluyorum. Sessiz, mavi gözleri uzaklara dalmış, tanıdık manzarayı izliyor.

Sarı saçları yüzünün etrafında yumuşak dalgalar halinde şekillenmiş, siyah elbisesinin kumaşı dizlerinde zarifçe duruyor. Arson her zamanki gibi hassas bir şekilde sürüyor, ama omuzlarındaki gerginliği ve direksiyona bastırdığı parmak eklemlerinin beyazlaştığını görebiliyorum.

Mill House mülküne vardığımızda, ilk dikkatimi çeken şey koku oldu — duman ve kül, yıkımın hayaleti gibi akşam havasında asılı kalmıştı. Evin kendisi neredeyse tamamen yok olmuştu, sadece kararmış ahşap iskelet, devasa bir canavarın iskeleti gibi gökyüzüne uzanıyordu. Sarı polis şeridi rüzgarda dalgalanıyor, en kötü hasarı çevreliyor ve eskiden temeli olan yerin daha derin kısımlarından hala dumanlar yükseliyor.

Ama yıkımdan uzakta, çimlerin üzerinde, saf bir sihir var.

Düzenleme, masallardan çıkmış gibi çimlerin üzerinde uzanıyor. Krem rengi dev battaniyeler üst üste binen daireler halinde yayılmış, kenarları altın kurdelelerle sarılmış küçük taşlarla ağırlaştırılmış. Yüksek servis tabakları farklı yüksekliklerde yükselerek, sönmekte olan ışığı yakalayan yemek katmanları oluşturuyor: yaşlı peynirler ve kurutulmuş etlerle dolu şarküteri tahtaları, hayal edilebilecek her renkte makaron kuleleri, mükemmel üçgenler halinde kesilmiş narin parmak sandviçleri. Her yere yüzlerce LED mum serpiştirilmiş, çimlerin üzerinde dans eden sıcak, titreyen ışık havuzları oluşturuyor ve tüm sahneyi sanki bir takımyıldızın içinde oturuyormuşuz gibi parlatıyor.

Şampanya şişeleri, battaniyelerin etrafına stratejik olarak yerleştirilmiş zarif buz kovalarında duruyor ve etiketleri mum ışığının parıltısını yakalıyor.

Kristal bardaklar — gerçek kristal, plastik değil — düzgün sıralar halinde bekliyor ve ağaçların arasında bir yerlerde gizli hoparlörlerden yumuşak klasik müzik geliyor.

Diğerleri çoktan gelmişler ve hepsinin bu kadar şık giyinmiş halini görünce nefesim kesiliyor. Birlikte cehennemi yaşadık ama bu gece, sanki zarif bir dergiden çıkmış gibi görünüyoruz.

Drew battaniyelerin kenarında duruyor ve onu zar zor tanıyorum. Genelde dağınık olan kahverengi saçları, dalgaları düzeltmek için yeterli miktarda ürünle geriye taranmış ve ona mükemmel uyan siyah bir smokin giyiyor. Papyonu boynunda gevşekçe duruyor ve ona, resmi kıyafeti doğal gösteren, zahmetsizce dağınık bir görünüm kazandırıyor. Bize el sallarken yeşil gözleri sönmekte olan ışığı yakalıyor ve ifadesinde farklı bir şey var, belki daha hafif. Sanki bir yük kalkmış gibi.

Bel, battaniyelerin birinin üzerine çapraz bacaklı oturmuş, gümüş pullu elbisesi sıvı cıva gibi etrafına yayılmış. Her nefes alışında kumaş mum ışığını yakalıyor ve çimlerin üzerinde dans eden minik parıltılar yaratıyor. Uzun sarı saçları bir omzunun üzerine mükemmel dalgalar halinde düşüyor ve yeşil

gözleri, Sebastian'ın az önce söylediği bir şeye gülerek parlıyor. Elbisesiyle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde ışık saçıyor, parıldıyor.

Sebastian arkasında duruyor, bir eli hafifçe omzuna dayanmış, kusursuz siyah takım elbisesiyle her yönüyle zarif bir varis. Kirli sarı saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, tek bir teli bile yerinden oynamamış ve ayakkabıları yumuşak ışıktaki ayna gibi parlıyor. Ama bu gece duruşunda rahat bir şey var, sanki sonunda rol yapmak yerine sadece kendisi olmaya izin vermiş gibi.

Ely onların yanında oturuyor, kahverengi saçları zarif bir topuzla toplanmış ve boynunun zarif hatlarını ortaya çıkarmış. Siyah elbisesi dolgun vücudunu güzelce sarıyor ve tam da olmak istediği yerde olmanın verdiği mutlulukla parlıyor. Sebastian'ın elini tutuyor, parmakları başının üzerinde birbirine dolanmış, sonra onu bırakıyor ve Sebastian'ın bacaklarına yaslanışında huzurlu bir hava var.

Lee çoktan rahatına bakmaya başlamıştır, smokin ceketini, sadece göğsünün yarısına kadar düğmelediği beyaz gömleğin üzerine açmıştır. Botları battaniyenin yanındaki çimlere terk edilmiş durumda ve çıplak ayakları kumaşın kenarının altına sokulmuş olarak uzanmıştır. Gri gözleri yaramazlıkla parıldıyor ve dağınık kahverengi saçları, parmaklarını saçlarının arasından geçirmiş gibi görünüyor - muhtemelen de öyle yapmıştır. Giyinik olsa bile, yataktan yeni kalkmış gibi görünmeyi başarıyor, ama nedense bu ona yakışıyor.

Salem, bordo renkli elbisesi onun beyaz gömleğiyle zengin bir kontrast oluşturarak, zarif bir şekilde kucağına oturur. Kahverengi saçları, boynunun zarif hatlarını vurgulayan sıkı ve sert bir topuz halinde toplanmış ve sanki büyük bir opera için giyinmiş gibi bileklerinde düğmeli, uyumlu bordo eldivenler giyiyor. Lee'ye bakarken kahverengi gözleri yumuşak ve düşünmeden onun yakasını düzeltme şekli samimi bir hava yaratıyor.

Birlikte yürüyoruz — Lilian, Arson ve benim aramda, üçümüz de dünyanın en zarif cenazesine katılıyormuşuz gibi siyah giyinmişiz. Belki de bir bakıma öyleyiz. Bilmiyorum... Bir sürü ağrı kesici aldım ve şu anda her şey eğlenceli görünüyor.

"Cenaze törenine hoş geldiniz," diyor Drew, o çarpık gülümsemesiyle, arkasında uzanan masayı görkemli bir hareketle işaret ediyor. "Yaşlı kızı şık bir şekilde uğurlamalıyız diye düşündük."

Mill House'un yıkıntısına, hem iyi hem de kötü pek çok anının saklandığı yere bakıyorum. Binanın iskeleti

arkamızda, kaybettiğimiz ve hayatta kaldığımız her şeyin anıtı gibi yükseliyor. "Yeniden inşa etmeyecek misin?"

Drew başını sallar, yüzünde kararlı bir ifade belirir. "Hayır. O yer çarpık bir hale geldi. Yozlaşma, sırlar ve gücün insanları zehirleyebilmesinin tüm yollarının anıtı. Yanmasına izin verip başka bir yerde yeni bir başlangıç yapmak daha iyi."

Yumuşak ve sıcak battaniyelerin üzerine oturduk. Birisi, muhtemelen Drew, her şeyi düşünmüştü. Rahatlık için etrafa küçük yastıklar serpiştirilmişti ve battaniyeler o kadar kalındı ki zemindeki her tümsek ve kökü hissetmiyorduk. Kendimi Lilian ve Bel'in arasında buldum, Arson da Lilian'ın diğer tarafına oturdu, sanki bilinçsizce kendi küçük koruma çemberimizi oluşturuyormuşuz gibi.

Drew, teatral bir tavırla ilk şampanya şişesini açar, mantar tatmin edici bir sesle alacakaranlıkta uçar. Ses, Salem'i hafifçe sıçratır ve Lee güler, kolunu onun beline sıkıca sarar. Şampanya şişenin kenarından taşar ve Drew onu ustaca kristal kadehlerden birine yakalar.

"Tanrım, Marshall," der Sebastian, bir kadeh alarak. "Bir şey yapmaya karar verdiğinde, işini şansa bırakmıyorsun."

"Ya büyük oyna ya da evine git," diye cevaplar Drew, tecrübeli bir rahatlıkla kadehleri doldurmaya devam eder. "Ayrıca, onca çirkinliğin ardından güzel bir şeyi hak ettik."

İlk yudumu aldığım anda kabarcıklar burnumu gıdıklıyor ve şampanya şimdiye kadar tattığım her şeyden daha iyi — ferah ve temiz, hafif bir tatlılık hissi var. Haftalardır ilk kez, göğsümde bir huzur hissediyorum.

Lilian şarküteri tabaklarından birine uzanır ve küçük bir tabağa peynir ve üzümler koyar. Hareketleri zarif ve ölçülüdür. O, yiyecekleri özenle düzenlerken mum ışığının yüzünde dans edişini izlerim. Bana su krakeri üzerine konmuş yaşlı brie peynirinden bir parça ikram ederken parmakları benimkine değiyor ve bu temas koluma bir sıcaklık dalgası yayıyor.

"Bu inanılmaz," diyor Ely, etrafımızdaki yiyecekleri işaret ederek. "Bütün bunları nasıl organize ettin?"

Drew omuz silkiyor, ama yüzünde gurur var. "Birkaç iyilik istedim. Bu yere veda edecekseniz, bunu doğru bir şekilde yapmalıyız diye düşündüm

doğru bir şekilde yapmalıyız." Şampanyadan bir yudum alır ve yanmış evin kalıntılarına bakar. "Çürümeye terk edilmekten daha iyisini hak ediyordu."

"Bu evin birçok anısı var," diyor Bel, onun bakışını takip ederek yumuşak bir sesle. Sesi, geçmişini düşündüğünde aldığı o hüzünlü tınıyı taşıyor. "İyi ve kötü anılar."

"Bence iyi olanlar kötü olanlardan daha fazla," diye ekler Lee, hepimizi şaşırtarak.

Genelde işler ciddileştiğinde ilk şaka yapan oydu, ama bu gece gri gözlerinde düşünceli bir ifade vardı.

Salem kucağında yer değiştirerek bordo elbisesinin eteğini düzeltir. "Bizi bir araya getirdi," der basitçe. "Bu da bir şey sayılır."

Aylarca süren konuşmalar, yemek yiyip içki içerken ve güneşin batışını izlerken, aylardır olmadığı kadar akıcı geçiyor. Küçük şeylerden konuşuyoruz: şampanyanın dilimizde bıraktığı his, çimlerin üzerinde battaniyelere otururken ne kadar gülünç bir şekilde resmi göründüğümüz, LED mumların bütün gece dayanıp dayanmayacağı gibi. Normal şeyler. İnsani şeyler. Sırlara, yalanlara ve hayatta kalmaya çalıştığımız her şeyin ağırlığına boğulmamış olsaydık, başından beri yapabileceğimiz türden sohbetler.

Arson diğerlerimizden daha sessizdir, ama onun karanlık gözlerinde hayranlık gibi bir şey ile arkadaşlarımızı izlediğini fark ediyorum. O buna alışkın değil — kolay dostluk, rol yapmaya, korunmaya veya numara yapmaya gerek kalmadan birlikte var olabilmemiz. Kulelerden birinden bir makaron alır ve egzotik bir esermiş gibi narin pembe kabuğunu inceler.

"Bunlar yemek için neredeyse çok güzel," diyor ve Bel gülüyor.

"Neredeyse," diye onaylıyor ve lavanta rengi olanı ısırtıyor. "Ama tam olarak değil."

Güneş batarken mumlar daha da önem kazanıyor, sıcak ışıkları yaklaşan alacakaranlığı geri püskürtüyor. Hava soğuyor ve düşünmeden hepimiz birbirimize yaklaşıyoruz. Lilian yanıma yapışıyor, sıcaklığı ceketimin kumaşından sızıyor.

Mill House'un kalıntıları arkamızda, yıldızlarla bezeli gökyüzüne karşı karanlık ve yıkık bir şekilde belirir, ama burada, mum ışığının yüzlerimizde dans ettiği ve şampanyanın hepimizi biraz gevşetip dürüstleştirdiği çimlerde, karanlık bize dokunamıyor gibi hissediyoruz. Sanki ışık ve dostluk çemberi ve birbirimize karşı hissettiğimiz, itiraf etmeye çok korktuğumuz tüm sevgi tarafından korunuyoruz.

Drew, gökyüzündeki son ışık sönünce ayağa kalkar ve kadehini evin yanmış iskeletine doğru kaldırır. Mum ışığı yeşil gözlerinde parlar ve bir an için, bu yerin temsil ettiği tüm tarihle yüklü, yaşından daha yaşlı görünür.

"Mill House'a," der, sesi çimlerin üzerinde sessiz bir saygıyla yankılanır. "İyi ve kötü zamanlar için, yarattığımız anılar ve unutmak istediğimiz anılar için. Bizi bir araya getirdiği için, bizi neredeyse parçaladığı zamanlarda bile."

Hepimiz kadehlerimizi kaldırdık, kristal titrek ışığı yakaladı ve o anın ağırlığı üzerimize bir battaniye gibi çöktü. İşte bu—bir bölümün sonu ve yeni bir şeyin başlangıcı.

Boğazımı temizlerim ve Drew'un yanında durduğumda kendimi şaşırtırım. "Dostluğa," diye eklerim, arkadaşlıktan öteye geçen, önemli olan tüm karmaşık ve çetrefilli yönleriyle aile haline gelen bu insanlara bakarak. "Tüm bu kaosun içinde birbirimizi bulduğumuz için."

Arson kadehini daha yükseğe kaldırır ve konuştuğunda sesi her zamankinden daha yumuşaktır, neredeyse savunmasızdır. "Aileye," der basitçe, sırayla hepimizin gözlerine bakarak. "Sizin seçtiğiniz türden. Sizi seçen türden."

İçiyoruz ve şampanya, olasılıklar gibi, yeni başlangıçlar gibi, önceden olan her şeyin küllerinden birlikte inşa edeceğimiz gelecek gibi tadı var. Mill House arkamızda, karanlık ve yıkık duruyor, ama biz burada, çimlerin üzerinde, yüzlerimize dans eden mum ışığı ve önümüzde uzanan yarının vaadiyle duruyoruz.

Hayatımda ilk kez, bu dünyada en çok sevdiğim insanlarla çevrili olarak, her şeyin yoluna gireceğini düşünüyorum. Aslında, her şey yoluna girecekten de öte olacak.

Mükemmel değil.

Hiçbir şey mükemmel değildir ve hepimizin hala çözmesi gereken çok şey var, ama bunu başardığımızda... olağanüstü olacağız.

DUVAR ÇİÇEĞİ

Birinci Bölüm - Drew

Futbolda iki tür insan vardır: kazananlar ve kaybedenler. Arada başka bir şeyin önemi yoktur ve soyadım ve imajım tehlikedeyken, antrenmanda bile olsa, kaybetmem mümkün değildir. Ayakta kalmaya çalışan pisliğe bir kez daha sert bir tekme atarım, sonra cesedinin üzerinden atlarım. Bir şeyi yok. Futbol koruyucuları giyiyor.

Arkadaşlarım arkamdan geliyor, dünyada en çok güvendiğim adamlar. Lee, Aries ve Sebastian, antrenmandan sonra temizlik yapmak için yavaşça antrenman merkezine doğru koşarken arkamı koruyorlar.

Takımın geri kalanı ve hatta koçlar bile, mesafelerini korumak istercesine sağlıklı bir tempoda bizi takip ediyorlar.

Enerjimi atacak kadar zamanım olmadığından, heyecanım dorukta. Arkada yerde inleyen pislik, başarısız bir şekilde sack yapmaya çalıştı. Başarısızlığının ardından, arkadaşlarım ve ben ona bir ders verdik. Koçlar antrenmanı bitirdi, ama ben hala kavga etmeye hazırım.

Antrenman formamı çıkarıp, soyunma odasına giderken pedlerimi çıkarmaya başlıyorum. Onları çıkarmak bir dakika sürüyor ve sadece pantolonum ve ayakkabılarım kalıyor.

Dolabımı açar açmaz, ekipmanları içine tıktırıp kendimi bankın üzerine atarak kramponlarımı çıkarıyorum.

Lee yanıma oturur, terli saçları dağınık bir şekilde dikilmiştir. "İyi misin dostum?"

Dolaba yaslanıp soğuk metalin beni serinletmesine izin veriyorum. "Evet, iyiyim. Keşke bugün biraz daha uzun kalabilseydik. Biraz enerji harcamam lazım."

Koç eğilir, koyu renkli bukleleri de aynı derecede dağınıktır. "Sana bir kız bulmamı ister misin? Kafanı meşgul edecek bir şey vermek için?"

Kafamı sallayıp ayaklarımı ayakkabılarımın sınırlarından dışarı uzatırım. "Hayır, bu gece için saklıyorum."

"*Bana* bir kız bulabilirsin Ari," diyor Sebastian, sesi karanlık ve derin. "Ana olaydan önce biraz aperatif gerekebilir. Yarına kadar beklemek çok zor. Beni tatmin edecek, idare edecek küçük bir şey. Gerginliği atmak için birini bulmak her zaman iyidir."

Aries, Sebastian'a gözlerini kısarak bakar. "Sana en son bir kız bulduğumda, boğazını mahvettin ve şimdi *o* kız öğrenci yurduna bir daha yaklaşamıyorum."

Sebastian burun kıvırdı. "O istedi. Ben ona izin vermeden önce yalvardı. Sonra huysuzlanmasının tek nedeni, takımdaki her erkeğin siktiği bir orospuyu sikmeyeceğimi söylememdi. Ya parmaklarımı ya da hiçbir şeyi seçebilirdi ve hiçbir şeyi seçti."

Lee, birkaç adım ötedeki dolabının önünden burun kıvırır. Oda artık doludur, tüm takım içeri girip duş almak için soyunmuştur.

Çocuklar birbirleriyle biraz daha dalga geçiyorlar, ama ben başımı geriye yaslayıp yumruklarımı sıkarak yarın akşamki büyük olayı düşünüyorum. Sonunda yakaladığımda kaçacak kadar akıllı olmayan, küçük gözlü bir güzelliğin içine girmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Vücudumun beklediği, sikimin beklediği şey bu. Başka hiçbir şeyin işe yaramayacağını anlamalıydım.

Çocuklar kendi ekipmanlarını çıkarıp dolaplara tıktırıyorlar ve temiz havlu dağıtmak için gelen havlu görevlisini rahatsız ediyorlar.

Ben de yığından bir havlu kapıp, onu daha hızlı bir şekilde sıra boyunca iterek gözümün önünden uzaklaştırıyorum.

"Sebastian, her şey hazır mı?"

Av planlamasını aramızdaki en ahlaksız kişiye bırakıyorum. Sebastian her zaman eğlenceli küçük sürprizler hazırlar. Her şeyi kontrol altında tutuyor gibi görünebilir, ama o sıradan birinden çok uzak. O adam beni bir beyefendi gibi gösteriyor ve bu, benim ne kadar berbat olduğumu düşünürsek, bir şey ifade ediyor.

Sebastian iç çamaşırını çıkarır ve dolabının dibine atar. "Tabii ki, her şey hazır. Beni ne sanıyorsun? Davetiyeler gönderildi ve çocuklar tarafından dağıtıldı. Her ayrıntı yolunda."

Düşünerek boynumu iki yana uzatıyorum. "Peki bu yılki grup... ilgimi çekecek biri var mı?"

Sebastian omzunun üzerinden bana gülümser. "Sence? En azından birkaç bakire ve neye bulaştıklarını bilmeyen birkaç sevimli kız var. Sanırım bazıları kendi cahil arkadaşlarını da getirecek."

Lee ve Aries bu sözlere gülümserler.

Aries saçlarını yüzünden çekip atar. "Biraz mücadelecı birini istiyorum. Başlangıçta hiçbir şeyden haberi olmayabilir, ama onu yakaladığımda, beni kanatmasını istiyorum, belki de ben de ona aynı şekilde karşılık veririm."

Lee omuz silkiyor. "Sürprizleri severim. Peşinden gideceğim ve neyle karşılaşacağımı göreceğiz."

Uzun bir nefes alıp ikisi arasında bakışlarını gezdiriyorum. "Hepiniz ne istediğimi biliyorsunuz. Ama bu sefer, gerçek olmasını istiyorum. Amcığı sırlıklamken istemiyormuş gibi davranmak yok. Gözlerinin beyazını görmek istiyorum. Savaşırsa, sorun değil, ama korkudan olsun, numara olmasın."

Lee, kramponlarını çıkarırken kıkırdar. "Hepimizin istediği ama henüz bulamadığı şeyi istiyorsun. İyi şanslar dostum. Umarım onu bulduğunda, onu elinde tutabilirsin."

Omuz silkiyorum. "Belki, belki de değil. Sanırım bu çoğunlukla ona bağlı. Beni ne kadar istemiyorsa, avı o kadar çok seveceğim. Hedefim bu. Nihai av ve nihai ödül."

Hayatta istediğim çok az şey var. Param ve babamın mirası göz önüne alındığında, sahip olamayacağım tek şey bu: mükemmel kovalamaca.

Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu düşünmek beni rahatsız ediyor. Son zamanlarda başka hiçbir şey düşünmüyorum. Belki yarın o gece olacaktır. Hayatınız ve içinde olan bitenler üzerinde benim kadar az kontrolünüz varsa, ormanda küçük bir kovalamaca gibi basit bir şey sizi ya mutlu edebilir ya da mahvedebilir. Bu, seçim yapabileceğim tek şey.

Yumruklarımı tekrar sıkıp ayağa kalkıyorum, pantolonumu çıkarıp geri kalan eşyalarımı dolabıma atıyorum. Önce duş alacağım, sonra avlayacağım bir inek var. Telefonumu tekrar kontrol ediyorum ve sürpriz, mesajıma cevap yok. O küçük pislik beni beklettiği için pişman olacak. O kağıt için ona önceden beş yüz dolar ödedim ve beni dolandırmayı düşünüyorsa, çok yanılıyor.

Duş almam ve kirli çamaşırlarımı belirlenen çantalara atmam uzun sürmüyor. Çıkarken bana saldırabileceğini düşünen somurtkan takım arkadaşşıma omuz atıyorum. Ruckus ya da Tucker, belki. Adını hatırlamıyorum.

Çocuklar, saçlarım hala ıslak, kapüşonlu sweatshirt ve kot pantolonumla dışarı çıkarken beni izliyorlar ama hiçbir şey söylemiyorlar. Eğitim merkezinden dışarı çıkarken, o küçük pıslığe bir mesaj atıyorum ve onu bulup dövmeden önce cevap vermesini söylüyorum.

Cevabını beklerken yol üzerindeki bir çeşmeden su şişemi doldurmak için duruyorum. Aptal mesajı okuyor ama cevap vermiyor. Eğer böyle oynamak istiyorsa, öyle olsun. Ne yazık ki, bazı insanlar sandıkları kadar zeki değiller. Kendim yapamadığım için işleri yapmak için ineklere para ödemişyorum. Başka birine yaptırmak daha kolay olduğu için onlara para ödüyorum. Makale yazmak veya araştırma yapmak için zamanım yok. Ama bu, işe aldığım kişi gerçekten işi yaparsa işe yarar.

Avluyu geçip onu ilk gördüğüm yere, kütüphaneye doğru ilerliyorum. Yarım mil bile değil ve havadaki hafif soğukluk, yürürken damarlarımda kaynayan öfkeyi daha keskin ve daha uğursuz bir şeye dönüştürüyor.

Küçük, sarışın bir kız yanıma koşarak gelir ve benimle konuşmak için adımlarımı eşleştirir. "Drew, yarının büyük gece olduğunu duydum."

Ona onaylayan bir homurtudan biraz daha fazlasını veriyorum. "Ee?"

Uzun, takma kirpiklerini kırıştırarak, benim uzun adımlarıma yetişmek için neredeyse koşmaya başladı. "Şey, bir davet bekliyordum. Eğlenmek için getirebileceğim bazı arkadaşlarım var."

Duruyorum ve bu duruş dengesi bozulmasına neden oluyor. Düşüp düşmeyeceğini görmek için bekliyorum.

Düşmedi. "Ne tür arkadaşlar?"

Nefesi kesilmiş, gülümsemesi genişliyor. "Oh, çok arkadaşım var. Sanırım aradığın türe bağlı?"

Gözlerimi kısarak, dekolte bluzunu ve daracık taytını süzdüm. Sanki şu anda ormanda koşuşturmaya hazırmış gibi giyinmişti. "Biraz masum olan biri nasıl olur? Böyle birini tanıyor musun?"

Çenesini parmağıyla dokunarak sorumu düşünür, ama gözlerinde bir parıltı vardır. "Şey, uygun olabilecek birkaç kişi var. Onlara, benim davetiyem ve senin ekibinden birini nasıl tavlayacaklarına dair birkaç ipucu karşılığında gelmelerini isteyeceğim."

Çenesini nazikçe kaldırıp, ona tepeden bakarak eğildim. "Tabii, gelin, ama onların dikkatini nasıl çekeceğinizi kendiniz bulmanız gerekecek."

O kadar nazikçe değil, onu birkaç adım geri itiyorum. "Yarın gün batımında Mill House'da buluşalım."

Arkamı dönmeden uzaklaşıyorum. Aradığım şeyi onda bulma ihtimalim az da olsa var, ama kesinlikle o değil.

Kütüphaneye kadar olan yolun geri kalanı olaysız geçer, çünkü yolda karşılaştığım herkes benim somurtkan yüzüme bir bakış attıktan sonra bana yaklaşmaya bile cesaret edemez.

. İyi, ben de böyle seviyorum. Sadece görünüş için iyi adam imajını sürdürüyorum, ama aylardır yemek yememiş bir timsah kadar iyiyim.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak kütüphane girişine varıyorum ve cam kapıları iterek içeri giriyorum. Kampüsteki tek kütüphane olduğu için oldukça geniş bir alan, bu yüzden o sıska piçi bulmak biraz zaman alabilir. Özellikle de benden saklanmak için elinden geleni yapıyorsa.

Önce rafların arasında yavaşça dolaşıyorum. Yaklaşımım birkaç kişinin önünden kaçmasına neden oluyor, ama sorun değil. Kimse dikkatimi çekmiyor ve rafların arasında onu kaçırmamak için adımlarımı yavaşlatıyorum.

Kütüphanenin diğer ucuna ulaştığımda, diğer tarafa geçip, alanı kaplayan küçük çalışma köşelerini aramaya başlıyorum. Bir grup kıkırdayan kız uzaktan beni fark ediyor ve birbirlerine gelip benimle konuşmaya cesaret ettiklerini duyabiliyorum. Onları görmezden geliyorum.

Etrafta birkaç kişi daha var ve arkada cam bir kafese tıklmış bir profesör. Ama ortalıkta sıska bir inek yok. Sabrım her saniye azalıyor. Beni onu öldürmek istemiyorsa, yakında ortaya çıkması gerekiyor.

Sinirlenerek cep telefonumu cebimden çıkarıp hızlıca bir mesaj yazıyorum. Çoğunlukla sessiz olan bu alanda mesajın geldiğini duymak sadece bir saniye sürüyor. Dudaklarım gülümsüyor.

Yakaladım seni, küçük pislik.

Sesi duyduğum yeri taradım ve onu gördüm. Ekranına bakıyordu ve oldukça korkmuş görünüyordu. İyi. Korkması da gerek. Rafların arkasından dolaşıp arkasına yaklaştım.

Onu süveterinin yakasından tutup rafların arasına sürüklemek birkaç saniye sürer. "Merhaba Mark. Seni iyi tanımıyorsam, benden kaçtığını söyleyebilirim. Çünkü bugün bana bir şey göndermeyi unuttun, değil mi?"

O, elinden telefonu düşürerek, yıpranmış halının üzerine düşerken, kekeliyor. Dönerek, şaşkın görünüyor. "Hayır, hayır. Ben... Senden kaçmıyorum. Sadece makalenizi düzeltiyorum. Göndermeyi unutmadım."

"Bu sabah teslim edilmesi gerekiyordu. Sana bir son tarih verdiğimde, bunun yerine getirilmesini beklerim. Şimdi, ödevimi zamanında teslim etmek için endişelenmek zorundayım. Bu, endişelenmem gereken bir şey değil, özellikle de sana parasını ödediğim halde."

Onu kitap yığınının sertçe itiyorum. İnliyor ve başını yana çeviriyor, muhtemelen yüzünü korumak için.

"Seni herhangi bir ceza vermeden bırakmak isterdim, ama bu, gelecekte işe alacağım diğer inekler için *kötü* bir örnek olur." Arkamdaki rafın mesafesine dikkat ederek, sağımdan kitap yığınının içinden gelen bir inilti duyduğumda geri çekilip karnına bir yumruk atarım.

Ses o kadar yüksek ki, beni duraklatacak kadar. İstediğim kadar ahlaksız olabilirim, ama futbol takımından atılma ya da babamı kötü gösterme riskini göze alamam. Bu pek olası değil, ama özellikle sezon sırasında bu soruyu davet etmek istemem.

Loş ışıkta neye baktığımı görmek zor, ama bakışlarımı karanlıkta gizlenmiş bir noktaya odaklıyorum. Nefes kesen ses, yıpranmış büyük beden bir kapüşonlu giysinin içindeki küçük bir şeyden geliyor. Sarı saçları başının üstünde bir topuz halinde toplanmış. Parlak sarı saçları, loş mekanda bir ışık kaynağı gibi. *Çok* güzel bir kız.

Karanlık ve uğursuz bir şey içimde kıvrılıyor. Ondan gözlerimi ayıramıyorum. Bir saniye bile.

Teredditle yaklaşıyor ve en yakın rafa elini koyuyor. "Burada her şey yolunda mı?" Kendinden emin değil gibi geliyor. Korkmuş gibi değil... Ama sesini hiç yükseltmiyor.

Nerd'i bırakıyorum ve ayağa kalkmasına izin veriyorum. "Evet, her şey yolunda."

"Öyle görünmüyor. Onu bırakırsan, söylediklerini duymamış gibi davranabilirim. Kimse ne yaptığını bilmek zorunda değil."

Onun küstahlığına biraz şaşıyorum. Bu küçük nerd ile çıkıyor mu? Bu yüzden mi onu koruyor? Çocuk onun kim olduğunu hiç bilmiyor gibi görünüyor, en azından hiç, yani bu olamaz.

"Sen şantaj yapacak tiplere benzemiyorsun, o zaman bu küçük sinsi herifi serbest bırakmam karşılığında bana ne vereceksin? O benden çaldı. Yaptığı hizmetlerin karşılığında beş yüz dolar aldı, ama henüz anlaşmanın kendi kısmını yerine getirmedi. Peki... bu durumda ben ne yapacağım?"

Mark'a el sallıyor. "Ona zarar verirsen, işi yapamaz, değil mi? Bu şekilde düşün. Ayrıca, dediğim gibi, onu bırakırsan, ben de hiçbir şey söylemek zorunda kalmam."

Sözlerindeki uyarı beni uyarmalı, ama uarmıyor. Korkmuyorum. Eğilip parmağımı kıvırıyorum. Bunun yerine, merak ediyorum. Bu kız kim? Onu daha iyi incelemem lazım. Gözlerinin rengini, dudaklarının şeklini ve boynunun eğimini görmek için. "Yaklaş."

O zorlukla yutkunurken onu dikkatle izliyorum. Elim boğazını tam olarak saracak. Eldiven gibi. Evet, şimdi görebiliyorum. Penisim

sertleşiyor.

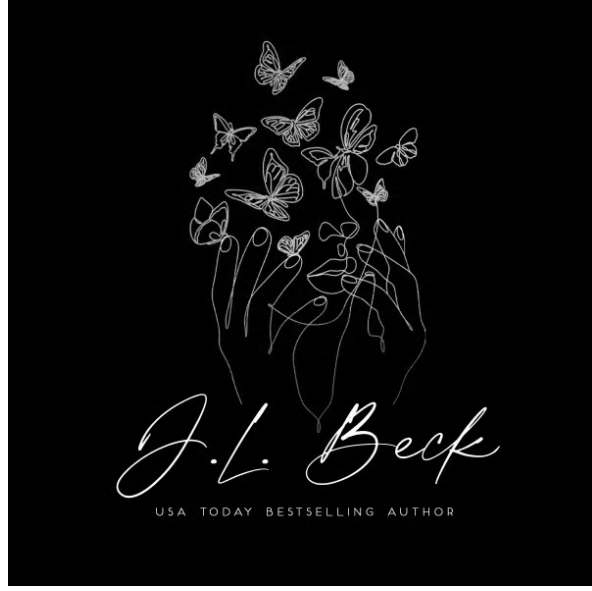
Az önce gösterdiği sertlik biraz azalır. "Evet, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Seçim şansın olduğunu kim söyledi?" diye tısladım.

JL BECK'İN DİĞER ESERLERİ

[Torrio İmparatorluğu Üçlemesi](#)
[Oakmount Elit Serisi Blackthorn](#)
[Elit Serisi Moretti Suç Ailesi](#)
[Serisi Kral Suç Ailesi Düeti](#)
[Düşmanlardan Daha Kötü](#)
[Doubeck Suç Ailesi Serisi Kuzey](#)
[Ormanları Üniversitesi Serisi](#)
[Karanlık Yalanlar Serisi](#)
[Şeytan Düeti](#)

YAZAR HAKKINDA

J.L. Beck, pişmanlık duymayan ateşli aşk romanları yazıyor. Kahramanları, istediklerini alan ve sevdikleri kadınlar için her şeyi yapmaya hazır alfa erkeklerdir. Karanlık, tutku, gerilim ve tabii ki ateşli aşk hakkında yazmayı sever. Okuyucularını nefes nefese bırakıp, az önce ne olduğunu merak ettirmek, onun birçok numaralarından sadece biridir.

Kitapları gri, çok karanlık ama her zaman mutlu sonla biter. Kitaplarının sayfalarında her zaman en sevdiğiniz temalardan birini bulabilirsiniz. Yazma kariyerine 2014 yazında başladı ve o zamandan beri hiç durmadı. Wisconsin'de yaşayan yazar, iki çocuk annesi ve eşidir ve yarı zamanlı olarak edebiyat ajansı olarak çalışmayı sever.

Daha fazla bilgi için web sitesini ziyaret edin: www.beckromancebooks.com
[Haber bültenine](#) kaydolarak satışlar, yeni çıkan kitaplar ve ücretsiz hediyeler hakkında [güncel bilgileri](#) alın.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

